crime scene 39

virtual-project.ro

Dan Scroggins

IGLUURI ÎN DEȘERT

Dan Scroggins

IGLUURI ÎN DEȘERT

39

Dan Scroggins

Igluuri în deşert

Traducere din limba engleză de
Alexandru Macovescu

CRIME SCENE PUBLISHING

— 2011 —

Dan Scroggins
Igloos in the Desert

— 2008 —

Editor – coordonator: GEORGE ARION

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Comanda nr. 6 /aprilie 2011
Bun de tipar: aprilie 2011
Tipar FED PRINT
Tipărit în România

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SCROGGINS, DAN
Igluuri în deşert / Don Scroggins;
traducerea Alexandru Macovescu
Bucureşti: Crime Scene Publishing, 2011
ISBN 978-606-8139-85-2

Dan Scroggins a petrecut peste treizeci de ani proiectând, construind sau operând staţii de tratare a apei sau a reziduurilor lichide. El este autorul mai multor articole tehnice despre tratarea apelor industriale şi este posesorul unui patent pentru procedeul de tratare biologică.

Dan iubeşte schiul, rafting-ul şi scufundările împreună cu familia şi prietenii. Se bucură nespus de procesul... creativ de scriere!

El locuieşte în Alabama, cu soţia lui Carolyn, trei copii de vârste diferite şi doi câini proşti.

Dedic această carte părinților mei

Nu te juca cu gripa! Poate fi fatală!

Capitolul 1

Era aproape 12:00 când, într-o noapte de iarnă târzie, Curt Decker a ieşit din parcarea hotelului la volanul Cadillacului său. O luă la sud pe Autostrada 1, spre Aeroportul Internațional din Portland. După trei ore, Decker conducea din nou pe Autostrada 1, dar de această dată se ducea la nord, la volanul unui Ford Taurus. Cauciucurile maşinii furate fâsâiau pe şoseaua învăluită în ceață. Ninsese recent în New England şi câmpurile erau acoperite cu un strat de cinci centimetri de zăpadă proaspătă, care se topise de pe străzi şi trotuare, lăsând în urmă negrul strălucitor al asfaltului în care se reflectau luminile.

Decker o luă la stânga pe strada Bank, ajunse în partea veche a cartierului Bath şi-şi parcă maşina într-un loc de lângă cimitirul de maşini. Era un loc dărăpănat, unde se vindeau automobile la suprapreț unor oameni cu probleme financiare, dar era vizavi de Smith & Yardney, o companie frigotehnică. Decker

stinse farurile, se întinse peste cele două scaune, deşi avea 1,90 m, încercă să se obişnuiască cu frigul de dinaintea dimineţii şi cu nevoia imperioasă de somn. Decker voia să bea o cafea, dar nici nu se punea problema. Odată ce începea urmărirea, nu s-ar mai putea opri.

Decker stătea nemişcat în maşină, gândindu-se la frigul de afară, la cât de somn îi era şi la cafea. Devenise dependent de cafeaua americană, cu două linguri de frişcă şi patru pliculeţe de zahăr, dar astăzi trebuia să se lipsească. Dacă devenea prea somnoros, putea să ia nişte pastile care să-l ţină treaz, dar nu acum. Nu-i plăcea gustul metalic pe care acele pastile i-l lăsau în gură şi nici migrenele care îl chinuiau când efectul medicamentului trecea. Nu lua acele medicamente, decât dacă misiunea sau chiar viaţa lui depindea de asta.

Decker se uită calm în întuneric până când un Ford Mustang albastru-închis din 1998 trase în faţa sediului Smith & Yardney. Maşina şi numărul de înmatriculare se potriveau descrierii. Decker se uită la James Paul Foote cum ieşea din Mustang şi intra într-una dintre camionetele. Foote porni motorul, ieşi din vehicul şi dispăru în spatele clădirii. După câteva minute, luminile din clădire s-au aprins atunci când Foote a intrat în biroul din faţă, a luat nişte hârtii şi s-a întors la magazin. Luminile s-au stins, iar Foote a ieşit din clădire cu două cutii pe care le puse în camionetă, înainte de a se aşeza la volan.

Jimmy Foote o luă pe strada Bank, apoi pe Congress şi după aceea pe intrarea în Autostrada 1. Decker îi

lăsă lui Foote un avans de două cvartale până să se ia după el. Cum nu prea era trafic la cinci dimineața şi Decker ştia exact unde se duce Foote, putea să-l urmărească de la o oarecare distanță.

Şantierul naval din Bath care oferea noaptea o privelişte deosebită, mai ales acum, cu cele două fregate supraînălțate, era scăldat într-o lucire gălbuie. Chiar în spatele navelor luminate mai erau două în curs de echipare care erau trase la chei, în apele întunecate ale râului Kennebec. Oceanul Atlantic era la 16 km în amonte.

Camioneta utilitară S & Y şi Fordul furat rulau în tandem, traversând râul Kennebec pe Autostrada 1. Decker se gândea la posibilele puncte de interceptare, dar Foote era cu gândul la micul-dejun. Autostrada 1 se îngusta şi şerpuia prin cartierele muncitoreşti din Bath, iar Foote încetini şi opri lângă o gogoşărie. Parcă în fața uşii de la intrare şi se duse înăuntru. Decker se uită cu atenție în parcarea goală de lângă Blockbuster, parcă acolo, luă doi saci de plastic şi se îndreptă spre camioneta parcată.

Când Decker ajunse în spatele camionetei, observă că gogoşăria era destul de aglomerată pentru acea oră matinală. Nu ştia sigur dacă acest lucru implica un risc mai mare sau nu. Îşi dădu seama că toți cei din magazin, mai puțin chelnerița, erau cu spatele la el. Decker se uită pe stradă cu atenție să vadă dacă nu sunt şi alți clienți, apucă mânerul portierei neîncuiate din spate şi trase uşor. Odată înăuntru, se duse repede pe locul din față, se uită pe fereastră şi-l văzu pe Foote la casă, cu patru oameni în față.

Decker se puse la volan şi cu mâna cu mănuşă opri motorul, trase frâna de mână şi trase înapoi de schimbătorul de viteze. Se aplecă sub panoul de bord şi scoase siguranţa pentru claxon şi luminile din interior. Decker se uită peste bord şi-l văzu pe Foote luându-şi restul. Ghemuit în spatele scaunului şoferului, Decker puse o funie de nailon între suporţii de metal ai tetierei şi spatele scaunului. Mai luă dintr-o pungă de nailon un piron de lemn de 30 de cm şi îl prinse de capătul liber al funiei. Ţinând pironul de lemn cu ambele mâini, se ghemui în spatele scaunului şi aşteptă.

Foote ieşi din magazin cu o pungă mică de hârtie şi cu o cană mare de cafea. Se opri o clipă, se uită la camionetă şi se întrebă de ce se oprise motorul. Foote nu prea a stat mult pe gânduri, dar se gândea cum să nu verse cafeaua când deschidea uşa. Îşi puse micul dejun pe bord şi se urcă în camionetă.

Când a vrut să învârtă cheia în contact, Decker i-a strâns funia în jurul gâtului şi a tras puternic în spate cu mâna dreaptă. Decker apucă apoi pironul cu ambele mâini, se sprijini cu genunchiul în scaun ca să aibă echilibru şi strânse cu toată puterea. Foote opunea rezistenţă, smucindu-se ca orice victimă cuprinsă de panică.

Decker mai văzuse aşa ceva. Ştia ce multă putere avea un om pe moarte, dar şi că, până la urmă, avea să cedeze. Foote îşi agită braţele ca să-şi apuce agresorul sau o armă, sau să apese pe claxon; ar fi făcut orice ca să se elibereze de funia care-l sugruma. Văzu roşu înaintea ochilor, apoi negru. Se simţea ameţit, îi era

greață şi parcă împietrise. Jimmy Foote se lăsă în voia morții, în timp ce întunericul îl învăluia.

În timpul scurtei confruntări, Decker se uită cu atenție la oamenii din cafenea. Nimeni nu s-a întors să se uite la el. Decker stătea pe vine în spatele scaunului şoferului, ținea de funie cu putere şi se uita la clienții din local. Aşteptă un minut până să dea drumul la funie şi târî cadavrul lui Foote în spatele camionetei. Acolo trecu pironul prin lațul slăbit şi răsuci până când funia se strânse din nou în jurul gâtului lui Foote. Înveli pironul în bandă adezivă ca să fie sigur că Foote n-avea să se mai trezească.

Decker luă doi saci verzi de gunoi, unul ca să acopere partea superioară a corpului, iar cu celălalt partea inferioară. Puse cadavrul lui Foote învelit în saci de gunoi pe podeaua camionetei şi îl ascunse printre cutii, role de bandă adezivă şi unelte. Decker se gândi că nimeni nu avea să-l vadă din întâmplare pe Foote când avea să deschidă uşile camionetei în port.

Peste puțin timp, Decker conducea înspre nord pe Autostrada 1. Totul durase câteva minute. Când se uită în oglinda retrovizoare la drumul pustiu din spatele lui, se relaxă şi atunci simți miros de cafea proaspăt făcută.

Decker luă cafeaua mortului, scoase capacul, mirosi şi luă o gură. „E foarte bună", şopti el pentru sine. Avea suficientă frişcă şi zahăr. Îi plăcea să bea cafea în dimineții reci. Apoi se uită în pungă să vadă ce cumpărase Foote pentru micul-dejun.

Peste 20 de minute, Decker şi-a tras camioneta S & Y în parcarea de pe cheiul Sander şi s-a uitat prin zonă după *Abbey G.* şi alți posibili martori. Docul şi portul

erau pline de pescari care îşi începuseră munca din zori şi nu-i acordau nicio atenţie. Dornic să rămână în anonimat, şi-a îndesat şapca pe cap şi şi-a tras în sus gulerul salopetei. Şi-a înşfăcat uneltele şi a luat-o spre doc cu căruciorul pe două roţi şi cu un tub stricat de freon şi cu altul nou şi lucios. În acea dimineaţă înnorată, s-a amestecat în mulţimea din Salt Harbour, Maine.

Scott Lusby i-a făcut semn cu mâna lui Decker şi s-a urcat în barcă pentru a parcurge scurta distanţa până la doc. Peste puţin timp, bărcuţa s-a ciocnit de doc cu forţa unei frunze căzătoare, dovadă de necontestat a talentului său de navigator. Lusby a sărit pe doc şi s-a prezentat: „`Neaţa! Sunt Scott Lusby, dar tu nu eşti Jimmy Foote!". Decker înghiţi în sec, apoi îi zise în grabă: „Neaţa, căpitane! Sunt Hans Langmueller de la Smith & Yardney. Jimmy e bolnav, aşa că am venit să-ţi repar frigiderul".

Capitolul 2

David Smithfield, un tânăr tehnician afro-american care stătea la computerul său şi se uita în tăcere la uriaşul panou electronic ce se întindea pe întregul perete din nordul camerei de control. În pupitrul său CRT, unul dintre cele 20 aranjate pe două rânduri, erau trei ecrane. Cel principal era chiar în faţa lui, iar cele două secundare erau dispuse oblic. Ecranele, biroul, fişetul şi masa de lucru erau aranjate într-o capsulă de oţel albastru-închis. Albul şi albastrul erau

culorile dominante din încăpere. Tavanul era albastru, dar podeaua cu gresie albă. Pereții erau albi, tehnicienii purtau halate albe şi cei mai mulți dintre ei erau albi, cu excepția lui David şi a lui Kim Deloitte. Spectrul limitat al culorilor îi ajuta să-şi concentreze atenția asupra propriului ecran sau a uriaşului panou.

Înglobând restul culorilor din spectru, uriaşul panou de afişaj expunea întregul incinerator de arme chimice, pe un fond negru ca smoala. Panoul era o capodoperă şi te aşteptai să vezi semnătura din colțul de jos din dreapta, care să ateste că îi aparținea artistului, marele şi puternicul Dr. Stephen Adler. Totuşi, nu era nevoie de semnătură, pentru că toți cei care treceau pragul acelei săli ştiau că era opera lui Adler. Dacă nu o spuneau cu voce tare, Dr. Adler le atrăgea atenția asupra omisiunii. Toți tehnicienii şi supraveghetorii care se uitau la panou ştiau imediat faza oricărui proces sau vedeau componentele mecanice importante. Panoul de afişaj le oferea o viziune de ansamblu asupra întregii unități, cu excepția pazei. Paza era asigurată în întregime de soldații aflați în cazemate rezistente la explozii, la foc şi la gaze toxice. Dacă cineva uita de ce se afla acolo, prezența soldaților i-ar fi reamintit-o. Dar nimeni nu uita, pentru că erau prea multe semne prevestitoare de rău.

Încă de când începuse să lucreze la Depozitul de Arme Chimice Deseret, David abuzase de răbdarea lui Adler ca să afle cât se putea de multe despre proces. În pauze şi la ora prânzului, îşi scotea geanta verde-măslinie cu masca de gaze şi seringi cu atropină şi cutreiera diferitele sectoare ale unității de distrugere.

Nu respecta avertizările şi se plimba prin zone interzise angajaţilor de felul lui. Desigur că, după câteva minute, era oprit de personalul militar sau angajat în producţie şi i se cerea să plece, însă doar după ce i se înregistra numele şi numărul de pe insignă. Îl înştiinţau întotdeauna pe Adler, care, în cel mai bun caz, îi ţinea lui David o predică despre necesitatea de a respecta regulile şi îi aduce aminte că, în unele zone, soldaţii aveau ordin să „împuşte mortal" pe oricine intra acolo.

Stephen Adler şi David Smithfield se urau reciproc. Adler îl considera pe David un rebel care aducea necazuri. În ochii lui David, Adler era un birocrat neînsemnat care suferea de complexul lui Napoleon.

Era aproape amiază şi lui David i se făcuse foame, aşa că se uită prin jur până văzu trecând un supraveghetor. Îi arătă ceasul şi mimă mestecatul. Supraveghetorul dădu din cap şi zise: „Kim, nu poţi să-i dai drumul lui David?"

Kim se îndreptă agale spre pupitrul lui David, îi puse mâna pe umăr şi îl întrebă:

— Ai ceva să-mi spui?

— Ei bine, răspunse David, mă refac după o relaţie nefericită, dar nu m-ar deranja să fim doar prieteni.

Kim Deloitte era o afro-americană zveltă şi atrăgătoare, cu 20 de ani mai mare ca David. Era înaltă de 1,60 metri şi juca tenis de şase ori pe săptămână. Era într-o formă mai bună decât majoritatea celor de două ori mai tineri ca ea. David se uită ţintă la ea. Pielea de un cafeniu deschis părea fără cusur. Era tulburătoare, iar David nu-şi putea lua privirea de la ochii ei negri. Se gândea mult la Kim şi, după ce viaţa

lui socială devenise un dezastru, se gândea şi mai mult la ea, dar cu totul altfel.

Şi Kim se gândea mult la David, dar într-un mod diferit. Se gândea la el ca la fratele ei mai mic. Kim era înzestrată cu un deosebit simţ al umorului şi îi plăcea că David era băiat deştept. Era grozav să-l aibă alături. David atrăgea mereu furia lui Adler, şi aşa ceilalţi scăpau nemuştruluiţi.

— Bine, drăguţu', rosti ea, imitând accentul sudist, cu cât îţi plăteşti tu prietenii?

— Cu jumătate din ce dă Adler alor săi. Pentru că sunt doar pe jumătate la fel de ticălos ca el.

— O, drăguţu', nu eşti nici pe jumătate, dar eu o să-ţi fiu prietenă pe gratis, sau poate-mi dai un Snickers sau o Cola dietetică.

— E-n regulă, conchise David, ridicându-se de la pupitru. Oho, e prima noastră întâlnire. N-o să mai pot dormi noaptea.

— Dacă ne-am întâlni cu adevărat, chiar că n-ai să poţi dormi noaptea, dar asta-i altă poveste.

Kim îi zâmbi lui David cu subînţeles.

— Te mai întreb odată: ai să-mi spui ceva?

— Nu, totul e-n regulă. Toţi parametri sunt în limite normale. Aşa-i viaţa pe muchia de cuţit a plictiselii. Ne vedem în juma' de oră.

— Ne vedem după fix 30 de minute. Şi nu uita să-mi iei un Snickers.

David se uită lung în ochii ei şi simţi că o întâlnire cu ea ar fi ceva de neuitat, cu adevărat de neuitat. Schiţă un surâs, ieşi de la pupitru, încă tulburat de zâmbetul ei cu subînţeles şi dădu nas în nas cu Dr.

Adler. Stătea în mijlocul culoarului ca un Superman în miniatură, mai exact ca un Clark Kent în miniatură, cu ochelarii săi de citit atârnându-i pe nas. David era pregătit de confruntare şi avea deja în minte o serie de replici cu care spera să aibă succes.

— Domnule Adler, începu David.

— Dr. Adler, îl corectă acesta, uitându-se urât la el pe deasupra ochelarilor.

— Îmi cer scuze. Dr. Adler, mă gândesc că, dacă tot plec din oraş ca să inspectez incineratorul, pot să vă predau raportul de joi abia luni, când mă întorc?

Adler se uită țintă la David în timp ce-şi scotea ochelarii şi îi lăsă să atârne de şnurul negru de la gât. Adler vorbi rar, pe faimosul lui ton arogant:

— Corectează-mă dacă greşesc, dar cred că joia pică într-o joi săptămâna asta, indiferent dacă eşti aici sau la Tulsa. Deci, rapoartele pentru joi trebuie predate joi.

— Asta o să-mi dea de furcă. Vedeți, am o după-amiază încărcată şi nu o să pot scoate datele din calculator până nu-mi vine schimbul, şi plecăm miercuri dimineață la prima oră. Aşa că nu o să am timp să fac rapoartele, îi spuse David cu un aer sfidător.

— Te înțeleg, David, mormăi Adler. Dar te pot ajuta. Vino la mine după ce-ți termini tura şi îți voi da o parolă temporară pentru calculatorul lui Ballinger ca să poți accesa datele de care ai nevoie. Vezi ce simplu e? Tu-ți faci timp, iar eu îți ofer mijloacele. Apropo, sper că nu te aştepți să-ți plătim ore suplimentare pentru atâta lucru. Totuşi, îți plătim o vacanță la Tulsa.

Adler zâmbi şi râse de propria lui glumă. Se întoarse şi plecă.

David continuă să pară mâhnit, dar zâmbea în sinea lui. „Această favoare” îi permitea accesul la calculatorul unui supraveghetor care oferea mai multe date, tendințe şi etape, legate una de alta, şi puteai să-ți faci o idee despre întregul proces. Calculatorul lui David, ca şi cele ale colegilor săi, avea acces numai la datele în timp real, pe care le stoca doar 24 de ore. Prin urmare, tehnicienii puteau vedea doar o parte din sistem. Calculatorul supraveghetorului avea să-i dea lui David o imagine de ansamblu asupra întregii unități, precum şi informații din ultimul an.

David era aşa de entuziasmat de această oportunitate, încât uită că-i e foame. Îşi trase geaca pe el, luă de pe masă geanta de pânză verde, o prinse în talie şi-şi legă coarda de siguranță de pulpă. Această ultimă fază îl făcea întotdeauna să se simtă ca un pistolar din Vestul Sălbatic. Acum, dotat cu masca de gaze, trecu din camera de control în cea de presurizare şi apoi în zona de prelucrare.

David voia să inspecteze descărcarea carbonului sărăcit activat din grupul Bravo de epuratoare de gaze cu apă, aşa că o luă la stânga de camera de presurizare şi coborî trei rânduri de scări de oțel spre încăperea întunecată în care erau instalate evaporatoarele de apă sărată. Cele şase evaporatoare imense, de 200 de milioane de Btu, proiectate să vaporizeze toată apa răcită, generată de epuratoarele de gaze, scoteau un zgomot puternic, ca al plămânilor lui Dumnezeu. David

simți în piept valul de presiune creat de aceste maşinării monstruoase.

David ieşi din clădirea evaporatoarelor în lumina puternică a soarelui de primăvară din deşertul din centrul statului Utah. Cerul era senin şi albastru, amintindu-i de o zi de octombrie de acasă din Pennsylvania. Aerul era proaspăt şi uscat şi nu era frig, pentru că soarele dogorea. De fapt, chiar îl orbise în clipa în care ieşise din clădire. Lumina era aşa de puternică şi pentru că reflecta zăpada de pe munții din depărtare. Tufişurile şi hățişul dintre unitate şi munți parcă le încadrau, ca un paspartu, un tablou în culori aprinse, dar niciun tablou nu se putea compara cu măreția munților. David se opri o clipă să admire priveliştea.

David a trecut pe lângă imensul aparat cu ardere întârziată, pe lângă rezervorul plin cu apă sărată şi filtrele de aer cu particule de mare eficiență (HEPA), pe lângă epuratorul de gaze Alfa şi, în sfârşit, pe lângă epuratorul Bravo. Aici se formase un mic minute de containere de 120 cm x 120 cm x 120 cm, făcute din carton compact şi căptuşite cu plastic. Fiecare container Gaylord, numit astfel după fabricant, conținea aproximativ 4500 kg de carbon granular activat şi sărăcit sau D-gac în limbaj militar. O echipă de oameni îmbrăcați în costume galbene Haz-Mat de Nivelul B luaseră din epuratorul Bravo şi încapsulaseră peste 60.000 kg de D-gac. Cele 120 de containere Gaylord urmau să fie îngrămădite unul peste celălalt în trei camioane trase de tractoare.

După ce fiecare container era sigilat şi decontaminat, era dus din zona periculoasă la o staţie de triaj. Aici i se punea o etichetă portocaliu cu galben pentru deşeuri toxice, cu un număr de opt cifre şi un cod de bare. Pe fiecare etichetă era scrisă proveniența – Armata Statelor Unite, transportatorul – North American Carbon şi locul de depozitare – Cyclops Combustion.

David îi privea pe tehnicienii de la North American Combustion cum lucrau la triaj. Purtau salopete albe Tyvek, ochelari de protecţie şi pălării rigide. Aveau măşti de gaze prinse la talie, dar nu li se cerea să le poarte, deoarece D-gac-ul fusese deja sigilat în containere Gaylord.

Când s-a apropiat de mormanul uriaş de cutii, David s-a asigurat că nu se uită nimeni la el. Şi-a tras în jos fermoarul gecii şi şi-a strecurat cu dreapta camera digitală printr-o crăpătură din căptuşeală. I-a îndreptat obiectivul minuscul spre baza V-ului format de fermoarul parțial deschis al gecii.

David şi-a vârât mâna dreaptă în buzunar, a scos capacul unui marker verde şi s-a dus mai aproape de recipiente. De parcă ar fi examinat etichetele de deşeuri toxice, s-a lăsat pe vine şi a făcut un semn mic şi verde în fiecare colț. David s-a dat cu un pas înapoi şi a făcut 40 de poze recipientelor, stând cu ochii pe angajații de la North American Carbon.

După ce şi-a terminat treaba, David s-a întors iute prin clădirea evaporatorului în camera de odihnă. Ajuns acolo, şi-a înfulecat sandvişul, a luat două cola dietetice şi un baton Snickers de la automat. S-a întors

în camera de control şi şi-a petrecut trei ore şi jumătate la pupitru, urmărind cifrele care variau cu un procent în sus sau în jos. Se făcuse după-amiaza târziu când a bătut David la uşa biroului Doctorului Adler şi a fost poftit înăuntru.

— Scuzaţi-mă... ah... Dr. Adler, se aventură el cu o voce plină de falsă umilinţă, am venit să-mi daţi parola pentru calculatorul lui Matt.

— Desigur, îi răspunse Adler pe un ton superior. Mai e aici domnul Ballinger?

— Nu. Matt a plecat acum vreo zece minute.

— Foarte bine, cuvântul magic de azi este... apoi Adler s-a oprit şi s-a uitat la ecranul calculatorului său, a introdus o serie de numere. Da, Sea Lion[1].

— Mulţumesc, îi zise David şi îşi trase fermoarul de la geacă.

— Unde te duci? îl întrebă Adler.

— Mâine zbor la Tulsa şi dacă n-ajung la bancă, n-o să am destui bani. Am în portmoneu cam şapte dolari şi nu vreau să dorm în maşina închiriată, recunoscu sfios David.

— Foarte bine, şi când te întorci?

— Cam într-o oră. Te mai găsesc aici?

— Nu, răspunse Adler, am şi alte lucruri de făcut.

David dădu din cap afirmativ.

— Ne vedem duminică.

★★★

[1] Leu de mare (n. tr.)

După două ore David s-a aşezat la pupitrul lui Ballinger şi s-a uitat prin camera de control. Toţi tehnicienii din schimbul doi îşi vedeau de treburilor lor; niciunul nu l-a observat când a tastat parola. „Operaţiunea leul de mare”, şopti David şi trase concluzia că Adler era grozav de arogant. Concluzia aceasta era grăitoare, pentru că David cunoştea o groază de oameni aroganţi, începând cu propriul său tată, Dr. David Smithfield.

Parola i-a fost acceptată, iar calculatorul a emis un semnal sonor corespunzător atunci când apăru pe ecran imaginea unităţii. Calculatorul lui Ballinger avea un format asemănător, dar cu mai multe icon-uri, o mulţime.

Se făcuse aproape miezul nopţii când David a scos discheta din calculatorul lui Ballinger şi a pus-o, împreună cu 50 de pagini printate, într-o geantă neagră de plastic. Găsise informaţia dorită. A închis calculatorul, şi-a luat geanta, geaca şi masca de gaze şi s-a îndreptat spre ieşire. Aproape că ieşise din camera de control când şi-a amintit că nu trimisese raportul de joi. Scoase o cartelă din buzunarul gecii şi o introduse în fanta pentru corespondenţă de pe uşa biroului lui Adler. David zâmbi la gândul acestei şarade. Nu-i luă mai mult de 20 de minute să scrie raportul.

David se uită la ceas şi socoti iute că mai avea doar trei ore de dormit până se va trezi şi se va pregăti pentru zborul de dis-de-dimineaţă. Va avea la dispoziţie două zile întregi în Tulsa ca să se odihnească şi să revizuiască noile date obţinute. Le va analiza fără să-l deranjeze Adler, Ballinger sau altcineva. Nici Kim n-o

să-i distragă atenția. Se va gândi la ea, dar n-o să-l distragă. De-abia aştepta să plece la Tulsa.

★★★

Adler şi-a petrecut aproape toată ziua următoare făcând treburi de rutină, iar primul schimb se termină fără probleme. Ca de obicei, a participat la predarea turei şi presimțea că nici seara nu se vor ivi probleme. S-a întors în biroul său, s-a mai uitat pe programul de lucru şi s-a gândit ce bine mergea totul fără David Smithfield.

Adler închise uşa biroului şi tocmai pleca, când dădu nas în nas cu Marv Harris, supraveghetorul principal al turei a doua.

— Noapte bună. Sper că nu aveți probleme.

— Sigur că nu. N-am în plan niciun mare SNAFU[2] până în weekend, spuse încet Marv şi zâmbi. Apropo, ce i-ai dat de lucru copilului-minune noaptea trecută?

Lui Adler îi displăcea că oamenii îl considerau pe impertinentul tehnician negru un copil-minune, aşa că repetă disprețuitor:

— Copilului-minune?

— Păi, ştii, lui David Smithfield.

— David va fi plecat săptămâna asta. Face auditul lui Cyclops Incinerator, aşa că i-am cerut să stea mai târziu ca să-şi termine raportul de joi, afirmă Adler, iritat de atâta pălăvrăgeală.

---

[2] Situation Normal: All Fouled Up. S-ar putea traduce prin: lucrurile nu merg bine, ca de obicei, deci nu-i nimic de mirare. Se foloseşte în glumă şi se pare că s-a folosit prima oară în Al Doilea Război Mondial. (n. tr.)

— Raportul de joi, mormăi Marv, i-a luat şase ore?

Adler se împietri la faţă.

— Cât ai zis?

— Cam şase ore. Da, aşa e. S-a întors aici înainte de ora şase şi a stat până aproape de miezul nopţii. N-a vorbit cu nimeni. Nici nu cred că s-a dus la toaletă. Cred că lucra la raport. Nu părea să navigheze pe internet.

Adler voia să pună capăt de îndată acestei conversaţii.

— Bine, interveni el, o să-l întreb ce a făcut când se întoarce. Mulţumesc, Marv.

Marv dădu din umeri şi se duse în camera de odihnă, iar Adler se opri în faţa biroului său. Se uită în jur, deschise din nou uşa, intră în birou şi o închise după el.

Adler ştia bine că David nu putea să navigheze pe net, deoarece sistemul nu-i permitea. Aşa îl concepuse. În scopuri de securitate, sistemul putea doar să strângă şi să proceseze datele din unitate. Nu avea conexiune cu lumea din afară. Era imposibil ca vreun hacker sau virus să intre în sistem. Sistemul fusese conceput să comunice date prin canalele potrivite, dar nu putea comunica nimic în afară şi nu accepta comenzi decât de la el. În ciuda acestor măsuri de siguranţă, Adler era îngrijorat. Şi avea de ce, pentru că un tip destul de inteligent şi care aducea numai necazuri îşi petrecuse şase ore nesupravegheat cutreierând prin sistem, de la pupitrul unui supraveghetor. Adler era convins că lui David nu-i luase şase ore să facă raportul de joi. Treaba asta dura cel mult 45 de minute.

Adler trebuia să afle ce învârtise David atâta timp; se conectă la sistem, tastă câteva comenzi şi intră în calculatorul lui Ballinger. Pe ecranul lui Adler apărură documentele deschise de David şi timpul pe care acesta îl petrecuse studiind fiecare document. Adler simţi un junghi în stomac şi îi apărură broboane de sudoare pe frunte în timp ce vedea ce progrese făcuse David. Când citi ultima comandă a lui David – printează – simţi un nod în stomac.

Capitolul 3

Ian Paterson puse vinciul şi coborî năvoadele în timp ce căpitanul Scott Lusby împinse spre înainte regulatorul ca să atenueze rezistenţa crescândă la înaintare. Scott spera să umple cala cât mai era lumină, să ia viteză înainte de apus şi să se întoarcă în zori. Zâmbi, trecu pe pilot automat şi se duse jos să-şi ia încă o cană de cafea.

Lusby dădu peste Ian Paterson la baza scării. Ian o ţinea în braţe pe Neptune, pisica vasului.

— Care-i treaba. Ian?

— Nu ştiu. Lui Neptune îi este tare rău. A început să vomite şi să-şi facă nevoile peste tot, mormăi Ian răguşit.

— Văd ce-i cu Neptune, da' tu ce ai? întrebă Lusby, uitându-se la faţa palidă şi la ochii injectaţi ai lui Ian. Plângea, îi curgeau balele şi transpira de parcă ar fi alergat la maraton.

— Nu ştiu, mă simt ca dracu'.

Ian bolborosi şi căzu cu un geamăt. Se ghemui pe jos şi începu să vomite violent. Vărsă de zece ori la rând, iar faţa albă ca varul i se învineţi, în timp ce i se umflau toate venele de pe cap. Nu se mai putea ţine şi îşi murdări pantalonii. Ian se uită îngrozit la Scott, îl prinse de braţ şi încercă să spună ceva. Icnea şi o spumă roşiatică îi ieşea din gură, iar privirea imploratoare îi deveni goală şi fixă. Scott se ridică şi se dădu înapoi îngrozit. Pe Scott îl paralizã gândul la cadavrul lui Ian zăcând în propriile excremente.

Lusby dădu din cap şi se duse să-şi caute echipajul. În cambuză, îi găsi pe Frank Preston şi Billy Reynold plutind în urină. Frica puse stăpânire pe el în timp ce se ducea pe punte la radio. Fiind orbit de propriile lacrimi, se împiedică pe scara spre timonerie. Apoi, un junghi puternic în burtă îl făcu să se îndoaie de durere şi să urle de spaimă, pe când i se goleau maţele. Văzu negru în faţa ochilor şi auzi o bufnitură, atunci când se lovi cu capul de punte. Clipi din ochi şi simţi o briză răcoroasă.

Vasul *Abbey G.* cu năvoadele pline, a rămas fără combustibil peste o zi şi, când i s-au oprit motoarele, i s-au oprit şi generatoarele. Ca urmare, pompele de santină, luminile, ventilatoarele şi toate celelalte aparate electro-mecanice lăsate în urmă de echipajul decedat au consumat repede energia din baterii. *Abbey G.* nu mai avea propulsie şi era în voia celor mai mici valuri.

Apele crudului Atlantic pătrundeau mereu în galon, până când *Abbey* nu se mai putu ridica suficient ca să evacueze apa adusă de valul precedent. Punţile îi erau

măturate de valuri reci care se revărsau pe vas, îi inundau deschizăturile, tambuchiurile şi acopereau scara spre cambuză. În timp ce vasul se lupta cu moartea, oceanul legăna cadavrul lui Ian şi îi înmormânta pe tovarăşii săi aflaţi pe *Abbey G.*

În cele din urmă, dispăru în apă şi prova lui *Abbey G.* şi nu se mai putu ridica. Vasul nu se mai putea lupta cu oceanul. Aerul, comprimat de greutatea apei, se zbătea să scape prin toate deschizăturile şi, amestecându-se cu apa ce inunda vasul, forma un gheizer care a fost pentru o clipă ultimul reper de suprafaţă al vasului *Abbey G.* Învăluit în ceaţă şi înconjurat de apele înspumate, catargul lui *Abbey G.,* cu micul steag american din vârf dispăru sub apă, lăsând în urma lui doar cerul plumburiu şi oceanul întunecat.

Pe când *Abbey G.* îşi începea scufundarea în adâncul Atlanticului, presiunea hidrostatică tot mai mare a dus la desprinderea geamandurii de salvare EPIRB, deşi era fixată în suportul de lângă coş. Geamandura a ţâşnit la suprafaţă, apoi a căzut în valuri pleoscăind un pic, dar era astfel concepută încât să producă un enorm pleoscăit electronic. Odată ajunsă la suprafaţă, cu lumina stroboscopică activată, EPIRB a transmis imediat poziţia şi mesajul preînregistrat pe frecvenţa de urgenţă, monitorizată de paza de coastă americană. Geamandura a mai emis şi un semnal electronic.

Pulsaţiei acustice i-a luat mai puţin de un minut să ajungă la carena de oţel a USS Nebraska, SSBN739, aflată la cam 300 de metri sub nivelul apei întunecate a

Atlanticului, iar ofițerul de rangul întâi, Jamie „Muddy” Waters, a auzit şi a înregistrat sunetele arhicunoscute, în timp ce *Abbey G.* era înghițită de ape pentru vecie. După ce mugetul vârtejului s-a potolit, Jamie a auzit ultimul mesaj de pe nava scufundată.

— Căpitane, am ceva important să vă spun, formulă solemn Jamie.

— Ce mai e şi acum? îl întrebă căpitanul John Sturtevant.

— Am auzit cum se scufundă o navă. Am înregistrat... şi... am ascultat, insistă, Jamie, împingând al doilea set de căşti spre căpitan. E semnalul acustic al unei balize SOS.

Sturtevant îl ascultă, dădu din cap şi ordonă:

— Domnul Gregory să ne ducă să interceptăm mesajul auzit de domnul Waters. În mare viteză!

Peste 22 de minute, Nabraska tăia valurile Atlanticului ca înotătoarea dorsală a unui rechin, dar unul de câteva miliarde de dolari. Marinarii de pe puntea inferioară, urmați îndeaproape de căpitanul Sturtevant şi Gregory, s-au cățărat pe scară. De la postul de observație de sus, au observat corpul umflat al lui Ian Paterson, plutind cu fața în jos, iar în jurul lui zeci de pescăruşi morți.

— Ce naiba s-a întâmplat acolo? întrebă Sturtevant, fără să aştepte vreun răspuns.

La început, Locotenent Gregory nu putu decât să scoată un suspin, dar, după ce trase aer în piept, răspunse:

— Domnule, oamenii de pe punte... cred că... ceva l-a omorât pe tipul ăla şi toate păsările. Cred c-ar trebui, da, să fim cu grijă.

— Nu miroase deloc a bine. Dă înapoi cu încă 200 de metri, domnule Gregory, cheamă-i iar pe marinarii de pe punte şi zi-le să-şi pună costumele de protecţie împotriva radiaţiilor.

— Sigur, domnule. La ce vă gândiţi?

— O să recuperăm cadavrul şi câteva păsări. O să le ducem înapoi la King's Bay, să vadă ei de ce au murit. Dar nu trebuie să punem în primejdie viaţa echipajului. N-am de gând să aduc Ebola sau altă molimă pe vasul ăsta şi să ne îmbolnăvim familiile. Fă-le instructajul pentru atac nuclear, biologic şi chimic.

★★★

Decker stătea într-un separeu din colţ, de la Maine Diner, chiar sub un desen cu Hesper şi Luther Little, două vechi goelete care eşuaseră lângă Wiscassett în anii '50. Era un desen în creion, făcut de un pictor destul de cunoscut de prin partea locului. Privea desenul şi se gândea la epava lui *Abbey G.*, fiind aproape sigur că nu va putea fi imortalizată nici pe apă, nici pe uscat.

Terminându-şi clătitele, se uită lung la articolul din ziar, intitulat „Paza de coastă confirmă scufundarea lui *Abbey G.*" Decker citea cum depistase paza de coastă semnalul de la baliza SOS şi cum căutase prin toată zona. Citea şi că paza de coastă trăsese concluzia că, pe baza resturilor găsite, *Abbey G.* se scufundase cu tot echipajul. Potrivit pazei de coastă, „Cauza exactă a

scufundării este încă în curs de investigare." Decker întinse ceaşca de cafea pentru a-i fi reumplută şi zâmbi. Era în sfârşit liber.

A doua zi, undeva la vest de Scranton, Decker a tras într-o parcare de camioane de pe I-80 să mai bea o cafea şi să se cazeze la un motel. A cumpărat o cartelă telefonică preplătită şi a format cifrele de pe spatele ei, apoi cele 11 cifre ale numărului de telefon. Cineva a răspuns după ce a sunat de două ori, aşa că a aruncat cartela la gunoi.

— Vulturul. Curt la telefon.

— Curt, ce bine că ai sunat! Sper că totul e-n regulă.

— Da. Totul e-n regulă şi pot s-o dovedesc.

— Bine. Din păcate, am descoperit ceva nasol şi trebuie să discutăm.

Capitolul 4

Atunci când detectivul Bill McNamara se uită la lichidul maro prelins pe fundul chiuvetei, îşi dădu seama că bacteriile s-au înmulţit cât timp lipsise. A mormăit:

— Mă întreb ce boală transmit astea oamenilor?

— Sau chiuvetei, interveni căpitanul Henry Melon. Bill, nu crezi că trebuia să-ţi speli ceaşca de cafea înainte să pleci în vacanţă?

— Ba da. Ştiu că era plină acum două săptămâni. Trebuia s-o fi golit atunci. Acum mă simt ca un criminal în serie, continuă Bill, umplând ceaşca cu apă fierbinte. Ascultă cum ţipă micuţii ăia de frică.

— Sper că v-ați distrat bine pe râul Colorado.

— Am fost mereu vigilenți în absența ta şi acum am obosit, avem dreptul la odihnă, îi răspunse Henry în timp ce-i strângea mâna. Bill, continuă Henry pe un ton mai rece, după ce-ți faci rondul de dimineață, vino la mine la birou să-mi povesteşti de excursie. În plus, am nevoie de ajutorul tău într-o chestiune delicată.

— De ce n-am vorbi acum? O să dureze câteva ore până mă pun toți la curent, îi sugeră Bill, în timp ce îşi umplea ceaşca curată cu cafea neagră şi fierbinte şi îşi punea zahăr şi frişcă pe gustul lui.

Dădu din cap şi cei doi, cu ceştile în mână, trecură prin arest şi intrară în biroul căpitanului. Avea un birou spațios şi frumos, însă era ticsit de documente, aşa că părea mai degrabă al unui birocrat decât al unui detectiv. Henry Melon nici nu mai lucra ca operativ de şase ani, de când fusese făcut căpitan. Pe biroul său erau acum mormane de dosare ale personalului, rapoarte de cheltuieli, formulare de rechiziție, fişe de serviciu, proiecte de buget şi toată harababura ce derivă din postul de administrator.

— De când ai ajuns contabil, Henry? îl întrebă Bill, luând un teanc de hârtii de pe scaunul pentru musafiri şi aşezându-se.

— De când mi-a luat Dumnezeu mințile pe jumătate.

— Dacă-ți ia şi jumătate de inimă şi suflet, ai putea ajunge avocat pledant.

— Şi dacă mi-ar lua cu totul mințile, inima şi sufletul, aş putea ajunge primar în Salt Lake City. Henry oftă, aşezându-se încet şi greoi în fotoliul său de piele. Apropo de primar, trebuie să discutăm despre ce

s-a întâmplat. Dar spune-mi mai întâi ce-ai făcut în excursie.

— Aşa cum ştii, Jen şi-a terminat ultimul an mai devreme. Aşa că, pentru prima dată în viaţă, am fost amândoi liberi şi am făcut o excursie de neuitat. Ne-am simţit grozav, cel mai bine de când a plecat Dorothy. Râul este frumos, iar canionul spectaculos. Frumuseţea lor te năuceşte şi uiţi totul, viaţa ta de zi cu zi ţi se pare la mii de kilometri distanţă. Ne-am distrat pe cinste dar, pe urmă, când m-am gândit că peste câteva luni o să plece şi ea, parcă mi-a dat cineva cu ceva în cap. Ştii, o să plece la şcoală în Chicago...

Bill se opri din vorbit, Henry se uita pe fereastră şi niciunul nu zise nimic timp de un minut. Bill rupse în sfârşit tăcerea stânjenitoare:

— Care-i treaba cu primarul?

Henry îşi drese glasul şi începu:

— Îţi aduci aminte de crima săvârşită în zona renovată a depozitelor, cam cu două zile înainte să pleci tu în concediu?

— Da, un traficant de droguri care ajunsese rău. Le-am dat cazul lui Cunningham şi Lipinski. Când i-am sunat să-i întreb cum merge treaba, mi-au spus că s-a rezolvat. De ce mă întrebi?

Henry continuă:

— Ei bine, cazul nu s-a rezolvat cu adevărat, a ajuns într-un punct mort, ca majoritatea. Oricum, primarul vrea să-l redeschidem, adică tu, şi să facem cercetări amănunţite. Să nu ne scape nimic şi să tragem concluziile necesare.

Bill se lăsă pe spate, dădu din umeri şi întrebă:

— De ce se implică primarul în uciderea unui traficant de droguri?

— O să-ți explic totul mai târziu, acum vreau să-ți faci rondul, să-ți vezi oamenii şi să le spui ce tare eşti tu că ai mers cu pluta prin Marele Canion.

— O să le spun ce tare trebuie să fii ca să-ți faci plimbarea zilnică cărând un sac de plastic după tine două săptămâni. Asta formează caracterul, dar, în cazul meu, dezvoltă muşchii.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Râul Colorado este o zonă protejată, aşa că orice duci acolo, trebuie să şi iei de acolo, inclusiv ambalaje de dulciuri, doze de suc şi... ei bine mâncarea digerată, înțelegi la ce mă refer...

— Mi-e de ajuns. Vorbeşte cu băieții şi pune-te la curent, dar nu te implica personal în cazurile lor. Valdez a făcut treabă bună cât ai fost plecat şi poate să continue ce a început. Vreau să te concentrezi asupra acestui caz. Ai aici dosarul, studiază-l, dar numai după ce afli ultimele bârfe.

— Şi pe urmă?

— Mâine dimineață la prima oră vreau să ne uităm pe el împreună. Apoi, la 11, o să ți-l prezint pe noul tău partener.

— Un nou partener! exclamă Billy. Cine e?

Henry se uită fix la Bill pentru o clipă, apoi continuă netulburat:

— Tatăl traficantului de droguri.

— Henry, îți bați joc de mine?

Ridică mâna, parcă vrând să-l oprească:

— Bill... pe mâine.

Bill se ridică, luă dosarul şi îl flutură în faţa căpitanului:

— Henry, ce te-a apucat? Nu avem voie să implicăm un civil, mai ales dacă e rudă cu victima.

Henry îi făcu semn să se oprească şi îi spuse:

— Bill, nu depinde de mine. O să-ţi dau mâine toate informaţiile de care dispun...

Scutură din cap, pentru că ştia că situaţia nu depindea de el sau de Henry. Şi mai ştia că, în cazuri ca acesta, lucrurile ieşeau rar bine. Bill îi zâmbi lui Henry din vârful buzelor şi ieşi din birou. Până acum, prima lui zi de lucru nu decurgea conform planului.

Bill şi-a făcut rondul pe la subalternii săi şi s-a pus la curent cu cazurile importante, în timp ce le tot spunea despre excursia lui pe râul învolburat. În final, s-a declarat satisfăcut de informaţiile primite şi era încredinţat că aproape toţi poliţiştii din Utah deveniseră experţi în topografia bazinului din aval de râul Colorado, aşa că s-a retras la el în birou.

Bill McNamara avea birou de locotenent, de detectiv şef; era marea lui achiziţie, un loc în care se putea retrage să se odihnească şi să-şi adune gândurile. Rafturile din birou erau pline cu dosarele cazurilor importante rezolvate în cei 20 de ani de serviciu la Departamentul Central de Poliţie din Salt Lake City. Pe comodă erau o mulţime de poze de familie, mai ales ale copiilor lui, Jenny şi Billy Jr. Avea chiar şi câteva poze cu mama lor, fosta lui soţie, Dorothy. Pe birou se afla rodul muncii lui, adică o grămadă de dosare.

Spre deosebire de căpitanul-contabil, Bill mai făcea încă muncă de poliţist. Îi plăcea să fie detectiv, aşa că

se implica în toate cazurile. Avea în subordine zece detectivi împărțiți în cinci echipe de câte doi, pe care îi coordona. Nu credea că au prea mult de lucru; se aflau, până la urmă, în Salt Lake City, nu în Los Angeles sau la New York. Fusese plecat cu puțin peste două săptămâni în cel mai lung concediu pe care şi-l luase vreodată – şi era nerăbdător să-şi reia munca în investigații. Nu voia să poarte de grijă tatălui unui traficant de droguri asasinat. „Cine naiba-i tipul ăsta şi cu ce-l are la mână pe primar?”.

Bill decise să nu se simtă frustrat din cauza acestei misiuni, întrucât se va termina repede, şi pe urmă căpitanul şi primarul o să-i rămână îndatorați. Simți că a şi rezolvat problema, cel puțin în minte, aşa că se rezemă de spătarul scaunului şi deschise dosarul. Pe când îl răsfoia, îi apărea în fața ochilor scena crimei de acum trei săptămâni. Detectivul Bill McNamara închise dosarul, trăgând concluzia că toate piesele de puzzle păreau să se potrivească. Evenimentele din dosar se înlănțuiau logic şi corespundeau imaginii pe care şi-o făcuse de la început, însă tot îl necăjea ceva.

Ştia că faptele de la dosar erau clare, însă trebuia să aibă de-a face cu un tată îndurerat. Hotărî să-l ia uşor şi să-i menajeze durerea. Bill spera ca tatăl să observe adevărul de la bun început şi să ajungă treptat la concluzia că băiatul lui fusese implicat într-o treabă urâtă. Credea sincer că dovezile erau atât de convingătoare, că tatăl o să-şi schimbe părerea despre fiul său. Bill oftă şi deschise din nou dosarul.

★★★

A doua zi dimineață, Henry îl opri pe Bill la automatul de cafea.

— Ei bine, ce zici? îl întrebă Henry, îndreptându-se cu el spre birou.

— Nu ştiu ce să zic. La început, totul mi s-a părut clar ca lumina zilei. Tipul e găsit într-un apartament răvăşit, cu o ascunzătoare pentru cocaină, 5000 de dolari în numerar şi cu două gloanțe în cap, relată Bill, trecându-şi mâna prin părul grizonat. Dar, când am recitit dosarul aseară, am sesizat o mulțime de neconcordanțe. Era un angajat serios. Nu părea să aibă nevoie de bani. Şi nicio persoană interogată nu-l bănuia de afaceri cu droguri.

— Nu pare deloc să fie tipul obişnuit de traficant de droguri, concluzionă Henry.

— Nu, sigur că nu, aprobă Bill, dar cazul ăsta e tare păcătos. A ajuns într-un punct mort şi nu avem martori, suspecți sau piste. Nu poți să ajungi la nicio concluzie şi înțeleg de ce Valdez le-a ordonat lui Cunningham şi Lipinski să-l claseze.

Henry dădu din cap aprobator.

— Şi eu aş fi tentat s-o fac, dar ce-ar zice taică-su?

— Cine ştie? oftă Bill. Ascultă, facem toate astea la ordinul primarului, aşa-i?

— Păi, nu-i chiar aşa. Ordinul vine de la primar, dar şi lui i-a cerut altcineva.

Henry făcu o pauză ca să deschidă uşa de la biroul lui şi îi arătă lui Bill un scaun. Se aşează, iar Henry continuă după ce închise uşa:

— Cererea sau ordinul vine, de fapt, de la biroul guvernatorului.

— Bill, îți spun sincer că nu ştiu. Guvernatorul l-a sunat pe primar, primarul pe şeful nostru şi el pe mine, iar eu am apelat la tine.

— Ştiu şi eu, lanțul slăbiciunilor. Oare trebuie şi eu să sun pe altcineva?

— Nu, tu eşti ultima verigă. Şeful mi-a spus să încredințez cazul celui mai bun om al meu.

— Mulțumesc pentru apreciere, dar m-ai condamnat să-mi pierd câteva zile făcând pe ghidul, îi replică Bill şi se aşează.

Căpitanul îşi drese glasul, se aplecă spre el şi-i şopti:

— Mă tem că vei pierde mai mult de câteva zile, fă-te liber cel puțin o săptămână.

Bill se trânti din nou pe scaun şi se frecă la față cu ambele mâini.

— Henry, nu-mi ascunzi nimic?

— Nu, Bill, trebuie să-i demonstrezi tatălui că am făcut tot ce ne-a stat în putință. Trebuie să-i dovedeşti că băiatul lui a fost traficant de droguri. Apoi trebuie să-l convingi că, atunci când lucrurile au luat-o razna, unul din ceilalți traficanți i-a omorât fiul. Trebuie să-l faci să priceapă că, în asemenea cazuri, nu suntem prea încrezători că se va face dreptate.

— Înțeleg, zise Bill, dar aş vrea să ştiu ce-i cu tipul ăsta, care-i situația lui şi cum de are atâta trecere pe lângă guvernator?

— Poți să-l întrebi chiar tu. Va veni aici în cam două ore.

— Minunat, am timp să mai beau o cafea şi să-mi fac plimbarea de dimineață.

— Fii fericit că acum n-ai nevoie de sac de plastic.

Bill părăsi biroul lui Henry şi era cât pe ce să intre în al lui, când îl abordară Cunningham şi Lipinski. Cunningham vorbi primul:

— Scuză-ne, Bill, poți să ne acorzi o clipă mie şi lui Gene?

Bill se gândi că erau prea politicoşi, dar, în ciuda acestui gând, fu de acord să stea de vorbă cu ei. După ce intră la Bill în birou, Cunningham continuă:

— De ce naiba preiei tu cazul ăsta? Noi nu ne-am făcut bine treaba?

— Ce? Nu-mi urați bun-venit, nu mă salutați, nu mă întrebați de concediu? le spuse Bill pe un ton sever. Lipinski îl întrerupse:

— Căpitanul şi-a băgat nasul. Nu ne place, nu-i un secret pentru nimeni. Acu' te-a pus pe tine să verifici ce-am făcut, să vezi dacă n-am dat-o în bară.

— Las-o moartă, i-o întoarse Bill. Sunt şeful vostru. E treaba mea să vă verific. Şi, dacă aflu că ați dat-o-n bară, o să vă dau afară, fără să-l mai întreb pe căpitan sau pe împuțiții ăia de la Resurse Umane. Cunningham şi Lipinski se uitară unul la altul şi apoi la Bill. Uite ce e, băieți, vă cunosc de aproape zece ani. Ştiu că sunteți polițişti de ispravă, şi o ştie şi căpitanul.

— Atunci de ce te amesteci în cazul nostru? De obicei nu te bagi, remarcă Lipinski.

Acum era rândul lui Bill să se uite fix la cei doi detectivi.

— Eu, să nu mă bag? Ce naiba v-a făcut Valdez, băieți? scutură Bill din cap şi continuă: uite ce e, tatăl traficantului de droguri vine la noi azi-dimineață.

Căpitanul mi-a cerut mie, pentru că am mai mult timp, să-l pun la curent cu cazul. S-a gândit că voi aveți acum atâtea cazuri de rezolvat. Eu, în schimb, n-am nimic de făcut. Aşa că lăsați-mă-n pace, vă fac un serviciu şi sunt abia în a doua zi după concediu!

— Cine-i tipul ăsta? întrebă Cunningham.

— Probabil că e mai sfânt decât tine şi crede că fiul său nu poate face nimic rău. Crede probabil că, atunci când polițiştii albi găsesc un puşti negru împuşcat în cap, presupun că-i traficant de droguri. Asta-i un stereotip rasial sau o prejudecată, sau alt termen incorect politic. Că avea la el o groază de bani, o armă ilegală şi o tonă de cocaină, toate sunt probe indirecte. Ne-am grăbit să tragem concluzii. Aşadar, bătrânul vine aici să spele reputația fiului său şi să ne dovedească incompetența. Treaba mea e să-i arăt probele şi să-l conving că băiatul lui a fost un ticălos. Henry zice că trebuşoara asta o să-mi ia o săptămână sau două, aşa că fiți drăguți şi întoarceți-vă la lucru şi nu mă mai călcați pe nervi!

Cunningham se apropie de el şi îi şopti:

— Bill, căpitanul doar se preface că-i e milă de tine şi de babac. Ştii bine că o face din cauza lui Billy.

Simți cum îi creşte tensiunea.

— Henry Melon mi-e prieten bun şi nu-l cred în stare să mă manevreze cu mila lui...

Lipinski dădu din umeri.

— Poate că nu-i vorba de Henry, ci de unul mai suspus. Toți sunt politicieni.

Îi trimise la plimbare pe detectivi şi îi urmări cu privirea cum pleacă din biroul lui. Tocmai închidea uşa,

când îl auzi pe Henry strigându-l. Se uită în jur şi-l văzu pe căpitanul Melon împreună cu un străin impecabil îmbrăcat.

— Bill, ți-l prezint pe Dr. David Smithfield.

Capitolul 5

Dr. Smithfield purta o cămaşă neagră de mătase, pantaloni gri-deschis tot din mătase şi pantofi scumpi. Avea barba tunsă scurt şi cu multe fire albe. Purta ochelari cu lentile invizibile, ale căror rame de aur erau fixate doar pe urechi şi pe şaua nasului, nu şi în jurul lentilelor. Bill avu impresia că omul arăta ca cei din revista GQ, mai ales că avea la mână şi un Rolex de aur.

Înfățişarea noului venit contrasta grozav cu cea a lui Bill şi cu cea a lui Henry. Era înalt cam de 1,70 m şi solid, dar nu gras. Pe de altă parte, Henry avea cam 1,90 m, cântărea peste 135 de kilograme şi arăta de parcă şi-ar fi luat hainele de pe jos, nu de pe umeraşele de la Mel's Big & Tall Shop. Bill avea 1,85 m şi se mândrea că mai era în formă şi la 44 de ani. De când divorțase de Dorothy, făcuse mult sport şi arăta bine în pantalonii kaki şi tricoul de bumbac apretat.

Cei trei rămaseră în picioare, uitându-se unul la altul, până când Henry luă din nou cuvântul:

— Aşa cum vă spuneam, Dr. Smithfield, Bill e unul din şefi. Are în subordine zece detectivi, din care doi s-au ocupat de cazul fiului dumneavoastră, pe care l-a studiat recent şi el.

— L-ai studiat recent? De ce nu te-ai ocupat de el de la bun început? îl întrebă Dr. Smithfield pe Bill.

— Vedeți, a fost în concediu, îi luă apărarea Henry, iar Bill făcu o grimasă.

— În concediu? Cât timp ai fost plecat?

— Păi... două săptămâni.

— Detectiv McNamara, aveți multe crime în Salt Lake City?

— Nu, nici 20 pe an, e puțin în comparație cu alte orașe mari. Bill regretă imediat ce spusese.

Dr. Smithfield veni lângă Bill și continuă:

— Și zici că nu sunt multe? Atunci de ce ai plecat în concediu, când trebuia să te ocupi de una din puținele crime de aici?

Bill se înroși la față când își zise în sinea lui: „Cum de îndrăznește tipul ăsta să-mi pună la îndoială profesionalismul? Cum de are tupeul să-mi poarte pică pentru prima vacanță petrecută cu fata mea? Cum îndrăznește să mă scoată pe mine vinovat?" Bill oftă, trase aer în piept și se liniști.

— Am mers la locul crimei și am studiat cazul cu detectivii Cunningham și Lipinski. Mi-am făcut un plan de investigații și i-am lăsat pe ei să-l pună în aplicare, pentru că au competența necesară. Cât am fost în concediu, am discutat cu ei de mai multe ori și am fost mulțumit de progresele înregistrate.

— Atunci de ce a mai trebuit să revezi cazul? îl întrebă Dr. Smithfield.

Bill se adună și îi răspunse fără grabă:

— Ca să pun totul cap la cap și să puteam analiza pe rând toate aspectele, în ordinea în care au apărut. În

cazul ăsta, sunt unele chestiuni pe care poate nu le ştiţi, aşa că daţi-mi ocazia să vă lămuresc asupra lor, ca să înţelegeţi cum am ajuns la aceste concluzii. În plus...

— Ajunge! îi tăie vorba Dr. Smithfield, făcând cu mâinile gestul corespunzător. N-am de gând să-mi pierd vremea cu hârţogăria voastră atâta timp cât susţineţi că băiatul meu a fost traficant de droguri. Pe naiba! Nu a fost!

Bill încercă în tăcere şi şi-l închipui pe Dr. Smithfield în postura de tată îndurerat. Era aproape imposibil, dar tot încerca. Apoi îşi continuă ideea.

— În plus... la dosar sunt şi câteva fotografii pe care poate doriţi să le vedeţi, dar vă avertizez să mă lăsaţi mai întâi să vă explic.

Bill se uită în ochii negri ai doctorului Smithfield, dar nu văzu în ei nicio urmă de aprobare.

Henry se simţea prins la mijloc. Tăcerea care se instalase l-a îndemnat să intervină:

— Ce-ar fi să mergem în sala de conferinţe, să vă arate Bill întregul dosar? După aceea, vă vom răspunde pe rând la toate întrebările.

— Nu, refuză Dr. Smithfield. Nu vreau să-mi pierd toată după-amiaza studiind dosare. Vreau să merg la David acasă.

Henry se uită la Bill şi ridică din sprâncene. Bill dădu din umeri în semn de aprobare, iar Henry dădu din cap.

— E-n regulă! Dau un telefon şi trimit acolo un ofiţer. Când vreţi să mergeţi?

— Chiar acum, ce naiba! îi ceru Dr. Smithfield pe un ton imperativ.

Bill se gândea cât de puțin se potrivea limbajul Dr. Smithfield cu îmbrăcămintea sa elegantă şi felul lui competent de a fi, dar era încântat că n-o să-şi piardă după-amiaza răsfoind dosare. Prefera să meargă la locul crimei şi să vadă ce găsea acolo. Era oarecum mulțumit să-l vadă pe Henry pus în încurcătură. După toate aparențele, doctorul le rezerva câteva surprize. Bill şi-ar fi dorit să fie de față şi primarul, tare s-ar fi bucurat să-l vadă şi pe el pus în încurcătură.

— Totu-n regulă, doctore, zise Bill. Conduc eu. Hai să mergem.

Dr. Smithfield se uită la Bill, dădu din cap şi ieşi cu el din birou. Apoi lui Bill îi veni ceva în minte şi îl rugă pe doctor să-l aştepte o clipă.

— Henry, începu Bill. N-ai fost sincer cu mine. Nu pot să cred că nimeni de la biroul primarului sau guvernatorului nu ți-a zis cine e tipul ăsta. Nu e cum m-am aşteptat. E un doctor bogat. Mă aşteptam... N-are importanță... Bill încerca să găsească cuvântul potrivit, dar nu reuşea. Ei bine, ştii doar, nu mă aşteptam să fie aşa.

— Şi pe mine m-a şocat, Bill, mai ales că a venit cu o oră şi jumătate mai devreme. Nu ştiu mai multe despre el decât tine, continuă Henry, dar cred că am făcut bine că te-am ales pe tine să te ocupi de el. Tu n-ai prejudecăți şi nici nu te ambalezi. N-o să-ți pierzi cumpătul în fața lui. Nimeni nu trebuie să şi-l piardă, orice ar zice sau face el. Ne-am înțeles?

— E o treabă împuțită, zise Bill în şoaptă, când ieşea din birou.

Pe hol, Dr. Smithfield îl întrebă:

— L-ai atins la coarda sensibilă, nu-i aşa?

— Sigur că da, îi răspunse Bill, zâmbind.

Capitolul 6

Bill îşi trase Jeepul în fața depozitului renovat şi-l parcă în spatele maşinii de poliție. Se întoarse spre Dr. Smithfield, îşi drese glasul şi-l întrebă:

— Ați mai fost la el acasă de când... a fost împuşcat?

Dr. Smithfield se uită lung la Bill şi-l corectă:

— La *David,* nu la *el* acasă, şi a fost o crimă. Dar, ca să-ți răspund la întrebare, n-am mai trecut pe acolo de când a fost omorât David.

Bill oftă şi continuă:

— Doctore Smithfield, trebuie să vă avertizez că n-o să fie plăcut. Deloc.

— Apreciez grija pe care mi-o porți, dar trebuie să mergem înainte.

După această scurtă discuție, urcară împreună cele două etaje până la apartamentul lui David, unde îi aştepta un ofițer în uniformă. Acesta descuie uşa şi scoase banda galbenă, după care Bill şi Dr. Smithfield intrară înăuntru.

Apartamentul era modest, avea o bucătărioară despărțită de living printr-un bar cu două taburete înalte. Livingul era destul de mic, dar cele două ferestre imense din nord şi est creau impresia de spațiu. Ca şi

în bucătărie, podeaua era din lemn de esență tare, iar pereții de cărămidă. Tavanele erau vopsite în alb, aflându-se cu peste jumătate de metru mai jos de grinzile care susțineau etajul superior. În acest spațiu gol, constructorii care renovaseră clădirea ascunseseră țevăria şi instalația electrică modernă care nu existase în acest depozit din secolul XIX.

Lângă living era baia, un dormitor de dimensiuni reduse şi chiar un mic birou. Întregul apartament era mobilat cu gust. În living era un birou de modă veche, o canapea de piele, iar la un capăt al ei o veche măsuță pentru fumat. Podeaua din lemn de esență tare era complet acoperită cu un covor de lână cu motive tribale africane în galben pal, portocaliu aprins, ruginiu şi negru. Pe pereți atârna o colecție de schițe, gravuri numerotate şi postere înrămate. Apartamentul fusese cu siguranță bine întreținut înainte să fie răscolit de intrusul care îi luase viața proprietarului.

Bill se uită în jur şi se întrebă de ce nu acordase mai multă atenție felului în care era aranjat apartamentul. Îşi amintea că se concentrase asupra cadavrului. „Cadavrul", şopti Bill, alergând spre birou, dar era prea târziu. Dr. Smithfield se uita deja fix la podea.

— Aici a murit David? întrebă el cu gravitate în glas.

— Îmi pare rău, am vrut să vă avertizez, zise Bill.

Sângele fusese spălat, dar mai rămăsese o pată roşie în textura lemnului. Sângele se adunase şi se scursese prin crăpăturile minuscule din lemnul de stejar. Deoarece David murise singur, sângele se răspândise în voie. Dr. Smithfield se uita lung la podea, cu capul în jos şi aplecat din spate. Bill nu ştia ce să facă sau să

spună şi nu putea suferi să fie pus în asemenea situații. Bill stătea acolo ca de lemn.

Dr. Smithfield se îndreptă de spate, se frecă la ochi şi întrerupse tăcerea:

— Detectiv McNamara, zise el, dregându-şi glasul. Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat aici şi ce ai descoperit.

Bill hotărî să-i spună totul fără menajamente, aşa că îşi începu relatarea:

— Marți seara, pe la 6, am primit un telefon de la o colegă de serviciu a lui David, Kim Deloitte. David nu venise la serviciu nici luni, nici marți şi nu dăduse telefon că e bolnav. Doamna Deloitte îl sunase de mai multe ori, dar fără rezultat. În drum spre casă, a trecut pe la el să vadă ce se întâmplase. A bătut la uşă şi, neauzind niciun zgomot, a apăsat pe clanță. Uşa s-a deschis, a intrat şi a văzut că apartamentul fusese răvăşit. S-a întors pe hol şi a sunat la 911 de pe mobil. I-a spus dispecerului care era situația, iar acesta a trimis un ofițer la fața locului. I-am mai spus şi să stea pe hol, iar ea a fost de acord. Totuşi, după câteva minute, făcându-şi griji pentru David, a intrat din nou în apartament. Când au ajuns acolo băieții noştri, au găsit-o pe canapea, plângând în hohote. I-au dat un calmant şi au dus-o la spital. Doamna Deloitte s-a întors la lucru de abia săptămâna trecută.

— Aş vrea să vorbesc cu ea. Se poate? întrebă Dr. Smithfield.

— Pot aranja, dădu Bill din cap.

— Continuă, te rog.

— Oamenii noştri au făcut o percheziție sumară, au securizat locul crimei şi ne-au sunat. Am ajuns acolo pe la 7 seara, cu întreaga echipă de criminalişti. Medicul legist a sosit pe la 7:15 şi am luat de acolo corpul fiului dumneavoastră imediat după 9.

Bill îi aruncă o privire lui Dr. Smithfield. Avea o expresie solemnă pe față şi era cât pe ce să izbucnească în plâns. Dar se stăpâni, strânse din buze şi trase aer în piept.

— Vreți să vă spun mai departe? îl întrebă Bill.

Dădu din cap şi Bill reluă:

— Am făcut o percheziție minuțioasă şi am găsit prima armă, care s-a dovedit a fi arma crimei. N-avea amprente pe ea. De fapt, în tot apartamentul n-am găsit alte amprente în afară de-ale lui David şi ale doamnei Deloitte.

— Pe ce nume era înregistrată arma? întrebă Dr. Smithfield.

— Arma era un pistol semiautomat Llama, de 9 mm. Fusese înregistrat ca aparținând poliției din Los Angeles.

— LAPD? întrebă Dr. Smithfield.

Bill încuviință.

— Era un pistol scump, fabricat în Spania. Într-un magazin de arme mai acătării, ar costa 1500 de dolari. Fusese confiscat cu mulți ani în urmă, în cursul unei capturi de droguri, iar după proces, în documentele LAPD scria că fusese distrus.

— Distrus? De cine?

— O dată sau de două ori pe an, majoritatea departamentelor de poliție distrug armele confiscate. Le

aruncă în cuptoare pentru topirea metalelor şi din ele se fac maşini sau grinzi de rezistenţă, sau..

— Alte arme, termină propoziţia Dr. Smithfield.

— Da, aşa e. Dar în cazul ăsta, lipseşte o etapă. Pistolul confiscat a fost furat înainte să fie dat la topit. Din păcate, genul ăsta de furturi au loc din când în când, pentru că armele astea au mare valoare în lumea crimei, întrucât nu pot fi urmărite.

Dr. Smithfield oftă, îşi puse mâinile în sân, se uită în sus şi apoi la Bill:

— Acum ceva timp ai zis că ai găsit prima armă. A mai fost şi alta?

— Da, am găsit-o aici, îi explică Bill, întorcându-se în living.

Îi părea bine că ieşeau din birou, dar nici ce-o să audă aici nu avea să fie plăcut pentru Dr. Smithfield. Bill făcu câţiva paşi, trase covorul de lână şi îi arătă o mică trapă tăiată în lemnul podelei. Bill deschise uşiţa ce dădea într-o despărţitură făcută între grinzile de sub podea şi tavanul tencuit al apartamentului de dedesubt.

— N-am găsit-o noi, ci câinele, zise Bill, în timp ce Dr. Smithfield se uita la el nedumerit. Ştiţi, am luat cu noi şi un câine antrenat să depisteze droguri. Adulmeca peste tot prin bucătărie, apoi a început să zgârie cu ghearele chiar aici, în mijlocul covorului. Când am deschis trapa, am găsit cocaină, bani şi o altă armă.

— O armă! David nu a avut niciodată armă. Urăşte... ura armele.

— Arma aia, exclamă Bill, era un pistol semiautomat Browning Buckmark de calibrul 22. Şi ăsta fusese înregistrat ca aparţinând LAPD şi distrus în acelaşi lot.

Bill se opri, trase aer în piept şi-şi continuă neplăcuta sarcină:

— Dr. Smithfield, noi credem că fiul dumneavoastră era implicat în traficul de droguri şi lucrurile au luat o întorsătură nefastă pentru el. Unul dintre partenerii săi a venit aici în timp ce David era la serviciu şi a căutat peste tot droguri sau bani. Nu a găsit nimic, David s-a întors, a urmat o ceartă în care l-a omorât pe David şi a renunţat să mai caute ascunzătoarea.

Dr. Smithfield s-a îndreptat de spate, s-a uitat urât la Bill şi i-a zis pe un ton sever:

— Detectiv, îmi dau seama ce credeţi voi şi că aţi ajuns la această concluzie fără să vă daţi prea mare osteneală. Dar eu vă spun că greşiţi. Mă tem că David s-a băgat în nişte treburi dubioase. Şi poate că de asta a fost omorât, dar sigur nu era vorba de droguri. Dr. Smithfield se întoarse în birou. David păstra totul. Unde-i sunt stick-urile de memorie? întrebă el.

— Nu le-am găsit, deşi le-am căutat peste tot. Bănuim că le-a luat criminalul. A scos şi hardul din calculatorul lui David.

— Dar unde sunt dosarele cu documente?

— Cineva a umblat prin ele. Tot ce a rămas sunt facturi vechi de întreţinere, situaţii ale conturilor bancare, chitanţe de la cărţile de credit, genul ăla de hârtii pe care le găseşti în sertarul de la birou în orice casă.

Aceste explicații au părut să aibă efectul scontat asupra lui Smithfield, care oftă şi se aşează fără să spună o vorbă. Peste câteva clipe, întrebă încetişor:

— Şi acum ce urmează, detectiv?

— Dumneavoastră hotărâți. Ştiu că nu mai vreți să parcurgeți dosarul, mai ales acum că am discutat deja despre ce a fost mai important. Bill se opri din vorbit. Ştia că o să-i fie silă de el pentru ce avea să mai spună, dar continuă. Ar trebui să ne ducem la Tooele să vorbim cu şeful şi colegii lui David.

Dr. Smithfield privi în jos o clipă, apoi dădu din cap şi zise:

— Să mergem mâine.

— Am aranjat deja pentru poimâine, replică Bill.

Dr. Smithfield îi zise foarte hotărât:

— Nu, mergem mâine. Îmi place să ajung mai devreme ca să prind oamenii pe picior greşit.

— Da, e clar. Dar ăştia nu sunt genul de oameni pe care să-i prinzi pe picior greşit. Pur şi simplu o să refuze să te primească. O să-i sun să văd dacă pot aranja pentru mâine.

Dr. Smithfield îi răspunse apăsat:

— Eşti polițist. Spune-le doar când vrei să vii.

— Cu ei nu merge aşa. Tooele este o unitate militară şi nu e în jurisdicția mea. Dacă au chef pot să ne lase să aşteptăm pe hol şi două zile. Uneori, nicio hotărâre a tribunalului nu-ți este de folos acolo, dar o să încerc. Unde sunteți cazat?

Dr. Smithfield îşi scoase din buzunar itinerariul călătoriei, se uită pe el şi zise:

— Stau la Imperial Hotel... în centru. Uite şi numărul de telefon, continuă el, dându-i foaia lui Bill. N-am ajuns încă la hotel, aşa că nu-ți pot da şi numărul camerei.

— Nu contează, doar sunt polițist. Pot obține oricând numărul unei camere, remarcă Bill şi îşi notă numărul de telefon în agendă. O să vă sun dacă nu reuşesc să schimb ziua. Dacă nu vă sun, vin să vă iau de la hotel la 7 dimineața. Îmbrăcați-vă comod, va fi o zi lungă şi grea.

— Sunt doctor. Sunt obişnuit să lucrez toată ziua; totuşi, încă nu m-am obişnuit cu diferența de fus orar dintre est şi vest. Iar azi am avut o zi grea, aşa că am să mă retrag.

Bill îl duse cu maşina pe Dr. Smithfield înapoi la secția de poliție şi îi spuse la despărțire:

— Ne vedem mâine dimineață. Apropo, trebuie să fiți proaspăt ras. Ştiți, pentru masca de gaze.

Pe când pleca cu maşina, Bill simți un nod în stomac. Nu voia să meargă la Tooele. Mai fusese acolo şi nu avea amintiri plăcute. Bill ura acel loc şi presimțea că se va întâmpla ceva rău ori de câte ori se ducea acolo. Bill scutură din cap şi şopti: „Azi a fost o zi nasoală, iar mâine va fi şi mai rău. Locul ăla mă sperie de moarte."

Capitolul 7

Bill a ajuns la hotel la 7 fix şi l-a luat pe Dr. Smithfield, care era proaspăt bărbierit. Aveau să facă

drum lung până la Tooele, mai exact până la Depozitul de Arme Chimice Decret. Bill ştia că drumul o să i se pară şi mai lung din cauza tăcerii, dar n-avea să facă efortul de a sparge gheaţa. Cei doi s-au îndreptat spre vest pe Autostrada Interstatală 80, în deplină tăcere. Au mers spre ţărmul estic al Golfului Gilbert, apoi s-au întors către sud-vest. Le apăru în faţă marele Salt Lake, întins cât o mare, al cărui ţărm nordic nici nu se zărea la orizont. La vest, lacul era înconjurat de dealurile arămii ale lanţului mic de munţi Lakeside, împărţit în două de suprafaţa întunecată a Insulei Stansbury. Cenuşiul lanţului muntos şi al insulei contrasta cu albastrul cerului şi verdele apei. Peisajul era de o frumuseţe sălbatică, iar Bill se întrebă ce au gândit primii colonişti mormoni când au dat peste o mare interioară, într-un deşert fără viaţă. El era mereu fascinat de acest peisaj.

Dr. Smithfield stătea tăcut şi urmărea cu privirea peisajul în mişcare. Se gândea la fiul său David şi la faptul că el făcea acel drum în fiecare zi. Se mai gândea şi la scrisorile şi telefoanele de la David, în care îi vorbea despre serviciu şi despre colegii lui. Dr. Smithfield se stăpâni să nu plângă, îşi apropie capul de geamul de pe partea lui şi întrebă:

— Cât mai avem?

— Cam jumătate de oră. Cunoaşteţi bine locul?

— Nu prea, doar din relatările lui David.

— Şi ce vă povestea? îl întrebă Bill, străduindu-se să facă conversaţie.

— Nu prea multe. Poate ar trebui să aşteptăm să vedem ce spun autorităţile. Nu vreau să-ţi influenţez

opiniile, afirmă Dr. Smithfield, întorcându-şi privirea spre fereastra de pe care vedea deşertul întins, presărat cu mărăciniş.

Cei doi şi-au continuat drumul în tăcere. Au mers spre sud, pe Şoseaua 36, care trecea prin mijlocul oraşului adormit. Periferia lui Tooele era modernă, dar construită parcă la întâmplare, însă centrul arăta ca al oricărui orăşel din mijlocul deşertului. Părea liniştit, cu munţii cenuşii şi cafenii din fundal şi cu cerul senin de deasupra. Au trecut de o bancă, un restaurant, o curăţătorie, o Bancă a Forţelor Armate şi Biroul de Asistenţă al Depozitului de Arme Chimice Deseret.

Bill se întreba dacă şi alte oraşe asupra cărora plana ameninţarea distrugerii în masă duceau o viaţă aşa de liniştită. În afară de Banca Forţelor Armate şi Biroul de Asistenţă, nu erau alte semne îngrijorătoare ale prezenţei nefaste a depozitului. În cele din urmă, Bill observă ceva nelalocul lui: o sirenă multi-direcţională galbenă a apărării civile şi o giruetă, montate pe acoperişul unei clădiri din cărămidă cu trei etaje. Apoi mai observă şi alte lucruri îngrijorătoare: indicatoarele albastru cu alb pentru căile de evacuare. Majoritatea indicatoarelor erau la fel, însă pe unele erau şi săgeţi portocalii indicând direcţia vântului. Se gândi la panica ce s-ar fi iscat la auzul sirenei. Oamenii ar fi trebuit să determine direcţia vântului, în funcţie de care să hotărască pe unde s-o ia. S-ar fi dezlănţuit iadul pe pământ.

Bill se gândi la oamenii din Tooele şi la cât timp mai aveau după declanşarea sirenei. Se întrebă: „Oare cât timp ar mai avea cei din Salt Lake City? Dacă ar începe

să sune acum, de cât timp mai dispuneau doctorul şi cu el? Unde s-ar putea duce? Şi pe ce drum? Le-ar ajunge benzina?" Pe când îi veneau în minte toate aceste întrebări, Bill se uită la indicatorul de benzină din maşina lui, care arăta peste 100 de litri. Se bucură că rezervorul era aproape plin, dar nu din cale-afară.

Bill şi dr. Smithfield părăsiră Tooele şi plecară spre Stockton, pe Şoseaua 36. Sătucul era mai mult un loc de popas pentru şoferi în drumul lor nu lipsit de pericole pe autostrada din deşert. Stockton era la doar 9 km de destinația lor, şi se remarca prin sirene şi detectoare de gaze. La cam 1 km de Stockton, Bill făcu la stânga pe un drum lăturalnic dar bine pavat şi se îndreptă spre deşertul nemărginit, păstrat cu tufişuri. După aproape 5 km, văzu clădirile cenuşii ale complexului şi coşul înalt, negru ca smoala, din care ieşea un fum alb ce se răspândea spre sud-est. Dincolo de complex, zări mormanele, sute de mormane, aranjate în şiruri drepte.

Bill îşi îndreptă privirea din nou spre şosea, şi observă un indicator mare şi alb, pe care scria cu litere roşii de o şchioapă: „PERICOL".

Dr. Smithfield citi cu voce tare ce scria:

— Asta-i o zonă restricționată. Dacă intri în unitatea militară şi dacă nu ai o treabă anume aici ți se indică să te întorci pe Şoseaua 36. Văd că locul acesta îți dă fiori.

— Aşteptați un pic, mormăi Bill, parcându-şi maşina în locul rezervat vizitatorilor, aflat lângă cele opt rulote pentru angajați. Asta-i prima noastră oprire. Trebuie să ne înregistrăm şi apoi ne continuăm drumul.

— Nu-i ăsta corpul principal?

— Nu, zise Bill, mai avem încă vreo cinci kilometri de mers şi câteva ore de aşteptat.

— Câteva ore?

— Da. Guvernul a instituit o procedură de bun-venit şi trebuie să trecem prin toată: începe cu un examen medical. Nu-i mare lucru: o consultaţie. Îţi ia tensiunea şi pulsul, nu trebuie să întorci capul sau să tuşeşti, nimic din toate astea. Dar trebuie să urinezi într-o sticlă şi să-ţi ia un pic de sânge.

— Bine, înţeleg totul până la analize. De ce să-ţi ia sânge? întrebă Dr. Smithfield.

— Nu ştiu. Dvs. sunteţi doctorul... Poate ca să afle ce grupă ai, în caz că eşti expus la ceva, sau să fie siguri că n-ai vreo boală pe care să pretinzi pe urmă că ai luat-o de aici.

— Sau poate vor să-ţi facă ADN-ul, ca să-ţi identifice cadavrul, în caz că se întâmplă ceva.

— Păi, nu m-am gândit la asta, oftă Bill. Tare urăsc locul ăsta.

Cei doi intrară în birou, se prezentară la recepţie, îşi arătară cărţile de identitate şi fură conduşi în micuţa clinică, fiecare în altă cameră. Când se termină consultaţia, fură conduşi într-o sală de conferinţe spaţioasă. Acolo li se oferi cafea caldă şi gogoşi tari. Însoţitorul lor, sergentul de stat-major Hennessey, avea sub 35 de ani, însă părea perfect instruit şi îi rugă să-l aştepte pe dr. Adler.

— Ei, cum a mers consultaţia? întrebă Bill, încercând să spargă gheaţa.

— Bine, răspunse sec dr. Smithfield, ca şi cum n-ar fi fost treaba lui Bill.

— Şi a mea la fel.

— Îmi pare rău, domnilor, că v-am făcut să aşteptaţi. Sunt dr. Stephen Adler şi dumneavoastră trebuie să fiţi tatăl lui David. Condoleanţe. Şi nouă ne lipseşte David. L-am îndrăgit cu toţii.

Dr. Smithfield dădu din cap aprobator.

— Sunt dr. Smithfield şi cred că-l cunoaşteţi deja pe detectivul McNamara.

— Nu, nu cred că ne-am mai întâlnit, răspunse Dr. Adler.

— Aşa-i, detective McNamara? Credeam că ai mai fost pe aici, întrebă Smithfield, aruncându-i lui Bill o privire de gheaţă.

— Am fost, dar cu alte treburi, îi zise Bill, strângând mâna lui Adler. Sunt detectivul McNamara. Am vorbit de câteva ori la telefon.

— Acum îmi aduc aminte. Detectiv, condoleanţele mele.

Dr. Adler îi pofti să ia loc şi le mai oferi nişte cafea călduţă, apoi le spuse ce aveau să facă în continuare:

— De îndată ce vă sunt gata ecusoanele, sergentul Hennessey vă va duce maşina prin poarta principală până la Corpul C. Acolo veţi fi instruiţi sumar şi vi se vor da măştile de gaze.

— Vă amintiţi, de asta v-am spus să vă bărbieriţi, îi zise Bill doctorului Smithfield.

— Credeam că glumeşti. Nu credeam că o să ajungem aşa departe.

— Nici n-o să fie aşa. E doar o măsură de siguranţă. N-am avut niciodată vreo scurgere în această unitate.

— Dar aţi avut câteva în buncăre, aşa-i? remarcă Bill.

— În igluuri, aşa le zicem. Da, am avut câteva scurgeri acolo, dar au fost minore şi le-am ţinut sub control. De atunci, nimeni n-a mai fost expus la niciun fel de gaz. Personalul din igluuri poartă întotdeauna costume de protecţie Haz-Mat de Nivel A, zise dr. Adler în apărarea sa.

Bill se uită pe fereastră în direcţia întinsei zone de depozitare şi constată:

— Igluuri în deşert. Igluuri pline cu gaz paralizant. Câte aveţi acolo?

— Avem 140 de igluuri de tip Alfa şi 68 de tip Bravo. Ambele tipuri sunt făcute din beton armat şi acoperite cu pământ, cu excepţia accesului, care e prevăzut cu uşi duble de oţel. Monitorizăm continuu compoziţia aerului în toate igluurile şi, dacă apare vreo scurgere, mobilizăm imediat o echipă în costume de nivel A ca s-o remedieze.

— Aţi avut multe scurgeri de gaz paralizant? întrebă Smithfield.

— Niciuna. Toate au fost gaze caustice, mai ales iperită.

— Iperită? Credeam că nu se mai produce după Primul Război Mondial, afirmă Bill.

— Aşa-i. Însă noi şi aliaţii noştri, ca şi potenţialii noştri inamici, am continuat să producem iperită şi alte gaze caustice şi în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Dar nu le-am folosit. Întotdeauna am susţinut

că nu le vom folosi... primii. Însă, dacă vor fi folosite împotriva noastră, vom răspunde cu aceeaşi monedă – cunoşti expresia – dar cu multă grijă. Au un efect demobilizator. Ştim sigur că şi nemții produceau iperită, dar n-au vrut s-o folosească, nici chiar în ultimele zile ale războiului cu ruşii.

— Hitler a avut personal de suferit, pentru că a fost gazat în Primul Război Mondial, de aceea a refuzat să folosească această armă, interveni Dr. Smithfield.

Dr. Adler îşi privi oaspetele şi-i adresă un zâmbet forțat.

— Nu mi-am dat seama că ştiți aşa multe despre istoria gazelor de luptă. Dar aş vrea să restabilim adevărul: Hitler a folosit gaze de luptă. I-a gazat pe evrei cu Zyklon-B, dar cred că n-a îndrăznit să-l folosească în războiul cu ruşii, de teamă că se vor răzbuna.

Dr. Adler se uită fix la cei doi pentru o clipă. Tot le zâmbea forțat.

— Hai să revenim la ale noastre! După ce vă veți pune măştile de gaze, vă voi conduce la unitate. Veți face un tur rapid, ce se va încheia în principala cameră de control, acolo unde lucra David.

— Pot vorbi cu colegii lui David? întrebă Smithfield.

— Oamenii ăştia, îi răspunse dr. Adler, au multe treburi pe cap, dar sigur că puteți vorbi cu ei, însă în limita timpului lor disponibil. Avem...

Bill îl întrerupse:

— Doctore Smithfield, puteți vorbi cu cine vreți, cât timp vreți, fie cu cei de-aici, fie cu cei din oraş. Şi, dacă vreți să stați de vorbă cu dr. Adler mai pe îndelete, pot să trimit la el câțiva polițişti să-l aducă la noi la secție.

Dr. Adler le mai adresă celor doi un zâmbet forțat şi spuse:

— Ei bine, spuneți-mi cu cine vreți să vorbiți şi voi vedea cât timp liber are.

Chiar atunci intră şi sergentul Hennessey în cameră, cu nişte ecusoane galbene de plastic în mână şi spuse:

— Dr. Adler, dacă sunteți gata, putem continua. Domnilor, prindeți-vă astea de cămăşi şi urmați-mă.

Sergentul Hennessey îi duse într-o încăpere mică, unde erau 12 scaune şi un televizor.

— Domnilor, o să vă pun această scurtă casetă video cu măsurile de securitate. Veți vedea cu ce ne ocupăm noi aici, unele din pericolele care ne pândesc şi măsurile de precauție pe care trebuie să le luăm cu toții.

Sergentul zâmbi, făcu lumina mai mică, puse caseta şi le ură:

— Vizionare plăcută!

Bill nu aprecie deloc ospitalitatea de care dădea dovadă sergentul.

În primele zece minute era vorba despre pericolele obişnuite care te pândesc în deşertul din jurul unității, ca: păianjenul văduva-neagră, cobrele şi rozătoarele purtătoare ale virusului Hanta. Filmul nu menționa decât în treacăt prezența armelor chimice.

A doua parte a filmului începea cu sfârşitul Războiului Rece şi ratificarea din 1992 a Convenției de la Geneva de neproliferare a armelor chimice, de către Statele Unite, Rusia şi alte 34 de țări. Prin Convenție se interzicea folosirea armelor chimice şi se cerea țărilor semnatare să le distrugă pe toate cele din stoc. Dintr-

un grafic reieşea mărimea impresionantă a stocului deţinut de SUA.

Depozitul de arme chimice Deseret conţinea acum 17 milioane de kilograme de iperită, levizită, GA (tabun), GB (sarin) şi VX (gaz paralizant). Camera se plimba peste cele mai mult de 200 de igluuri boltite din oţel şi beton şi acoperite cu pământ, care adăposteau aceste arme chimice. Fiecare iglu avea 9 m lăţime şi 17 m lungime. În film erau şi fotografii ale fiecărui tip de armă şi se menţiona cantitatea depozitată la Deseret. În depozit erau în total peste un milion de obuze, 37.000 de rachete, 5000 de bombe, 20.000 de mine terestre şi 13.000 de containere de o tonă. Bill şi dr. Smithfield s-au uitat unul la altul când şi-au dat seama că în depozit erau destule substanţe toxice ca să radă omenirea de pe faţa pământului.

În film era descrisă clădirea cu cei peste 600 de angajaţi calificaţi, cu cele 1300 km de fire electrice, 53 km de conducte şi aproape 20.000 de supape. Din toate reieşea că întreaga unitate era controlată printr-un sistem computerizat sofisticat de ultimă generaţie. Se explica în film şi cum erau scoase armele şi containerele din igluuri, apoi transportate în clădire şi dezasamblate de roboţi într-un mediu controlat. Pe urmă, gazul toxic era colectat în stare lichidă şi incinerat.

Vocea de pe casetă continua cu explicaţiile: „Gazele toxice sunt compuse mai ales din fosfaţi organici ai carbonului, care, prin ardere, se transformă în produse netoxice derivate prin combustie. După ce ies din incinerator, trec într-un cuptor cu ardere întârziată, ce

funcționează la temperaturi de până la 1650°C, unde substanțele organice sunt complet distruse. Gazele de combustie supraîncălzite trec printr-un sistem de răcire, care aduce la o temperatură scăzută gazele de evacuare. Gazul răcit este apoi trecut prin straturi de carbon activ ca să se adsoarbă orice agent chimic sau produs derivat care nu a fost distrus termic. În ultima etapă, este trecut printr-o serie de filtre HEPA, care elimină orice particulă de materie din gazul de evacuare. Gazul procesat, răcit, epurat şi filtrat este descărcat într-un container înalt de aproape nouă metri. Acesta este utilat cu o serie de instrumente care monitorizează constant temperatura, numărul de particule şi prezența agenților chimici. Dacă se descoperă vreun agent de contaminare, sistemul închide automat instalația de procesare. Instrumentele au capacitatea de a identifica prezența unui agent chimic în cele mai infime cantități."

Filmul continua prin a sublinia preocuparea constantă a Armatei SUA pentru siguranța angajaților şi pentru protecția mediului. Apoi arăta cum, odată ce tot gazul va fi dezafectat, armata va opri procesul, instalația va fi decontaminată, demontată, dusă la topit sau aruncată la gunoi. Gardurile vor fi demontate, clădirile şi igluurile demolate şi asfaltul făcut praf, iar molozul îngropat în acel loc. Nu va mai rămâne absolut nimic din unitate. Filmul se termina pe „Muzica apelor" de Handel şi arăta munții măreți din jur, iar un vultur se înălța în zbor deasupra deşertului arid.

Sergentul Hennessey intră din nou, de parcă aşteptase la uşă, aprinse lumina şi le spuse:

— Domnilor, vă rog să mă urmați, trebuie să vă testăm măştile de gaz.

Bill se aplecă spre dr. Smithfield şi îşi reafirmă poziția în şoaptă:

— Cât de tare urăsc locul ăsta!

Capitolul 8

— Acum simt mirosul, zbieră Bill prin mască.

— Normal, îi zise Hennessey, fără să-şi ridice ochii de pe monitor. După numărul de particule, ar fi trebuit să simțiți mirosul cu 30 de secunde în urmă.

— 30 de secunde, repetă Bill pe un ton înăbuşit, în timp ce sergentul îi strângea curelele de cauciuc de pe cap. Simțea cum era tras de păr, aproape că auzea cum i se rupeau firele de păr. Se gândi că-şi fixase bine masca, dar tot simțea mirosul de scorțişoară.

— Îmi miroase a scorțişoară. Sunt un om mort, mormăi Bill, dacă simți mirosul de scorțişoară înseamnă că gazul pătrunde prin mască şi mori. Mirosul ăsta înseamnă moarte. Dacă începi să-l simți, o să mori curând. Cât urăsc locul ăsta!

— Acum probați-o din nou, îi porunci sergentul. Acum e mai bine.

— Probați-o din nou, mormăi Bill. Cu gazul ăsta paralizant, nu mai ai timp „s-o probezi din nou". Pătrunde imediat şi te omoară.

La a treia încercare, Bill trecu testul, din punct de vedere practic, însă îl pică din punct de vedere psihologic. Îl picase jalnic. Bill o ştia, simțea din plin

amărăciunea înfrângerii. Se străduise să-şi fixeze bine masca, dar gazul tot îi venise de hac; n-o să mai mănânce prăjituri de Crăciun de acum înainte, după ce simţise mirosul acela de scorţişoară. Singura consolare a lui Bill era că doctoru' „Ştie-tot" o dăduse şi mai rău în bară.

După ce şi-au terminat testul cu masca de gaze, Bill şi dr. Smithfield au fost conduşi în încăperea alăturată, ca să mai dea o probă.

— Domnilor, aceasta este trusa voastră de gaz Mark-I, îi anunţă sergent Hennessey, întinzând o geantă de muniţii din pânză verde. Apoi scoase un cilindru de mărimea unui trabuc şi continuă. Acestea este o seringă automată cu atropină care vă poate salva viaţa în caz că sunteţi expuşi la gaz. Gazul paralizant este de trei tipuri: sarin, soman şi VX, dar toate afectează sau blochează acţiunea colinesterazei, o enzimă produsă de corpul uman. Colinesteraza controlează sistemul nervos şi, în consecinţă, toate mişcările corpului, voluntare sau involuntare. Colinesteraza reglează sistemul nervos prin menţinerea producţiei de acetilcolină la nivel normal.

Bill se uită la doctorul „Ştie-tot" cum aproba, dând din cap la fiecare explicaţie medicală a sergentului.

— În condiţii normale, la un om sănătos există un echilibru între nivelul de colinesterază şi cel de acetilcolină. Dar, dacă agentul chimic inhibă producerea de colinesterază, concentraţia acetilcolinei creşte vertiginos. Atunci, sistemul nervos începe să funcţioneze într-un ritm accelerat şi toţi muşchii sunt

cuprinşi de spasme. Îndată ce muşchii devin rigizi, nu mai poţi respira şi te asfixiezi.

Bill se uită urât la Smithfield, pentru că îl aproba mereu pe sergent, ceea ce îl punea pe el într-o lumină proastă. Aerele de superioritate ale doctorului „Ştie-tot" începeau să-l calce pe nervi. De parcă perspectivele de a fi gazat nu erau de ajuns, mai trebuia şi să-l suporte pe arogantul Ştie-tot. Bill voia şi el să pună câteva întrebări.

— Cum ne dăm seama dacă suntem expuşi la gaz? Cum miroase? întrebă Bill.

Dr. Smithfield zâmbi când îi răspunse sergentul:

— Credem că e inodor, dar nu ştim sigur. Vedeţi, oricine îl miroase, moare înainte să poată spune cum miroase. Pe măsură ce eşti expus la acest gaz, începi să ai anumite simptome: îţi vin lacrimi în ochi, îţi curge nasul, salivezi şi transpiri din abundenţă. Pe urmă, ai crampe groaznice şi te scapi pe tine. Începi să ai convulsii, iar sistemul circulator şi cel respirator nu mai funcţionează normal. Urmează pierderea cunoştinţei şi moartea prin asfixiere. Sergentul făcu o pauză de efect, apoi continuă. Gazul intră în corp pe căile respiratorii ca aerosolii, sau prin piele. Ajunge în fluxul sangvin la câteva secunde după inhalare sau contact cu pielea. Fosfaţii organici îţi fac la început probleme cu ochii, nasul şi gura. Acesta e singurul semnal de avertizare.

Bill parcă simţea efectele gazului, căci începuse deja să transpire. Gura îi era uscată şi de-abia reuşi să pună întrebarea următoare:

— Ai zis că toți mor înainte să poată spune cum miroase gazul. A murit cineva şi aici?

— Păi n-am zis chiar aşa. E un argument de facto. Nimeni nu l-a mirosit aici şi nimeni n-a murit, în afară de câteva oi. În 1968 am avut un accident în timpul unui test cu gaze letale, la Dugway Proving Grounds, şi... Ei bine, am omorât nişte oi...

Dr. Smithfield îi adresă un zâmbet superior şi îl întrebă:

— Nişte oi... Câte mai exact?

— Poate am omorât puțin peste 6000. Oficial, nu am avut nicio vină pentru acel incident, iar armata a cumpărat şi apoi îngropat o mulțime de oi în vara lui 1968.

Lui Smithfield i se şterse zâmbetul de pe față când se uită la Bill şi spuse în şoaptă:

— Şase mii...

Sergentul îşi continuă lecția:

— Oricum, acesta este o seringă automată. Când încep primele simptome, scoateți căpăcelul de la capătul acesta al tubului nr. 1 şi înfigeți-l în muşchiul coapsei. Hennessey le arată procedura, dar sări faza cu injecția. Tubul acesta conține atropină, un stimulent care ajută organismul să contracareze efectele surplusului de acetilcolină, accelerându-i metabolismul. Dacă, după 60 de secunde, simptomele persistă, zise el scoțând din geantă un al doilea tub cât o țigară de foi, trebuie să-ți injectezi tubul nr. 2.

Hennessey continuă să vorbească şi în timp ce le arăta din nou cum se face injecția:

— Tubul nr. 2 conține clorură de pralixodimă sau 2-PAM. Este o oximă care va aduce concentrația de colinesterază în limite normale. Dacă în 60 de secunde simptomele nu cedează, repetă procedura cu tubul nr. 3, ce conține încă o doză de atropină.

Bill își înghiți cu greu saliva și întrebă în șoaptă:

— Și apoi ce se întâmplă?

— Te faci bine sau mori în urma expunerii la gaz, sau te omoară antidotul?

Dr. Smithfield se aplecă spre Bill și îi zise:

— Niciun soldat de 20 de ani, în formă fizică maximă nu cred că ar rezista la atâta atropină. Așa că, având în vedere vârsta noastră și relativa formă în care suntem, bănuiesc că atropina ne-ar omorî înainte ca gazul să-și facă efectul.

— Nu cred, zise sergentul, gazul VX își face foarte repede efectul, iar atropina este eficientă doar dacă ai fost expus la gaz pentru foarte puțin timp. Dacă apuci să inspiri chiar foarte puțin gaz, atropina nu-și mai face efectul.

— Atunci la ce-i bună trusa asta Mark-I, dacă nu la sinucidere? întrebă Bill, ținând geanta în sus.

— Îți dă speranță. E important să nu-ți pierzi niciodată speranța. Asta a fost tot. Dr. Adler o să fie aici în câteva clipe, încheie Hennessey și ieși din cameră.

Dr. Adler, sergent Hennessey, dr. Smithfield și detectivul McNamara intrară în camioneta guvernamentală gri și o luară în jos spre o clădire joasă. Corpul de pază al clădirii arăta grozav cu zidurile sale blindate și sergentul cu mușchii exersați la instrucțiile din deșert. Era bronzat și fața sa cu trăsături ferme era

parțial acoperită de ochelarii de soare de aviator. Arăta ca un profesionist din cap până în picioare, de la părul tuns regulamentar, până la bocancii perfect lustruiți.

Cei trei şi-au predat ecusoanele, iar sergentul le-a trecut printr-un cititor magnetic de carduri, apoi printr-un *turn-style comb* de nouă metri înălțime, aflat înaintea unei camere de vid. Dr. Adler a luat-o înainte, de parcă era a lui clădirea, dar sergentul nu prea i-a dat atenție. De fapt, se purta cu dr. Adler ca şi cu un comis-voiajor care îi intrase în casă.

De îndată ce s-au aflat toți trei în camera de vid, sergentul a pus ecusoanele într-un sertar glisant ca cel dintr-o bancă cu ghişeul afară. Sergentul de pe partea cealaltă a geamului blindat de cinci cm trecu ecusoanele prin alt cititor de carduri. Au auzit un clic metalic, camera de vid s-a deschis şi au simțit un curent de aer rece creat de presiunea normală din clădire. Au intrat având senzația că în urma lor se închisese uşa unui dulap frigorific. Le vâjâiau urechile de la diferența de presiune.

În timp ce deschidea gura şi îşi mişca maxilarele, încercând să scape de presiunea din urechi, Bill cercetă cu privirea interiorul corpului de pază. Erau acolo mai multe monitoare, pe care apărea această parte a unității, luată din diferite unghiuri. Bill se gândi că, după standardele armatei, acest sistem de supraveghere electronică nu era prea performant, însă atunci observă oglinzile. La aproximativ 100 de metri distanță, în mijlocul aleii cu pietriş late de şase metri, se afla un stâlp care separa gardul interior de cel exterior. Pe stâlp erau fixate 16 oglinzi mici. Fiecare

avea un diametru de cam zece centimetri şi se afla la distanţă egală de celelalte, care erau prinse de stâlpul înalt de 2,50 metri.

Bill se întoarse, se uită pe fereastră şi la partea opusă a corpului de pază şi văzu acelaşi aranjament de oglinzi pe un stâlp asemănător. Bill se holbă la stâlp şi întrebă:

— Ce-i cu oglinzile astea?

— Sunt cu infraroşii, îi răspunse sergentul. În zona mortală folosim o perdea de infraroşii pentru a ne semnaliza apariţia unui intrus. Se întinde din corp în corp de pază, de jur împrejurul unităţii.

— Zona mortală?

— E cea dintre stâlpii de pe alee. Dacă pătrunde cineva acolo, fără autorizaţie, avem ordin să-l împuşcăm mortal.

— Şi aşa, îl ţintiţi cu pistoalele voastre de nouă milimetri? întrebă Bill, arătând spre braţul sergentului.

Sergentul zâmbi şi arătă spre tavan.

— Nu, avem un sistem de protecţie mult mai sofisticat, şi e în garanţie.

— Sunt sigur că e. Ce aveţi acolo sus?

— Domnilor, vă rog urmaţi-mă, îi întrerupse dr. Adler.

Capitolul 9

Îşi continuară turul pe jos, conduşi de dr. Adler. El le descrise pe scurt fiecare clădire şi le spuse că

răspundea personal de întreaga unitate. Ajunseră în sfârşit la corpul de control şi le zise:

— Acesta e centrul nervos, creierul unității, şi este domeniul meu. Este...

Dr. Smithfield îl întrerupse intenționat pe dr. Adler, încercând să-i taie avântul acestui megaloman:

— Acesta e corpul G. Aici lucra David.

Bill urmări reacția lui Adler la intervenția lui Smithfield. Dr. Adler se uită urât la dr. Smithfield, dar nu spuse nimic, deşi te-ai fi aşteptat să reacționeze. Bill presupuse că doctorului Adler îi venise greu să tacă. După acest scurt schimb de replici, intrară cu toții în corpul G, urcară două etaje, trecură de camera de vid şi intrară în camera de control.

— O să stăm în sala de conferințe, zise dr. Adler, indicând colțul cel mai apropiat al camerei de control. Camera de odihnă şi toaletele sunt acolo. Evitați, vă rog, să mergeți neînsoțiți în aceste zone. Cu cine ați vrea să vorbiți mai întâi?

— Cu Kim Deloitte, răspunse Bill.

— Perfect. Luați loc şi o s-o aduc aici.

— Mersi, doctore, îi spuse Bill.

Ştia că acest apelativ oarecum familiar o să-l irite pe marele şi puternicul dr. Adler. Acesta îi acordă lui Bill un zâmbet forțat şi plecă s-o aducă pe doamna Deloitte.

Se aşează şi căută degeaba un subiect de conversație, însă Dr. Smithfield rupse în cele din urmă tăcerea:

— Beladonă?

— Ce?

— Beladonă. Atropina se face din beladonă. Înseamnă „femeie frumoasă”.

— O femeie frumoasă care te ucide. De ce ne mai trebuie gaz paralizant?

Bill nu mai ştia ce să spună. Credea că dr. Smithfield încerca doar să facă conversaţie, dar floarea otrăvitoare nu-l prea interesa.

— Beladonă, repetă Smithfield şi când îşi făcu apariţia Kim Deloitte, o afro-americană superbă de vreo 45 de ani.

Purta un halat alb şi anost, care nu-i acoperea decât parţial bluza de culoarea piersicii. Contrastul dintre albul halatului, culoarea de fruct a bluzei şi pielea ei întunecată era izbitor. Hainele nu făceau decât să-i pună în valoare trăsăturile feţei. Dr. Smithfield părea surprins de înfăţişarea ei. Deşi David i-o descrisese destul de bine în scrisori şi la telefon, el tot era şocat de frumuseţea ei.

— Doamnă Deloitte, sunt detectivul-şef Bill McNamara şi dumnealui este dr. Smithfield, tatăl lui David.

Kim îi întinse mâna doctorului Smithfield şi-i spuse:

— Îmi pare aşa de rău... Ţineam mult la David. Mă bucuram în fiecare zi că lucram cu el. Îmi lipseşte foarte mult. Tuturora ne lipseşte, îmi pare teribil de rău.

Dr. Smithfield îi luă mâna şi îi simţi strânsoarea puternică de jucătoare de tenis pasionată.

— Vă mulţumesc. Şi mie îmi lipseşte. Se opri puţin, apoi continuă: mi-a spus de dumneavoastră. Cum vă tachina, dar vă considera o prietenă adevărată.

Lui Kim îi veniră lacrimi în ochi, iar lui Smithfield începu să-i tremure bărbia. El oftă, clipi de câteva ori şi

strânse din buze. Kim şi dr. Smithfield se uitau unul la altul, luptându-se cu emoţiile. Încercau să-şi stăpânească sentimentele şi lacrimile. Amândoi încercau să se controleze şi să nu-l facă pe celălalt să izbucnească în plâns. A urmat o lungă tăcere.

Bill se simţea în plus, uitându-se la cei doi, dar tăcerea se prelungea prea mult. Dacă nu o va întrerupe, unul din ei avea să se prăbuşească psihic. Bill îşi drese glasul, fâşâi din agendă, tuşi uşor şi spuse:

— Domnişoară Deloitte, îmi pare rău, dar am vrea să vă punem câteva întrebări. Kim şi dr. Smithfield păreau uşuraţi, aşa că Bill continuă: Dr. Deloitte, spuneţi-ne, vă rog, câte ceva despre David, care era programul lui de lucru, cu cine se vedea în fiecare zi la lucru sau în viaţa personală... Vă rog să ne daţi câte detalii puteţi.

Trăsăturile frumoase ale lui Kim se crispară, ochii i se îngustară şi i se schimbă atitudinea; se uită în ochii lui Bill şi spuse cu greutate:

— Nu vindea droguri, aşa cum au susţinut oamenii dumneavoastră. Nici nu lua droguri. Sunt absolut sigură. David era unul dintre cei mai drăguţi oameni pe care i-am întâlnit în viaţa mea. Era şi cel mai deştept din toţi pe care i-am întâlnit sau cu care am avut plăcerea să lucrez. Se întoarse spre dr. Smithfield şi continuă: aţi avut un băiat grozav. Trebuie să fiţi mândru de el. Era...

După ce îi trecu emoţia provocată de cuvintele lui Kim, Bill o întrerupse din laudele aduse lui David:

— Scuzaţi-mă, dar aţi spus „Aşa cum au susţinut oamenii dumneavoastră". Ce-au spus exact şi când?

Şi dr. Smithfield, şi Kim îi aruncară o privire rece lui Bill! Kim oftă:

— Ei bine, prima dată mi-au pus întrebări la David în apartament. Îşi făceau meseria, dar eu eram distrusă şi nu puteam gândi limpede, aşa că nu mai ştiu ce m-au întrebat şi ce nu. Nu cred că au scos prea multe de la mine în acea zi. Nu mai puteam raționa de durere. După câteva zile, au venit la mine acasă şi iar m-au luat la întrebări. La început, mi-au spus ce găsiseră în apartament, banii, drogurile şi pistolul. Apoi mi-au zis că ei considerau că acea crimă este legată de droguri.

Bill nu se simțea în largul său, căci aproape îl ardea privirea fixă a doctorului Smithfield. Nu îndrăznea să se uite la el. Îşi concentra atenția asupra agendei lui goale. I se uscase gura; înghiți, îşi drese glasul încă o dată şi făcu efortul să continue.

— Şi tu ce le-ai zis, Kim? Cum ai reacționat la afirmațiile lor?

— Le-am spus că erau tâmpenii.

— Ce te-au mai întrebat?

— Nu prea multe, zise Kim, scuturând din cap. De fapt, nu-mi amintesc să-mi fi pus alte întrebări. Doar s-au uitat unul la altul şi au plecat.

Dr. Smithfield trase adânc aer în piept şi interveni în discuție:

— Nu prea multe... Te-au mai întrebat ceva?

— Nu, îi răspunse Kim, dând din umeri.

— Doamnă Deloitte, interveni Bill, sunteți sigură că detectivii nu v-au mai întrebat altceva despre David, despre munca lui, obiceiurile, prietenii lui sau alte chestii?

O implora să-i spună ceva ce ar fi putut constitui un indiciu cât de mic pentru poliție.

— Nu, zise iar Kim, dând din umeri.

Bill dăduse de necaz. Se bucurase de concediu, mulțumită lui Cunningham şi Lipinski. Se simțea confuz când se gândea la ce o să-i spună căpitanului despre cretinii ăia doi. Pe timpuri, erau detectivi buni, dar acum încălcaseră toate regulile unei investigații. Bill îşi luă gândul de la ei, şi se gândi cum să limiteze pierderile. Trebuia să facă treabă bună. Bill oftă:

— Trebuie să vă pun câteva întrebări.

Bill interogase sute de martori de-a lungul carierei sale, aşa că îi puse lui Kim întrebări într-o manieră competentă şi profesionistă. Mai câştigă din terenul pierdut la începutul discuției, dar tot era în urmă, tare în urmă.

După un timp, Kim trebui să plece, dar nu înainte să-l îmbrățişeze pe Smithfield şi să-i dea cartea ei de vizită. Îl întrebă dacă poate să-l ajute cu ceva, iar Dr. Smithfield zâmbi şi o mai îmbrățişă o dată.

În următoarele ore, Bill şi Dr. Smithfield au mai pus întrebări la patru din colegii lui David şi deja îşi formaseră o părere. David era un tânăr deştept, energic şi simpatic, admirat de toată lumea. Şeful lui direct, Matt Balinger, spunea că lui David i se dăduseră recomandări excelente pentru cursul de supervizori din Aberdean Proving Grounds. Îi era greu să creadă că cineva se putea ridica la înălțimea celor scrise în raport, dar David le întrecuse toate aşteptările.

Toți cei interogați îl vedeau pe David într-o lumină foarte favorabilă, ceea ce nu se putea spune despre

detectivii Cunningham şi Lipinski. Toţi afirmau că detectivii îi întrebaseră mai întâi despre implicarea lui David în traficul de droguri. Toţi credeau că treaba cu drogurile e o tâmpenie.

Bill se uită la ceas în drum spre biroul cu pereţi de sticlă al lui Adler. Era un templu închinat doctorului Adler, cu un perete întreg plin de diplome şi premii. Pe ceilalţi pereţi erau tablouri făcute de mâna tremurătoare a lui Adler, care îl înfăţişau stând împreună cu alte somităţi în faţa faimosului complex. Era ghidul de călătorie al unui megaloman. Cărţile şi amintirile din călătoriile sale în jurul lumii ocupau cele trei biblioteci joase din birou. Judecând după tot ce era acolo, dr. Adler era o personalitate ilustră sau cel puţin aşa credea el.

Bill se concentră asupra unui lucru ce părea să nu se potrivească cu celelalte de acolo. Dr. Adler îşi bea cafeaua dintr-o cană cu Chicago Bulls. Bill examină diplomele de pe perete. Adler nu făcuse colegiul în Illinois sau Wisconsin, sau în Midwest, deci n-avea cum să fie fan al echipei Chicago Bulls. Bill crescuse în Chicago şi ştia că Adler nu vorbea ca cei de acolo. Bill era şi fan al echipei Chicago Bulls şi nu prea credea că Dr. Adler se dă în vânt după baschet.

Bill continuă să examineze camera, căci Adler se apropia de sfârşitul convorbirii sale. „Ei bine, asta e tot, domnule secretar... mulţumesc... Apreciez indicaţiile dumneavoastră, dar am un personal excelent... dar, mai vorbim... La revedere, domnule”. Detectivul McNamara îl urmărise pe Dr. Adler în timp ce vorbea la

telefon şi observase că butonul de aşteptare era aprins. Zâmbi.

Nu aflaseră nimic din discuția cu Dr. Adler. Pentru el, era un prilej să vorbească despre meritele sale unor oameni care n-aveau cum să nu-l asculte. Bill nu era deloc impresionat, iar Dr. Smithfield fierbea. Bill aproape că-i auzea sângele clocotind în vine.

— Bine, Dr. Adler, îl întrerupse Bill, am avut o zi grea şi încă mai avem multe de făcut, nici nu ne ajunge ziua asta.

— Ce vrei să spui? întrebă Dr. Adler.

Bill observă că Adler se înroşise la față.

— Dr. Smithfield şi cu mine va trebui să stăm mai mult timp aici. Încă mai avem întrebări de pus şi oameni de interogat. Poate va trebui să ne uităm şi prin documentele dumneavoastră.

— Nu înțeleg, credeam că asta-i tot, zise dr. Adler, apoi se opri ca să se calmeze. E-n regulă, anunțați-mă, vă rog, cu cine vreți să vorbiți şi ce documente vă trebuie şi voi face tot posibilul să vi le pun la dispoziție.

— Mulțumim, doctore. Ne vedem peste câteva zile, îi spuse Bill, surâzându-i vag.

— Avem destule de făcut aici. Anunțați-ne cu mult timp înainte, mai ales în privința documentelor.

— Ne vedem în câteva zile. Bună ziua! zise Bill, obligându-l pe dr. Adler să-i strângă mâna.

Mâna lui Adler era moale, rece şi umedă, atribute minunate pentru o stridie, dar nu pentru mâna unui om. Dr. Adler încuviință şi spuse.

— Sergentul vă va însoți până la ieşire.

Dr. Smithfield şi Bill McNamara ieşiră cu maşina din unitate, în deplină tăcere, timp în care Bill trecu în revistă interviurile şi probele. Avusese de-a face cu unii criminali care duceau o viaţă dublă, iar faptele lor îi miraseră pe vecinii şi pe colegii lor de serviciu. Văzuse de zeci de ori aceleaşi scene, în care reporterul îi chestiona pe vecinii ticălosului, care ziceau mereu: „Era un om liniştit, îşi îngrijea bine curtea şi ne saluta tot timpul. Nici măcar nu ştiam că are un topor". Bill se întreba dacă nu cumva şi David păcălise pe toată lumea.

Pe de altă parte, dr. Smithfield îşi schiţase actul de revoltă pe care o să-l citească detectivului McNamara şi şefului său, căpitanul Henry Melon. N-avea să doarmă la noapte. O să-şi repete schema de atac şi o să-i nimicească cu mânia lui îndreptăţită. Tipii ăştia o să primească cea mai mare săpunea lă din viaţa lor.

Peisajul îi distrăgea atenţia lui Bill, mai ales casa de lângă şosea, cu reclama de neon pentru berea Coors în fereastră. Fusese o zi grea şi se gândi că n-ar fi rău să intre şi să bea o bere sau două, poate şi dr. Smithfield s-ar mai înveseli. Ar fi frumos, dar ştia că nu e posibil, pentru că nu o să bea doar o bere sau două. Bill ştia că nu se va putea opri din băut până nu cădea cu capul pe masă sau intra în comă alcoolică, sau începea să vomite în parcare. În acest caz, doctorul o să aibă multe de spus despre el căpitanului Melon, dar Henry nu o să se mire, pentru că auzise multe asemenea lucruri despre el. Bill nu o să se oprească la bar, n-o să-l dezamăgească pe Henry sau pe el însuşi şi nu va cădea din nou în patima beţiei.

Capitolul 10

Prima parte a drumului înapoi la Salt Lake City părea mai lungă decât întreaga distanță parcursă la dus. Se lăsase o tăcere insuportabilă, ca o povară pe sufletul lui Bill, aşa că rosti, după ce îşi drese glasul:

— Dr. Smithfield...

Doctorul se uită chiorâş la Bill şi zise:

— Hmm...

— Dr. Smithfield, nu ştiu cum să încep, dar... Bill se opri, oftă şi se uită pe fereastră ca să-i vină inspirata. Dr. Smithfield, continuă Bill, nu cred deloc că moartea fiului dumneavoastră a fost legată de droguri.

Iar s-a aşternut tăcerea, tocmai când Bill credea că dr. Smithfield o să confirme sau să-i pună nişte întrebări, dar acesta se aştepta ca Bill să-şi continue ideea. Niciunul nu scoase o vorbă.

Bill îşi drese glasul şi luă din nou cuvântul:

— Pe baza informațiilor culese din interviurile de azi şi celor aflate ieri, nu cred că a fost vorba de droguri. Totuşi, nu pot să vin cu o ipoteză care să anuleze probele indirecte existente.

Privirea fixă a doctorului Smithfield îl ardea pe Bill ca lumina unui reflector. Era cât pe ce să explodeze, când Smithfield îi zise pur şi simplu:

— Spune mai departe.

— Ați văzut dosarul şi probele. Sunt sigur că vă dați seama cum am ajuns la asemenea concluzii.

Atunci începu Smithfield să-l mustre, aşa cum se aşteptase:

— Nu, nu înțeleg. Dacă detectivii şi-ar fi făcut treaba şi ar fi investigat cazul cum trebuie, n-ar fi tras concluzii pripite, n-ar fi dedus că David era traficant de droguri. Şi, dacă tu n-ai fi mers în concediu, ai fi avut grijă să-şi vadă de treabă.

— Să vă ia naiba! îi replică Bill cu năduf, dar nu-şi pierdu stăpânirea de sine. Era constrâns, căci nu ştia de ce îl alesese căpitanul Melon tocmai pe el pentru treaba asta împuțită. Se gândea la timpul petrecut cu fata lui. Se punea în locul doctorului Smithfield şi se gândea la David. S-a mai gândit şi la Billy, apoi a reluat:

— Dr. Smithfield, chiar nu ştiu de ce au fost oamenii mei aşa de superficiali. Nu ştiu de ce au încălcat protocolul şi au dezvăluit probele indirecte celor pe care i-au interogat. N-are niciun sens, dar asta va fi o investigație separată.

— O investigație separată, țipă dr. Smithfield. Ce naiba! Ar fi bine să fie aşa, şi vă sfătuiesc să începeți această „investigație separată” cât mai repede. Să zicem mâine.

— Nu, nu mâine.

— Ba da, mâine! Detectiv McNamara, nu vrei să înțelegi că am de gând să-i iau cuiva nenorocita de insignă pentru treaba asta?

Bill scutură din cap.

— În cazul ăsta, avem multe întrebări la care n-am primit răspuns şi multe lucruri de clarificat, înainte să-i

iei cuiva nenorocita de insignă. Nici n-aveam idee peste ce sau cine putem da.

Liniştindu-se un pic, Smithfield se rezemă de scaun şi întrebă cu dispreţ:

— La ce te referi?

— Să presupunem că moartea lui David n-are legătură cu traficul de droguri. În cazul ăsta, cineva şi-a dat multă osteneală şi a cheltuit mulţi bani ca să pară aşa. Aveţi idee cine ar fi putut să facă aşa ceva?

— Nu, recunoscu doctorul, aşezându-se mai comod pe locul său.

Se instală iar tăcerea; Smithfield se uita prin parbriz la deşertul cu tufişuri şi se întreba cine ar putea fi implicat. Încercă să dezlege enigma cât timp au parcurs câţiva kilometri de şosea, şi încă nu reuşise, când începu să vorbească:

— Nu ştiu cine ar putea fi. Am fost aşa preocupat să vă dovedesc că David nu a fost traficant de droguri, că nu m-am gândit la mobilul crimei.

— Încă n-am dovedit că David nu a fost traficant. Va fi greu de probat, mai ales că există atâtea dovezi contrare. Oricum, avem posibilitatea de a dovedi că nu a fost traficant dacă îl descoperim pe cel ce se face vinovat de moartea lui. Din păcate, nu avem niciun fel de informaţii. Înţelegeţi unde bat?

— Da, dacă înţeleg eu bine, trebuie să mă port de parcă ai fi reuşit să mă îmbrobodeşti că fiul meu era traficant de droguri. Între timp, vom investiga cazul în cu totul altă direcţie.

— Vom?

— Da, noi. N-o să merg la vânătoare de vrăjitoare şi n-o să-i învineţesc fundul scumpului tău căpitan, cât timp tu şi mine vom investiga împreună asasinarea lui David.

Bill era aşa de şocat, că dădu din cap cu resemnare.

— Şi acum ce o să-i spunem căpitanului?

Se gândi la întrebarea doctorului Smithfield, în timp ce se apropriau de periferiile lui Salt Lake City. Bill constată cu seriozitate că premoniţia lui Henry se adeverise; i se dăduse un nou partener.

— Nu ştiu, dar o să născocesc eu ceva până mâine.

— Trebuie să ne gândim la un plan. Parchează aici. Hai să bem ceva şi să discutăm.

— Bună idee! minţi Bill, pe când se gândea la provocarea următoare.

Bill îşi trase jeepul în parcarea aglomerată şi cei doi intrară în restaurant. Era un loc plăcut şi intim, deşi toate restaurantele dintr-un lanţ arătau cam la fel. Fiind imitaţii ale restaurantului-pilot, toate se află într-o sală mare, sunt la fel decorate, au aceleaşi chelneriţe care mimează bunăvoinţa, distribuie aceleaşi tricouri de rugbi demodate şi de tavanele lor atârnă aceleaşi imitaţii de lămpi Tiffany de un verde ţipător. Toate au acelaşi mobilier de lemn, aceleaşi tacâmuri, aceleaşi ferigi şi acelaşi miros de grăsime.

Bill şi Smithfield s-au aşezat într-un separeu de patru locuri, unde aveau loc să gesticuleze şi care le oferea o oarecare intimitate. Întrucât doctorul comandă imediat un Killian, chelneriţa se uită la Bill şi bolborosi:

— Da' tu?

Bill îi evită privirea şi înghiți în sec, în timp ce şovăia. Mai fusese aici şi învățase că e mult mai bine să te arăți jenat la început decât mai târziu. Atunci va fi mult mai rău. Bill îşi drese glasul şi comandă un O'Douls.

— De ce un O'Doul's? îl întrebă Smithfield. Pentru că eşti irlandez sau pentru că eşti în timpul serviciului?

— Niciuna, zise Bill şi făcu o pauză, nebăgând-o în seamă pe chelneriță şi uitându-se în ochii doctorului. Niciuna, îşi ridică el privirea, sunt alcoolic.

Gata, o spusese, şi nu mai era cale de întors, nu mai trebuia să se ascundă, să mintă. Presupunând că discuția va continua, deşi va începe timid, Bill se aşează mai comod pe scaun şi se prefăcu plictisit.

Dr. Smithfield îi aruncă lui Bill o privire ciudată, scoase un suspin şi schimbă subiectul.

— Ți-ai făcut un plan pentru mâine?

— Da, recunoscu Bill. Trebuie să câştigăm timp cu căpitanul. Trebuie să găsim un motiv plauzibil să continuăm cu... Cum îi ziceați?

— Cu îmbroboditul.

— Aşa e, dar n-am nicio idee.

— Spune-i pur şi simplu că sunt o pacoste. Ăsta-i şi adevărul, remarcă Smithfield, zâmbindu-i vag lui Bill.

— Asta aşa-i, dădu Bill din cap. Oricum, trebuie să ne întoarcem de unde am pornit, de la apartamentul lui David. Sunteți în stare?

Dr. Smithfield oftă.

— Spune-i că probele nu mă conving, că nu mi-am făcut idee despre ce e vorba şi vreau să văd, dacă, aşa

cum se zice, dracul nu se ascunde în amănunte. Vreau să mă întorc acolo, să mai examinez totul, chiar totul.

— O să-l rog să trimită la apartament un ofițer în uniformă, sugeră Bill şi se uită la ceas. O să-l sun acasă, ca să nu mă ia la întrebări Cunningham şi Lipinski.

— De ce ar fi aşa curioşi tocmai acum? N-au prea dat dovadă de curiozitate în timpul investigației.

Bill se aplecă spre Smithfield.

— Când m-am întors din concediu şi mi s-a dat acest caz, au început să se apere. Credeau că le poartă căpitanul pică. Nu înțelegeau ce presiune pusese pe poliție prietenul dumneavoastră şi credeau că Henry vrea să-i prindă pe picior greşit.

Bill regretă că a pomenit de concediu.

— Crezi că aveau vreun motiv să se apere?

Bill speră că Smithfield o s-o lase moartă cu vacanța, aşa că se grăbi să încuviințeze.

— Da, o sfecliseră.

— Parcă ai zis că-s polițişti buni.

— Sunt, dar s-au puturoşit.

— Şi doar printr-o coincidență, şeful lor era în concediu, aşa că puteau să se recreeze şi ei. De ce nu ți-ai amânat concediul cu câteva săptămâni? Îți pierdeai avansul pentru rezervare?

Obligat să-şi muşte din nou limba, Bill se gândi cum să-l îmbrobodească pe ticălosul ăsta plin de el. Ca de obicei, câştigă detectivul diplomat şi răspunse:

— E vorba de Jenny.

Dr. Smithfield se uită ciudat la Bill şi era cât pe ce să-i spună ceva ironic, când Bill îi explică:

— Jenny este fata mea, singurul meu copil. A terminat liceul mai devreme şi plănuisem să facem o excursie cu pluta prin Marele Canion. Ne tot gândeam la excursia asta de mai bine de un an. Am petrecut două săptămâni întregi împreună. Nu am reuşit să recuperez timpul pierdut, timpul pe care nu-l petrecusem cu ea când era mică. Nu am reuşit să recuperez nici timpul cât am fost super-poliţist, sau timpul petrecut îmbătându-mă prin cârciumi mult mai mizere decât asta. Nu am reuşit să recuperez nimic, dar a fost grozav să stau un timp cu fata mea. A fost una din cele mai fericite perioade din viaţa mea.

Bill se uită la Smithfield; îi veniseră lacrimi în ochi şi fixa cu privirea berea pe jumătate goală din faţa lui. Bill nu mai ştia ce să zică, aşa că doctorul spuse:

— Odată, David şi cu mine am făcut o călătorie cu pluta pe râul Gauley, în West Virginia. Era cadoul lui pentru cei 16 ani împliniţi. Mă bătea la cap de ani întregi să-l iau cu mine şi, în cele din urmă, m-am înmuiat. S-a îmbolnăvit brusc, m-am speriat de moarte. Eram îngrozit, şi nu mă sperii uşor, pentru că am fost pe râuri foarte periculoase, unde-mi puteam găsi moartea. În afară de asta, ne-am simţit grozav. După excursie, am mers cu maşina la Glen Ferris şi am luat cina, aveam vedere la New River. David a vorbit tot timpul. Număra atent toate pragurile de pe râu, la care se descurcase de minune.

Eu, în schimb, îmi sorbeam whisky-ul şi mă deranja la febra musculară. Îl ascultam şi mă gândeam ce bărbat grozav o să fie... Eram mândru... Îi tremura bărbia şi vocea. Ce mult îmi lipseşte! L-am iubit aşa de

mult. Fiul meu era un băiat frumos şi acum nu mai este.

— Îmi pare rău, îi zise Bill. Înţeleg prin ce treceţi.

— Chiar înţelegi? îl întrebă Smithfield, fulgerându-l cu privirea. Toţi zic aşa sau îţi spun în şoaptă: „Dacă pot să vă ajut cu ceva...” sau „dacă aveţi nevoie de ceva, contaţi pe mine”. Toate-s aiureli. Oamenii se simt bine când zic aşa ceva, o fac pentru ei, nu pentru tine. La mine nu ţine. Dacă n-ai pierdut un copil, n-ar trebui să spui: „Înţeleg prin ce treceţi”.

Doctorul se uită chiorâş la Bill. Arăta ca un taur rănit gata de atac. Bill trase aer în piept, se îndreptă de spate, se aplecă în faţă, se uită în ochii lui Smithfield şi spuse:

— Înţeleg prin ce treceţi. Băiatul meu, Billy, a fost omorât de un şofer beat acum patru ani. Avea doar 17 ani.

Expresia de pe faţa doctorului Smithfield se îmblânzi.

— Bill... Îmi pare rău... eu... eu... n-am ştiut...

— Nimic nu e mai rău decât să-ţi pierzi copilul, nu-ţi mai revii niciodată. După un timp, ţi-e uşor să-ţi vezi de treburile zilnice, dar nu-ţi revii niciodată cu adevărat. Durerea rămâne acolo, în tine. Te doare mai tare când e ziua lui sau când decorezi bradul de Crăciun, parcă-ţi dă cineva cu un ciocan în cap. Bill se opri un pic, pentru că-l lăsau puterile, dar continuă după aceea: în zilele cu zăpadă, când vezi un tată cu fiul său pe pârtie... sau vara, când îi vezi jucându-se cu mingea... sau când vezi un om între două vârste îmbrăţişând un

puşti îmbrăcat în roba de absolvent şi cu tichia pe cap, sau când...

Bill stătea cu capul în jos şi se uita fix la masă. Doctorul îşi puse mâna pe braţul lui Bill, în semn de compătimire.

— Ajută-mă, te rog, să aflu cine mi-a omorât băiatul!

Capitolul 11

Bill vârî cheia în broască, intră în apartamentul lui David şi întinse doctorului o pereche de mănuşi din cauciuc albastru deschis.

— Puneţi-le. Trebuie să procedăm de parcă tocmai am fi ajuns la locul crimei. Putem să sărim peste procedurile de medicină legală în ceea ce-l priveşte... pe David. Îmi pare rău; n-am vrut să fiu aşa de explicit.

— Puterea obiceiului. Mă bucur că ştii să-ţi faci meseria, remarcă Smithfield.

— Totuşi, îmi pare rău. Ştiu cum m-am simţit când noi, de fapt ei, poliţiştii, investigau în ce condiţii murise Billy. Ei doar îşi făceau treaba, dar nu m-am putut abţine să nu mă implic şi eu. N-a fost bine.

— Nu-ţi face griji în privinţa corectitudinii politice!

Bill dădu din cap.

— Deunăzi, când am fost aici, am uitat să vă spun de păr. Echipa de legişti a găsit un fir de păr pe vasul de toaletă, şi nu era al lui David.

— Dar al cui?

— Putea să fie al vreunui prieten de-ai lui David, sau al criminalului. Dacă găsim vreun suspect, am putea

demonstra cu acest fir de păr că a fost la locul crimei. Din păcate, aşa cum am zis, poate să fie al unui prieten al lui David.

— Gândeşti ca un poliţist. De ce nu mi-ai zis de păr înainte?

— Păi, ca să fiu sincer, am uitat. Apoi, când mi-am adus aminte, n-am vrut să vă spun. Ar fi părut că vreau să vă impresionez cu iscusinţa noastră de a găsi probe şi să acopăr astfel incompetenţa cu care s-a făcut investigaţia.

Smithfield trase adânc aer în piept şi strânse din buze.

— Înţeleg şi-ţi apreciez sinceritatea. Dar te rog ca de acum înainte să-mi spui adevărul, oricare ar fi, şi o să ne înţelegem bine.

— E-n regulă. Acum la treabă! Trebuie să începem dintr-un capăt al apartamentului şi să luăm totul la mână, absolut totul. Să nu ne scape nici măcar o bucăţică de hârtie, mai ales dacă pe ea e scris un număr de telefon. Pentru tot ce ni se pare ciudat sau greu de explicat, facem raport şi trimitem lucrurile la poliţie. Să începem de aici! Va fi o zi grea.

Dimineaţa a trecut încet. Au căutat patru ore cu multă atenţie în tot apartamentul, dar nu au găsit nimic care să le fie de folos. Bill considera că nu făcuseră decât jumătate din treabă, dar că aveau timp şi chiar trebuiau să mănânce ceva.

— La trei-patru străzi de aici e un McDonald's. Hai să coborâm şi să luăm pe fugă un hamburger.

Doctorul încuviinţă:

— În America găseşti un McDonald's la câteva străzi distanţă.

Au mâncat cu poftă câte un meniu fix la McDonald's şi, când s-au întors, au văzut o femeie stând pe treptele din faţa apartamentului lui David. Femeia era solidă şi li s-a părut că era de prin sud-vestul Americii. Când a dat ochii cu ei, s-a ridicat şi a întrebat:

— Sunteţi poliţişti?

— Doar eu. Sunt detectivul Bill McNamara de la Poliţia din Salt Lake City, zise Bill şi-i arătă insigna, iar acesta este doctorul Smithfield.

Smithfield aprobă, iar femeia continuă să vorbească:

— Îmi pare rău de David, îl plăceam cu toţii, era aşa amuzant, m-a ajutat mult, eu sunt Rosa. Sunt nevasta administratorului. David era băiat bun, plătea întotdeauna la timp şi m-a ajutat la treburile mai grele şi la scris scrisori. Îmi pare aşa rău de el.

Doctor Smithfield era uimit de câte reuşise Rosa să spună într-o suflare. Dădu din cap şi îi strânse mâna întinsă.

— Le vreţi? întrebă ea, scoţând un vraf de scrisori din buzunarul capotului. Au sosit recent. Poliţiştii au luat cu ei corespondenţa, dar nu au mai trecut pe aici de vreo zi sau două, poate că nu-i mai interesează, nu ştiu, dar sunt pentru David sau poate le vrei tu, nu ştiu, ce zici, detectiv? întrebă Rosa la sfârşitul maratonului său lingvistic.

Bill dădu din cap că da.

— Le luăm noi. Mulţumesc.

— Doctore Smithfield, condoleanţele mele pentru David, dacă pot să vă ajut cu ceva, spuneţi-mi.

Îi zâmbi politicos şi urcă scările. Odată ajuns în apartament, îi şopti lui Bill:

— Rosa e o curiozitate medicală. Poate vorbi continuu, şi când expiră, şi când inspiră aerul.

În timp ce Bill se scotocea după cheie, Dr. Smithfield examina vraful de scrisori. Se opri atunci când găsi un plic cu un dreptunghi de celofan. „David, mă tot întreb în privința unor lucruri, sau mai bine zis, mă întreb unde pot fi acele lucruri."

Bill se întoarse în prag, vizibil interesat.

— Care lucruri?

— David era un student pasionat. Pe lângă chimie, studia istoria secolului XX şi muzica. Avea o mulțime de cărți şi un vechi tonomat Wurlitzer pentru discuri de 45. Era un obiect fain, cu neoane şi laturi cromate. David nu s-ar fi despărțit de el.

— Credeți că ar fi putut lăsa undeva cărțile şi tonomatul?

— La depozitul Conestoga, afirmă dr. Smithfield, arătându-i o chitanță.

— Ştiu unde e. Aici n-am găsit nimic, aşa că hai să facem o plimbare.

Peste cinci minute, Bill şi Smithfield îşi arătau actele funcționarului uimit de la Conestoga şi îi explicau de ce au venit. După câteva clipe, lacătul de la spațiul de depozitare 278 a fost tăiat cu un cleşte. Bill a azvârlit lacătul zdrobit pe fereastra deschisă de la maşină, iar acesta a căzut pe podea fără să facă prea mult zgomot. Bill a deschis uşa rulantă din oțel şi se uită cum pătrundea lumina soarelui în încăperea întunecoasă şi plină de praf. Camera de depozitare arăta ca o groapă

de gunoi. Peste tot erau împrăştiate cărți şi cutii, iar tonomatul fusese răsturnat. Bill examină învălmăşeala şi zise:

— Îmi pare rău. Ticăloşii ăştia ne-au luat-o înainte cu cel puțin un pas.

— Nu-l lasă în pace nici acum, oftă Smithfield. Ce dracu' facem acum?

— Eu stau la zece minute de aici. Am putea să le încărcăm pe toate şi să le ducem la mine acasă. Cred că va trebui să facem trei transporturi cu jeepul. Am destul loc în garaj şi putem să sortăm lucrurile acolo. O să ne ia câteva ore.

Dr. Smithfield scutură din cap şi mormăi:

— Nu vreau să te deranjez.

— Nu-i niciun deranj. Am destul spațiu şi trebuie să luăm lucrurile lui David de aici. Ticăloşii ăştia ştiu cum să intre aici fără să fie văzuți, zise Bill, pe când deschidea portbagajul şi începea să încarce lucrurile în Jeep.

Containerul 278 era ca un jurnal uriaş, fiecare cutie fiind o pagină, un instantaneu din viața lui. În timp ce încărcau lucrurile ce făcuseră odată parte din viața lui David, dr. Smithfield se oprea, lua în mână câte un obiect care-i trezea amintiri şi-i povestea şi lui Bill despre acesta.

Au încărcat tonomatul Wurlitzer şi au strâns discurile împrăştiate pe podea. Au mai luat şi două biblioteci, o măsuță pentru cafea şi un lampadar. După ce au încărcat totul, au plecat spre casa lui Bill.

Bill îi spusese adevărul doctorului. Drumul le-a luat doar nouă minute. Pe când intrau pe alee, un Volvo 240

albastru şi cam vechi tocmai dădea în marşarier cu viteză mare. Doar un claxonat scurt l-a salvat de la un proces în familie. Bill scutură din cap şi spuse:

— Şi acum să v-o prezint pe Jen.

Jennifer McNamara a schimbat direcția, şi-a tras maşina de pe alee şi s-a îndreptat spre curtea pavată din spatele casei. Bill şi-a condus maşina din nou în stradă, apoi a dat cu spatele spre garajul de două locuri din spatele proprietății. Au întâlnit-o pe Jenny în uşa garajului, şi Bill făcu prezentările:

— Doctore Smithfield, v-o prezint pe fiica mea, Jennifer, dar ei îi place să i se spună Jen. Jen ți-l prezint pe Doctorul Smithfield.

Zâmbi, întinse mâna şi o salută pe Jen.

— Bună, Jen. Încântat de cunoştință.

Jen îi luă mâna şi o strânse, aşa cum o fată de polițist ar strânge mâna unui ofițer.

— Încântată de cunoştință, Doctore Smithfield. Tata mi-a spus multe despre dumneavoastră.

— Jen nu e doar fiica mea, e şi confidenta şi consiliera mea, interveni Bill, iar astă seară va juca rolul de gazdă.

Jen ridică din sprâncene, dădu din umeri şi zâmbi:

— Sigur, ce-ai vrea să mănânci?

— Întreabă-l pe doctor ce vrea. Nu cred că o să te poată refuza. Face un pui prăjit demențial. Vă surâde ideea?

— Sigur că da. Doar nu aveți de gând să mă jigniți, nu-i aşa, Doctore Smithfield?

— Păi, n-aş vrea să vă deranjez. Avem multe de făcut... şi... îmi place puiul.

— Minunat, zise Jen. Tată, dă-mi nişte bani să mă duc la magazin.

— Da' unde te duceai când am venit noi?

— La magazin. Dar dacă îmi dai mai mulți bani, pot să iau ceva mai bun.

— Să-mi aduci bonul! îi zise Bill cu severitate pe când îi punea banii în mâna întinsă. Doctorul Smithfield şi cu Bill o urmăreau cu privirea cum pleacă în Volvo-ul ei uzat.

Bill trase aer adânc în piept, închise o clipă ochii şi oftă:

— Spun o rugăciune de câte ori pleacă cu maşina. Billy ieşise doar după lapte, când...

Bill se uită în jos şi nu-şi termină gândul.

Bill şi Jen locuiau într-o casă în stil victorian, veche de 80 de ani. Era o casă verde-oliv cu două etaje, decorată cu alb, cu obloane negre şi acoperişul din şindrilă cenuşie. Casa n-ar fi fost completă fără gărduleţul din jurul verandei din față, pe care era un balansoar şi un bidon pictat de lapte. Smithfield se gândi că această casă arăta de parcă îi aparținea pictorului american Norman Rockwell şi nu unui detectiv-şef. Purta şi amprenta unei femei, iar doctorul se întreba dacă era a lui Jen sau a mamei sale.

Bill nu aprecia corect capacitatea maşinii sale. I se întâmpla des, de obicei în detrimentul lui, dar azi supraestimase conținutul containerului şi subestimase capacitatea jeepului. Aşa că au fost în stare să ia toate cărțile rămase la al doilea transport. Pe când le încărcau pe ultimele, Bill observă un obiect lângă

peretele interior. Era un lacăt tăiat, exact ca cel de pe podeaua maşinii sale. Bill îl luă şi zise:

— Se pare că ticăloşii ăia au înlocuit lacătul ăsta cu al lor. Plănuiau să se întoarcă.

— De ce să facă asta?

Bill dădu din umeri.

— Ca să caute ceva ce n-au găsit de prima dată sau să planteze şi alte probe. Dacă erau traficanţi de droguri, ar fi căutat ce le trebuia şi ar fi plecat. Nu ar mai fi zăbovit să înlocuiască lacătul.

Bill şi Doctorul Smithfield au aruncat o ultimă privire la camera de depozitare, au închis uşa garajului şi s-au îndreptat spre birou. Bill s-a dat jos din jeep şi a spus:

— Trebuie să vă dau înapoi cleştii şi să vorbesc cu funcţionarul.

Bill intră în clădire şi se apropie de funcţionar.

— Mulţumesc pentru unealtă, zise Bill, punând cleştii pe tejghea, şi se întoarse să plece. La uşă se opri şi se uită din nou la funcţionar. Aş vrea să vă întreb ceva, ştiţi, în particular. Ar fi greu să aflăm cine închiriază containere la voi?

Funcţionarul se uită în jur şi îi zise în şoaptă:

— Vouă ar putea să vă ceară şeful actele, dar altora le închiriază pentru bani. De ce mă întrebi, omule?

— Trebuie să aflu cine mai închiriază spaţii aici. Face parte din cazul pe care-l investighez. S-ar putea ca cineva să fi intrat prin efracţie în 278. Ar fi greu?

— Ei bine, îi răspunse funcţionarul, în timpul zilei ar fi tare greu, pentru că eu îmi fac rondul la fiecare 30 de minute şi şeful supraveghează locul ca un uliu. Nu vrea

să-l tragă nimeni pe sfoară. Ştii, să nu-i plătească. Dar noaptea, dacă ai aici un spaţiu şi un număr de cod, poţi să vii şi să spargi containerele altora cât timp nu sunt supravegheate. Aşa e cel mai uşor.

— Cum aş putea să aflu cine închiriază spaţii aici? întrebă Bill.

— Doar ţi-am zis omule, şeful o să-ţi ceară nişte documente.

Bill se aplecă pe tejghea, de parcă ar fi vrut să-i şoptească funcţionarului la ureche un mare secret.

— Maşina aia de acolo e a ta?

Funcţionarul aprobă, iar Bill îşi continuă vorba:

— Hai să facem un târg! Iată cartea mea de vizită. Aş vrea să-mi trimiţi lista prin fax. Dacă îmi faci acest serviciu, îţi voi rămâne dator. Aşa că dacă ai vreodată ceva probleme cu poliţia... Sigur, mă refer la regulile de circulaţie, nu la furt sau crimă. Dacă dai de necaz, arată-le cartea mea de vizită şi spune-le să mă sune. Te scap eu. E-n regulă?

Funcţionarul dădu din cap că da.

După zece minute, Bill şi Smithfield începură să descarce jeepul. Mai aveau până să termine, când o dischetă ateriză pe podeaua garajului, chiar lângă piciorul lui Bill. Se opri din treabă, o luă de pe jos şi o flutură prin aer ca să-i atragă atenţia doctorului.

— Ce-i cu asta?

Dr. Smithfield se uită la dischetă şi întrebă:

— De unde oare a apărut?

— A căzut din cartea asta.

Bill se uită la carte şi citi titlul:

— *„Mărirea şi decăderea celui de-Al Treilea Reich”.*

Capitolul 12

În bucătărie se răspândea un miros de pâine proaspătă, usturoi, ceapă şi piper, iar bucătarul-şef, Jen aruncă în tigaia de metal bucăţile de pui ce sfârâiau în uleiul încins.

— Doctore Smithfield, nu vreţi să gustaţi din Sauvignon-ul blanc producţie proprie?

Doctorul Smithfield se uită la Bill uimit.

— Credeam că tu...

— Aşa e. Eu nu beau. Nu pot, dar dacă vreţi să beţi, nu mă deranjează. M-am obişnuit să-i privesc pe prietenii mei cum se îmbată. Pot să rezist. M-au mai pus la încercare mulţi colegi, dar şi mai mulţi m-au ajutat, pentru că, ştiţi, mulţi din ei au trecut prin asta. Serviţi-vă, nu vă dăm mai mult de două pahare.

— Mulţumesc, Jen, aş bea un pahar din vinul vostru de casă, zâmbi Smithfield.

Bill îl duse pe dr. Smithfield în biroul său şi deschise computerul. Biroul vechi, fotoliul de piele, rafturile de cărţi şi un mic şemineu imprimau camerei o atmosferă bărbătească şi intimă.

— Ai o casă tare frumoasă, remarcă doctorul.

— Mulţumesc. Lui Dorothy şi mie ne-au trebuit 18 ani s-o aranjăm. Tot ce puteam face în timpul liber era să ne creştem copiii şi să trebăluim pe lângă casă, nici nu ne puteam permite.

— Dacă mă uit la Jen şi la casă, cred că v-aţi petrecut timpul cu folos.

— Jen e fată bună. O să-i duc dorul când o să plece la toamnă la Northwestern.

— E o universitate foarte bună. Şi-a ales prima specializare?

— În chimie... ca să se pregătească pentru medicină... să sperăm.

Bill şi-a dat seama prea târziu că David îşi luase licența în chimie şi că tatăl său spera să facă medicina. Trebuia să continue conversația, dar computerului îi lua mult timp să se încarce.

— Va fi aproape de bunici şi de mama ei.

— Soția ta s-a mutat la Chicago?

— Fosta mea soție, şi da, s-a mutat. Noi suntem amândoi din Chicago. Numele ei de fată, n-o să credeți, era Ryan, iar tatăl ei era polițist. Şi tatăl meu a fost tot polițist, până acum doi ani, când a murit.

— Polițişti irlandezi în Chicago? Nu e un clişeu? comentă Smithfield.

— De aia am plecat din Chicago, pentru că e un clişeu. Ne-am mutat aici şi am fost foarte fericiți până a murit Billy. Şi eu şi Dorothy am avut probleme cu alcoolul. Am avut şi înainte să moară Billy, dar pe urmă s-au agravat. Cred că eu m-am lecuit de dependență, dar ea nu. Încearcă să se abțină, dar cine ştie? Bill făcu o pauză şi se uită la ecran.

— Îmi pare rău să aud aşa ceva.

Bill dădu din cap.

— Eu încă o mai iubesc, sau cred că o mai iubesc, dar am pus punct relației noastre. Acum i-au rămas doar părinții şi tratamentul. Bill se uită din nou la computer. Aproape că se încărcase, aşa că puse

discheta. Să vedem ce-i pe dischetă. Să nu fiți dezamăgit, poate să fie doar un referat despre Al Doilea Război Mondial. Ticăloşilor ăştia nu le-a scăpat încă nimic.

Programul a deschis discheta şi pe ecran au apărut şase fişiere. Prime cinci erau: Timpii epuratorului de gaze, Reciclarea gazului natural, Agent Furnace Temps, transport şi comparație, toate pline de date, temperaturi, volume şi greutăți. Prin urmare, niciunul din ei nu le înțelegea prea bine.

Fişierul de *backup* conținea o serie de fotografii digitale ale unor containere mari de carton, iar ora şi data figurau în colțul din stânga jos al fiecărei imagini. În fiecare poză apărea un singur container şi toate aveau acelaşi marcaj. La prima vedere, unele fotografii păreau să fi fost făcute în acelaşi loc şi la aceeaşi oră, pe când altele păreau să fi fost făcute în altă parte, cu două zile mai târziu.

Gândurile le-au fost întrerupte atunci când Jen i-a anunțat cu un pronunțat accent britanic:

— Masa e gata!

Bill a tras aer în piept şi i-a răspuns cu acelaşi accent.

— Hai să ne întremăm şi pe urmă să ne întoarcem la treabă.

S-au aşezat cu toții la masa rotundă din bucătărie, iar Bill şi Jen l-au luat pe Smithfield de ambele mâini în timp ce se strângeau şi ei de mână. Bill şi Jen au spus rugăciunea, şi-au făcut cruce, i-au zâmbit doctorului şi au început să mănânce.

Smithfield se gândi la ce văzuse. Şi el obişnuia să spună rugăciunea la masă, când David era mic. Totuşi, în această seară participase la această cină intimă în familie şi s-a gândit cât timp trecuse de când nu mai stătuse la aceeaşi masă cu oameni la care chiar să țină. Ieri Bill şi cu el erau pe poziții adverse, aşa că doctorul nu credea că lucrurile aveau să se schimbe.

În următoarele 20 de minute, o adolescentă, un bărbat alb între două vârste şi un doctor de culoare au vorbit despre cum e la facultate, ce colegi de cameră ar putea ea să aibă, despre viața din Chicago şi cum e să fii doctor de profesie. Vorbeau când mâncau puiul prăjit cu ananas, salata de paste cu spanac şi roşii şi pâine. Doctorul îi zâmbi cald lui Jen şi-i făcu un compliment:

— Jen, găteşti minunat şi m-am simțit foarte bine în această seară. Asta e cea mai grozavă masă pe care am luat-o de mult timp.

— Plăcerea a fost de partea mea.

— Doctore, mergem iar la computer? îl întrebă Bill.

S-au întors în birou cu cafeaua în mână să încerce să descifreze enigmaticele fişiere. Timp de o oră s-au luptat cu datele, încercând în zadar să formuleze o ipoteză viabilă. Bill mormăi frustrat:

— Nu ştiu, poate nu e nimic aici. Poate sunt doar date legate de serviciu. Ştiți, un fel de raport.

— Poate ar trebui să vorbim cu Adler.

— Nu. Nu cu Adler. Cel puțin nu acum. Ar trebui să vorbim cu un supraveghetor sau poate cu unul din prietenii sau colegii de serviciu ai lui David.

— Ce-ar fi să vorbim cu Kim? sugeră Dr. Smithfield, zâmbind forțat.

Bill se uită la ceas.

— E 20:05. Credeți că e prea târziu?

Smithfield scutură din cap, scoase cartea de vizită a lui Kim din buzunarul de la cămaşă şi i-o întinse lui Bill.

— Cred că ar fi mai bine s-o suni tu.

— Eu... păi... dar eu... bine.

— Tu eşti în relații mai bune cu ea, şi-a dat seama că nu mă înghiți.

— Nu te-am urât niciodată, dar poate că a sesizat animozitatea dintre noi, răspunse Smithfield.

— Animozitate? îl imită Bill, întinzându-i telefonul. Da' câți ani aveți?

— Nu e treaba ta, zise, tastând numărul lui Kim.

Kim a fost plăcut surprinsă şi a acceptat să se întâlnească imediat cu doctorul. S-a mirat când a chemat-o la Bill acasă. Apoi Smithfield îi dădu telefonul lui Bill, ca să-i spună lui Kim pe unde s-o ia. Kim i-a spus că o să ajungă în aproximativ 20 de minute.

— Poate Kim ne va lămuri, să sperăm, mormăi Bill, punând telefonul în suportul său.

— Poate că ne lămureşti tu în privința asta, o întrebă pe Jen, în timp ce aceasta aducea în birou cafea proaspătă. Uită-te la pozele astea şi spune-ne ce crezi.

Tânăra se uită lung la imagini timp de câteva minute, apoi le spuse:

— Ştiți că primul grup de containere nu e la fel ca al doilea?

— Cum? întrebară amândoi în acelaşi timp.

— Uitați-vă, dacă datele de pe poze sunt corecte, atunci toate containerele din primul grup au pe ele un *x*

mic şi verde, citi Jen, arătându-le micul *x* verde din colţul de sus al fiecărui container. Pe niciunul dintre containerele din al doilea grup nu este un *x* verde.

— Doamne dumnezeule, cum de n-am observat asta? se minună Smithfield.

— Mai vezi şi altceva, isteaţo? întrebă Bill.

— Numerele se potrivesc, dar nu şi *x*-urile.

— Ce numere? întrebă Dr. Smithfield, mijind ochii.

— Uite, zise Jen, fiecare cutie are un număr diferit, scris pe banda portocaliu cu galben pentru deşeuri toxice.

Amândoi se uitară mai cu atenţie la pătrăţelul portocaliu cu numere minuscule, apoi Jen îi întrebă:

— De ce nu aţi mărit poza şi după aia s-o printaţi, ca să puteţi să vă uitaţi cu lupa la ea? N-au oare detectivii tot timpul o lupă la ei?

Bill se uită la ea un pic jenat:

— Detectivii de acum nu au nevoie de lupe, dar...

— Poate că detectivii de acum trebuie să-şi pună ochelarii de citit sau măcar să ştie cum să folosească maşinăria asta, îl ironiză Jen în timp ce punea hârtie Kodak în imprimantă şi dădu un clic.

Un pic mai târziu, examinau cu toţii fotografiile mărite, încercând să potrivească numerele cu datele. Jen avusese dreptate. Fiecare container din primul grup avea un număr unic care se potrivea cu cel al cutiilor din al doilea grup. Toate containerele păreau să arate exact la fel, cu excepţia acelui *x* verde. Pe când studiau pozele, s-a auzit soneria.

Capitolul 13

— Da, sunt containere Gaylord, exclamă Kim, în timp ce examinau fotografiile.

— Ce sunt? întrebă doctorul, neînțelegând ce a spus.

— Aşa le zice armata şi Agenția de protecție a mediului, sunt containere de mare capacitate pentru deşeuri toxice, dar le spunem Gaylord, după numele fabricantului.

— La ce sunt folosite? întrebă Bill.

— Le umplem ochi cu deşeuri contaminate, costume folosite de nivel A, măşti, mănuşi, cu orice lucru contaminat. Majoritatea echipamentului de protecție personală, cunoscut în protecția muncii sub sigla EPP, a fost conceput ca să fie aruncat, aşa că încărcăm aceste containere, le sigilăm şi le trimitem la Tulsa ca să fie incinerate.

— La Tulsa... interveni Dr. Smithfield. David se dusese la Tulsa.

— Aşa e procedura. O dată pe lună, unul din tehnicieni trebuie să meargă la Tulsa şi să asiste la distrugerea prin incinerare a deşeurilor produse de unitate. Face parte din auditul solicitat de protecția muncii şi a mediului. În fiecare lună trimitem câteva camioane cu tot felul de deşeuri, echipament contaminat, carbon granular activat şi sărăcit sau D-gac. Şi eu am fost la Tulsa de două ori. Prima oară a fost interesant, dar a doua oară mi-am dat seama că asistam doar la arderea unor gunoaie.

— Kim, mai uită-te te rog o dată la pozele astea, o rugă Dr. Smithfield. Poți să-mi spui unde au fost făcute?

În timp ce Kim se uita la poze, Jen a intrat din nou în cameră ca să-i aducă un ceai.

— Au fost făcute la stația de triaj din Tooele, de lângă instalațiile de ardere întârziată, iar astea au fost făcute la incineratorul de deşeuri toxice Cyclops din Tulsa.

— Eşti sigură că sunt din Tulsa? întrebă Bill.

— Uitați-vă aici, zise Kim, arătând spre o porțiune din fotografie, ăsta e turnul de distilare al rafinăriei Sun, care se află la doar 1,6 km de incinerator.

Jen se băgă şi ea în vorbă.

— Nu vedeți nicio diferență între cutii?

Kim îşi luă ceaiul şi continuă să examineze pozele cu atenție.

— Ambele seturi par să aibă aceleaşi etichete. Configurația, declarația de expediție şi numerele containerelor par să se potrivească. Cred că David a vrut să fotografieze etichetele.

— Aşa se face de obicei? a întrebat dr. Smithfield.

— Nu.

— Şi altceva? întrebă Jen.

Totul începea să fie o întrecere pentru ea.

— Cele din Tooele au un *x* verde, iar cele din Tulsa nu au.

— Aşa e! exclamă Jen. Femeile pot să vadă ce nu văd bărbații. Bună treabă, doamnă Deloitte!

— Bill şi cu mine ne-am zgâit la astea o oră şi tot n-am observat *x*-urile verzi.

— Nu mă miră, majoritatea bărbaților nu ştiu nici ce culoare are cravata pe care o poartă.

— De ce trimiteți pe cineva la Tulsa în fiecare lună, doar ca să vadă cum se ard containerele? se interesă Bill.

— E prevăzut în contract ca una din obligațiile noastre. Trebuie să ne asigurăm că toate deşeurile sunt distruse corespunzător. Controlăm incineratorul, iar protecția muncii şi mediului şi alți semnatari ai contractului ne controlează pe noi.

— Dar se aruncă bani aiurea dacă plăteşti pe cineva să se uite cum ard mănuşi şi echipament, afirmă Bill.

— Nu au prea fost incidente în care să se contamineze echipamentul de protecție, îl aprobă Kim. De fapt, în ultimul an, au fost doar două incidente în igluuri. Unele arme de acolo datează din anii 1930. Acolo au avut loc scurgeri şi totul a fost din cauza containerelor vechi şi ruginite.

— Uitați-vă la fotografii! Trebuie să fie vreo 50 de containere şi sunt cam multe, dacă au avut loc doar două accidente de acest gen, concluzionă Bill.

— Ah, sunt 120 de containere care pot încăpea în trei transporturi cu camionul, dar nu sunt costume de protecție. Cele de la stația de triaj sunt pline de carbon granular activat şi sărăcit. În fiecare lună schimbăm una din cele trei stații de epurare. Din moment ce nu a fost nimic în neregulă cu incineratorul, carbonul este în stare perfectă, dar îl schimbăm în fiecare lună. Aici se face risipă de bani.

— Dacă am înțeles bine, voi ardeți în fiecare lună tone de carbon activat care nu are nimic şi trimiteți pe

cineva în fiecare lună la Tulsa ca să vă asigurați că va fi incinerat? insistă Smithfield.

— Sunt trimişi doi oameni. Un angajat din Tooele şi un observator străin se duc în Oklahoma. Este o obligație contractuală.

— Şi noi ne ținem de promisiune? se întrebă Bill.

— Da, am investit aproape un miliard de dolari numai la Tooele şi am distrus cam tot ce era important din inventar. Deci da, ne-am ținut de promisiune, numai că nu suntem în grafic.

— Câte tone de carbon activat ardeți pe lună? continuă Bill.

— Un transport de carbon are 60 de tone, care sunt ulterior incinerate.

— Pesemne că e foarte scump, exclamă dr. Smithfield. Noi folosim carbonul în spital pentru pacienții otrăviți sau alcoolici. Absoarbe toxinele din corp. Cred că un sfert de litru costă cam 20 de dolari. În fiecare lună se duc pe apa sâmbetei o mulțime de bani.

— Trebuia să stocăm acest carbon granular, apoi să reconfigurăm cuptorul de ardere şi să-i dăm foc. Din nefericire, unul din proiectanți a comis o eroare matematică şi am produs mai mult carbon decât trebuia. Cineva s-a gândit că, dacă-l țineam la noi până terminau cu dezactivarea gazelor, ne trezeam cu un munte de carbon. Aşa că am început să-l ardem în Tulsa, ca să scăpăm de el.

Bill scutură din cap şi arătă spre ecranul computerului, care încă mai afişa acea informație aflată de pe discheta lui David.

— Dar asta ce e?

Kim se aşează la computer şi dădu *scroll* prin material. După vreo 15 minute, se opri şi se frecă la ochi.

— Ei bine, am recunoscut un grafic al temperaturii epuratorului, pentru că văd o parte din acesta în fiecare zi. Înregistrează temperatura gazelor evacuate din epuratorul de carbon activat.

— De ce e important? o întrebă Smithfield.

— Gazele care ies din cuptoare trebuie să aibă peste 700 de grade, ca orice materie organică, inclusiv agenții chimici, ca să fie distrusă. Să mă exprim mai clar, materia nu este distrusă; este convertită în... ştiți... produse rezultate din ardere: monoxid de carbon, dioxid de carbon, vapori de apă, etc. Oricum, cuptoarele sunt setate să ardă la o temperatură de 1093 de grade, ca să fim siguri că toți agenții sunt distruşi sau reduşi prin combustie, apoi trecem gazul rezultat printr-un injector cu ardere întârziată, care creşte temperatura la 1650 de grade. Aceasta este polița noastră de asigurare. Când se arde gaz paralizant, vrei să te asiguri. De fapt, vrei să te asiguri de mai multe ori. Din cauza materialului cu care avem de-a face, am instalat epuratoare de carbon activat. Acestea sunt menite să adsoarbă orice materie organică din gazul evacuat, aşa că, dacă agentul chimic scapă de distrugere, atunci va fi adsorbit de carbonul activ. De aceea, atunci când trebuie schimbat carbonul, îl manevrăm ca şi cum ar fi contaminat de un agent chimic, deşi ştim că ar fi imposibil. Iată de ce acest aspect al programului e atât de costisitor. E legat de costul poliței de asigurare.

— Şi ce se întâmplă cu gazul care trece prin epurator? Întrebă Bill.

— Dacă am pune gaz la 1650 de grade în epurator, am da foc carbonului activ şi am da naştere unui incendiu în instalaţia de epurare. De aceea trecem gazul din injectoarele cu ardere întârziată prin apă răcită, unde îl stropim cu o cantitate enormă de apă, ca să-l răcim, pentru a trece în siguranţă prin epurator şi de acolo în atmosferă. Apa răcită este un alt mijloc prin care ne asigurăm, deoarece adsoarbe toţi agenţii chimici care ar mai putea fi prezenţi în gaz. De aceea monitorizăm şi apa răcită, ca să vedem dacă mai sunt agenţi chimici în ea.

— Dar ce e cu aceste înregistrări? întrebă Bill şi arătă înspre ecran.

— Aceasta pare a fi o înregistrare a temperaturii din cuptor, dar nu am mai văzut niciodată un asemenea format. Pur şi simplu monitorizăm temperatura pe ecrane, dar nu ştiam că datele se înregistrează. Nu ştiu de unde ar fi putut să aibă David aceste cifre. Aici sunt înregistrări ale consumului de gaz natural, dar nici pe acestea nu le-am mai văzut vreodată. Şi, sinceră să fiu, nici nu ştiu cine ar vrea să le vadă, în afară de cei de la contabilitate.

— Dar ce e cu declaraţiile de transport? întrebă Bill.

— E destul de simplu. Sunt înregistrări ale containerelor trimise la Tulsa pentru incinerare. Conţin volumele şi cifrele de expediţie, precum şi numele contractantului, în acest caz, North American Carbon. Cât despre fişierul comparativ, se pare că David a petrecut mult timp corelând aceste date ca să ajungă la

o concluzie, dar nu-mi dau seama care e. Asta nu înseamnă că nu există. Eu sunt cea care nu își dă seama. David era foarte inteligent, vedea și înțelegea lucruri pe care majoritatea dintre noi nu puteau să le sesizeze. De aceea nouă ne plăcea de el și lui Adler nu.

— Oare ăsta e un raport pentru Adler, un fel de studiu al eficienței costurilor, la care a muncit peste măsură sau i s-a dat în chip de pedeapsă? începu Bill.

— Nici vorbă, eu și cu David eram apropiați și-mi spunea tot timpul când îl punea Adler să facă nu știu ce rahat de raport. Mi-a mai spus și de chestiile la care trebuia să lucreze. De aceea sunt surprinsă de cât de puține informații sunt aici.

— Par a fi informații foarte noi, spuse Dr. Smithfield.

Kim se opri, oftă și se întinse.

— Îmi pare rău, îmi fug cifrele în fața ochilor. Tura mea începe la șapte. Trebuie să plec de acasă pe la șase, așa că mă trezesc la cinci. Sunt extenuată.

— Mersi mult că ai venit, Kim, ne-ai fost de mare ajutor.

Bill își drese vocea.

— Tot ce am vorbit astă-seară e confidențial.

— Înțeleg, dar să-mi spuneți ce mai aflați. David mi-a fost prieten bun.

— Vă vom ține la curent, îți promit, îi șopti Dr. Smithfield în timp ce îi strânse cu blândețe ambele mâini.

Pe când o conduceau înspre ușă, Bill spuse:

— Kim, ne vom vedea mai mult ca sigur și mâine, așa că fii pregătită.

— Ne întoarcem? întrebă Dr. Smithfield, luat prin surprindere.

— Da, trebuie să mai petrecem ceva timp cu drăguții ăia din Tooele, în special cu Adler. Mai întâi, trebuie să ne întâlnim cu toții şi să ne gândim la nişte întrebări referitoare la ce tocmai am descoperit, dar acum sunt prea obosit. Vă duc înapoi la hotel şi vin mâine la micul-dejun şi discutăm.

Jen stătea pe veranda din față şi văzu două maşini demarând în direcții diferite. În timp ce închidea uşa şi se întorcea în birou, se gândea la seara ce trecuse şi se simți mândră de contribuția ei. Intră în birou şi văzu computerul tatălui ei încă deschis, iar pe ecran acel fişier cu comparații. Se aşeză, dădu un *scroll* prin document, şi fu de acord cu Kim, era greu de înțeles. Jen se gândi că e mai bine să printeze foaia, ca să o poată întinde şi să o vadă din toate unghiurile. Putea să se uite chiar şi din scaunul ei confortabil din piele. Jen printă foaia, în timp ce desena o diagramă a procesului descris de Kim.

După puțin timp, Jen era instalată în masivul scaun de piele cu o ceaşcă de ceai aromat în mână. În mâna stângă avea diagrama şi o copie a documentului. În mâna dreaptă avea un marker galben şi o cariocă roşie.

Capitolul 14

— Aş dori o omletă, suc de portocale şi o cafea decofeinizată, îi spuse Bill chelneriței.

Dr. Smithfield se uită în sus:

— Şi eu aş dori un castron cu fulgi de ovăz, suc de grapefruit şi o cafea tare.

Când chelneriţa plecă, doctorul îşi drese glasul, mai stătu un pic şi apoi îşi drese iar glasul:

— Vreau să-ţi mulţumesc din nou pentru tot ce ai făcut pentru mine ieri. M-am... m-am înşelat în ceea ce te priveşte, nu în privinţa departamentului din care faci parte.

— Vă mulţumesc pentru ce aţi spus, dar le-am susţinut concluziile. Îmi pare rău, zâmbi el.

— Nu am avut ocazia să-ţi mulţumesc ţie şi lui Jen pentru ce aţi făcut ieri seară. Am fost ocupaţi cu Kim şi am uitat să-i mulţumesc, spuse doctorul.

— Ei bine, nu s-a supărat. Când am ajuns acasă, dormea în birou. Pe timpuri, aş fi luat-o în braţe şi aş fi dus-o sus fără să o trezesc, dar...

— Ai o fiică minunată, ar trebui să fii mândru de ea.

— Sunt. Mulţumesc. E o binecuvântare pentru mine.

Cei doi au păstrat tăcerea. Amândoi voiau să continue discuţia, întrucât era mai plăcut decât să meargă iarăşi la Tooele. În cele din urmă, Bill a oftat şi a pus pe masă un dosar de cam doi centimetri grosime. A scos din mapă un carnet galben şi un marker şi a început să deseneze o serie de pătrate unite prin săgeţi.

— Ce faci? întrebă Dr. Smithfield.

— O diagramă. Inserăm faptele, adăugăm speculaţiile şi vedem unde ajungem. Aici, zise Bill, arătând spre al doilea pătrat. Credem că David nu a fost omorât de un traficant de droguri, de aceea au trebuit să planteze droguri şi bani, ca să ne inducă în

eroare. Dacă a fost aşa, cineva a cheltuit mulţi bani ca să nu fie descoperit adevăratul motiv al crimei. Aşadar, trebuie s-o fi făcut cineva care avea o mulţime de bani. Trebuie să aflăm de ce reprezentase David aşa o ameninţare pentru un om bogat, ca să îşi asume aşa un risc şi să cheltuiască atât de mult.

— Nu-mi amintesc ca David să fi pomenit de cineva anume, spuse doctorul. După ce s-a mutat aici, n-am vorbit decât de iubita lui, iar după ce s-au despărţit, nu-mi vorbea decât de munca lui şi de colegii lui. David n-a pomenit niciodată de cineva anume din Tooele sau Salt Lake City. Dr. Smithfield făcu o pauză, apoi continuă: a fost totuşi ceva. M-am gândit la asta în treacăt ieri seară, în timp ce vorbeam cu Kim, dar nu-mi pot aminti exact ce era sau ce importanţă avea. O să-mi amintesc mai bine, mai devreme sau mai târziu.

— V-a spus ceva despre Adler?

— Nu, în afară de faptul că era un ticălos.

— Şi avea dreptate. Adler e un ticălos. A fost şi acum patru ani, şi încă mai este.

Chelneriţa îi întrerupse, aducându-le micul-dejun.

— Poftă bună, domnilor. Mai aveţi nevoie de ceva?

Amândoi dădură din cap că nu şi mâncară micul-dejun în tăcere. Când au ajuns la brioşe, Dr. Smithfield şi-a luat nişte unt şi i-a şoptit lui Bill:

— North American Dairy, asta e, exclamă el. Ieri seară Kim a pomenit de North American Carbon, şi ăsta e numele care mi-a venit în minte acum. David mi-a vorbit despre North American Carbon.

— Şi ce v-a spus?

— David era tare supărat pe ei, pentru că era o companie controlată parțial de minorități, un ICPM, şi nu-şi respectau clauzele din contract. Dădeau dovadă de incompetență şi puneau într-o lumină proastă şi alte întreprinderi de acelaşi fel.

Bill îşi duse la gură ceaşca de cafea şi se rezemă de spătarul scaunului.

— Am auzit ceva despre asta. Se pare că North American nu-şi făcea deloc treaba prevăzută în contractul de distrugere a carbonului. Bill făcu o pauză, mai desenă un pătrat şi apoi reluă. David era tare furios pe North American Carbon şi avea şi declarațiile de expediție. A fotografiat şi containerele Gaylord, fie cu *x*-uri verzi, fie fără.

— Aşa e. Am dat oare de ceva?

— Nu ştiu, zise Bill, uitându-se pe schemă. Avem multe informații disparate care indică legătura dintre David şi North American Carbon, dar nu o pistă clară. De ce i-ar păsa unei companii incompetente de cineva care culege informații despre ea? Mai bine şi-ar pierde contractul şi ar limita pierderile.

— Bună întrebare! De ce i-ar fi păsat lui North American Carbon de ce ştia sau credea David? Şi de să-şi fi asumat riscul să-l reducă la tăcere?

Bill scutură din cap şi se uită la ceas.

— E timpul să-l sunăm pe Adler şi să-i facem viața amară.

Bill îşi scoase mobilul şi tastă numărul scris de Cunningham pe coperta mapei. „Alo? Cu doctorul Adler, vă rog... Nu e depozitul din Tooele? Mă scuzați,

am greşit numărul". Bill încheie convorbirea. „Ce naiba!"

Bill citi din nou numărul de pe mobil, iar apoi se uită la cel de pe mapă. Tastase bine numărul. Oftă, sună la poliție şi îi ceru lui Swayze să afle tot ce poate despre North American Carbon şi apoi să i-l dea pe Cunningham. „Cunningham, ce mai zici? Poți să-mi dai numărul direct al lui Adler... 525-4386... da, vreau să verific ceva... nu pot vorbi acum... te țin eu la curent... mersi."

— A vrut să ştie ce se mai întâmplă? întrebă Dr. Smithfield.

— Da, dar l-am expediat, pentru că eraţi aici.

— Şi-a mers?

— Da, i-am lăsat un mesaj vocal ieri seară. I-am zis că sunteți o belea pe capul meu, dar mă descurc eu. Şi acum trebuie să plecăm.

Cei doi îşi strânseră hârtiile, iar Bill se mai uită la numărul scris pe mapă: 525-4368. „Se mai întâmplă să inversezi cifrele", se gândi el, şi tăie numărul greşit, scriindu-l pe cel corect mai jos.

Un pic mai târziu, erau în maşină şi se îndreptau spre Tooele. Bill îşi scoase mobilul şi îl sună pe Adler. „Dr. Adler, ce bine că vă găsesc. Uitați ce e. Doctorul Smithfield şi cu mine vom fi la dumneavoastră în trei sferturi de oră şi vrem să vă vorbim. Da,... Nu venim pe neaşteptate. Poate vă amintiți că v-am zis deunăzi că ne întoarcem peste câteva zile... şi au trecut... îmi pare rău; v-ar conveni să trecem diseară pe la dumneavoastră acasă? Sau poate... da... ştiți care e

treaba... Mulțumesc, doctore Adler. Ne vedem în curând."

Bill închise telefonul şi se uită la Dr. Smithfield.

— Nu mai poate de nerăbdare să ne vadă.

— Sunt sigur. Şi cum o să începem discuția?

— Carbonul activat. Pentru că în toate fotografiile şi în unele înregistrări e vorba despre carbon activat, asta e tot ce avem, aşa că trebuie să batem monedă pe asta şi să vedem ce iese.

— Aminteşte-ți când Kim ne-a zis de risipa de bani, de tot acel carbon în perfectă stare pe care guvernul îl aruncă pe apa sâmbetei.

Bill încuviință.

— Şi la ce vă gândiți?

— Ce-ar fi dacă, reluă doctorul Smithfield, North American Carbon nu ar distruge carbonul, ci l-ar vinde altcuiva ca produs nou-nouț.

Bill aprobă din nou.

— E o idee. Şi dacă ar face o escrocherie şi ar arde carbonul sărăcit de la alți clienți ai lor?

— Aşa e, zise Dr. Smithfield, ar fi plătiți să distrugă carbonul din Tooele, dar l-ar vinde altei companii. Apoi, aceasta i-ar plăti ca să distrugă produsul sărăcit, pe care North American îl crede a fi din Tooele şi-l arde la Tulsa. Oricum ar fi, North American tot îşi ia banii.

— Ați spus că foloseați carbonul în spital şi că era scump, cât de scump?

— Cred că plăteam 20 de dolari pe litru.

— Un galon are cam 4 kilograme.

— Mai exact 3,78 kg, calculă Dr. Smithfield.

— Ei bine, nu vom fi atât de exacți, pentru că eu nu pot să fac în minte calcule cu două zecimale. Deci, un litru cântăreşte cam 1 kilogram, iar spitalul plăteşte triplu costul produsului, aşa că o jumătate de kilogram ar costa cam 7 dolari.

Dr. Smithfield trase aer în piept şi oftă.

— Aşadar, conform estimărilor lui Kim, tipii ăştia ar putea să fure peste 800.000 de dolari pe lună din carbonul guvernului şi să fie şi plătiți pentru asta, şi...

— Şi, continuă, Bill, David i-a descoperit. Dacă câştigă atâția bani, ar avea şi mobilul, şi resursele să-l reducă la tăcere.

Dr. Smithfield se rezemă şi mormăi:

— Aşadar, o mână de afacerişti corupți, care operează pe piața neagră, mi-au omorât băiatul pentru bani.

— Trebuie să fim cu grijă, încă nu putem dovedi nimic. Ca să ne continuăm investigația pe această pistă, avem nevoie de dovezi. Căpitanul Melon n-o să-mi mai permită să-l hărțuiesc pe dr. Adler fără un motiv întemeiat. De fapt, cred că Adler l-a şi sunat pe Henry să se plângă de atitudinea mea zeflemitoare, că am venit neanunțați şi de lipsa mea de respect.

— Deci trebuie să strângem cât mai multe informații de la Adler, Kim şi alții, ca să putem discuta despre carbonul activat, termenii contractului, North American Carbon, epuratoare şi legătura dintre ele şi trebuie să le obținem chiar astăzi, deoarece căpitanul tău n-o să ne mai lase să ne întoarcem aici.

— Gândeşti ca un om de ştiință, de aceea te preocupă noțiunile tehnice, dar eu mă întreb cine l-a

omorât şi de ce. Şi cât timp conduc, trebuie să fii secretarul meu.

— E-n regulă, da' să ştii că nu fac cafea.

Bill şi Smithfield au făcut restul drumului întorcând situaţia pe toate feţele. Până să ajungă la Tooele, aveau deja cinci pagini de întrebări şi o listă lungă de informaţii pe care trebuiau să le obţină de la Kim.

Drumul acesta spre Tooele nu semăna deloc cu cel pe care îl făcuseră înainte. Cerul era înnorat şi cenuşiu, dar cei doi mureau de nerăbdare să se întâlnească cu doctorul Adler. Au trecut fără probleme de porţi. Au semnat, şi-au luat măştile de gaze şi tot sergentul Hennessey i-a condus prin unitate.

Peste zece minute, Bill şi doctorul îşi beau cafea cu Kim şi îi spuneau ce avea de făcut. Ea le-a precizat că poate să se achite de sarcină în câteva ore. Întrucât era timpul să se mai vadă cu cineva, Bill şi Smithfield s-au scuzat şi se pregăteau să îi facă o vizită doctorului Adler, când Kim şi-a amintit ceva:

— Azi vor să scape de şi mai mult carbon sărăcit. Îl încarcă chiar acum.

— Glumeşti. Poţi să ne duci acolo chiar acum? întrebă Bill.

— Nu. Adler nu mi-ar permite niciodată să vă fiu ghid, şopti Kim, dar poate îl convingeţi pe sergentul Hennessey să vă ducă acolo.

— Sergent Hennessey, nu vrei să ne duci la epuratoarele de carbon? Am aflat că încărcaţi acum carbonul şi am vrea să vedem şi faza aceasta a procesului.

— Sigur, dar nu ştiu ce e de văzut acolo, dădu din umeri sergentul. Ştiţi, carbonul se încarcă personal în costume de protecţie de nivel A, aşa că nu pot să vă las să vă apropiaţi. Şi cred că sunt pe terminate, căci şi-au început treaba acum patru ore.

— Am vrea să vedem şi noi, afirmă Bill.

— Nicio problemă, urmaţi-mă!

Cei trei au ieşit din camera de control, au trecut prin camera de vid, au coborât două rânduri de scări şi au ajuns afară, sub cerul întunecat din Utah. Apoi au ajuns la staţia de triaj de lângă instalaţia de epurare a carbonului activat, unde tehnicienii tocmai încărcau ultimele trei tiruri. Bill îi şopti doctorului Smithfield:

— Era cât pe ce să nu-i mai prindem.

Doctorul Smithfield aprobă şi îl întrebă pe sergent:

— Unde se duce încărcătura, sergent Hennessey?

— Păi, o scot afară, se opresc la punctul de cântărit, îşi iau documentele şi apoi pleacă spre Tulsa.

— Cât timp durează totul? întrebă Bill.

— Cam 10-20 de minute.

Pe când se uita la şoferi cum îşi verifică maşinile înainte de plecare, Bill se gândi să-i urmărească, pentru că era singura lui şansă din următoarele 30 de zile. Se uită lung la tirurile Kenworth albastre, care aveau şi cabine de dormit. Fiecare avea o remorcă albă de 15 metri şi niciunul nu avea vreun semn distinctiv, în afară de numărul de înmatriculare. Bill ştia că o să-i fie greu să le urmărească, deoarece aveau să dispară uşor în trafic. Bill observă că fiecare tir avea un număr în colţul din dreapta jos al uşii din spate: 804, 805 şi 806.

Bill trebuia să urmărească aceste tiruri, dar nu putea să plece în următoarele zece minute, fără să atragă atenția. Ar fi fost bine să-i fi spus Kim de ieri seară despre transport, ca să-şi fi făcut de dinainte un plan. „Ieri seară”, se gândi Bill, pe când se întorcea spre Hennessey.

— Mulțumesc, am văzut destul. Du-ne acum la doctorul Adler, te rog.

Dr. Smithfield se uită încruntat la Bill. Când s-au întors în camera goală de odihnă, Bill i-a dat şi mai multe motive doctorului să se îndoiască de raționamentul lui, pentru că şi-a scos mobilul după ce a plecat sergentul.

— Hai, hai, răspunde... O, Jen, ce bine că dau de tine!

— Bună, tată, ce s-a întâmplat?

— Trebuie să-mi faci un serviciu, vreau să urmăreşti pe cineva. Sună-ți şefa şi spune-i că ai o însărcinare oficială din partea mea şi o să-i dau eu un telefon diseară să-i explic.

— Sigur, dar ce vrei să fac?

— Ascultă-mă, Jen, ia-ți mobilul, câteva sticle cu apă, nişte snacks-uri şi umple-ți rezervorul de la Volvo. Ia şi nişte bani din sertarul de sus din comoda mea. Bill se opri, apoi continuă cu instrucțiunile şi cu descrierea camioanelor. Urmăreşte-le şi sună-mă din jumătate în jumătate de oră, ca să-mi spui cum merge treaba. Cred că o să se întoarcă la Salt Lake City, poate la un depozit sau terminal, dar încearcă să nu-i pierzi.

— Şi dacă trebuie să mă opresc să merg la toaletă?

— Dacă ai nevoie, bine... fă pipi pe scaun. Oricum maşina asta e veche.

— Ce urât, n-am să fac aşa ceva.

— Jen, să nu cumva să le pierzi din vedere.

— E-n regulă, mă ocup eu. Apropo, am găsit o corelaţie interesantă în datele lui David, dar vorbim diseară. Pe curând.

— La revedere, Jen.

Bill se uită la doctorul Smithfield, iar acesta îi întoarse privirea.

— Ce e? întrebă Bill.

— Cum ce e? Tocmai ţi-ai implicat fata în acest caz. Avem de-a face cu cineva foarte periculos şi tocmai ţi-ai pus fata în primejdie. Ce naiba e cu tine?

— Nu ştiu ce a fost în capul meu, îngăimă Bill.

Capitolul 15

Dr. Adler îi primi pe Bill şi pe Dr. Smithfield în biroul său şi îi salută cu aceeaşi falsitate ca de obicei. L-au salutat şi ei la fel şi l-au bombardat cu întrebări în următoarele 40 de minute. Spre mirarea lor, dr. Adler le-a răspuns la toate întrebările fără să clipească din ochi sau să se enerveze. Bill bifă toate întrebările de pe listă, până ajunse la ultima.

— Doctor Adler, cât costă carbonul activat? Ştiţi, o jumătate de kilogram.

— Conform contractului nostru cu Stockport Chemical, plătim 80 de cenţi.

— Doar 80 de cenți? Sunteți sigur? întrebă Bill şi se uită la Dr. Smithfield. Dr. Adler aprobă, dar ridică din sprâncene, în semn că-l miră reacția lor.

Asta chiar că era o descoperire. Însemna că acel carbon care era luat de acolo nu valora decât cam un milion de dolari pe an, fără a pune la socoteală cheltuielile. Bill încercă să facă un calcul în minte, să vadă dacă merita să-şi asume aşa un risc. Bill nu mai ştia ce să spună şi se uita la însemnări.

Dr. Smithfield se uită la Bill, şi se simți obligat să pună el întrebări, dar schimbă tactica.

— Dr. Adler, de ce schimbați carbonul atât de des, dacă nu a fost expus agenților chimici? Nu este bun pentru mai mult timp?

— E o măsură de siguranță, răspunse Dr. Adler. Avem reguli stricte, iar carbonul nu e selectiv. Adsoarbe o mulțime de agenți contaminanți, care nu sunt neapărat periculoşi. Astfel, după un timp, devine impur din cauza agenților contaminanți şi-şi pierde eficiența.

— Credeam că acest carbon activat, interveni Dr. Smithfield, doar adsoarbe contaminanții organici, iar dacă instalația voastră funcționează la 1650 de grade, atunci toate substanțele organice prezente în gazele de evacuare ar trebui să fie oxidate termic.

— Da, aşa e, substanțele organice sunt oxidate, dar carbonul este tot impur din cauza substanțelor anorganice existente în gazele din container.

— Şi nu puteți curăța carbonul? insistă Dr. Smithfield.

— Nu, răspunse Adler. Substanțele contaminante creează legături chimice cu carbonul activat, se

amestecă cu acesta, precum albuşul cu gălbenuşul într-o omletă. Nu mai pot fi separate. E simplu, nu mai putem folosi carbonul.

Doctorul Smithfield încuviinţă, se frecă la bărbie şi îi zise lui Adler:

— Credeam că puteţi regenera carbonul activat. Chiar eram aproape sigur. Ştiu că...

— Nu, e imposibil din punct de vedere chimic, interveni dr. Adler. Scuzaţi-mă domnilor, dar trebuie să plec. Trebuie să particip la o întrunire importantă. Dacă vreţi, ne putem întâlni mai târziu.

— Mulţumim, doctore, zise Bill şi se ridică. Vă anunţăm noi.

Bill şi dr. Smithfield părăsiră biroul lui Adler. Smithfield îl întâlni din nou pe sergentul Hennessey şi se duseră împreună să o caute pe Kim Deloitte. Bill se duse în camera de odihnă să mai dea un telefon.

— Care-i treaba, Jen, de ce nu m-ai sunat?

— Bună, tată, şi-au făcut apariţia doar acum două minute şi îi urmăresc acum pe drumul spre autostradă.

— Rămâi în spatele lor, iar la primul semn de primejdie, îndepărtează-te de ei cât de repede poţi.

— Sigur, tată, nu-ţi face griji, mă descurc eu. Acum trebuie să te las.

Bill închise mobilul, în timp ce Smithfield şi Kim intrau în camera de recreere. Şi-au ocupat locurile de dinainte, iar Kim puse pe masă un vraf de hârtii chiar în faţa doctorului. Le-a spus că informaţiile strânse de ea ar trebui să se potrivească cu cele ale lui David. Kim chiar insistă asupra acestei chestiuni.

— Totuşi, continuă ea, s-ar putea să difere un pic. În seara de dinaintea plecării la Tulsa, David a petrecut o mulțime de timp lucrând la computerul supraveghetorului. Kim se aplecă în față, îşi puse coatele pe masă şi le zise în şoaptă: David îşi făcea de obicei raportul de joi în mai puțin de jumătate de oră, dar în seara aceea a stat acolo ore întregi. Adler era aferat şi voia să ştie de ce îi luase atât de mult timp lui David să-şi facă raportul. Era chiar foarte supărat.

Bill se ridică şi se uită la ceas.

— Mulțumesc, Kim. Ne-ai fost de mare ajutor, dar acum trebuie să ne întoarcem la Salt Lake City. Kim se ridică şi ea pe tocurile ei înalte cu care atingea înălțimea de 1,80 m. Arăta ca o Cleopatră a zilelor noastre când i-a strâns mâna lui Bill.

— Ține-mă la curent dacă afli ceva. Apoi s-a întors către dr. Smithfield şi l-a îmbrățişat cu căldură. Sunați-mă diseară acasă... dacă vă vine vreo idee.

Doctorul se gândea la ceva, dar nu prea avea legătură cu cazul. Zâmbi şi încuviință din cap. Rămase o clipă neclintit, uitându-se în ochii ei negri. I se părea că putea să se piardă în ei, dar acum nu avea timp pentru asta. Bill îl readuse pe doctor la realitate, când spuse cu tărie:

— Trebuie să o ajungem din urmă pe Jen.

Smithfield dădu din cap că da, îi zâmbi din nou, iar Kim îşi slăbi strânsoarea.

— Te sun diseară, ca să te țin la curent, îi şopti el. Îi strânse mâinile şi se grăbi să-l ajungă din urmă pe Bill, care era deja cu zece paşi înaintea lui, înspre camera de vid.

În 15 minute, după ce abia reuşise să treacă de parcarea pentru vizitatori, Bill începu să vorbească la telefon.

— Jen, unde eşti?

— Sunt în partea de vest a oraşului, de abia am ieşit de pe autostradă şi ne îndreptăm spre parcul industrial. Cred că ei o să oprească. Te sun eu mai târziu.

Bill ascultă o clipă zgomotul de fond, până îl întrerupse Smithfield:

— Poate mergem pe o pistă greşită, în cazul în care carbonul activat costă doar 80 de cenți.

— Ştiu, dar e singura pistă pe care o avem. Aşa că trebuie să mergem pe ea şi să vedem unde ne duce. Trebuie să-l sun pe Swayze, murmură Bill şi tastă numărul de telefon.

— Cine e Swayze?

— Tipul cu care am vorbit azi-dimineață şi care mi l-a dat pe Cunningham. Phil Swayze e paraplegic. A rămas imobilizat în scaunul cu rotile din ziua aceea cu zăpadă de acum opt ani, când un camion încărcat cu cherestea a pierdut direcția şi s-a izbit de maşina lui de poliție. Cariera lui de 11 ani de patrulă pe autostrada din Colorado a fost distrusă de cele 18.000 de kilograme de cherestea. Statul Colorado i-a acordat lui Phil o pensie de invalidate şi l-a obligat să se retragă din poliția rutieră.

— Şi cum a ajuns în Salt Lake City?

— Pensionarea i-a făcut mai mult rău decât accidentul. Coliziunea l-a schilodit doar fizic, dar pensionarea începuse să-l schilodească psihic. Phil este

polițist. Întotdeauna şi-a dorit să fie polițist şi n-avea de gând să fie împiedicat de picioarele lui paralizate să-şi facă meseria. Acum cinci ani, în urma eforturilor sale de a rămâne în poliție, i s-a găsit un post în poliția din Salt Lake City. El şi alți patru foşti polițişti cu dizabilități au format echipa noastră de cercetare. Ei furnizează tot timpul detectivilor informații valoroase. Echipa a fost ideea căpitanului Henry Melon, iar membrii ei sunt acum cei mai respectați şi mai iubiți oameni din poliție. Îşi spun „cei cinci cavaleri schilozi ai apocalipsei". Lucrează în catacombele din subsolul clădirii municipale. Bill şi-a ridicat mâna şi şi-a concentrat atenția asupra mobilului.

— Phil, cum merge... ai fost în stare să găseşti mai multe despre North American Carbon?

Phil Swayze îi răspunse cu vocea înfundată a unui trol de sub pământ:

— Păi dacă te gândeşti să investeşti, nu te-aş sfătui să o faci în rahatul ăsta de companie. Am ceva informații, dar incomplete.

— Aşteaptă o clipă să parchez, spuse Bill, trăgându-şi maşina pe marginea drumului. Trebuie să-mi notez. Bill ştia ce înseamnă pentru Phil informații incomplete.

— Bine, dă-i drumul.

Phil îşi drese glasul şi începu:

— Samuel Johnston, un afro-american, a înființat compania acum doi ani. El a derulat contractul cu Tooele ca şi companie parțial condusă de minorități, asta a fost primul şi singurul lor contract. Johnston figurează ca preşedinte şi secretar, iar adresa lui de acasă este Madison Street, nr. 1755, scara B,

apartament 4. E uimitor cât de mulți directori din topul celor 500 de companii locuiesc în Madison. Oricum, această firmă prosperă închiriază un depozit cu câteva etaje în Oregon Drive, la nr. 1127. Par să aibă toate autorizațiile DOT necesare pentru a transporta deşeuri toxice în opt state, precum şi o asigurare de două milioane de dolari. Închiriază patru tiruri Kenworth, zece remorci de 15 metri lungime şi două jeepuri prin Northwest Fleet Leasing din Chicago. Marii mahări se plimbă tot timpul cu jeepuri.

— Bine, ştim că asta le place.

— North American a completat o declarație de venituri anul trecut, dar nu apărea niciun venit, ci doar o serie de cheltuieli administrative. Au un cont bancar modest, pe care îl folosesc probabil pentru tranzacții minore. Nu au niciun angajat.

— Chiar aşa? Nu se potriveşte deloc cu ce am văzut.

— E greu să pui în mişcare aşa un parc auto fără angajați. Dar n-am găsit niciun fel de „albine”, cel puțin nu din cele care plătesc taxe. Asta e tot ce am reuşit să găsesc până acum.

— Albine? Mă tem să nu fie şi câteva albine ucigaşe, aşa că mai caută. Mulțumesc, Phil, mi-ai fost de mare ajutor.

Tocmai când Bill a închis telefonul, acesta a început iar să sune. Jen vorbea în şoaptă:

— Tată, au tras la un depozit din Oregon Drive şi par să fi început să descarce remorcile. Am tras maşina chiar în spatele parcării unde sunt ei. Pot să le văd tirurile, dar nu cred că ei mă văd.

— Foarte bine, stai acolo şi fii atentă la remorci, nu ne interesează tirurile. Jen, ai grijă, dacă se apropie cineva de tine, pleacă repede. Ţine motorul pornit, geamurile şi uşile închise. Uită-te în oglinzile retrovizoare şi nu ieşi din maşină. O să ajungem şi noi în 30 de minute.

— Bine, tată. Pe curând.

★★★

La şase km depărtare, din faxul Poliţiei din Salt Lake City, ieşea o listă de două pagini conţinând clienţii depozitului Conestoga. Unul din detectivi o luă, se uită la ea şi şi-o puse în buzunarul de la geacă.

Capitolul 16

Curt Decker se îndreptă de spate, în timp ce stătea în mijlocul uşii depozitului din spatele North American Carbon. Se uita prin binoclul Bausch & Lomb şi focaliză lentilele portocalii pe plăcuţa de înmatriculare a unui Volvo 240 albastru închis. Decker a focalizat la maxim şi a început să recite cu o voce de bariton numărul de înmatriculare. Şi-a luat binoclul de la ochi şi s-a întors spre Peter Irwin:

— Trebuie să aflu a cui este maşina. Spune-le că trebuia să fi ştiut de zece minute.

Decker auzi ţăcănitul pe care îl făceau pantofii cu toc ai Emmei şi văzu o femeie între două vârste apropiindu-se de el.

— Scuzați-mă, începu ea, Vulturul e pe linia trei, spune că trebuie să vorbească cu dumneavoastră urgent, e foarte important.

— Mersi, Emma, o să vorbesc din birou.

Decker îi dădu binoclul lui Peter:

— Dă o raită prin parcare şi uită-te cu foarte mare atenție la maşina aia.

Peter încuviință, pe când îşi punea pe el sacoul albastru închis, care abia îi ascundea tocul din piele al pistolului de 9 mm. Ieşi pe uşa din față, îşi puse ochelarii Ray Ban şi o luă la picior în lumina strălucitoare a soarelui. Ziua mohorâtă care se anunța de dimineață se terminase, iar acum era o după-amiază senină şi frumoasă. Lui Peter îi era prea cald în sacou, întrucât rezistența sa redusă, combinată cu căldura deşertului, îşi făcea efectul, dar ştia că arăta bine în sacou. Plănuia să o sperie de moarte pe tânăra din maşină, iar acest gând îl făcu să rânjească sardonic. Peter îşi exersase acest rânjet sardonic; era unul din multele lucruri pe care le exersa zilnic.

Jen, ca orice adolescentă, nu luase în seamă toate sfaturile tatălui ei, deschisese geamurile, oprise motorul, dar se uita atent la remorci. Îi urmărea pe cei doi oameni scoțând numerele de înmatriculare şi schimbând semnele de avertizare de pe remorcile 803, 804 şi 805. Îşi notă numerele de înmatriculare şi făcu o schiță a semnelor, ca tatăl ei să se uite pe ele mai târziu. Era aşa concentrată asupra a ceea ce făcea, încât tresări când sună telefonul, pe care nu-l găsea. După ce sună de patru ori, îl găsi şi răspunse:

— Alo!

— Jen, e totul în regulă?

— Da, tocmai mă uitam la remorci. Tirurile au plecat acum câteva minute cu alte remorci, dar cu aceleaşi numere de înmatriculare.

— Cu aceleaşi numere?

— Da, i-am văzut cum scoteau plăcuţele de pe remorci şi le puneau la alte trei. Acestea arătau exact ca şi primele trei, până şi numerele de pe uşile din spate erau aceleaşi: 803, 804 şi 805.

— Bine, Jen, ţi-ai terminat treaba. Venim şi noi în câteva minute, aşa că poţi pleca acum. Ne vedem acasă la cină.

Bill îi spuse repede la revedere şi tastă numărul secţiei de poliţie.

— Cunningham, ai ceva de făcut în seara asta?... Ce păcat... Renunţă, tu şi Lipinski va trebui să supravegheaţi ceva... trebuie să începeţi într-o oră şi o să dureze toată ziua, aşa că veţi face cu schimbul.

Bill l-a auzit pe Cunningham văitându-se şi apoi i-a spus amănuntele misiunii. A omis să-i spună de ce aveau să-şi petreacă atâta timp supraveghind nişte remorci, dar o să-i spună mai târziu.

★★★

Jen a tresărit când Peter Irwin a izbit cu palma în parbriz.

— Asta-i o proprietate privată, ce cauţi aici?

Jen s-a îndreptat de spate şi s-a dat din geam, simţind pe faţă stropi din scuipatul lui.

— Te-am întrebat ce dracu' cauţi aici.

Jen a amuțit, tipul îşi băgase capul pe geam şi îi putea simți răsuflarea. S-a dat un pic de la geam, dar n-o lăsa centura de siguranță. Nu putea să se dea mai departe de el, dar ştia că trebuia să înhațe cheile înaintea lui. Se tot gândea de ce nu-l ascultase pe tatăl ei, să fi ținut motorul pornit, geamurile şi portierele închise. Simți că Peter trage de portieră, dar nu se deschide; bine că măcar încuiase portierele. Peter îşi băgă capul pe fereastră, apăsă pe butonul de deblocare al portierei şi descuie uşa. Jen încerca din răsputeri să-l oprească, se uită în oglinda retrovizoare laterală şi văzu Chevrolet-ul, papionul auriu, la fel cu cel de pe botul jeepului tatălui ei.

Automobilul venea direct spre Peter, mergea cu 15 km/h, dar trecu la 15 centimetri de Volvo. Fu obligat să se ferească ca să nu fie strivit între cele două maşini. Când se dădu înapoi, îşi puse mâinile pe capota jeepului, tocmai când Dr. Smithfield apăsa pe accelerare.

Jeepul țâşni înainte şi îl aruncă pe Peter în spate, până se izbi cu gleznele de o veche şină care fusese pusă acolo în chip de bordură. Peter se împiedică şi căzu peste gardul metalic ce despărțea parcările. Bill zbieră la Jen:

— Pleacă naibii de aici!

Jen porni imediat motorul Volvo-ului, dădu cu spatele, întoarse maşina şi plecă spre casă. Dr. Smithfield făcu aceleaşi manevre, doar că ei nu se duceau acasă.

Peter se ridică în picioare şi se şterse de praf, urmărind cu privirea maşinile care plecau. Era curios şi

se gândea să scoată pistolul şi să bage un glonț sau două în capul şoferului negru, dar ştia că n-avea rost. Îşi alungă din minte acest gând, dar doar pentru o clipă, până când se uită la braţul său şi la sacou, care nu arătau prea bine după contactul cu gardul metalic. Peter se uită în jos şi-şi văzu ochelarii de soare Ray Ban sparți de pietrişul din parcare, aflați chiar lângă cauciucul din stânga față al Jeepului. Peter dădu cu piciorul în pietriş, apoi îşi începu lungul drum de întoarcere înspre North American Carbon. Nu se mai simțea aşa de liniştit şi încrezător cum fusese un pic mai înainte. Totuşi, era mulțumit că doar ochelarii şi nu fața lui se izbiseră de pietrişul din parcare.

Decker stătea rezemat în scaun şi ofta, în timp ce îşi lua rămas de la Vultur. După ce închise telefonul, se pierdu în gânduri, însă nu mult timp. Meditația lui a fost întreruptă de o bătaie în uşă. Decker oftă din nou.

— Intră!

— Scuzați-mă, îi spuse Carl Huber. Am aflat al cui este Volvo-ul: e înregistrat pe numele William McNamara, domiciliat în Aberdeen Court, numărul 1259, în Salt Lake City.

Decker s-a dat pe spate în fotoliul său scump din piele şi şi-a trecut degetele ambelor mâini prin păr.

— E detectivul Bill McNamara. Azi am auzit prea des numele lui.

Emma îşi făcu apariția în spatele lui Huber.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar e în hol un domn care cere să vorbească cu domnul Samuel Johnston. I-am zis că nu e aici acum, dar insistă să vorbească cu unul din şefi.

— Emma, zi-i să plece sau chemăm poliția.

— Păi, din poliție e şi el. Uitați, mi-a dat cartea lui de vizită. Este detectivul William McNamara de la Departamentul poliției din Salt Lake City.

Decker se uită la Emma şi la Carl. Scutură din cap dezgustat, se balansă în fotoliu, îşi puse fața în mâini şi şopti:

— Ce ghinion! Emma, spune-i te rog detectivului William McNamara că vin imediat la el.

Bill McNamara stătea în picioare pe holul micuț şi răsfoia una din cele două reviste de pe măsuța joasă. În hol nu erau decât două scaune de birou cafenii Steel Case, o măsuță joasă din plastic negru şi două reviste *Time* vechi. Revistele erau de acum trei săptămâni şi nu aveau pe ele nicio etichetă cu vreo adresă. Examinând interiorul, Bill se gândi că nu prea era al unei afaceri de succes. Părea să fie holul unei companii în dificultate, însă Bill ştia foarte bine că uneori aparențele te induc în eroare. Cineva intră şi-l întrerupse pe Bill din meditație; se uită în sus să vadă prin fereastra de la recepție. Bill văzu intrând în hol un bărbat într-un sacou albastru mototolit care se uita fix la fața zâmbitoare a lui Bill, însă nu părea să-l recunoască. Bill bănui că tipul ăla fusese prea ocupat ca să se uite la botul maşinii sale, şi nu la şofer.

Peter intră în tăcere pe uşa de la sală şi se duse pe un hol interior, unde dădu nas în nas cu Decker.

— Ce e cu tine? întrebă încet Decker.

— Un negru a încercat să mă calce cu maşina în spatele parcării.

— Eşti sigur? Decker scutură din cap şi continuă: Avem o problemă de discutat, imediat ce scap de detectiv.

Peter îl aprobă, iar Decker intră încrezător în sală:

— Bună ziua, sunt Curtis Decker. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună ziua, sunt detectivul Bill McNamara şi aş vrea să vă pun câteva întrebări despre activitatea de aici şi altele mai delicate despre contractul pe care îl aveți cu Depozitul de Arme Chimice Deseret.

Bill îl studie pe Decker, cât timp aştepta un răspuns de la el. Decker era un bărbat înalt, lat în umeri şi solid. Părea să aibă 40 şi ceva de ani, cu părul său blond şi sur dat pe spate. Statura şi trăsăturile sale aspre îi dădeau un aspect de nordic, aproape de viking, însă părul său ondulat îl făcea să pară un surfer îmbătrânit. Bill se uită în ochii lui Decker albaştri ca oțelul şi-şi dădu seama că nu era surfer. Ochii lui erau reci ca ai unui rechin.

— Îmi pare rău, îi zise Decker cu o voce afectată. Mă tem că nu ştiu prea multe despre contract. Domnul Johnston se ocupă de afaceri şi de problemele legale. Din păcate, e plecat din oraş. Eu răspund doar de transporturi.

— Ce bine! Am câteva întrebări şi despre camioane. De exemplu, câte aveți şi unde sunt ele astăzi?

— Avem sute de camioane. Aşa de multe că trebuie să folosesc un program computerizat ca să le țin evidența. Şi în afară de asta, nu pot să vă dezvălui nicio informație despre companie, fără aprobarea domnului Johnston. Poate reveniți peste câteva zile.

— Înțeleg, zise Bill, în timp ce se uita la reflexia Jeepului său ce înainta prin parcare. Vă rog să-i spuneți domnului Johnson că am trecut pe aici şi că o să mai vin şi când se întoarce. Vă mulțumesc pentru timpul acordat. Bill îl numise intenționat pe d-l Johnston „d-l Johnson”, ca să vadă dacă Decker o să-l corecteze, cum ar face-o orice angajat. Decker înclină din cap.

— La revedere, detectiv.

Bill ieşi din sală, se duse spre Jeep, se aşează pe locul pasagerului şi îi spuse şoferului:

— Du-mă acasă, James, dar ia-o pe drumul mai pitoresc, pe la reşedința lui Johnston până în colț şi apoi fă stânga.

Capitolul 17

Pentru modesta clădire de cărămidă de cinci etaje de pe Madison se cheltuiseră mulți bani publici, însă nicio sumă n-o putea salva de la decădere. Holul de la etajul patru, unde ajunseseră McNamara şi Dr. Smithfield, avea un miros pătrunzător, o combinație de fum de țigară, bere trezită şi de ulei de gătit. Covorul cafeniu şi pătat era rărit, iar în holul luminat slab ar mai fi fost nevoie de câteva becuri şi de o zugrăveală. Numărul 4B de pe uşa domnului Johnston era de felul celor lipite cu adeziv, cum mai găseşti încă pe cutiile poştale de la țară, iar uşa ar fi trebuit vopsită ca să se acopere pata de vomă din partea de jos. Stratul subțire de inox de pe broasca uşii se scorojise, iar cheia era

ruptă în butuc. Pentru siguranță, se puseseră două zăvoare diferite.

Bill bătu la uşă şi i se deschise imediat. Domnul Johnston era speriat şi bâigui:

— Cine Dumnezeu... Credeam că e... Cine sunteți voi, băieți?

Era clar că domnul Johnston aştepta pe altcineva, deci se mira să vadă un negru bine îmbrăcat şi un polițist alb. Samuel Johnston ştia din instinct că e polițist. Johnston repetă:

— Cine sunteți voi, băieți?

— Eu sunt detectivul McNamara de la poliția din Salt Lake City, iar acesta este dr. Smithfield.

— Care presupun că nu lucrează în poliție, afirmă Johnston, uitându-se fix la ceasul lui Rolex. Îți merge bine, doctore. De ce te-ai înhăitat cu amărâtul ăsta de polițist?

Dr. Smithfield îi aruncă o privire lui Johnston şi i se urcă sângele la cap. Ar fi vrut să-l întrebe: „Cine naiba te crezi?”. Însă îi răspunse calm:

— Am vrea să vă întrebăm câte ceva despre North American Carbon.

Acum era rândul lui Bill să se uite mirat la Dr. Smithfield, în timp ce-şi zicea în sinea lui: „Cine te crezi? Eu sunt detectivul şi eu trebuie să pun întrebările.” Dar înainte să deschidă Bill gura, dl. Johnston şi răspunse:

— Sunt proprietarul şi preşedintele North American Carbon. Nu-i de ajuns pentru tine, doctore?

— Vrem să te întrebăm despre contractul cu Tooele, continuă Smithfield.

— Prost v-aţi gândit! Pe dr. Curtis Decker trebuie să-l întrebaţi. El e directorul şi conduce compania în numele meu. Dacă nu aveţi şi nişte documente oficiale, n-avem ce vorbi, răspunse Johnston, dându-se repede înapoi şi trântind uşa.

Bill şi Smithfield rămaseră pe holul slab luminat. Doctorul începu să vorbească, dar Bill îl opri ridicând mâna şi-i făcu semn din cap să se ducă mai încolo. Bill îşi scoase mobilul din buzunarul de la geacă, tastă un număr, dar era ocupat.

— Deja îi spune de noi lui Decker? Nu crezi, îl întrebă Dr. Smithfield în şoaptă. Bill aprobă şi se uită la ceas, era aproape ora 18.

— E timpul să mergem la Henry şi să ne consultăm cu el. Dacă vrem să continuăm ancheta, avem nevoie de mulţi oameni şi de mandate de arestare.

Pe când cobora scările, Bill îl sună pe căpitanul Melon. Ştia că Henry era încă la birou, trudind şi încercând să dea de capăt mormanului de documente, care se adunau mereu. Sună de două ori şi căpitanul Melon răspunse: „Bill, unde eşti şi ce naiba se întâmplă? M-a sunat dr. Adler. E foc şi pară pe voi, că-l faceţi să piardă timpul. Cunningham se plânge de misiunea pe care i-ai dat-o şi un tip susţine că l-ai călcat cu maşina."

— Bine, Henry, ştiu ce-ai auzit, dar pot să explic totul. Dr. Smithfield şi cu mine vrem să vorbim cu tine şi să te punem la curent. Venim în cam un sfert de oră.

— E-n regulă, o să-i spun nevesti-mii că întârzii, ca de obicei. Deja crede că sunt încurcat cu altă femeie. Cum naiba aş putea să am timpul şi puterea?

— Ne vedem peste câteva minute, zise Bill, şi închise telefonul.

Era aproape 18:30 când Bill şi Smithfield au ajuns la secţie. În timp ce urcau scările, au dat nas în nas cu Cunningham şi Bill l-a întrebat:

— Cum de eşti încă aici?

Cunningham îşi dădu ochii peste cap şi oftă:

— Fi-miu are diseară o serbare la şcoală, aşa că l-am rugat pe Lipinski să stea de pază până la miezul nopţii şi pe urmă îl înlocuiesc eu. Dacă nu-mi zici că nu mai trebuie...

— Ba da. Trebuie să fim cu ochii pe remorcile alea.

— De ce? întrebă Cunningham.

— Pentru că aşa trebuie. O să-ţi spun mai târziu despre ce e vorba, crede-mă!

— Şi trebuie să stau acolo toată noaptea?

— Toată noaptea, aprobă Bill şi îi puse lui Cunningham mâna pe umăr.

Peste puţin timp, când au ajuns în biroul căpitanului Melon, dr. Smithfield luă cuvântul:

— Când am venit prima dată la tine, eram furios pe poliţie şi pe felul în care s-a făcut ancheta. Tot mai port pică poliţiei, dar nu ţie sau lui Bill. Cred că ai dat dovadă de înţelepciune desemnându-l pentru această misiune, iar el şi-a făcut foarte bine treaba. Acum înţeleg ce s-a întâmplat şi în ce fel. Îi sunt recunoscător că m-a lămurit. Însă, pe parcurs, noi doi am mai descoperit şi alte lucruri.

Bill şi dr. Smithfield l-au informat pe rând pe căpitan despre progresele lor. I-au vorbit lui Henry

despre faptele descoperite şi despre conexiunile pe care le-au făcut între ele.

Căpitanul Melon şi-a tot mutat actele pe birou în timpul relatării lor de 20 minute, însă i-a ascultat cu atenție. Când au terminat, le-a zis:

— Înclin să vă dau dreptate. Nici eu nu mai cred că moartea lui David a avut legătură cu drogurile. Sunt de acord cu voi şi în privința lui North American Carbon. E ceva dubios acolo. Dar nu cred că aveți destule dovezi ca să continuați ancheta. Voi ce ziceți?

Bill scutură din cap. Ştia că probele nu erau destul de concludente ca să obțină ajutor şi mandate de arestare. Bill nu moştenise prea mult de la tatăl lui, cu excepția instinctului de polițist.

Iar instinctul, moştenit de la trei generații de polițişti, împreună cu experiența sa de peste 20 de ani, îi spunea că North American Carbon era cumva implicată în moartea lui David. Mai ştia şi că îi va fi extrem de greu s-o dovedească.

Henry trase adânc aer în piept şi continuă:

— Înainte să fac pasul următor, îmi trebuie mai multe probe, o mărturie sau nişte dovezi clare, în sprijinul afirmațiilor voastre. Până atunci, nu pot să vă ofer prea mult sprijin legal. Îmi pare rău. Însă pot să vă dau ceva sprijin moral, adică să vă dau voie să puneți la încercare devotamentul ofițerilor Cunningham şi Lipinski. Îi puteți folosi la supraveghere sau la orice treabă minoră. O să vorbesc şi cu băieții de la DOT şi de la protecția muncii, să-i întreb de semnele folosite şi de declarațiile de expediție. Poate aflu ceva. Henry dădu din umeri şi se aplecă peste birou. Poate reuşim să

oprim tirurile pentru o inspecție DOT de rutină sau în privința substanțelor toxice, știți, după ce pleacă din parcare.

— Înțeleg, zise Bill, dând aprobator din cap și ridicându-se în picioare.

— Pe scurt, reluă Henry, stați cu ochii pe ei și țineți-mă la curent. Îmi trebuie o dovadă zdrobitoare, ca să mă iau de ei.

În drum spre mașină, Bill întrebă:

— Nu ți-e foame?

— Ba da. Am fost așa de prinși cu cazul ăsta, că am uitat de prânz. Nici nu m-am gândit la mâncare până nu m-ai întrebat tu, dar acum mor de foame.

— Și eu. Hai să mergem acasă!

— Nu, Jen a avut o zi grea și a gătit și ieri seară. Te invit eu la cină.

— Trebuie să întoarcem cazul pe toate fețele, scutură Bill din cap. Avem nevoie de un loc liniștit, nu de un restaurant aglomerat. Dar poți cumpăra mâncare pentru diseară. Vă place friptura?

— Sigur. Nu prea mai mănânc multă carne, dar o friptură bună este oricând binevenită.

— Așa e. Știu o măcelărie bună după colț. Cumpără fripturile și eu am să le prăjesc.

★★★

Decker oftă, închise telefonul și turnă câte o porție generoasă de coniac în două pahare fine de cristal. Coniacul era singura lor consolare după seara și după-amiaza care se terminaseră așa de prost. Decker îi dădu un pahar lui Peter Irwin, apoi se așeză la birou.

După ce luară câte o duşcă, Decker îşi scoase stiloul Mont Blanc şi începu să facă o listă. Cu scrisul său ordonat şi citeţ de inginer, Decker puse metodic pe listă o serie de nume şi adrese. Peter se uită la Decker cum făcea o listă scurtă, folosindu-se de surse diferite.

★★★

Fripturile marinate sfârâiau când erau puse pe grătarul încins de fier. Fumul gri deschis se opri atunci când Bill puse capacul şi dădu focul mai mic. Bill McNamara arăta la fel ca oricare american care face grătar în curtea din spate, însă nu ţinea în mână o bere cu alcool, ci una fără alcool. Amurgul se aşternea peste curte, iar mirosul de carne la grătar se răspândea prin cartier. Această scenă ar fi fost normală într-o seară de weekend, dar era ieşită din comun într-o zi de miercuri. Oaspeţii afro-americani o făceau şi mai ciudată. Bill locuia într-un cartier de albi şi, cu toate că nu-i credea rasişti pe vecinii lui, nu prea văzuse pe acolo musafiri negri.

Kim Deloitte purta un top verde-deschis şi un şort alb, care îi lăsa la vedere picioarele extrem de lungi şi frumoase, de culoarea cafelei cu lapte. Ţinuta îi era completată de un pulover alb de tenis şi de nişte balerini din piele împletită. Atunci când se rezemă de balustradă, ţinând în mână un pahar cu vin, Bill observă că era şi mai frumoasă în ţinută lejeră, decât în hainele de la birou. Bill îi aruncă o privire doctorului din care îşi dădu seama că şi el ajunsese la aceeaşi concluzie.

Smithfield se aşezase în şezlongul cu perniţe şi ciugulea cartofi prăjiţi cu salată, când Jen veni pe uşa de sticlă din colţ pentru micul-dejun.

— Poftim, dr. Smithfield, zise ea, dându-i al doilea pahar de Merlot. Azi am primit dispensă să încalc regulile casei şi să vă dau încă un pahar de vin la mâncare.

— Îţi rămân îndatorat.

— E aşa de puţin. Sunteţi un erou; m-aţi salvat din ghearele ticălosului.

— Da, a fost mişto, râse Bill. Aţi văzut ce mutră făcea la gândul că o să-l călcaţi. Făcuse ochii cât cepele!

— Jen, nu-i doar meritul meu; tatăl tău a avut ideea. Eu doar conduceam.

— El e demult eroul meu, zise ea, uitându-se la tatăl ei.

Bill îi zâmbi fiicei lui şi îşi simţi gura contractându-i-se. Înghiţi cu greu şi apoi zâmbi larg. Smithfield se uita la amândoi cum stăteau în lumina slabă a înserării şi zâmbi:

— Ai spus ceva tare frumos, Jen.

Toţi îi zâmbiră şi nimeni nu mai vorbi un timp.

— Jen, ce faci cu cartofii ăia? întrebă Bill.

— Sunt aproape gata, ca şi porumbul. Sper că vă place şi porumbul congelat, e prea devreme pentru cel proaspăt. O să se coacă până pe 4 Iulie. Doamnă Deloitte, cu ce să vă mai servesc?

— Nu vrei să te ajut?

— Nu, mulţumesc. Tata face toată treaba grea. Şi, în afară de asta, nu vreau să-l lipsesc pe doctorul

Smithfield de prezența dumneavoastră, şopti Jen şi zâmbi cu subînțeles, apoi se duse la bucătărie.

Smithfield, oarecum jenat de vorbele lui Jen, spuse:

— Bill, mă simt grozav. De-abia aştept cina. Dacă fripturile sunt cel puțin la fel de bune pe cât miros, o să mâncăm pe cinste.

Bill scoase capacul de la grătar, iar în aer se răspândiră aburii, fumul şi mirosul. Întoarse fripturile şi amestecă ciupercile din tigaie. Mirosul de usturoi şi unt încins se amestecă cu mirosul ademenitor al cărnii fripte. Bill puse iar capacul şi îi anunță:

— Fripturile sunt gata în câteva minute.

Jen veni iar din bucătărie cu un castron imens de salată.

— Ce se mai aude cu North American Carbon?

— Nu ştim exact, răspunse Bill, dar nu-i în regulă deloc. I-am chestionat pe preşedinte şi pe director, dar ne-au dat răspunsuri vagi.

— Trebuiau să se pună de acord, interveni Jen. Ştii doar, cine trebuia să fie acolo şi când anume. Aşa cum vă îmbrobodeam eu şi cu Billy pe tine şi pe mama.

Bill zâmbi când îşi aminti cum Jen şi cu Billy le spuneau câte în lună şi-n stele ca să se acopere unul pe altul. Aveau mereu impresia că el şi Dorothy le crezuseră minciunile, dar şi ei mințeau şi ştiau când cineva minte. Bill şi Dorothy se mințeau de ani buni. Îşi ascundeau dependența de ani de zile, aşa că ştiau când îi mințeau copiii, iar uneori nici nu le păsa. De cele mai multe ori, erau prea beți ca să le pese. Zâmbetul i se şterse de pe față.

— În timp ce tatăl tău vorbea cu ei în hol, eu am cercetat locul. Din câte am văzut, se pare că această companie a minorităților nu angajează niciun fel de minoritar.

— L-am cunoscut pe Decker, spuse Kim, e un ticălos arogant. Aduceți-vă aminte că lucrez cu dr. Adler, aşa că ştiu foarte bine cum sunt ticăloşii aroganți.

— Ce-i cu vânzarea de carbon sărăcit în chip de produs nou? întrebă Jen.

— A căzut. Dr. Adler a desființat ideea asta, pentru că nu se pot câştiga aşa mulți bani ca să merite riscul.

— Suntem siliți să ne întoarcem la treabă, conchise Smithfield.

Jen se ridică şi afirmă:

— Am găsit câteva lucruri în datele lui David, se pare că a lăsat o schemă, dar hai să mâncăm înainte.

Capitolul 18

După cină, Bill, Kim şi dr. Smithfield se strânseră în bucătărie s-o asculte pe Jen:

— Astea-s înregistrările temperaturii din cuptor făcute de David şi astea-s cele pe care vi le-a dat Kim azi. Pentru ultimele trei luni, rezultatele din primele 11 zile ale lunii se potrivesc, în afară de unul; temperaturile sunt în jur de 1650 de grade. Dar în zilele de 12, 13 şi 14 ale fiecărei luni, temperaturile sunt mai scăzute chiar cu 300°C, şi doar în aceste zile. În zilele de 15 şi 16, temperaturile se potrivesc iarăşi, sunt în jur de 1650°C.

— Kim, interveni Bill, ai zis că David lucrase la computerul supraveghetorului în seara dinaintea plecării la Tulsa. Tu ai luat datele de pe computerul unui tehnician, însă David de la Matt Balinger.

— Nu, îi zise Kim, sunt de la un tip numit Adler. Uită-te la cifrele din josul fiecărei pagini.

— Deci, David a intrat în computerul lui Adler şi i-a luat datele, spuse Smithfield, aplecându-se în faţa sa şi indicând cifrele îngroşate.

— Şi cine-i Adler? întrebă Jen.

Bill se aplecă şi el şi se uită la Jen.

— E şeful cel mare şi un tip destul de deştept. Întreabă-l mai bine pe el.

— Păi, n-a fost destul de deştept ca să-l împiedice pe David să intre în fişierele lui, replică Jen, făcându-i cu ochiul doctorului Smithfield. Oricum, par să existe înregistrări diferite pentru aceleaşi zile. Uite, astea-s cantităţile de gaz natural. Acest program înregistrează cu exactitate cantitatea de gaz consumată zilnic. Kim, se pare că tu nu ai acces la acest fişier, dar nu cred să aibă importanţă. Cred că David a dezgropat înregistrarea asta ca să dovedească altceva.

— Ai dreptate, de înregistrarea cantităţii de gaze se ocupă contabilii, zise Kim în timp ce trăgea spre ea foile printate.

— Vedeţi, în primele 11 zile ale fiecărei luni, consumul zilnic de gaz e cam acelaşi, dar din 12 până în 16 scade foarte mult, iar din 17 revine la normal. Exact ca şi temperaturile. Şi mai e ceva ce nu pricep deloc: certificatele de transport, care arată că

aproximativ 60.000 de kg de carbon erau expediate în zilele de 18 şi 19 ale fiecărei luni.

Kim se uită la foaie:

— Ăsta-i carbonul sărăcit pe care îl trimitem în fiecare lună la Tulsa.

— Bine, dar m-am uitat şi cu patru luni în urmă şi uite! zise Jen, indicând pe o altă foaie. Temperatura din înregistrările lui Adler nu scade brusc pe 12, ci pe 15 ale fiecărei luni. Dar pe computerul lui Kim, temperaturile cresc enorm între 12 şi 14.

Dr. Smithfield luă foaia printată şi remarcă:

— Se poate explica parțial. Trebuie să închidă cuptorul când schimbă carbonul. Totuşi, se pare că închid prea devreme arzătoarele.

Kim dădu din cap aprobator.

— Ai dreptate, dacă te uiți doar la datele din înregistrările lui Adler. Atunci ale mele nu mai corespund, mai ales cele din februarie.

— Ce s-ar întâmpla dacă ar închide mai devreme arzătoarele? întrebă Bill.

— Nu ştiu, dădu din umeri dr. Smithfield şi se opri puțin. Cred că gazul nu ar fi ars; probabil că s-ar vaporiza, căci în cuptor ar fi încă destul de cald la 100°C, arătă spre hârtiile din mâna lui.

— Deci, conchise Bill, ar fi destul de cald ca să se vaporizeze gazul, ca să nu rămână în stare lichidă în cuptor. Apoi ar trece prin sistemul de răcire cu apă, unde pulverizatoarele l-ar răci, însă gazul va contamina apa.

Kim încuviință, apoi interveni Jen:

— Nu, zise ea, răsfoind un alt vraf de hârtii, nu s-a dat drumul la apa din sistemul de răcire, pare să țâşnească doar dacă temperatura din sistem ajunge la peste 130°C.

Kim se ridică, se uită peste umărul lui Jen şi spuse în şoaptă:

— La naiba!

— De unde ştii asta? se uită Bill la fiica lui.

— Din schema lui David, aici scrie, zise Jen, arătând o notă de subsol de pe pagina printată şi uită-te şi la înregistrări. Debitul de pompare scade la zero dacă temperatura scade sub 130°C.

Kim se aşează şi mormăi:

— La naiba!

Smithfield se uită lung la Kim, iar Bill îşi reluă raționamentul:

— Deci, gazul pleacă din cuptor, trece prin instalația de răcire şi prin carbonul activ, care îl absoarbe.

— Adsoarbe, cu „d”, nu absoarbe, interveni Smithfield. Când o substanță absoarbe ceva, înseamnă că îl incorporează, ca un burete care absoarbe apa. Dar carbonul activat adsoarbe, adică substanța rămâne la suprafața lui.

— Aşa mi-a spus şi dl. Martine când l-am întrebat de carbonul activat.

— Doar n-ai vorbit cu fostul tău profesor de chimie despre cazul ăsta?

— Nici vorbă! I-am spus că avem probleme cu acvariul.

Smithfield se uită la Jen şi spuse:

— Eşti bună de detectiv. Nu vrei să urmezi cariera tatălui tău?

Jen zâmbi, iar Bill îi zise:

— Nu, ai să mergi la facultate şi ai să ajungi doctor. N-ai să fii detectiv.

Jen zâmbi din nou şi dădu din umeri.

— Cine ştie? N-aş vrea s-o rup cu tradiția acestei familii...

Bill scutură din cap:

— Nu-i vorba s-o rupi cu tradiția, ci să nu-i rupi inima tatălui tău. E-n regulă, continuă el, să revenim la carbon. Gazul este adsorbit de carbon şi apoi ce se întâmplă? North American Carbon îl transportă ca să fie ars în altă parte? Şi cu ce ne ajută asta?

Celor patru din jurul mesei li se citea pe față oboseala. Bill îşi duse mâna la frunte şi oftă:

— Poate ar fi mai bine s-o lăsăm pe mâine. Am avut o zi grea.

— Poate, îi răspunse dr. Smithfield, dând din umeri, dar mă tot gândesc de ce fac ei nişte manevre atât de complicate? Ce vor să realizeze?

— Ştiu că e un clenci, zise Bill frecându-se pe obraz, dar nu-l sesizăm noi, sau poate că e prea evident.

— Nimic, zise Dr. Smithfield, dar chiar nimic din toată povestea asta n-a fost clar.

Kim se trezi din visare şi afirmă:

— Fură gaz paralizant.

Toți se întoarseră spre Kim, iar ea le explică:

— Închid mai devreme arzătoarele. Cineva a umblat la program, aşa încât în cele trei zile în care arzătoarele sunt închise, înainte de timpul de închidere stabilit,

programul multiplică automat citirea corectă cu un anumit număr. Acest „exercițiu de matematică” generează citiri incorecte ale temperaturii, pe care tehnicienii le cred adevărate, pentru că se încadrează în limite normale.

— Poate de asta s-au încurcat citirile acum patru luni, o întrerupse Jen. Ştiți, temperatura a crescut enorm, pentru cât mergeau arzătoarele. Amintiți-vă că tehnicienii aveau citiri de peste 1900°C. Probabil că atunci s-a umblat la program şi s-a introdus factorul de multiplicare.

— Atunci a început şi North American Carbon să-şi deruleze contractul, afirmă dr. Smithfield.

— North American Carbon, interveni Bill, încarcă cu grijă carbonul sărăcit în tiruri şi îl transportă la depozitul lor. Acolo schimbă numerele de înmatriculare şi duc carbon în perfectă stare la Tulsa, unde este ars. Cât timp se arde carbonul bun în Tulsa, ei scot gazul paralizant din carbonul sărăcit.

Smithfield scutură din cap:

— Adler zicea că se creează legături chimice doar între substanțele contaminate şi carbonul activat.

Jen se scuză şi se duse în birou, iar Kim o urmă. Dar acesta continuă să vorbească pentru un auditoriu restrâns:

— Bill, nu e logic. Nu pot să fure gaz paralizant, doar ai fost acolo, locul e foarte bine supravegheat, nimeni n-ar putea să-l scoată de acolo.

— Ba e foarte logic. Gazul paralizant este foarte valoros. Costă cu siguranță mult mai mult decât

carbonul activat. Cred că e aşa de scump... că merită să ucizi pentru el.

— Cred că mergi prea departe. Nu poți demonstra nimic.

Jen şi Kim intrară din nou în bucătărie.

— Carbonul activat se poare regenera.

— Ce? întrebară în cor cei doi.

— Majoritatea contaminanților se fixează pe carbonul activat printr-o sarcină electrică. Carbonul activat nu creează, de obicei, legături chimice cu substanțele contaminate, pentru că e prea compact, însă, dacă s-ar folosi un solvent sau destulă energie, ar putea să adsoarbă contaminanții.

Bill se uită uimit la Jen.

— De unde ştii asta?

— De pe internet... De la tipii care produc carbon activat. Am intrat pe site-ul lor. Vino să-ți arăt!

Cei patru s-au dus în birou şi s-au îngrămădit la computer, iar Jen le-a arătat pe ce îşi baza afirmațiile, navigând pe internet. Asta demonstra că Adler îi minţise. Kim a întrebat:

— Avem acum destule probe ca să-l convingem pe căpitanul vostru să facă pasul următor?

— Nu ştiu, dar suntem din ce în ce mai aproape, remarcă Bill şi se uită la ceas. Aş putea să-l sun, deşi e târziu, dar nu avem încă suficiente dovezi ca să sunăm un judecător să emită un mandat de arestare. Oricum, e prea târziu... Mai bine mergem la căpitan şi la judecător mâine dimineață.

— Şi cu remorcile ce facem? întrebă dr. Smithfield.

— Sunt sub supraveghere şi, oricum, nu pot pleca de acolo până nu vin tirurile ca să le tracteze înapoi din Tulsa, aşa că avem timp. Vino, Dr. Smithfield, să te duc la hotel!

Kim se oferi:

— Pot să-l duc eu pe Dave.

— Nu, e-n regulă, nu e-n drumul tău. Îl duc eu pe dr. Smithfield la hotel.

Bill pronunţase intenţionat numele întreg al doctorului. Kim, Jen şi dr. Smithfield se uitară chiorâş la Bill.

— Ce? spuse doctorul, apoi dădu din cap aprobator.

Doctorul îşi luă haina şi agenda, apoi îi mulţumi lui Jen pentru tot şi-şi luă la revedere. Kim îl însoţi până la uşă. Cei trei o luară pe alee, iar Smithfield spuse:

— Dacă avem dreptate, ticăloşii ăia nu sunt doar oameni de afaceri corupţi şi lacomi, ci şi traficanţi de gaz paralizant.

— Ştiu, zise Bill după un timp. Să ucizi pentru bani e groaznic, iar gazul paralizant... E folosit într-un singur scop, să omoare oameni.

— Mulţi oameni. Crede-mă, pentru că ştiu, zise Kim pe un ton solemn. O mulţime de oameni.

Dr. Smithfield se uită în sus, la cerul plin de stele din noaptea fără lună.

— Aş vrea să ne înşelăm, dar tare mi-e teamă că avem dreptate.

— Şi mie, oftă Bill.

Ascuns în spatele garajului, Peter se uita la maşina lui Kim care se îndepărta şi la cei doi bărbaţi care intrau în Jeep şi dădu cu spatele pe alee. „Are să fie

tare uşor”, îşi şopti el în sinea lui. O văzu pe Jen stingând lumina în bucătărie şi mergând în birou. „Prea uşor”.

Capitolul 19

Pe când se strecura în bucătăria întunecată, Peter Irwin stătea cu ochii pe uşa de la birou. O văzu în sfârşit pe Jen şi i se păru foarte sexy. Nu putuse să se uite mai bine la ea în timpul după-amiezii, pentru că îl împiedica botul maşinii tatălui ei. Se uită la ea şi se gândi ce noapte încărcată o să aibă. Pe când îi privea trăsăturile delicate, se întreba cum ar putea să-l omoare pe taică-su şi apoi să se distreze ca lumea cu ea. Gândul de a face sex îl excita pe Peter, aşa că se gândi cum să şi-l împlinească.

Stătea în bucătăria întunecată, gândindu-se la ce putea să facă şi hotărî să-şi schimbe planurile. Această mică modificare nu avea să-i dea peste cap planul iniţial şi căută cu înfrigurare un loc unde să se ascundă în bucătărie. Pe când se uita prin bucătărie, văzu o lumină la fereastra din spate. Peter se strecură în spaţiul dintre frigider şi uşa ce dădea spre subsol, după cum credea el.

Toată curtea din spate s-a luminat de la farurile care reflectau albul uşilor de la garaj. Peter se uită la ceas şi se întrebă cine naiba vine aşa târziu. Auzi o uşă de la maşină trântindu-se şi pe urmă paşii de pe trotuar care se îndreptau spre verandă. Văzu pe cineva trecând pe lângă prima fereastră şi ducându-se la a doua, care era

chiar vizavi de ascunzătoarea lui. Peter începu să intre în panică de îndată ce-şi dădu seama că i se vedea umbra pe uşa albă de la subsol şi putea fi uşor văzut. Peter îşi scoase pistolul de 9 mm fără să facă niciun zgomot.

— Jen! o strigă Bill McNamara, intrând pe uşile de sticlă.

— Tată, de ce te-ai întors aşa repede? întrebă Jen şi deschise lumina.

Bill se uită lung la fiica lui şi-i răspunse:

— Jen, s-au întâmplat multe azi şi cred că ar trebui să vii cu mine. Nu vreau să te las aici singură.

— Tată, mă descurc eu, nu-ți face griji. Vezi-ți de treabă. N-o să mi se întâmple nimic.

Peter îşi schimbă poziția şi se uită la Jen şi Bill cum vorbeau în camera bine luminată de la mai puțin de cinci metri de el. Se gândi că putea să-i termine cu două gloanțe, nu chiar aşa plănuise, dar avea să-şi atingă obiectivul. Din păcate, nu ar fi aşa distractiv. Îşi ridică pistolul cu amortizor, trase piedica şi ținti spre tâmpla lui Bill McNamara.

— Insist, Jen, vino te rog cu noi. Aşa o să te ştim în siguranță, o imploră doctorul intrând pe verandă.

Peter îngheță de spaimă. Smithfield îl speria de moarte a doua oară pe ziua de azi. Peter scutură din cap şi încercă să-şi potolească bătăile inimii şi să respire mai rar. Se străduia să înțeleagă cum nu auzise trântindu-se portiera de la cealaltă maşină şi cum îi scăpase al doilea rând de paşi.

Peter avea oricum o mare dilemă. Îi era imposibil să împuşte trei oameni în acelaşi timp, mai ales dacă

trebuia să-l împuşte întâi pe cel din mijloc. Ştia că trebuia să-l împuşte primul pe McNamara, pentru că era probabil înarmat. Asta însemna că Jen o să se tragă la dreapta, iar dr. Smithfield la stânga. Peter se mai gândi că Smithfield putea să fie şi el înarmat; deci, ar putea să tragă şi el cât timp Jen fugea în birou să dea telefon sau să ia altă armă. Ar fi fost logic. La urma urmei, era fiică de polițist. Peter se tot chinuia să respire mai rar şi ajunse la concluzia că nu putea să tragă el primul. O să aştepte să vadă ce se întâmplă.

— Bine, m-ați convins, hai să mergem! cedă Jen şi îi luă de braț pe amândoi, stinse lumina şi ieşi pe verandă, închizând uşile de sticlă după ea.

Peter era din nou în întuneric şi se uita la luminile din garaj ce se stingeau. Se simțea uşurat, dar dezamăgit că a ratat să facă sex cu Jen. Peter încă se mai străduia să respire rar, când se resemnă că trebuia să se întoarcă la planul inițial.

Peter deschise uşa din spatele lui şi simți mirosul de mucegai specific subsolurilor din casele vechi. Peter scoase o lanternă din buzunar, lumină scările şi cobori cu grijă.

★★★

Când ajunse în parcare, Cunningham apăsă pe butonul de stingere a farurilor şi a luminilor de poziție. Parcă lângă maşina lui Lipinski şi dădu din cap aprobator. Lipinski plecă, iar Cunningham se uită la remorci şi îşi zise în gândul său: „Ia uite ce fac eu în loc să dorm”.

Se uită câteva minute la remorci şi când a fost sigur că nu va fi deranjat şi-a dat scaunul în jos şi s-a întins. Şi-a slăbit cravata, şi-a pus mâinile sub cap, a oftat şi a închis ochii.

★★★

Cu o oră mai târziu, Peter Irwin şi-a tras maşina în parcarea din spatele hotelului Imperial. Pentru ce avea să facă în acea seară, nu avea nevoie decât de mănuşi, şperaclu, un set de cleşti şi pistolul. Pistolul lui era un Browning puternic BDA-380 cu țeavă scurtă. Era de acelaşi model ca cel cu care fusese împuşcat David. „Aşchia nu sare departe de trunchi", se gândi Peter. Treaba era uşoară. Trebuia să facă în aşa fel încât să pară că traficanții de droguri şi-au reglat conturile cu David, omorându-i tatăl. Decker se gândea că o să păcălească poliția cel puțin câteva zile şi nici nu aveau nevoie de mai mult timp.

Peter intră pe uşa din spate a hotelului, se duse la lifturi, se uită unde sunt scările şi dacă sunt camere de supraveghere pe holuri. Nu văzu decât o cameră. Plecă repede din fața ei, deschise uşa spre casa scărilor şi coborî un etaj. Scara care ducea de la casa scărilor spre subsol era încuiată, iar pe ea scria „Acces permis doar personalului". Peter îşi puse mănuşile, îşi scoase şperaclul şi descuie uşa. I s-a părut mai greu decât cu uşa veche de 80 de ani de la casa lui Bill McNamara.

Peter trecu de centrală şi de spălătorii şi ajunse la două uşi pe care scria «Cameriste». Broasca cedă repede şi Peter intră în cameră şi închise uşa după el. În încăpere era cald şi bine şi mirosea a săpun. Peter îşi

aprinse lanterna şi trecu printre rândurile de prosoape, hârtie igienică, cearşafuri, săpunuri şi materiale de curăţenie. Pe al treilea rând Peter văzu 12 cărucioare pentru cameriste, frumos aliniate, de parcă erau nişte avioane pe pistă, aşteptând semnalul de decolare. Se uită în primul cărucior – nimic, în al doilea şi în al treilea. „Bingo!”, şopti Peter când găsi un ecuson agăţat de un fir de nailon.

Ecusonul era al lui Karen Matthews. Peter se uită la fotografia lui Karen. Părea să aibă vreo 20 de ani şi nu arăta deloc rău cu părul ei roşcat şi zâmbetul pervers. „Uite ce e, Karen”, îi zise Peter femeii din poză. „Ai să ajungi complice la crimă”. „N-o să arate prea bine în CV”. Peter inspectă banda magnetică de pe cartela ei cu care deschidea toate uşile de la camerele din hotel. Peter scoase biletul lui Decker, pe care scria cu o caligrafie de inginer: „Hotelul Imperial – camera 242”.

★★★

Bill şi Jen erau acasă aproape de o oră când sună telefonul. Bill răspunse:

— McNamara la telefon.

— Bill, sunt dispecerul Hempstead. Au avut loc nişte împuşcături la hotelul Imperial. N-am toate detaliile, dar cineva a fost omorât.

— Cine a fost omorât?

— Nu ştiu. A fost chemat şi medicul legist. Credeam că o să te anunţe.

— Mulţumesc, plec acolo chiar acum.

★★★

Peste un sfert de oră, Bill şi Jen au intrat în holul hotelului, care era deja plin de poliţişti, angajaţi ai hotelului, oameni de pe stradă, clienţi ai hotelului şi mulţi gură-cască; toţi încercau să-şi dea seama ce se întâmplase. Bill ştia că din clipă în clipă o să vină şi televiziunile de ştiri şi fiecare din ei se va bucura să apară la televizor şi va da informaţii ca un specialist.

Bill şi Jen se duseră la lift, iar Bill îi arătă legitimaţia tânărului poliţist care păzea liftul şi îi spuse:

— Trebuie să ajung sus.

Tânărul se uită la Bill şi arătă spre Jen.

— Da, domnule, dar cu ea ce e?

— Trebuie să vină şi ea cu mine, nu pot să o las aici, e fiica mea şi vine cu mine.

Tânărul poliţist apăsă pe butonul liftului. După puţin timp, Bill şi Jen coborâră în holul de la etaj, chiar la 7 metri de uşa camerei 242. Bill trecu în revistă mulţimea de ofiţeri în uniformă şi în civil şi ajunse la concluzia că-i cunoştea pe mulţi dintre ei. Era sigur că Jen va fi în siguranţă cu aşa multă lume în jurul ei. Bill se întoarse spre Jen, o luă de umeri şi îi zise încet:

— Draga mea, stai aici! Nu ştiu ce o să găsesc, dar e posibil să nu-mi doresc să vezi şi tu, aşa că te rog să stai aici. În regulă?

Jen dădu din cap că da, iar Bill văzu frica din ochii ei. O îmbrăţişă şi îi spuse:

— Vin imediat.

Bill se opri în faţa benzii galbene din faţa camerei de hotel şi îl văzu pe detectivul Adam Radcliffe pe vine lângă un cadavru acoperit. Bill se uită la Adam, îi făcu semn să vină la el şi îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Detectivul Radcliffe începu să spună povestea oficială:

— Acum o oră, clientul nu a răspuns la uşă când a sunat chelnerul să-i aducă cina. Recepționerul din tura de noapte a venit să vadă ce e şi l-a găsit mort în mijlocul patului.

Radcliffe s-a apropiat şi a tras încet cearşaful de pe capul mortului. Bill s-a uitat la fața lui albă şi a oftat. I-a făcut semn detectivului să acopere cadavrul, s-a întors spre Jen şi i-a şoptit:

— Nu e el.

Bill şi Jen se îndreptau spre lift. Bill şi-a scos mobilul şi a sunat la centrala hotelului, cerându-l pe dr. Smithfield.

— Doctore, îmi pare rău că vă deranjez, dar s-a întâmplat ceva în hotel. Jen şi cu mine suntem aici. Putem să urcăm la dumneavoastră şi să discutăm?

— Sigur, stau la camera 224.

— Venim imediat.

Bill se gândi ce aproape era de camera 224, unde stătea dr. Smithfield. Se întoarse şi se uită la uşa camerei în care murise cineva şi văzu numărul 242. Parcă îi dăduse cineva un pumn în burtă.

Doctor Smithfield îi întâmpină în uşă pe Bill şi pe Jen şi îi pofti înăuntru. Bill descrise doctorului ce se întâmplase în camera 242 şi trase concluzia:

— Dr. Smithfield, ticăloşii ăia ştiu că sunteți aici şi ar mai putea încerca să vă omoare. Ar fi mai bine să veniți la noi astă-seară.

— N-o să pățesc nimic. Azi deja au încercat. Nu cred că o să revină diseară.

— Veți fi mai în siguranță la noi acasă. Cu toții vom fi.

— Ei ştiu cine eşti şi unde stai. Ce te face să crezi că n-o să vină şi acolo?

— S-ar putea, cu atât mai mult trebuie să veniți cu noi. Puteți să mă ajutați să-mi apăr fata.

— Nu trebuia să o implici în treaba asta, se uită doctorul chiorâş la Bill. Chiar ar putea să vină după tine.

Capitolul 20

Bill, Jen şi Dr. Smithfield au parcat în fața casei şi, în timp ce ieşeau din maşină, Bill şi-a scos pistolul din tocul de piele de pe umăr şi l-a pus lângă el. Dr. Smithfield s-a uitat la pistol şi şi-a dat seama că poate va fi cazul să o apere pe Jen. Nu se simțea în largul său, ba chiar era cam speriat, dar se simțea plin de energie; simțurile i se ascuțiseră. Nu se mai simțise aşa de peste 30 de ani, când fusese în Asia de Sud-Est; parcă se întâmplase în altă viață.

Cei trei începură să caute cu grijă prin casă, chiar şi în subsol, dar nu se uitau după articole de menaj, ci după acei ticăloşi. Când au terminat de căutat, Bill l-a rugat pe Dr. Smithfield să vină în birou. Bill deschise debaraua şi luă două pistoale din seif: unul era un mic Berretta, iar celălalt un pistol semiautomat de calibrul 45.

— Doctore, întrebă Bill, te-ar deranja să ai la tine unul din astea diseară?

— Deloc. Având în vedere împrejurările, cred că ar fi chiar necesar. L-aş prefera pe cel de 45.

— Ați mai folosit vreodată un pistol din ăsta? îl întrebă Bill, dându-i-l.

Îi păru rău că-l întrebase, căci îl văzu cum mânuia pistolul, cum scotea siguranța, arma, inspecta țeava, siguranța şi punea din nou piedica, cu un mic zgomot metalic.

— Da, mă pricep destul de bine la armele astea. Le ştiu din altă viață, dar cred că o să-mi amintesc totul. Dr. Smithfield ridică pistolul şi ținti spre biblioteca lui Bill. Nu are o acuratețe excepțională, însă face o impresie grozavă de la 5 m. În spații închise, doar o mitralieră îl poate întrece.

— V-au învățat aşa ceva la Facultatea de Medicină?

— Nu, am învățat toate astea în marina militară. Am făcut parte dintr-o unitate de patrulă care opera pe fluviu.

— Pe Mekong?

— Pe Mekong şi pe miile sale de afluenți.

— Da? O treabă grea şi uneori chiar împuțită. Am citit despre asta, dar nu am cunoscut niciodată pe cineva din patrulele de pe fluviu.

— O să-ți povestesc altădată. Acum o să fac un duş şi apoi mă duc la culcare.

— Să sperăm că o să putem dormi. Jen, tu ia Berretta.

Bill îl conduse pe Dr. Smithfield în camera de oaspeți, unde îi arătă baia şi prosoapele. Îi mai arătă

doctorului şi camera lui Jen şi pe a sa şi îi spuse care erau locurile mai periculoase. Toţi promiseră să nu se împuşte unul pe altul şi să zbiere înainte să tragă. Bill o să stea de pază noaptea. Toţi şi-au spus noapte bună şi s-au retras în camerele lor. Era aproape 2 dimineaţa când s-a stins ultima lumină din casa McNamara.

Peste câteva minute, la 5 metri sub dormitoare, s-a deschis robinetul metalic de 5 cm cu un zgomot surd, iar gazul a început să se răspândească în subsolul din Aberdeen Court, 1259.

Era aproape trei dimineaţă şi Bill stătea în pat, uitându-se fix la tavan. Era istovit, dar mintea îi era trează. Bill întorcea pe toate feţele informaţiile de care dispunea. Ştia că era aproape de adevăr, dar nu ştia în ce constă acesta. Trebuia să se gândească în continuare şi trebuia să-l convingă pe Henry că are un caz solid. Bill avea nevoie de o confirmare. A încercat să-şi limpezească gândurile şi să nu se mai frământe până a doua zi.

Într-un sfârşit, Bill se relaxă şi adormi. Era mulţumit că reuşea să se odihnească. Mintea îi era învăluită în ceaţă, ca atunci când începi să visezi. Era aproape inconştient, când un sunet abia perceptibil îl făcu să se agite un pic. Ceva încerca să-l trezească, dar voia să adoarmă din nou. După puţin timp, auzi acelaşi sunet şi se agită din nou. Începu să se enerveze, întrebându-se ce se întâmpla. Bill se întoarse pe partea cealaltă şi trase aer adânc în piept. „E gaz”.

Se ridică din pat şi când deschise uşa, începu să urle:

— Jen, Dr. Smithfield, treziți-vă, e gaz în casă. Începu să bată la uşile închise şi să zbiere:

— Treziți-vă, trebuie să ieşim din casă.

Ambele uşi s-au deschis în acelaşi timp, iar Jen şi Dr. Smithfield ieşiră din camere, la început confuzi, apoi panicați când simțiră mirosul inconfundabil de gaz.

Era fix trei dimineață când aprinzătorul automat se închise şi flăcăruia albastră se transformă imediat într-o pălălaie portocalie care se ridica din subsol şi pătrundea pe scară. Uşa din capul scărilor a rezistat o secundă, până a fost scoasă din țâțâni. Flăcările se extinseră până la tavanul bucătăriei, aprinzând stratul de gaz de circa un metru cub, aflat între pereți fiecărei camere de la primul etaj. Apoi limbile de foc au luat-o în sus pe scări ca o locomotivă. Râul de foc a trecut prin fața celor trei care se înghesuiseră unul în altul şi ajunse la uşile dormitoarelor, unde pârjoli totul.

Bill, Jen şi Dr. Smithfield îşi acoperiră fețele şi se puseră pe podea. Simțeau căldura cum le pârleşte părul. Simțeau acumularea de gaze care mărea presiunea în cameră şi care apoi a ieşit prin ferestrele ce au explodat. Incendiul izbucnise de zece secunde, iar gazul era în tavanul din fiecare cameră, alimentând focul, pe când tot ce era inflamabil în casă lua foc. Structura casei era acum în flăcări şi focul domnea pretutindeni. Forța focului avea să crească într-un minut.

Temperatura aerului la nivelul podelei era de nesuportat. Dacă nu se mişcau, aveau să moară în mai puțin de un minut.

— Hai în camera lui Billy! țipă Bill, târându-se spre singura uşă nedeschisă. Bill se rostogoli pe spate, în aşa fel încât capul să nu fie lângă uşă şi o lovi cu toată puterea. Uşa cedă şi se dădu cu putere de perete. Bill, Jen şi Smithfield se târâră şi ei în cameră şi trântiră uşa. În camera lui Billy era cu 30 de grade mai puțin decât pe hol, dar totuşi foarte cald. Bill ştia că uşa n-avea să mai reziste mult.

Podeaua era fierbinte şi camera lui Billy se umplea repede de fum. Pe când se duceau la fereastră, flăcările năvăliră prin ferestrele sufrageriei de dedesubt. Într-o fracțiune de secundă, flăcările țâşniră în sus, învăluind totul. O perdea de foc ce emana de la primul etaj bloca singura fereastră din camera lui Billy.

Erau din nou prinşi în capcană. Bill se uita la uşa cuprinsă de flăcări dinspre hol. De sub ea ieşeau mici limbi de foc, iar conturul uşii era acum galben aprins. Bill mai fusese până acum în situații fără ieşire, dar în niciuna ca asta. Ştia că avea să moară. Totul părea să se întâmple cu încetinitorul, pe când uşa ce dădea înspre hol cedă. Explozia o făcu să iasă din țâțâni, iar focul avea să-i mistuie foarte repede, cu forța şi ferocitatea sa. Avea să-i devoreze.

Bill se uită în sus şi începu să se roage. Se ruga pentru el, pentru fiica sa şi pentru dr. Smithfield. Bill ştia că avea să-l revadă pe Billy în curând şi era mulțumit. Îngenunche şi îşi strânse fiica ce tremura în brațe.

— Te iubesc, Jen. O strânse în brațe şi se rugă din nou: „Izbăveşte-mi fiica de cel rău”. Se uită în sus şi strigă: Te rog, doamne!

Bill clipi de câteva ori şi se uită prin fum şi văzu un panou de 1 pe 1.

— Podul, sunt ferestre în pod.

Sări în picioare, luă scaunul de la birou şi se urcă pe el. Simţea căldura din tavan, dar ştia că în orice moment gazele care nu arseseră aveau să ia foc şi să închidă această ieşire. Dădu deoparte panoul şi simţi un curent de aer fierbinte trecând pe lângă el şi spre pod. În cameră se simţi puţină răcoare, dar nu dură mult.

— Luaţi-o înainte, Dr. Smithfield. Bill abia putea să vorbească, gâtul îi era uscat şi se forţa să spună: Haideţi, apoi o ajutaţi pe Jen să urce. Doctorul înţelese şi urcă repede pe scaun şi-şi puse piciorul în căuşul palmei lui Bill şi ajunse imediat în întunecimea din pod.

Bill ţipă:

— Jen, hai să mergem.

Tânăra făcu la fel şi, cu ajutorul doctorului, în trei secunde ajunse în pod. Bill ştia că era prea bătrân şi prea greu ca să se poată căţăra de unul singur în pod, iar nici Smithfield sau Jen nu aveau forţa necesară ca să-l tragă în sus. Ştia că nu avea cum să supravieţuiască, dar măcar reuşise să-i urce în pod pe cei doi. Bill slăbi strânsoarea, apoi uşa ce dădea spre hol explodă şi focul năvăli în cameră. Aflându-se în această situaţie limită, lui Bill îi crescu nivelul de adrenalină şi găsi forţa de a se balansa până reuşi să se salte prin deschizătura din pod. Jen şi Smithfield îl apucară apoi de braţe şi de picioare şi îl traseră în cele din urmă în acest refugiu temporar. Au pus repede

panoul peste deschizătură, în timp ce camera de jos era mistuită de flăcări.

— Acum ce dracu' ne facem? întrebă Dr. Smithfield cu o voce răguşită.

— Două secunde, spuse Bill, în timp ce se uita în jur, aşteptându-se să se obişnuiască cu întunericul. Lucarnele!

Vechea casă victoriană avea două lucarne pe acoperişul înclinat. O lucarnă era în partea din spate al casei, lângă vechea antena TV.

— Urmați-mă, spuse Bill cu vocea răguşită. În pod era încă întuneric, dar se făcea din ce în ce mai cald şi încăperea se umplea de fum. În scurt timp avea să fie cuprins de flăcări. Se cățărară la fereastră şi ajunseră cu toții pe acoperiş. Aerul răcoros al nopții era binevenit, pentru că o pală de vânt purtase căldura şi fumul de pe cornişă. Prima gură de aer pe care au inspirat-o i-a făcut pe toți să tuşească, ca şi cum plămânii lor respingeau aerul bogat în oxigen.

— În regulă, Jen, îi spuse hotărât Bill şi se cățără pe stâlpul antenei cu trei elemenți: mă duc eu întâi, aşa că o să fiu sub tine, iar Dr. Smithfield deasupra ta. Urmează-mă şi nu te uita în jos. Nu avem timp de pierdut.

Cei trei coborâră de pe antenă, ca un miriapod gigant. Țipau unii la alții ca să se încurajeze. Bill ajunse primul jos şi se dădu la o parte să-i facă loc lui Jen, se uită în sus şi văzu partea din spate a casei fumegând. Rotocoale de fum şi limbi de foc ieşeau printre şindrile. Curând, toată casa avea să ia foc.

Dr. Smithfield ajunse jos şi țipă:

— Să plecăm dracu' de aici!

O luară toți trei pe strada părăsită, ascultând sirenele şi zgomotul maşinilor de pompieri. Bill se uita la casa lui, care în curând avea să nu mai existe, şi nicio brigadă de pompieri nu mai avea cum să o salveze. Până să racordeze pompierii furtunurile, zidurile aveau să cedeze. Toată casa avea să se prăbuşească şi să arate ca un uriaş foc de tabără. Casa lui avea să nu mai existe.

Casa lui, bunurile lui, amintirile, totul avea să fie transformat în energie termică, cenuşă şi vapori de apă. Îi luase 20 de ani să pună totul pe picioare, iar focul avea să mistuie tot în 20 de minute. Casa lui era ca o navă ce se scufunda în ocean.

Bill se gândi la fiul său. Billy crescuse în acea casă, iar acum toate lucrurile ce-i aminteau de el se vor face scrum. O mare parte din prezența lui Billy pe acest pământ nu va mai exista. Copleşit, Bill începu să plângă. Apoi se gândi că, doar cu câteva minute înainte, credea că el şi cu Jen aveau să-l vadă pe Billy în ceruri. Îşi aminti cum se consolase cu acel gând, dar şi cum luptaseră să supraviețuiască şi ce norocoşi fuseseră, dar nu a fost doar vorba de noroc. Bill o ținu pe fiica sa mai strâns de umeri şi spuse o rugăciune de mulțumire. Fuseseră izbăviți de cel rău.

Scurtele clipe de singurătate şi reflecție au fost spulberate când maşinile de pompieri au tras în fața casei. Două maşini de poliție şi o ambulanță le urmară. Într-un minut, curtea se umpluse cu 14 maşini. Polițiştii şi paramedicii se apropiară de cei trei şi începură să-i consulte, să vadă dacă nu sunt răniți şi

să le pună întrebări. I-au dat lui Jen o pătură să şi-o pună peste pijamaua arsă, iar celor doi bărbaţi le-au dat nişte costume galbene, pentru că erau doar în chiloţi. Bill zâmbi fără să vrea când îl văzu pe doctorul Smithfield. Era în picioarele goale într-un costum din hârtie galbenă, iar la mână avea Rolexul ce reflecta lumina focului.

Un pompier i-a întrebat dacă mai rămăsese cineva în casă, iar Bill scutură din cap şi adăugă:

— Abia am scăpat. Mă bucur că nu am avut niciodată cablu.

Bill ştia că aveau să urmeze multe întrebări şi că avea să fie o noapte lungă. Se uită la cei doi poliţişti Şi nu-i recunoscu pe niciunul, şi ştia cine lucra în tura de noapte. Bill se prezentă şi-i rugă să ia legătura cu sergentul Mann şi să-i spună ce se întâmplase. Unul din ei îi dădu lui Bill mobilul.

Pe când vorbea cu sergentul, Bill se uita cum un grup de pompieri se apropia de casă cu furtunul. Se opri din vorbit şi zbieră la şeful pompierilor:

— De ce îi trimiteţi înăuntru? O să se prăbuşească casa peste ei.

Şeful îi răspunse:

— Ştiu, dar trebuie să ia ceva.

Şeful arătă înspre un grup de pompieri care scoteau grătarul din incendiu.

— Buteliile cu propan supraîncălzite sunt un pericol pentru pompieri şi pentru cei ce se află prin preajmă. Sunt prevăzute cu ventile prin care se eliberează presiunea în exces, dar, dacă o casă în flăcări cade peste ele, se supraîncălzesc şi explodează. Lichidul se

transformă în vapori şi explodează. De aceea urăsc buteliile cu propan.

Bill ştia prea bine ce înseamnă genul ăsta de explozie. Pe când era tânăr poliţist, trebuise să participe la evacuarea unui tren deraiat. Trenul arsese câteva ore înainte să explodeze vagonul cu propan. Explozia aruncase vagonul de 80 de tone la patru kilometri distanţă. În ciuda acestei experienţe, Bill uitase de grătar şi de buteliile de propan. Încă nu scăpaseră.

Bill termină de vorbit cu sergentul Mann şi îl văzu pe şeful diviziei de pompieri venind cu maşina sa Crown Victoria roşie. Bill ştia că trebuia să petreacă ceva timp cu el, dar era îngrijorat în privinţa lui Jen. Paramedicii o consultaseră, era în regulă, dar voiau să-i ducă pe toţi la spital, ca să fie siguri. Bill şi cu Dr. Smithfield erau de acord, însă Bill voia să vorbească întâi cu şeful diviziei de pompieri, aşa că trebuia să amâne cu câteva minute plecarea la spital.

Jen, Dr. Smithfield şi Bill s-au urcat în ambulanţă ca să ajungă la spital. Din fericire, era pentru prima dată când Jen era într-o ambulanţă şi părea fascinată de asta şi de tânărul paramedic care-i însoţea. Şi el părea fascinat de Jen, de pătura ei şi de faţa murdară. Bill s-a uitat urât la el, ca un tată furios, iar doctorul a făcut la fel, dar apoi i-a făcut cu ochiul lui Jen, ca un unchi înţelegător. Bill a văzut asta şi a zâmbit.

— Ştii, Bill, când eram la hotel, ziceai că aş fi mai în siguranţă la tine acasă. Ce voiai să spui mai exact? Sunt curios ce înţelegi prin „mai în siguranţă”.

— Ei, dr. Smithfield, nu am zis că veţi fi mai în siguranţă, zâmbi Bill. Am zis că vom fi mai în siguranţă

la noi acasă. Şi eram mai în siguranţă cu tine acolo. Nu puteam să ne suim în pod dacă nu erai cu noi. Vă mulţumesc.

— Am fost norocoşi.

Bill scutură din cap.

— Nu, mă tem că norocul ne-a părăsit în hol, dumneavoastră ne-aţi ajutat.

Capitolul 21

Bill şi Dr. Smithfield stăteau într-un colţ al camerei de gardă. Aveau pe ei halatele verzi de chirurgi şi papucii care acopereau încălţămintea, dar nu păreau a face parte din peisaj. Bill se gândea că acel halat îl făcea să arate ca un soţ care aştepta să-i nască soţia, iar pe Smithfield îl făcea să arate ca un poliţist.

— Acum ce facem? întrebă doctorul.

— Trebuie să vorbim cu Henry. E clar că incendiul a fost pus de cineva, pentru că s-a răspândit prea repede. Nu ai o scurgere de gaze aşa de mare şi o explozie la trei dimineaţa.

— Ce te face să spui că era aşa de mare?

— Ne-am dus la culcare pe la două şi totul era bine, dar într-o oră toată casa era plină de gaz, trebuia să fie o scurgere mare. În plus, nici nu a izbucnit incendiul, până nu s-a umplut toată casa de gaz. Nu ştiu de ce lumina de la boiler nu s-a aprins când a început să se umple subsolul cu gaz. Aţi avut apă caldă la duş?

— Apa era călâie, nu caldă.

— L-am rugat pe şeful pompierilor să verifice boilerul, dar sunt convins că cineva a declanşat incendiul.

— Oare o să ne creadă Henry? întrebă Dr. Smithfield.

— Oare o să ne creadă Henry? întrebă Henry Melon.

— Henry, îl salută Bill, iar el şi cu Smithfield îi strânseră mâna.

— V-am adus nişte haine ţie şi lui Jen. Îmi pare rău, doctore, nu credeam că o să fiţi şi dumneavoastră. Aici.

— Majoritatea lucrurilor mele sunt la hotel. O să le iau când termină medicii s-o consulte pe Jen.

— Jen, ce a păţit Jen?

— Nimic, cred că are ceva la gleznă, explică Bill.

— În regulă. Hai să bem o cafea şi voi doi puteţi să-mi spuneţi ce să cred şi ce nu.

În următoarea oră, Bill şi Smithfield trecură în revistă ce mai aflaseră de la ultima lor întâlnire şi ajunseră la nişte concluzii. Din păcate, majoritatea probelor, foilor printate, tabelelor, înregistrărilor, tot ce putea să vină în sprijinul argumentaţiei lor, fusese mistuit de flăcări.

Până să zică Henry ceva, veni Jen, însoţită de unul din medicii de la urgenţe.

— E bine, are glezna luxată, are nevoie de repaus câteva zile. Cei trei vorbeau despre iadul prin care trecuse Jen, iar apoi doctorul s-a scuzat şi s-a întors la treaba lui.

Bill s-a uitat la Henry şi l-a întrebat:

— Arătăm la fel de extenuaţi ca puştiul ăla?

— Arătați ca naiba. Uite, Jen, Karen ți-a trimis astea. Sper să-ți vină.

— Mulțumesc, Căpitane Melon, sunt convins că arată mult mai bine decât halatele astea. Verdele nu prea mă avantajează. Jen se uită apoi la tatăl ei şi remarcă: Cred că o să primesc acele haine pentru şcoală mai repede decât credeai.

— Da, dar noua ta garderobă va fi din partea Companiei de asigurări State Farm, nu de la bătrânul tău tată.

— Voi doi arătați la fel de groaznic. Vă duc la un alt hotel, ca să faceți un duş şi să dormiți puțin. O să revin mâine la prânz cu nişte mandate de percheziție pentru North American Carbon şi apartamentul lui Samuel Johnston.

— Nu cred că ar trebui să aşteptăm atâta, răspunse Bill. Deja ştiu că omul lor a sfeclit-o şi s-ar putea să dea bir cu fugiții sau să distrugă probele.

Henry se uită la ceas.

— E 6:05, iar până conving eu un judecător să-mi dea un mandat sau două se face nouă pe puțin. Nu pot să facă mare lucru. Avem un om acolo care a stat toată noaptea. Hai să mergem.

Cei patru au mers până la maşina lui Henry, care era parcată la intrarea în spital, întrucât aparținea poliției. Jen s-a aşezat în față cu Henry, în timp ce Bill şi Smithfield stăteau pe bancheta spațioasă din spate. Doctorul îi şopti lui Bill:

— Cred că trebuie să o duci pe Jen departe de aici. Poate să se ducă undeva? Poate să stea la o rudă câteva zile?

Bill se gândi să o trimită departe pe Jen, iar singurul loc care îi veni în minte era Chicago. Când ajungea la hotel, avea să-l sune pe fostul său socru, Robert Fitzgerald Ryan, „Leul” Ryan de la Departamentul de Poliție din Chicago (se pensionase). El era unul din cele două motive temeinice pentru care Dorothy şi cu el plecaseră din Chicago. Cel de-al doilea motiv era tatăl său, Richard „Macker” McNamara, care făcuse parte şi el din acelaşi departament (se pensionase şi murise). Robert şi Margaret Ryan o iubeau pe Jen din toată inima şi aveau să aibă grijă de ea. Robert avea să o pună sub protecția poliției din Chicago, iar ticăloşii ăia nu aveau cum să-i facă vreun rău. Robert şi Margaret țineau şi la Bill, iar sentimentul era reciproc. Nu-l învinovățiseră pentru faptul că nu mersese căsătoria lui cu Dorothy. Ei puneau asta pe seama morții lui Billy şi credeau că şi băutura avusese o oarecare contribuție. Ştiau că Bill o mai iubea pe Dorothy, dar ea avea nevoie de timp şi putere ca să-şi învingă dependența.

★★★

Era 8:30 şi Bill făcuse un duş, dormise, mai făcuse un duş şi se îmbrăcase. Stătea într-un fotoliu, simțindu-se foarte obosit, aşteptând să vină micul-dejun, când se decise să-l sune pe Ryan. Luă telefonul şi formă numărul cunoscut, pe care fusese forțat să-l memoreze. Acesta era un număr la care sunase de prea multe ori în toiul nopții, când Dorothy era beată, sau ca să dea veşti proaste.

— Bună, Robert, zise Bill.

— Ce mai faci, Bill? E totul în regulă?

— Robert, am nevoie de ajutorul tău... Am de rezolvat o crimă, ne apropiem de făptaşi, numai că aceştia ripostează. Sunt îngrijorat pentru Jen.

— Cum adică ripostează?

— E o poveste lungă, o să-ți spună Jen totul, dar noaptea trecută ne-au dat foc la casă.

— Doamne sfinte, Bill, sunteți bine?

Bill încerca din răsputeri să nu cedeze, dar simțea cum îi tremură vocea. Era obosit, nervos, supărat că nu mai avea casă, iar acum îi cerea lui Ryan ajutorul. Acest coşmar începuse să-l afecteze.

— Suntem bine. Jen s-a accidentat la gleznă, dar suntem bine. Am nevoie de ajutorul tău. Poate să stea Jen cu tine?

— Normal. Când vine?

— Aş vrea să o trimit cu avionul la Chicago azi. În vreo trei ore îi găsesc un zbor direct spre Chicago. E un zbor cu Delta şi ar ajunge acolo la 16:45. Poți să o iei de la aeroport?

— O iau cu Maggie. Poate să stea cât e nevoie. Are nevoie de ceva?

— Nu mai are deloc haine şi nu pot să mă duc la bancă până pleacă. Portofelul meu, cărțile de credit, banii, cecurile, carnetul de conducere, totul e scrum. O să-ți plătesc când rezolvăm cu compania de asigurări.

— Nu-ți face griji, tu rezervă-i bilet lui Jen şi ne ocupăm noi de restul. Tu prinde-i pe ticăloşii ăia. Bill, eşti cel mai bun, le vii tu de hac. Doar ai grijă, da, fiule?

Bill era pe punctul să izbucnească în plâns, dar s-a abținut, măcar pentru câteva secunde.

— Mulțumesc, Robert. Te sun eu diseară.

Bill oftă şi puse telefonul în furcă. Le-a fost foarte greu în ultimii ani. Mai bine rămâneau la Chicago şi poate ar fi fost totul altfel, sau poate nu.

Lui Bill i-a venit micul-dejun pe care l-a mâncat cu poftă în timp ce vorbea cu agentul de asigurări. Când a terminat de vorbit, a bătut cineva la uşă, iar Dr. Smithfield a intrat în cameră cu o ceaşcă de cafea în mână. Amândoi sporovăiau, uitându-se pe fereastră la străzile aglomerate din Salt Lake City.

A mai bătut cineva la uşă.

— Sper că e Melon, spuse Bill, uitându-se pe vizor. Era Henry, dar cu doi ofiţeri de armată după el. Când deschise uşa, Bill reluă: Doctore Smithfield, a venit cavaleria.

Henry îi prezentă pe colonelul Kimball şi pe căpitanul Deiters, iar cei cinci au făcut schimb de amabilităţi. Bill era şocat de cât de diferit arătau toţi. El purta hainele vechi ale lui Henry, pentru care era recunoscător, dar îl făceau să arate ca un pat nefăcut. Henry, în schimb, arăta tot timpul ca un pat nefăcut şi nici azi nu făcea excepţie.

Pe de altă parte Smithfield, ale cărui haine rămăseseră la hotel, era îmbrăcat cu o pereche scumpă de pantaloni kaki, un tricou de golf la fel de scump, şosete asortate şi era încălţat cu o pereche de mocasini. Colonelul Kimball şi căpitanul Deiters arătau ca doi profesionişti în uniformele lor verde oliv, având pe haine tot felul de medalii, iar fiecare din ele mai avea şi o serie de aripi de argint. Colonelul Kimball semăna din cap până în picioare ca un vechi acţionar al unei corporaţii.

Căpitanul Melon rupse tăcerea:

— Bill, aş vrea ca tu şi cu Dr. Smithfield să-i puneţi la curent pe aceşti doi domni cu ce aţi aflat de ieri dimineaţă.

Detectivul McNamara. Dr. Smithfield, Căpitanul Deiters şi Colonelul Kimball s-au aşezat la micuţa masă din hotel, care avea doar patru scaune. Căpitanul Melon s-a aşezat pe patul nefăcut al lui Bill. Se uită la Henry şi se gândi că acesta crease o nouă linie vestimentară de camuflaj. Căpitanul Deiters scoase un reportofon din buzunarul de la piept al jachetei.

— Vă deranjează dacă înregistrăm conversaţia?

Bill dădu din umeri:

— Nu, nu mă deranjează. Vă mulţumesc că aţi întrebat. Sunt sigur că aţi fi putut să ne înregistraţi fără să ştim.

Colonelul Kimball nu schiţă niciun gest. Căpitanul Deiters zâmbi şi zise, punând reportofonul pe masă:

— Da, dar acum armata se ghidează după alte reguli.

Bill dădu din cap şi începu să povestească de când s-au dus la Adler. Bill şi Dr. Smithfield i-au explicat ce se întâmplase până în ultima zi. Cei doi i-au ascultat cu atenţie până au ajuns la furtul de gaz paralizant. Dr. Smithfield povesti despre asta, iar Bill s-a uitat să vadă o reacţie din partea lor. Căpitanul Melon era uimit; Deiters se uita la ceilalţi, apoi l-a privit puţin pe Kimball – apoi nimic. Deiters s-a aplecat în scaun, de parcă asculta o poveste cu fantome, dar Colonelul Kimball nu scotea o vorbă.

Bill termină de povestit, se lăsă în fotoliu şi-şi puse mâinile la cap. Dr. Smithfield se aplecă în faţă şi puse mâinile cu palmele în jos pe masă.

— Asta-i tot, spuseră amândoi simultan.

Căpitanul Deiters îşi drese vocea, dar Colonelul Kimball i-o luă înainte, pe un ton autoritar:

— Domnilor, e o poveste interesantă, dar nu mai aveţi dovezi. Mai ştiu şi că Armata Statelor Unite conduce acea unitate, iar scenariul dumneavoastră nu stă în picioare. Greşiţi când spuneţi că acel carbon activ se poate regenera. E imposibil.

— Dar, domnule, interveni Deiters, cred că ar fi bine să investigăm acest caz. Cred că ar trebui...

— Nu cred că ar trebui să facem nimic, căpitane, îl mustră Kimball cu severitate. Ceea ce s-a întâmplat la hotel nu are nicio legătură cu armata, e de competenţa poliţiei.

— Dar, domnule...

— Căpitane, e de competenţa poliţiei şi gata. Este clar?

Deiters împietri şi fu de acord.

— Detectiv McNamara, îmi pare rău de casa dumitale, continuă Kimball, dar nu are nicio legătură cu armata. S-ar putea ca North American Carbon să fie implicată în ceva dubios şi dumneavoastră sunteţi mult prea aproape de adevăr. E posibil să fi luat măsuri împotriva dumneavoastră, dar nu are legătură cu armata. Speculaţiile cu privire la gazul paralizant sunt nişte bazaconii.

Apoi Kimball se adresă lui Smithfield:

— Doctore, îmi pare rău de moartea fiului dvs., e posibil să fi dat peste ceva la North American Carbon şi ei să-l fi omorât, la fel cum au încercat şi cu dvs. S-ar putea să aibă legătură şi vă doresc să aveţi succes cu investigaţia, dar nu are nicio legătură cu armata. E de competenţa poliţiei.

Colonelul Kimball se uită cu răceală la căpitanul Deiters, ceea ce l-a făcut pe acesta să nu mai spună o vorbă. Intensitatea acestui mesaj a fost aproape sonoră. Kimball s-a ridicat în picioare iar Deiters a făcut la fel:

— Domnilor, vă mulţumesc pentru timpul acordat. O zi bună.

Cei doi plecară fără să mai zică nimic şi, când uşa se închise în urma lor, Bill replică:

— Nenorociţii dracului. Ăştia nu cred că e o problemă aici. Nu vor să recunoască că e ceva în neregulă cu sistemul lor. Nenorociţii!

Smithfield se uită la Henry şi întrebă:

— Căpitane, ce facem acum? Generalu' lu' peşte a spus că e de „competenţa poliţiei", aşa că ce facem? Am nevoie de nişte răspunsuri, sau am să-mi sun un prieten.

— Pe cine? Pe primar sau pe guvernator? întrebă Bill.

— Ei bine, interveni Henry, s-a complicat cu hârţogăria. O să facem rost de mandate pe la unu, iar apoi le facem o vizită celor de la North American Carbon. Avem oameni care cercetează hotelul Imperial şi inspectorul care analizează incendiul este acasă la Bill. Poate obţinem răspunsuri până după-amiază.

Până atunci vă sugerez să vă odihniți, iar Bill, ai face bine să-ți cumperi nişte haine.

Capitolul 22

Casa McNamara arsese din temelii, rămânând din ea doar o grămadă de cenuşă şi moloz. Prin jur erau doar resturile de lemn ars ale buturugilor şi tufişurilor; un peisaj făcut de un pictor netalentat. Nimic nu mai era întreg, iar Bill nu putea să-şi închipuie cum inspectorul care se ocupa cu incendiul ar fi în stare să găsească indicii sau să tragă concluzii. Erau într-un punct mort.

Jeepul care strălucea şi garajul intact făceau notă discordantă, dar vechiul Volvo, care fusese parcat aproape de casă, se asorta cu molozul. Mormanul incinerat încă emana un miros oribil de plastic ars, care era mai puternic decât mirosul de lemn ars care încă mai persista în cartier. Bill scutură din cap şi se uită la Jen.

— Tată, e doar o casă.

— Nu de casă e vorba. Era doar o adunătură de lemne. La amintiri mă gândeam. Se uită la fața ei: era să mori noaptea trecută. Jen şi-a îngropat fața în umărul tatălui său, îl strânse cu putere şi începu să plângă.

Henry Melon era în spate, se uita la Bill cum îşi ținea fiica în brațe şi încercă să nu-i zorească. Se uită la ceas şi spuse în cele din urmă:

— La ce oră e zborul lui Jen?

Bill se uită la ceas şi răspunse:

— Trebuie să plecăm. Nu mai e nimic aici.

★★★

La aeroport, Bill arătă insigna şi legitimaţia de poliţist ca să demonstreze cine e, dar a trebuit să explice cum carnetul de conducere al lui Jen fusese ars şi distrus. La vreo şase metri de controlul de securitate, Bill se opri şi îşi sărută fiica pe frunte.

— Te iubesc, Jen.

— Şi eu, tată.

— Dr. Smithfield şi cu mine o să-i prindem pe ticăloşii ăia.

— Ştiu. Sună-mă diseară şi spune-mi cum stă treaba. Poate vin acasă mâine.

— Şi eu vreau să vii acasă cât mai repede, dar e prea devreme mâine, chiar şi pentru un optimist incurabil. Pe deasupra, mai trebuie să petreci ceva timp cu bunicii. Bill se opri şi înghiţi în sec, pregătindu-se pentru următoarea întrebare:

— O să-ţi vizitezi mama? Să ştii că ar trebui.

— Probabil. Bunicul o să insiste şi vreau şi eu asta. Eşti de acord?

— Sigur. Bill simţi un ghem în stomac. Sper că e bine şi că vei petrece câteva ore cu ea.

— Şi eu la fel. Vin acasă când îmi spui că e-n regulă.

— Te iubesc şi ne vedem în curând. Acuma urcă-te în avion.

— Te iubesc, tată.

Jen îşi îmbrăţişă tatăl, trecu prin controlul de securitate şi se pierdu în mulţime. Bill aşteptă în

spațiul rezervat însoțitorilor până când avionul lui Jen se îndepărtă de poarta de îmbarcare şi începu să ruleze pe pistă. Apoi avionul luă viteză şi se ridică în văzduh. Bill McNamara văzu cum singurul lui copil dispărea printre nori. Urmări cu privirea punctul micuț care se zărea încă pe cer.

Capitolul 23

În timp ce îl aştepta în holul hotelului pe Smithfield, Bill se gândea ce zi minunată o să fie pentru ei. Azi îl vor găsi pe Decker, carbonul va fi confiscat şi toată treaba avea să cadă pe capul colonelului Kimball. Da, va fi o zi minunată.

Bill schiță un zâmbet trecător. Era polițist de peste 20 de ani şi ştia el mai bine. Lucrurile nu mergeau niciodată conform planului, pentru că ticăloşii nu țin cont de planurile tale şi nu fac niciodată ce te aştepți. În ciuda acestor lucruri, avea mari speranțe. La urma urmei, trebuia să aibă şi el ziua lui de glorie în carieră, era rândul lui. Ce grozav e să fii eroul zilei după 20 de ani de servicii aduse poliției. „Servicii aduse poliției" şi „depăşeşte toate aşteptările" erau chiar expresiile folosite în fişa lui recentă de evaluare, însă erau mereu scrise cu creionul.

„Depăşeşte toate aşteptările", repetă Bill în sinea lui. Oare aveau aşteptări atât de puține încât el putea să fie astfel evaluat în fiecare an? Depăşise toate aşteptările chiar şi în anul în care murise Billy, când venea tot timpul beat la serviciu. Orice ratat putea primi o astfel

de evaluare. „Depăşeşte toate aşteptările” însemna în jargonul poliției că nu eşti complet idiot sau că ai reuşit să nu fii omorât în misiune.

Bill cunoscuse doi ofițeri care fuseseră omorâți în misiune. Nu erau deloc idioți, erau băieți deştepți, dar fuseseră prinşi într-o ambuscadă de către un profesionist al crimei. Fuseseră trădați, prinşi în capcană şi omorâți. Nu erau deloc idioți, dar au lăsat în urma lor neveste, copii şi prieteni. Făcuseră o greşeală, îşi subestimaseră inamicul şi plătiseră scump. Bill se gândea la ei înainte de fiecare descindere şi îi aduceau aminte din mormânt că o descindere niciodată nu merge conform planului.

— Pari îngândurat, îi zise Smithfield, venind dinspre lift.

— Da, îngândurat... mă gândesc la tinerețea mea pierdută.

— Înainte de bătălie, toți soldații cad pe gânduri. Aşa eşti şi tu? O bătălie de dat?

— Mă gândesc la multe lucruri pentru că sunt obosit, nu pentru că mergem pe câmpul de luptă. Asta nu-i mare lucru, băieții buni apar pe neaşteptate, înarmați până-n dinți, iar băieții răi se predau. Asta-i formula simplă a succesului, însă n-ar ieşi un film bun din ea. Până să venim noi, poate i-au şi înhățat.

Cei doi făcură în tăcere drumul spre parcarea unei vechi tipografii şi îşi traseră maşina lângă cele câteva dube albastru şi verde-închis. Bill şi Dr. Smithfield se duseră la prima dubă albastră şi intrară în ea. Henry îi salută:

— Bine aţi venit la bord, domnilor! Iată-vă şi accesoriile. Henry le dădu veste antiglonţ. Steve, ajută-l pe doctorul Smithfield să-şi pună vesta!

Dr. Smithfield se uită la vesta Kevlar. Era albastru-închis iar pe spate scria POLIŢIA cu litere galbene de-o şchioapă. Era mult mai uşoară decât costumul de protecţie pe care îl purtase în Vietnam, tehnica avansase în ultimii 30 de ani. Pe când îşi punea vesta, spera din tot sufletul că progresul în privinţa echipamentului de protecţie fusese mai mare decât în domeniul armelor de foc.

— Ţine, Bill, zise Henry, şi îi dădu lui Bill un pistol de 9 mm şi un toc de pistol pentru centură.

— Dar lui nu-i dai armă? întrebă Bill şi arătă cu capul spre Doctorul Smithfield.

— Ştii doar că n-am cum să dau o armă unui civil, răspunse Henry. Doctorul Smithfield va sta în dubă; n-are voie să intre în clădire până când locul nu e perfect sigur. De fapt, nici n-ar trebui să fie aici. Aş putea să am necazuri pentru asta. Ar fi bine să nu fie rănit, pentru că tu şi cu mine ne-am putea lua adio de la pensie.

— Dacă nu mă duc înăuntru, atunci de ce am nevoie de vestă? întrebă Smithfield.

— Dacă tipii ăştia încep să tragă, metalul subţire din care e făcută duba nu te poate proteja de gloanţe şi cu atât mai puţin tricoul tău de golf.

Cele patru dube au intrat cu zgomot în parcarea de la North American Carbon. Cele două dube verzi s-au dus în spatele clădirii, iar cele două albastre au parcat la intrarea din faţă. Henry şi Bill îi urmară pe cei patru

ofițeri cu veste antiglonț din prima dubă. A doua dubă albastră a parcat tot în față şi din ea au ieşit şase oameni înarmați până în dinți. S-au răspândit în fața clădirii, în timp ce prima echipă a deschis uşa de la intrare, care nu era încuiată. Oamenii au intrat în hol şi au găsit uşa de lemn masiv care separa holul tot neîncuiată. Au strigat: Poliția! şi au deschis uşa.

În clădire era linişte. Polițiştii au năvălit pe holul gol din față. Cei din a doua echipă s-au desfăşurat pe holul principal. Au trecut de prima echipă şi au intrat în toate birourile ce se făceau din hol. Toate erau goale, nu era nimeni în ele şi niciun fel de mobilier. Întreaga clădire fusese evacuată. Henry le ordonă oamenilor săi să se retragă şi împreună cu ei şi cu Bill se duse să inspecteze cele trei remorci.

Cât timp polițiştii tăiau lacătele, Bill se uita lung la numărul de Colorado de pe remorci. Lacătele căzură cu un pocnet la pământ. Încuietorile şi balamalele scârțâiră când s-au deschis uşile remorcilor. Erau goale ca şi clădirea. Henry începu să urle şi să dea cu pumnul în portiere; se învinețise la față şi Bill îi percepea bătăile rapide ale inimii. Bill oftă.

— Nu merge niciodată conform planului. Niciodată.

Bill se întoarse în clădirea pustie, unde se întâlni cu un doctor Smithfield demoralizat. Amândoi ştiau că ăsta era al doilea lor mare pas înapoi. Ieri seară pierduseră înregistrările lui David, iar acum Decker şi întreaga companie dispăruseră fără urmă. Bill se uită în jos şi mormăi:

— Nu putem dovedi nimic.

— De ce a durat aşa mult să scoată mandatele de arestare? întrebă Dr. Smithfield, dând din cap.

— Nu ştiu.

— Dar de Johnston ce ştii?

— Cred că şi-a luat tălpăşiţa, dar trebuie să verificăm. Uite-l pe Henry.

Henry tocmai se apropiase de detectivul Murdock, care era cam uimit:

— Cum naiba au putut să ne scape de sub nas? îi ceru Henry o explicaţie.

— Sunt aici de la 7 dimineaţa şi am văzut un tir plecând la 7:30 şi altul la cam o oră după aceea. Sunteţi sigur că fata nu v-a indus în eroare?

Bill auzi fără să vrea schimbul de cuvinte şi simţi că i se urcă sângele la cap, însă se gândi la ce trebuia să facă de acum înainte.

— Henry, trebuie să mergem să vorbim cu Samuel Johnston. Şi trebuie să trimitem pe cineva la Tooele să aibă grijă de doamna Deloitte.

— Dar de ce doamna Deloitte?

— Ea cunoaşte însemnările lui David şi ar putea eventual să le refacă.

— Bine, îl trimit pe Cunningham, a reuşit să doarmă vreo patru ore.

— E-n regulă, zise Bill. Poate să se ţină după ea de când iese de la depozit şi până ajunge acasă şi apoi să stea pe acolo. Doctorul Smithfield şi cu mine o să-l schimbăm după ce trecem pe la domnul Samuel Johnston.

— Vin şi eu cu voi la domnul Johnston.

— N-ai nimic de făcut ca şi căpitan? întrebă Bill.

— Da, dar nu prea am posibilitatea să ies aşa mult. În plus, nu mă grăbesc să mă întorc la hârţoagele mele. Crede-mă că voi găsi o tonă de hârtii când mă întorc. Hai să mergem!

După câteva minute, cei trei bărbaţi cu veste antiglonţ se aflau în faţa apartamentului lui Johnston. Bill bătu la uşă, îşi drese glasul şi zise:

— Domnule Johnston, suntem de la poliţie şi vrem să mai vorbim cu dumneavoastră.

Bill şi Henry se dăduseră de-o parte din faţa uşii din instinct, dar Smithfield rămăsese chiar în faţa ei. Bill se uită la el îngrozit, apoi îl trase deoparte şi îl duse mai departe de uşă. Doctorului Smithfield nu-i plăcea să fie tratat astfel, dar Henry îl lăsase cel puţin să vină cu ei.

Bill bătu din nou.

— Domnule Johnston!

Bill îşi scoase pistolul şi dădu cu piciorul în uşă cu toată puterea. Au auzit-o pocnind, dar nu cedă, pentru că pe dinăuntru fusese blocată cu un panou din lemn de 2 cm grosime. Bill dădu din nou cu piciorul, dar uşa rezistă. Bill îi făcu semn lui Henry şi împinseră cu umărul. Uşa şi o porţiune mare din toc aterizară la pământ.

Privelişte care se aşternu în faţa ochilor celor trei era îngrozitoare. Domnul Samuel Johnston se holba la nou-veniţi din fotoliul său. Stătea cu picioarele răşchirate şi cu braţele întinse pe cotiere. Pe peretele din spatele lui era o pată roşie de mărimea unei roţi de maşină. Pata avea aceeaşi culoare ca şi gaura din mijlocul frunţii lui. Domnul Samuel Johnston se holba

la intruşi la fel cum se holbase la cei dinainte şi la fel cum se va holba pentru totdeauna.

Bill şi Henry cercetară în grabă apartamentul, dar nu găsiră nimic deosebit. Domnul Johnston, directorul de la North American Carbon, era singur în cameră şi nimic nu părea nelalocul lui. Asasinul nu încercase să însceneze un jaf sau o crimă făcută de traficanții de droguri. Henry îşi scoase stația şi tocmai se pregătea să vorbească, când îl întrerupse Bill:

— Henry, vorbeşte la mobil. Nu trebuie să afle multă lume.

— Cum să nu afle prea multă lume? Trebuie să aduc echipa de legişti şi de poliţişti, răspunse Henry, frecându-se la ceafă şi gândindu-se la posibilitatea de a rămâne fără destui oameni. Acum am pe teren toate cele trei echipe de legişti, plus echipele din dubele albastre şi verzi, precum şi pe ofițerii de la fața locului. Sunt peste 40 de oameni care lucrează la cazul ăsta. Nu pot să trec sub tăcere ce s-a întâmplat aici. Ce dracu, deja se ştie, o să fie un nenorocit de coşmar.

— Henry, trebuie să limităm pagubele, interveni Bill.

— E prea târziu, zise Henry, uitându-se la Bill. Am dezgropat un rahat prea mare.

Capitolul 24

După eşecul cu Johnston, Bill şi Smithfield s-au întors la hotel să se odihnească şi să-şi pună ordine în gânduri. Prin urmare, era aproape seară când doctorul i se adresă prin uşă lui Bill.

— Ai adormit, Bill?

— Nu, dar sunt teribil de obosit, însă nu pot dormi. Mă tot gândesc la anumite chestii. Încerc să fac conexiuni.

— Şi reuşeşti?

— Parţial. Nu pot să-mi închipui cum de a reuşit asasinul să afle numărul camerei, sau, mă rog, ceva pe aproape. Majoritatea hotelurilor nu divulgă informaţii despre clienţii lor.

— Vreun hacker?

— M-am gândit la asta, dar majoritatea computerelor din hoteluri au protecţie.

— Dar ţie ţi-au dat numărul camerei mele.

— Da, dar eu sunt poliţist. Sunt unul din băieţii buni.

— Cum de şi-au dat seama?

— M-am legitimat, le-am arătat insigna şi legitimaţia.

— Nu, cum de au ştiut că faci parte din băieţii buni? Ştiau că eşti poliţist, dar cum de şi-au dat seama că eşti băiat bun?

— Nu cred să se fi infiltrat unul din ai noştri printre ticăloşi, oftă Bill. Nu, nu cred.

— Ce altceva nu se leagă?

— Nu se leagă chestia cu tirurile, de fapt cu remorcile. Jen le-a urmărit şi nu cred că le-a scăpat nicio clipă din vedere. Şi noi am stat cu ochii pe ele toată noaptea şi nu s-au mişcat de acolo, dar acum sunt goale. Nu ştiu, poate a reuşit David Copperfield să ascundă conţinutul.

— Dar dacă nu a stat nimeni cu ochii pe ele toată noaptea? Dacă unul din băieții tăi a adormit sau a plecat să şi-o tragă? În cazul ăsta ar fi putut să ducă remorcile la rampă şi să le golească.

— Clădirea nu-i destul de mare ca să încapă în ea containerele din trei remorci.

— Containere Gaylord.

— Nu contează, răspunse frustrat Bill. Ştia că dezlegarea enigmei nu era aşa de grea, dar era prea obosit ca să-şi dea seama. Trebuie să aibă alt loc unde să descarce. În clădirea asta n-am văzut niciun semn că echipamentul a fost vreodată acolo. Dacă au şters-o, cum cred că au făcut-o, n-ar fi avut timp să mute aşa mult echipament.

— Câte tiruri zicea handicapatul ăla că au? întrebă Smithfield.

— Swayze îl cheamă. Nu-mi amintesc. Poate am notat pe undeva, mormăi Bill pe când se scula din pat, se freca la ochi şi se îndrepta spre măsuță. Se aşează şi începu să se uite prin singura mapă care supraviețuise incendiului, pentru că o lăsase ieri seară din întâmplare pe scaunul din față al maşinii. Această mapă era singura piesă de la dosar care nu arsese. O deschise şi se uită la însemnări.

— North American Carbon închiriază patru tiruri şi zece remorci.

Doctorul Smithfield intră la Bill în cameră, se aşează la masă, se aplecă şi ridică trei degete.

— Trei din remorci sunt la Oklahoma, iar trei sunt încă în parcare.

— Murdock a văzut una din ele plecând azi dimineață, iar alta a plecat peste o oră, mormăi Bill, aplecându-se în față şi luându-şi capul în mâini.

— Trebuie să-l întrebăm pe Cunningham dacă a văzut două remorci plecând noaptea.

— Aşteaptă puțin! exclamă Bill, îndreptându-se din spate şi punându-şi mâinile pe masă cu palmele în jos. M-am uitat eu în spatele acelor remorci, aveau plăcuțe.

— Plăcuțele?

— Jen a zis că, imediat ce a ajuns ea acolo, au schimbat plăcuțele de pe remorci. Azi dimineață am observat că au numere de Colorado.

— Asta se leagă foarte bine. Au trei remorci, fiecare din ele purtând numerele 803, 804 şi 805 şi le-au schimbat între ele în parcare ca să se ducă la incinerator. Deci, ieri noapte, când s-a dus Cunningham să facă pipi sau a ațipit, au venit în parcare cu remorcile pline 803, 804 şi 805 şi le-au înlocuit cu remorcile goale 803, 804 şi 805.

— Atunci, continuă Bill, înseamnă că au folosit tirul rămas ca să mute remorcile pline în alt loc, aflat la cam jumătate de oră distanță. Au încărcat totul într-a patra remorcă şi au plecat cu ea.

— Asta înseamnă că mai au un loc de descărcare la 30 de minute de aici. Dacă aflăm unde e, atunci găsim şi echipamentul şi remorcile pline. Întrebarea e cum dăm de locul ăla.

— Înseamnă că în cealaltă parte, repetă Bill încet ce spusese Dr. Smithfield, se află echipamentul lor şi remorcile pline, şi acolo vor pleca şi cele trei tiruri care s-au întors.

— Cele care s-au întors de la Oklahoma. Putem să le urmărim să vedem unde se duc.

— Chiar aşa. Trebuie să aflăm când au plecat tirurile alea de la incinerator şi apoi le putem intercepta, aproape că urlă Bill, căci îi revenise puterea.

Găsiseră în sfârşit un mijloc să le-o ia înainte ticăloşilor ălora şi lui Bill îi trecuse depresia. Se uită la Smithfield şi zâmbi.

— Doctore, suntem o echipă grozavă!

Îi întoarse zâmbetul, căci şi el simţea că întinereşte.

— Şi acu' ce facem?

— Îl sunăm pe Henry şi îi povestim.

Apoi îi îngheţă sângele în vine când se uită la copertă. Bill se simţea copleşit, pentru că tocmai descoperise că unul din propriii lui oameni colaborase cu forţele răului. Bill continuă să se uite fix la coperta pe care era tipărită dovada trădării.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Smithfield.

Bill îi aruncă o privire doctorului şi îi arătă coperta mapei. Bill îi indică numărul de telefon pe care îl tăiase şi îl rescrisese, pentru că două din numere erau inversate.

— E Cunningham, şopti Bill.

— Cunningham? întrebă Dr. Smithfield, uitându-se la mapă şi la numerele inversate.

Doctorului îi trecură prin cap o groază de idei după ce făcu legătura dintre numerele de telefon inversate şi numărul camerei de hotel. Cunningham era detectivul care venise cu ideea greşită că David fusese implicat în traficul de droguri şi, ocupându-se de acest caz, putea să obţină foarte uşor numărul camerei. El fusese acela

care supraveghease remorcile ieri seară şi tot el era de vină că întârziaseră mandatele. Cunningham îl întrebase mereu pe Bill ce progrese făcea în acest caz. Tot ce fusese învăluit în ceaţă devenise clar acum. Foarte clar.

— Cunningham! Trebuia să o păzească pe Kim! exclamă Bill, sărind de pe locul său şi începând să-şi scoată pijamaua.

— Ce faci?

— Îmi pun asta, răspunse Bill, punându-şi pe el vesta antiglonţ. Puneţi-o şi tu pe sub cămaşă şi ia-l şi pe ăsta, îi ordonă Bill, dându-i doctorului un pistol cu tot cu toc.

— E al poliţiei? întrebă Dr. Smithfield.

— Nu, e înregistrat pe numele meu; îl ţin în dulap de rezervă. Mi l-a adus Henry azi dimineaţă, împreună cu un nou mobil. Eu o să iau pistolul poliţiei, amândouă sunt exact la fel.

— Aşa că, dacă are loc un schimb de focuri, putem împărţi muniţia.

— Chiar aşa, al meu are un încărcător puţin diferit, dar tot putem schimba muniţia dacă are loc un schimb de focuri. De unde ţi-a venit ideea asta cu „schimb de focuri”?

— E o amintire din perioada petrecută în Asia de Sud-Est.

— Ştiu că te pricepi la arme, dar nu ştiu dacă ai împuşcat vreodată pe cineva.

Doctorul dădu din cap că da şi îşi scoase cămaşa ca să-şi pună vesta. Bill nu putu să nu observe cicatricea rotundă şi neagră de pe pieptul cafeniu. Avea cam 2 cm

diametru şi se afla la cam 15 cm de sânul lui drept, chiar sub claviculă. Atunci când se întoarse cu spatele la Bill şi îşi luă vesta de pe pat, Bill observă o altă cicatrice neagră lângă omoplat, dar asta arăta ca o pânză de păianjen, cu zeci de semne de la suturi în fiecare colţ al pânzei. Bill îşi dădu seama ce fel de cicatrici erau. Avea şi el din astea, dar căpătate în încăierările de pe stradă sau în ciocnirile cu traficanţii de droguri. Doctorul îşi puse vesta şi cămaşa.

— Da, am împuşcat, răspunse Smithfield, băgându-şi cămaşa în pantaloni.

— Da? Chiar ai omorât pe cineva?

— Da, zise doctorul, luând pistolul, îl verifică, îi băgă un glonţ pe ţeavă şi îi puse piedica.

Bill şi Smithfield o luară la fugă pe coridor, îndesându-şi pistoalele şi încărcătoarele de rezervă sub haine. Bill îi aruncă o privire omului care alerga lângă el şi-l întrebă:

— Câţi au fost?

— Câţi ce?

— Câţi oameni?

— Nu ştiu. Nu i-am numărat niciodată, dar cred că trebuie să fie mai mult de 20 şi mai puţin de 30... Aşa cred.

Bill era un pic surprins. El nu omorâse niciodată pe nimeni. De fapt, în peste 20 de ani de serviciu în poliţie, nu împuşcase pe nimeni, nici măcar nu îndreptase pistolul spre cineva. Nu ştia dacă trebuia să-i spună asta şi doctorului. Nu voia să-l sperie. Însă Bill se gândi un pic că Smithfield avea să-i fie partener şi avea dreptul să ştie totul despre el.

— N-am împuşcat niciodată pe nimeni. Dar am mult antrenament, zise Bill în apărarea lui. Sunt un ţintaş foarte bun, deşi n-am împuşcat pe nimeni.

— Dacă va fi necesar, ai să-l dobori pe Cunningham?

— Da, fără cea mai mică ezitare. Lucrez de 20 de ani în poliţie şi suntem poliţişti în familie de trei generaţii. Am o mulţime de rude care au fost omorâte şi nu o să-mi tremure mâna.

Porniră spre casa lui Kim.

— Oare trebuie să îi spunem şi lui Henry ce avem de gând să facem? întrebă Smithfield.

— Nu. Cunningham are şi el o staţie şi s-ar putea să-l pună în gardă. Vrem să-l luăm prin surprindere. Ştie că o să venim, dar crede că mai târziu.

— S-o sunăm pe Kim?

— Da, dă-i un telefon. Dacă răspunde, întreab-o dacă l-a văzut pe Cunningham. Dacă el e acolo, spune-i lui Kim că venim în câteva minute şi cere-i să vorbească cu el şi să-mi dea pe urmă un telefon.

— Şi dacă Cunningham nu e acolo?

— Spune-i să plece naibii de acolo, să se ducă la vreun magazin alimentar sau în alt loc unde putem să ne întâlnim.

— E-n regulă, zise Smithfield, şi-şi luă mobilul. Dacă e să fiu sincer, Bill, cred că am omorât mai mulţi oameni nevinovaţi decât tine în meseria mea. Totuşi, cred că am salvat mai multe vieţi decât am luat acolo.

— Te deranjează asta? Adică ce s-a întâmplat acolo?

— La început da, dar acum nu prea mă gândesc. A fost demult şi eram cu totul altfel decât acum.

— Aş vrea să-mi spui mai multe despre asta, dar nu mai avem timp, acum trebuie să o sunăm pe Kim.

A lăsat telefonul să sune de mai multe ori, până a spus:

— Nu răspunde.

— Închide. Nu lăsa să sune de mai mult de şase sau şapte ori.

Capitolul 25

Cei doi stăteau de o parte şi de cealaltă a uşii care dădea pe mica verandă din spatele casei. Bill deschise încet uşa, iar dr. Smithfield şopti:

— Ce părere ai?

— Nu ştiu. Văd că oamenii de pe aici nu-şi prea încuie uşile.

— Stau aici femei nemăritate?

Bill îşi vârî mâna sub geacă şi îşi scoase pistolul. Şi Smithfield făcu la fel şi intrară amândoi tiptil în bucătărie, de unde aruncară o privire în living. Le trebui un timp să-şi obişnuiască ochii cu lumina slabă din încăperea cu toate draperiile trase.

— Kim!

Corpul gol al lui Kim Deloitte zăcea fără viaţă. Era rezemată de spătarul fotoliului, picioarele îi erau larg desfăcute şi braţele îi atârnau de pe cotiere. Se afla în aceeaşi poziţie ca şi Samuel Johnston, însă era goală şi nici n-avea un punct roşu în mijlocul frunţii. Experienţa sa îndelungată de medic îl mână pe Smithfield să-i sară în ajutor. Se apropie de ea, îşi puse

pistolul pe brațul fotoliului şi îi verifică semnele vitale: respirația şi pulsul.

— Trăieşte!

Bill venise şi el în cameră să vadă ce făcea doctorul, dar nu prea se simțea în largul său. Deja încălcaseră multe din regulile lui care îi dictau „să rămână în viață”, iar acum partenerul său distrat şi lipsit de experiență dădea primul ajutor într-un loc nici pe departe sigur. Dr. Smithfield se ocupa de pacienta lui, în timp ce Bill cerceta camera cu pistolul în mână. Bill se uita peste tot şi era atent la cel mai mic zgomot, dar întrebă în şoaptă:

— Putem s-o luă de aici?

— Nu, a primit o lovitură puternică la cap şi este inconştientă. Poate că are şi leziuni minore la coloană. N-aş lua-o de aici decât dacă ar izbucni un incendiu.

— Nu-mi place asta. Trebuie să plecăm de aici.

— N-am de gând s-o mişc pe Kim de aici, aşa că sună după ajutor. Ai o lanternă?

— Pentru ce?

— Vreau să îi verific pupilele.

Bill se mai uită prin cameră, cu spatele la Smithfield, când îi răspunse:

— Am una mică pe la chei.

— E bună. Dă-mi-o, te rog!

Bill îşi vâră mâna în buzunarul de la spate şi scoase un lanț, pe care erau 15 chei şi o lanternă micuță. Se întoarse spre doctor, când auzi un declic.

— Sunteți desigur Dr. Smithfield şi detectivul McNamara, le spuse Peter Irwin, pe când îşi făcea

apariția, împreună cu Cunningham de pe holul întunecat.

Bill se întoarse încet spre ei, cu mâinile pe lângă corp. În mâna dreaptă ținea pistolul, iar în stânga lanțul cu chei. Dr. Smithfield se ridică încet să-i înfrunte pe atacatori, dar pistolul său rămăsese pe brațul fotoliului.

Irwin se ținea drept şi avea în mâna dreaptă un pistol cu amortizor. Îl mişca mereu țintindu-şi pe rând victimele. Cunningham îşi exprima indiferența ținând pistolul pe lângă corp. Bill evaluă situația şi ce şanse de reuşită avea să înfrunte cei doi adversari înarmați.

Un criminal cu experiență care-i țintea inima cu un pistol. Celălalt era un ofițer de poliție experimentat şi bine antrenat. Bill avea în mână pistolul cu piedica trasă. Ştia că nu putea trage primul foc. Mai ştia şi că putea trage câteva gloanțe înainte să-l omoare Irwin sau Cunningham. Nu prea avea sorți de izbândă. Poate că Dr. Smithfield reuşea să tragă măcar o dată. Şansele erau minime, dar nu avea altă opțiune.

Irwin se uită lung la Dr. Smithfield şi îi spuse:

— Regret că mi-ați scăpat ieri seară, dar e o premieră pentru mine. N-am omorât niciodată până acum două generații din aceeaşi familie. Şi, detectiv McNamara, o s-o mai fac o dată, când voi avea plăcerea să vă ucid fiica, la Chicago.

Bill ştia că Irwin se juca cu ei, încercând să-i determine să facă prima mişcare ca să pară că au avut şanse egale. Bill îşi strânse pumnii şi strecură pistolul în dreapta şi cheile în stânga. Bill aştepta şi se uita la Irwin cum îşi mişca pistolul între cele două ținte. Bill

aşteptă să-l ţintească pe Dr. Smithfield, apoi se folosi de tot ce învăţase în cei 20 de ani de serviciu, precum şi de instinctele moştenite de la trei generaţii de poliţişti.

Bill îşi ridică deodată ambele mâini, cu dreapta îl ţinti pe Irwin, iar cu stânga îi aruncă în faţă maldărul de chei. Dar Irwin era profesionist şi reacţionă imediat; apăsă pe trăgaci, se feri la dreapta ca să evite cheile şi ochi a doua ţintă. Îl împuşcă pe Dr. Smithfield în piept, la câţiva centimetri deasupra inimii. Impactul împuşcăturii îi dărâmă pe doctor peste Kim, iar apoi căzu pe jos, lângă fotoliu.

Irwin era pe cale să mai tragă o dată, când primul glonţ tras de Bill îl atinse chiar în zona inimii. I-ar fi fost fatal, dacă nu ar fi purtat vestă antiglonţ. Forţa impactului ăl făcu pe Irwin să se dea înapoi, dar fu atins de al doilea glonţ tras de Bill. Poliţistul trăsese o rafală de două gloanţe cam în aceeaşi zonă. Al doilea glonţ îl nimeri pe Irwin în dreapta, chiar în sfârc, dar, spre deosebire de primul, acesta era un glonţ exploziv, care pătrunsese prin vesta lui Irwin. Glonţul îi sfărâmă coasta a şaptea, îi sfârtecă plămânul drept şi îi zdrobi a opta coastă, înainte să-i iasă prin spate.

Bill îşi îndreptă pistolul spre Cunningham, dar acesta îl împuşcă deasupra diafragmei. Lui Bill i se tăie respiraţia şi căzu peste măsuţa de cafea şi canapea. Cunningham zâmbi, se duse la Bill şi-i sfâşie cămaşa sub care purta vesta. Cunningham îşi puse pistolul în toc şi se duse să ia pistolul lui Irwin cu mâna pe care purta mănuşă. Ţinti cu pistolul asasinului în fruntea lui Bill.

Sângele şi fragmentele de creier împroşcară peretele atunci când îi explodă lui Cunningham jumătatea stângă a capului. Bill îl văzu pe Cunningham prăbuşindu-se. Căzu din picioare ca o clădire demolată prin implozie. Bill era încă uluit, îi vâjâiau urechile, dar mintea începea să i se limpezească.

Bill se uită înspre Kim, iar nici ea, nici Dr. Smithfield nu mişcau. Apoi se întoarse la stânga şi văzu o siluetă în soarele după-amiezii. Avea un pistol în mâna întinsă. Nu ţinea arma cu ambele mâini, aşa cum fac poliţiştii. Ţinea pistolul ca un trăgător de elită sau ca un cowboy. Bill îşi miji ochii, încercând să vadă cine îl salvase, însă faţa îi rămăsese în umbră. Bill observă doar că omul avea o insignă pe piept, dar era pătrată. Bill îşi concentră atenţia asupra insignei şi constată că nu era o insignă; era un rând de pătrate multicolore.

Căpitanul Deiters făcu o inspecţie rapidă a casei, să vadă dacă mai era cineva acolo, apoi se întoarse la Bill, care se străduia să se ridice în picioare.

— Eşti rănit? îl întrebă Deiters.

— Nu, dar mă simt ca şi cum m-ar fi lovit un cal cu copita în piept. Dar în rest sunt teafăr. Vedeţi de doctor!

Deiters se duse la Dr. Smithfield, care gemu când se ridică de pe jos.

— Doctore, sunteţi teafăr?

— Da, cred că da... Ticălosu' naibii! Mă doare îngrozitor. De-abia pot să respir. Dr. Smithfield icni şi se ţinu de piept. Ce dracu' s-a întâmplat aici?

Şi Deiters se ridicase acum. Îşi scoase mobilul şi formă 911. Îi spuse dispecerului că sunt victime,

printre care şi poliţişti. Deiters îşi îndreptă apoi atenţia spre Kim, care era tot inconştientă.

— Ce-i cu Kim? întrebă el.

— Cred că are o comoţie. Tocmai o consultam, când au apărut tipii ăia, şuieră Dr. Smithfield când se ridică, se ţinu de piept şi se duse la Kim.

Deiters se opri în faţa a ce mai rămăsese din Cunningham, apoi se duse la Irwin şi-i luă pulsul:

— Ăsta mai e încă în viaţă, dar are o rană urâtă la piept.

— Lasă-l să moară, mormăi Smithfield.

— Nu trebuie să moară. Mai are să ne răspundă la câteva întrebări, răspunse Deiters, deschizându-i lui Irwin cămaşa. Dar eu nu pot să fac nimic. Dacă nu ajunge repede la spital se duce!

Bill stătea în picioare lângă Dr. Smithfield, care încerca s-o readucă la viaţă pe Kim. Îi înfăşurase cu blândeţe trupul gol în husa de la canapea. Îi verifică pupilele cu lanterna lui Bill; erau egale şi reacţionau la lumină. Îi tot vorbea, o bătea uşurel pe obraji şi-i masa sternul. Ea nu reacţiona, dar doctorul îi lua pulsul şi-i controla respiraţia. Deja auzeau din ce în ce mai tare sirenele ambulanţelor. Tot ţinându-se de piept, Bill se îndreptă spre uşă şi zise:

— Mă duc afară să le spun că locul e sigur şi că n-au de ce să se teamă de noi.

Bill aproape că ajunsese la uşa din faţă, când se întoarse spre ceilalţi şi le zise pe un ton imperativ:

— Nu spuneţi nimănui nimic. Dacă vă întreabă cineva ce s-a întâmplat, spuneţi-le doar că suntem în

mijlocul unei anchete şi nu putem divulga nimic. Aţi priceput?

— Şi ce facem cu Kim? Paramedicii o să pună întrebări.

— Puteţi să le spuneţi ce a păţit, dar nu şi în ce împrejurări. Mă ocup eu de detalii, faceţi cum v-am spus. Şi încercaţi să nu păreţi răniţi, s-a-nţeles?

Bill ieşi din casă, îşi strânse pe corp cămaşa ruptă şi şi-o vârî în pantaloni. Deschise cutia cu insigna şi o puse în buzunarul de la piept pentru ca „scutul de aur" primit de detectiv să se vadă bine. Se duse la prima maşină de poliţie şi se legitimă. Nu-i cunoştea pe ofiţerii care veniseră, aşa că le dădu ordin să supravegheze zona. În cealaltă maşină se afla şeful schimbului doi, sergentul Wayne Pennick. Bill îl cunoştea pe Wayne de ani buni şi lucraseră împreună la multe cazuri. Bill se bucura că întâlneşte pe cineva cunoscut şi se simţea mai bine acum că veniseră întăriri. Bill îi explică pe scurt lui Wayne ce se întâmplase, dar omise multe din amănunte, inclusiv implicarea armatei, furtul de gaz paralizant şi trădarea lui Cunningham.

Wayne îl cunoştea pe Cunningham şi a fost copleşit când a auzit că murise. Şi el şi alţi poliţişti voiau să afle ce se întâmplase. Dar Bill ştia că trebuie să păstreze totul în secret, cel puţin un timp.

— Wayne, trebuie să discutăm cu Henry Melon chiar acum. Dă-mi telefonul tău!

Bill tastă numărul direct al lui Henry, ca să împuşte doi iepuri dintr-o lovitură.

— Henry, Bill la telefon. Mă tem că am nişte veşti proaste. Detectivul Cunningham a fost omorât.

Bill inventă o întreagă poveste ca să audă şi Wayne şi să-l liniştească şi pe Henry. Avea să-i spună lui Henry tot adevărul, dar mai târziu. După ce îşi termină povestea, Bill sugeră ce ar trebui să facă Wayne, iar Henry fu de acord. Bill îi dădu telefonul lui Wayne. Acesta ascultă şi răspunse:

— Da, domnule, voi securiza zona şi voi aştepta ordinele dumneavoastră.

Bill zâmbi, strategia lui de limitare a pagubelor funcționa, dar îşi dădea seama că nu pentru mult timp, deoarece erau prea mulți implicați în treaba asta. Inventase povestea doar ca să mai amâne aflarea adevărului. Bill ştia că, în momentul când se va afla, toți aveau să creadă că minţise ca să nu pună poliția într-o lumină proastă sau ca să apere memoria unui camarad mort.

După ce Bill îl lăsase pe Wayne să dirijeze traficul, veni a doua maşină a poliției şi Bill văzu încă un cunoscut. Era tânărul ofițer care flirtase cu Jen cu o seară înainte. Acesta veni la Bill şi-l întrebă:

— Nu v-am dus cu maşina ieri seară?

Bill aprobă şi spuse:

— Credeam că voi, băieți, lucrați o dată la trei zile.

— Aşa e, dar azi țin locul unui prieten.

— Dacă am fi ştiut, te-am fi cerut în mod special, zbieră Bill, în timp ce paramedicii intrau în casă.

Prima echipă de paramedici l-a scos pe Irwin. Bill se uită lung la adversarul său şi constată că nu arăta deloc bine. Văzuse mulți oameni pe moarte în cei 20 de ani de profesie şi Irwin părea foarte aproape de moarte, deşi avea încă puls. Masca transparentă de oxigen îi

acoperea cea mai mare parte a feței, însă tot i se vedea pielea pământie. Această culoare cenuşie îl făcea să semene mai mult cu statuia lui Lincoln decât cu o ființă umană. Pielea părea să-i fie la fel de rece ca şi ochii.

Bill nu credea că Irwin va trăi şi începu să se gândească la faptul că omorâse un om, un om rău, un asasin dovedit, dar totuşi un om ca toți alții. Bill îi urmări cu privirea pe paramedicii care urcau targa cu Irwin în ambulanță şi se îndepărtau cu el. Atunci conştientiză că îl omorâse. Lui Bill îi veni în minte planul lui Irwin de a se duce la Chicago s-o omoare pe Jen şi încetă imediat să-şi mai facă griji pentru el. Bill se uită cum o scoteau pe Kim din casă, întinsă pe targă. Dr. Smithfield era lângă ea şi, după ce au suit-o pe Kim în a doua ambulanță, veni la Bill şi îi spuse:

— Cred c-o să se facă bine. Tu cum te mai simți?

— Bine. Mă doare ca naiba pieptul, dar sunt în viață. Dar tu?

— Se pare că vestele astea chiar sunt făcute să-ți salveze viața, dar numai atât. Mi-am pierdut cunoştința după prima împuşcătură. Ce s-a mai întâmplat?

Bill îi spuse cu de-amănuntul tot ce se întâmplase şi cum le salvase Deiters viața.

— Da' ce căuta aici? întrebă Dr. Smithfield.

— Nu ştiu. N-am reuşit să vorbesc cu el. Nu ştiu cu ce treabă a venit aici.

— Cu ce treabă? întrebă căpitanul Deiters, şi se apropie de cei doi. Treaba mea era să vă urmăresc şi să vă scap din belea.

— Ai făcut-o de capul tău sau ai avut ordin? îl întrebă Bill.

— Colonelul Kimball mi-a dat ordin.

— Colonelul? exclamă Dr. Smithfield. Aveam senzația că n-a crezut ce i-am spus. De ce ne urmăreai? Care-i adevărul?

— Domnilor, colonelul... începu Deiters să le explice, dar fu întrerupt de un tânăr paramedic.

— Oameni buni, trebuie să vă ducem pe amândoi la spital. Hai, sus!

— Bine, venim, încuviință Smithfield. Dar mai întâi vreau să aflu de ce ne-ai urmărit.

— Vă spun la spital. Mai întâi să vă consulte medicii şi apoi discutăm.

— Căpitane, continuă doctorul, mă bucur că ne-ați urmărit. Ne-ați salvat viața şi vă sunt recunoscător. Aş vrea doar să ştiu de unde e şeful tău.

— Ne vedem la spital, răspunse Deiters, dând din cap.

Capitolul 26

Bill şi Dr. Smithfield stăteau în aceeaşi sală de aşteptare în care fuseseră şi cu 14 ore înainte, iar domnului între două vârste, care era mort de oboseală, i se păru că trecuseră ani de zile. Amândoi respirau cu greutate şi aveau dureri; sorbeau din băuturi răcoritoare, aşezați în scaunele de vinilin din sala de aşteptare. Doctorul care îi consultase ieri seară stabilise că au câteva coaste rupte şi leziuni musculare. Le spusese că o să aibă un timp probleme cu respirația şi dormitul, dar că în câteva săptămâni o să se facă bine.

Medicul de gardă le prescrisese acetaminofen cu codeină, dar ei au hotărât să nu-l ia până nu vorbesc cu Deiters şi Melon.

Kim Deloitte îşi recăpătase cunoştinţa, dar încă vedea ca prin ceaţă şi nu se putea ţine bine pe picioare. Medicul de gardă încercase să-i ascundă lui Smithfield adevărul despre starea ei, din motive de confidenţialitate. Însă Dr. Smithfield îi aminti că el fusese primul doctor care avusese grijă de doamna Deloitte, aşadar era pacienta lui. Din solidaritate de breaslă, medicul de la spital îi dezvălui doctorului toate detaliile privitoare la starea pacientei. Smithfield nu s-a putut abţine să nu-i spună şi lui Bill.

Îl ascultă cu atenţie şi simţi un gol în stomac. Apoi înghiţi în sec, îşi drese glasul şi îl întrebă:

— Doctore, a fost... Ştii ce vreau să zic... violată?

— Nu, poate că n-au avut timp, dar n-au făcut-o...

— Mulţumescu-ţi ţie, Doamne! oftă Bill şi se cufundă în fotoliu. Smithfield încuviinţă şi se dădu pe spate ca să studieze tavanul. Bill se uită la ceas. Era trecut de 7 dimineaţă şi nu mai dormise de când îl trezise mirosul de gaze la 3 dimineaţă. Bill făcu socoteala şi concluzionă că dormise doar două ore în ultimele 37 de ore. Era obosit, dar i se mai întâmplase să doarmă atât de puţin. Îşi aminti că în timpul punerii sub supraveghere stătuse treaz 48 de ore. Se gândi ce puţin dormise când erau copiii mici, mai ales Jen. Îşi aminti că el lucra în schimbul de zi, iar Dorothy făcea obositorul schimb de noapte de la Spitalul Latter Day Saints. Jen trebuia hrănită din două în două ore şi el dormea puţin şi pe apucate. El şi cu Dorothy reuşeau

să doarmă între 15 şi 20 de ore pe săptămână. Ajunseseră ca nişte zombi.

După şase luni de chin, au venit părinţii lui să aibă grijă de copii, iar ei doi şi-au luat o săptămână de concediu. S-au dus la San Diego şi au stat la hotelul Coronado, de pe insula cu acelaşi nume. S-au plimbat pe plajă, au băut cocktailuri din pahare decorate cu umbreluţe şi au dormit 16 ore pe zi. Nu se oboseau decât să facă dragoste şi a fost o vacanţă minunată. Bill se gândi la începutul căsniciei lor, când copiii mai crescuseră şi Dorothy era sufletul lui pereche, apoi murise Billy. Bill oftă şi se uită la Dr. Smithfield; părea epuizat, dar ochii tot îi scânteiau.

Şi Dr. Smithfield îşi făcu acelaşi gen de calcule, din care rezulta că rezistase şi mai mult timp fără să doarmă. În Vietnam, stătuse şi câteva zile treaz, însă lua şi nişte doctorii ca să reziste atâta. La facultate şi în timpul rezidenţiatului nu dormea zile întregi; dar lua droguri uşoare sau doze masive de cofeină. Dr. Smithfield se mai gândi şi de ce puţin somn avusese parte în primii ani de viaţă ai fiului său. Se gândea cum se trezea din somn să-l ia în braţe pe David ca să-l ţină la pieptul lui protector şi să-l legene. Erau amintiri frumoase, dar îi veni în minte şi că-i promisese lui David că o să-l protejeze toată viaţa. Dar îl dezamăgise. „Îmi pare rău, David!”, şopti el.

Lipsa de somn poate să-ţi inhibe instinctul de auto-apărare şi să-ţi scoată la suprafaţă sentimentele reprimate; într-un cuvânt, te face vulnerabil. Totodată, te desprinde de realitate, te poartă în altă lume, în care tot ce gândeşti este aproape la fel de important ca şi

somnul. Fiind în acea lume, e foarte posibil să te superi dacă cineva îți rupe şirul gândurilor, sau pătrunde în cel mai tainic colțişor al minții tale. Bill şi Smithfield stăteau unul lângă celălalt, însă gândurile le zburau în trecut, la mii de ani lumină. Apariția lui Melon, Deiters şi Kimball îi readuse în prezent.

— Domnilor, ce mai faceți? îi întrebă colonelul Kimball cu vocea sa puternică de general.

Bill şi Dr. Smithfield se treziră imediat la realitate şi săriră de pe scaune. Bill se uită chiorâş la Kimball, dar Smithfield îi răspunse ironic:

— Foarte bine, amirale! Suntem într-o formă remarcabilă pentru nişte troglodiți de vârstă mijlocie. Au încercat să ne dea foc şi să ne împuşte. Pe de altă parte, ne-ați spus că nu suntem buni de nimic. Cum vă simțiți?

Kimball se uită prin încăpere şi şopti:

— Vă rog să-mi iertați purtarea de azi-dimineață. Atunci nu puteam... şi nici nu pot încă, dar... eu... să zicem, vă înțeleg.

Bill îl privi pe colonel, apoi pe Henry şi iar pe colonel şi întrebă:

— Scuzați-mă, dar nu puteți fi mai clar?

— Ba da, dar nu aici, încuviință Kimball.

— Să facem o plimbare! ordonă Henry, uitându-se la Bill, care purta cămaşa numai bună de aruncat. Ei, continuă Henry, mi-ai rupt nasturii de la cămaşă.

— Nu-i aşa. Cunningham ți i-a rupt şi a mai făcut şi o butonieră pe piept, zise Bill, vârându-şi degetul prin gaura făcută de glonț în cămaşă.

Henry se crispă şi-şi stăpâni emoţia care-l cuprinsese când îi arătase Bill gaura din cămaşă. Kimball îi grăbi:

— Haideţi!

Cei cinci părăsiră micuţa sală de aşteptare, ieşiră din spital şi se duseră la jeepul făţos de culoare bleumarin, o maşină mult mai bună decât cele ale poliţiei.

— Ce maşină frumoasă ai, amirale! De ce o ascunzi de noi? întrebă Bill, în timp ce se uita la roţile de curse, vopseaua metalizată, la cele patru fotolii confortabile din piele şi la ultima banchetă, tot din piele.

— Da, e o maşină ca lumea! exclamă el.

Melon şi Deiters intrară primii şi se aşezară pe bancheta din spate, iar Bill şi Dr. Smithfield, ajutaţi de omniprezentul Sergent Hennessey, se instalară pe locurile din mijloc. Hennessey se aşează la volan, iar Kimball lângă el. Bill se uită în jurul lui şi Dr. Smithfield îi şopti:

— Ştii, doctore, ar trebui să-i lăsăm doar pe căpitani să se urce în maşina asta grozavă.

— Chiar aşa! răspunse dr. Smithfield. Vrei să coborâm?

— Putem s-o facem. Ce bine ar fi chiar să putem! Hai s-o luăm din loc!

Deiters zâmbi, iar Henry doar scutură din cap. După ce colonelul închise uşa, Hennessey porni aerul condiţionat şi intră în traficul lejer de după-amiază târzie. Bill şi Smithfield dădură din umeri şi se instalară mai comod. După ceva timp, Bill întrebă:

— Unde ne ducem, colonele?

— Am închiriat un apartament la Marriott, în University Park. Ne-am cazat deja, aşa că mergem direct în cameră. O să comandăm la room service.

— Mă uimiți, ce sărbătorim? întrebă Bill.

— E noaptea balului de absolvire? completă Smithfield.

Kimball se întoarse cu fața la invitații săi:

— Doctore, sergentul Hennessey v-a luat deja lucrurile de la hotel. Bill, spune-i ce măsură porți şi va ieşi să-ți ia alte haine.

Tonul familiar l-a prins pe Bill cu garda jos, dar replică:

— Ce-i cu primirea asta călduroasă?

— Trebuie să mâncați bine, băieți, şi să vă întremați. Apoi o să ne spuneți ce s-a întâmplat, cum stau lucrurile acum şi ce trebuie să facem mai departe. Nu e prea greu.

— Şi acum ne credeți? interveni Smithfield.

Colonelul se aplecă spre pasagerii din spate:

— Din păcate, vă cred. Şi v-am crezut tot timpul. De asta l-am pus pe Deiters să vă urmărească azi.

— Vă mulțumesc că ați făcut-o, îi spuse Bill cu sinceritate în glas. Ne-a salvat pielea. Dar, dacă ne-ați crezut tot timpul, de ce a trebuit să trecem prin porcăria de azi-dimineață?

— Îmi pare rău, a trebuit să vorbesc cu cei din Washington, să mă asigur că ce-mi spuneați era posibil. Era evident că nu puteam să discut cu cei din Tooele, aşa că m-am dus la Washington.

Dr. Smithfield se uită la Bill şi întrebă:

— V-ați dus la Washington şi v-ați întors în aceeaşi zi?

— Da, dacă ai vulturi pe rever, mergi de obicei cu un avion de linie, dar am vorbit cu şeful meu, care, cu steaua lui de general, mi-a făcut rost de un avion militar.

— Un avion de luptă? se miră Bill.

— Cam aşa ceva, nu sunt aşa comode şi silențioase ca un Lear, dar au viteză mult mai mare. Din păcate, nu eşti servit cu cocktailuri şi nici nu ți dau bonusuri la numărul de kilometri zburați.

Dr. Smithfield se aplecă în față:

— Din păcate, colonele Kimball, îmi dau seama că ne credeți aducători de veşti proaste. Înseamnă că cele mai mari temeri ale mele pot avea o bază reală.

— Din păcate, doctore, cele mai mari temeri ale dumneavoastră nu sunt nimic în comparație cu cele ale Washingtonului.

Capitolul 27

Decker se rezemă de spătarul scaunului din imitație de răchită, din camera închiriată la dărăpănatul han Deluxe şi mai luă o sticlă de Budweiser din mica pungă frigorifică. O deschise şi aruncă dopul spre coşul de gunoi, dar se lovi de televizor, apoi căzu pe jos. Decker dădu din umeri şi îl lăsă acolo, pentru că se potrivea cu decorul camerei cu mobilier din imitație de lemn masiv, cu un covor grosolan şi cu paturile acoperite de cuverturi

neasortate. Dar, se gândi Decker, capacele de bere o să rupă monotonia creată de arsurile de ţigară din toată camera. Erau pe comodă, pe televizor, pe noptieră, pe măsuţa de toaletă şi chiar pe colacul de la WC. Decker mormăi: „De ce să-şi lase cineva ţigara aprinsă pe colacul de la WC, într-un hotel ieftin?" Se întreba ce altceva ar mai fi putut să lase cei de dinaintea lui pe colacul de la toaletă.

Era chiar un hotel ieftin. Camerele costau 29,95 de dolari pe noapte, iar în preţ erau incluse şi taxele şi avansul pentru rezervare. El plătise cu bani gheaţă pentru cele şase camere în care avea să-şi cazeze mica echipă. Pe opt dintre oamenii lui îi înghesuise în patru camere duble, iar el şi asociatul lui luaseră câte o cameră. Mimau o echipă de zidari în aşteptarea materialelor. Nu prea aveau ce face. Decker trase o duşcă sănătoasă de bere şi se uită afară la oamenii adunaţi pe holul deschis de la etajul doi, unde îşi aveau şi camerele. Băieţii lui făceau exact ce fac drumarii după o zi de muncă, într-o noapte de vară. Beau câteva beri şi profitau de răcoarea serii.

Decker se uită peste capetele oamenilor la imensa parcare Great American Truck Stop. Undeva, în marea de tiruri şi remorci, avea şi el un tir, trei remorci pline cu carbon sărăcit şi una plină cu dosare, mobilă de birou, computere, faxuri, barul său şi imensa cutie de ţigări. În timp ce-şi termina berea şi îşi mânca ultima bucată de pui, Decker se gândi la ce făcea în fiecare seară. După muncă, se retrăgea în micul său apartament din spatele biroului şi îşi pregătea cina. Se considera un bucătar destul de bun şi de obicei

pregătea o masă acceptabilă. După cină, se relaxa citind în fotoliul său de piele, savura un pahar de coniac sau porto şi fuma un trabuc fin.

În seara asta, din cauza lui Bill McNamara şi a lui dr. Smithfield, nu avea parte decât de bucăţi de pui prăjit prea tare, bere Budweiser şi ţigările de foi din cutia alb cu roşu. Decker îl trimisese pe unul din şoferi în parcare să-i ia nişte trabucuri şi el se întorsese cu „minunăţiile" astea. Puiul şi berea americană erau cum erau, dar cu ţigările de foi era altă poveste. Decker bănuia că amestecul fin de tutun din ele era făcut din frunze de stejar, fibre de nylon şi păr de câine. Încercase una, dar nu putuse să tragă mai mult de un fum.

Decker se uită la ceas şi se gândi unde erau celelalte trei tiruri care aveau să ajungă aici mâine dimineaţă la şapte, ca să schimbe remorcile. Până la opt, cele patru tiruri cu remorci, precum şi cele două maşini de escortă vor fi în drum spre unitatea de procesare, cu ultima lor încărcătură.

Decker se întoarse cu gândul la ultimele patru luni. Cu acest transport, totalul de carbon sărăcit livrat se va ridica la peste 240 de tone, care prin procesare, va produce 30 de tone de gaz. Această cantitate le va fi mai mult decât suficientă. De aceea, faptul că această afacere căzuse cu o lună înainte de termenul stabilit nu avea mare importanţă. Reuşiseră să evite o anchetă, distruseseră probele, omorâseră pe eventualii martori şi scăpaseră cu întreaga marfă. Câştigaseră prima bătălie, şi în curând aveau să câştige şi războiul.

Singura îngrijorare a lui Decker era starea în care se aflau eventualii martori. Aflase de la ultimele ştiri că Johnston murise, însă la cele de seară se pomeni numai că poliția fusese implicată într-un schimb de focuri. Spuseseră că au murit doi oameni, din care unul era ofițer de poliție, iar alți trei erau la spital, în stare gravă.

Prezentatorul ştirilor nu divulgase numele celor implicați, aşa că Decker nu ştia dacă polițistul mort era Cunningham ori McNamara. Irwin era un trăgător de elită, iar cei pe care i-ar fi luat în vizor erau victime sigure. Decker bănuia că cei doi morți erau McNamara şi Smithfield, dar lua în calcul şi faptul că ar fi putut riposta, rănindu-i grav pe Irwin sau Cunningham. Decker nu-şi făcea griji în privința lui Irwin, pentru că era devotat cauzei şi nu i-ar fi turnat.

În schimb, Cunningham era tânăr şi fusese recent recrutat. Decker n-avea deplină încredere în el şi nici nu-l credea în stare să păstreze un secret aşa important. Cu cât se gândea mai mult la situație, cu atât spera din tot sufletul că mortul era Cunningham. Dacă murise Cunningham, ar fi scăpat dintr-o încurcătură, însă asta însemna că McNamara era în viață. Decker se gândea cu groază la faptul că McNamara ar mai putea fi în viață, dar trase concluzia că, în acest caz, trebuia să fie în stare gravă, deci nu mai reprezenta nicio amenințare pentru ei. Decker se gândi şi să-şi trimită un om la spital ca să afle cine supraviețuise şi, dacă era cazul, să termine cu ei, dar hotărî să mai aştepte. Acum se mulțumea să spere că el şi băieții săi scăpaseră deocamdată.

Decker se uită la uşa deschisă şi-şi mai luă o bere din frigider. Când ducea sticla la gură, văzu un taxi care trăgea în parcare. Decker sări în picioare, se duse la balustradă şi îl văzu pe Dr. Adler ieşind din taxi. Decker zâmbi şi dădu din mână, pentru că situaţia era acum aproape rezolvată.

Adler urcă scările cu o valiză mare în mână, se duse la Decker după ce deschise uşa camerei alăturate. Decker mormăi:

— Bine ai venit la mica noastră petrecere! Mă bucur că în sfârşit s-a terminat. Mă bucur că nu mai trebuie să mă întorc la Tooele în amărâtul ăla de apartament. Nu ştii că mi-am petrecut peste patru ani în gaura aia de şobolani?

— Ce mai sacrificiu! N-ai dat niciun ban ca să stai acolo şi să-ţi iei salariu de la guvernul SUA, plus ce-ţi dădeam noi. Cred că ai strâns o groază de bani şi i-ai pus într-un cont din străinătate, aşa că mai scuteşte-mă!

— Curt, eşti o mare pacoste. Şi mă bucur că mi-am încheiat socotelile cu tine.

— Ai fost toată viaţa marele şi puternicul Dr. Adler. De ce te grăbeşti să laşi totul în urmă?

— N-am fost Dr. Adler decât cinci ani, doar ştii. Acum e timpul să fac următoarea mişcare. Am lucruri mai importante de făcut. Când plecăm?

— Mâine dimineaţă, după ce vin tirurile de la Tulsa, zise Decker şi arătă cu sticla de bere spre parcarea imensă şi aglomerată.

— Bine, am să aştept. Am auzit că au fost nişte probleme.

— Ce-ai auzit?

— Am auzit la ştiri. Nu prea sunt schimburi de focuri în Salt Lake City, aşa că atunci când sunt şase victime, ia foc o casă şi are loc o crimă într-o cameră de hotel, e sărbătoare pentru cei de la ştiri. A venit careva înapoi?

Decker scutură din cap şi începu să explice, mai adăugând şi de la el, ce s-ar fi putut întâmpla între Irwin, Cunningham, Deloitte, Smithfield şi McNamara. Adler se uită la Decker şi îi spuse cu răceală:

— Bine, sper că Deloitte, Smithfield şi McNamara sunt morţi cu toţii. Ne-au dat mult de furcă şi ne-au forţat să închidem cu o lună mai devreme.

— Avem destulă marfă. Nu-ţi face griji în privinţa plăţii!

— Sper că nu e cazul, pentru că mi-am pus fundul la bătaie pentru voi, băieţi. Mi-am asumat toate riscurile şi acum, când e timpul să-mi iau răsplata, apare puştiul ăsta deştept. Apoi babacul lui şi amicul său poliţist mai că strică toată treaba. Chiar sper că-s morţi.

— Şi eu, dar nu contează. Am reuşit să scăpăm cu gazul. Cercul s-a închis.

— Da, bunică-tu ar fi mândru de tine.

Capitolul 28

Deiters se uită pe vizor, deschise uşa şi îşi duse mâna dreaptă la spate ca să-şi acopere pistolul. Chelnerul trase căruciorul în cameră, iar colonelul

calculă repede bacşişul şi semnă nota de plată. În timpul mesei, Bill şi Smithfield au povestit pe rând ce se întâmplase în ultimele zile şi au venit cu idei noi. Melon, Deiters şi Kimball ascultau şi le puneau din când în când întrebări, când nu le era ceva clar, iar Bill conducea discuţia, luând câte o înghiţitură de sanviş club.

Doctorul îşi termină plăcinta cu rubarbă şi căpşuni, sorbi din cafea şi preluă rolul de povestitor. Continuă relatarea, făcu ultima observaţie şi concluzionă:

— Şi cu asta, gata!

Toţi şi-au întors privirea spre colonelul Kimball, care îşi mai turna o ceaşcă de cafea, lua o înghiţitură şi se ştergea la gură cu un şerveţel. Apoi îşi drese glasul şi îşi începu reprezentaţia lui din acea seară:

— Domnilor, tot ce o să vă spun este strict secret. Înţelegeţi?

Bill se uită la Kimball şi-l întrebă ironic:

— Trebuie să jurăm că vom păstra secretul?

— Nu chiar, dar nu trebuie să vorbiţi niciodată cu nimeni despre ce vă vom spune. Nu trebuie să afle nimeni... şi cu asta, basta. Este o problemă de stat delicată.

Toţi dădură din cap că au înţeles. Kimball era obişnuit să dea ordine. Bill se aplecă în faţă şi întrebă:

— Credeţi că tipii ăia sunt în stare de asta? Pot ei să extragă gazul paralizant din carbonul sărăcit? Pot să facă din carbon sărăcit carbon nou-nouţ?

Kimball trase adânc aer în piept, se aplecă şi răspunse:

— Au şi făcut-o.

Toți se îndreptară de spate şi Kimball reluă:

— Pe 23 martie, USS Nebraska, un submarin de luptă din clasa Ohio, dotat cu rachete balistice, se întorcea dintr-o misiune obişnuită de patrulare şi a emis un semnal SOS dintr-un EPIRB. E o baliză radio, care se lansează automat atunci când se scufundă un vas. Sonarul de pe submarin a înregistrat zgomotul pe care îl face un vas când se sfărâmă. A transmis ultima poziție cunoscută a lui *Abbey G,* un vas de pescuit din largul Portului Salt din Maine. Submarinul s-a dus în punctul în care fusese localizată baliza şi a ieşit la suprafață. Vasul dispăruse. Tot ce-au găsit au fost nişte resturi de navă care pluteau, zeci de pescăruşi morți şi un om mort.

Căpitanul submarinului nu ştia ce să facă în astfel de situație, aşa că s-a apropiat cu prudență. La început a crezut că moartea păsărilor şi a omului fusese provocată de vreo armă biologică. Deci, a luat toate măsurile necesare pentru a-şi proteja echipajul şi nava de contaminare. Au scos din apă cadavrul şi câteva păsări moarte, le-au înghesuit într-un costum contra radiațiilor, le-au încuiat într-o ieşire de urgență şi s-au întors la baza lor din King's Bay, Georgia.

Marina SUA şi-a luat toate măsurile de precauție pentru a face autopsia şi a stabilit cauza decesului. Constatarea preliminară a fost că moartea fusese cauzată de o armă chimică, nu biologică. Au stabilit că omul murise prin asfixie, indusă de paralizia muşchilor respiratori.

— Şi ce a provocat-o? întrebă Dr. Smithfield.

— Acetilcolina în exces. Au fost găsite concentrații mari în sângele pescarului, iar Marina militară a trimis mostre de țesut la Centrul de depistare a bolilor şi la USAMRIID[3].

— Dar ai zis că nu era vorba de o armă biologică! exclamă Henry. De ce s-a implicat USAMRIID-ul?

— A fost inițial un laborator în care se produceau arme biologice, dar, în 1969, Nixon a semnat o ordonanță de guvern prin care s-a scos în afara legii producerea de arme biologice. USAMRIID este acum un „câine de pază". Treaba lor e să urmărească traseul tuturor acestor virusuri care produc moline şi să se asigure că nu intră în SUA. Supraveghează şi cazurile în care decesul a sute de oameni ar putea fi pus pe seama unor arme chimice sau biologice. Ca urmare a acestor investigații, au strâns o impresionantă colecție de amprente ale armelor biologice şi chimice, în 1995, USAMRIID i-a ajutat pe japonezi să identifice sarinul ca gazul folosit de organizația Aum Shinrikyo în atacul din metroul din Tokyo.

— Ce-i sarinul? întrebă Henry.

— Sarinul, somanul şi tabunul sunt toate gaze paralizante produse sau descoperite de o companie chimică germană, la sfârşitul anilor 1930. Chimiştii germani încercau să producă un insecticid mai eficient, dar au descoperit şi produs câteva gaze paralizante puternice. În timpul războiului, naziştii produceau

---

[3] United States Army Medical Research Institute of Infectious Diseases = Institutul de cercetare a bolilor infecţioase din cadrul Armatei americane. (n. tr.)

aceste gaze pe scară largă într-o uzină chimică din Breslau.

— În 1945, continuă Kimball, sovieticii au pătruns în uzină, au dezasamblat-o şi au mutat-o în Maica Rusie. Ei au pus mâna pe uzina chimică, însă SUA au pus mâna pe chimişti şi pe formulele lor. În plin Război Rece, noi am descoperit alt gaz paralizant, numit VX. Era mult mai puternic şi se evapora încet, aşa că rămânea mai mult timp pe câmpul de luptă.

— Să-i urăm bun venit gazului paralizant 101, exclamă Bill. E dintr-un curs pentru începători, explică el. Colonele, totul e foarte interesant, dar ce legătură are cu cazul nostru?

— E o lecție de istorie, suntem tari. Tocmai voiam să te pun la curent şi cu situația în care ne aflăm.

Bill înghiți în sec şi puse şovăielnic următoarea întrebare:

— Gazul care l-a ucis pe pescar era al nostru?

Colonelul Kimball se uită la ceilalți şi oftă:

— Da... Noi... Eu... am dat greş, gazul nostru a ieşit cumva din depozit, şi nişte tipi, poți să-i numeşti ticăloşi, au pus mâna pe această armă.

— Nu putea vreun cercetător nebun să prepare un pic de VX în laborator?

— Ba da. Orice profesor de chimie, cu laborator la facultate, ar putea prepara o cantitate mică de gaz paralizant. Profesorul ar putea omorî câțiva studenți, dar cuvântul cheie este „o cantitate mică”. Dacă vrei să produci în cantități mari, îți trebuie o uzină chimică de 100 de milioane de dolari. Numai asta îi împiedică pe toți nebunii să fabrice gaz paralizant. Statele îşi permit

s-o facă. Chiar şi cele mai sărace, însă nu şi oamenii fără mijloace atât de mari. Din păcate, în lumina celor aflate de voi, chiar şi un mic grup de oameni ar putea produce o mare cantitate de gaz paralizant, fără investiţii majore.

— La ce sumă te referi? întrebă Dr. Smithfield.

— Trei sau patru milioane de dolari. Ai nevoie de oameni, de mijloace de transport şi de o uzină cu tancuri de reacţie, boilere, condensatoare, compresoare şi rezervoare de depozitare. Poţi să transformi o fabrică de lapte într-una de bere. Nu e chiar aşa scump.

— Depinde, răspunse Bill, pentru fonduri de trei sau patru milioane e nevoie de un fel de organizaţie. Şi de ce ar fi vrut tipii ăia să omoare o mână de pescari?

— A fost un test, zise Kimball, ridicându-se şi ducându-se la fereastră. Pe 19 martie, a fost găsit cadavrul lui Jimmy Foote, un tehnician frigotehnist din marină, care lucra pentru Smith & Yardney; fusese găsit strangulat în spatele dubei sale, în Wiscassett, Maine. Legistul a stabilit că Jimmy Foote murise înainte să vină cineva din Salt Harbor să-i repare maşina. Poliţia a vorbit cu docherii şi a stabilit că tehnicianul de la Smith & Yardney fusese acolo în acea dimineaţă. Lucrase câteva ceasuri pe *Abbey G.* FBI-ul a preluat investigaţia de îndată ce s-a aflat că întreaga tragedie fusese provocată de gazul paralizant şi putea fi considerată un act terorist. Au găsit o instalaţie de ascultare foarte sofisticată în birourile lui Smith & Yardney şi au pus cap la cap toate informaţiile.

Kimball se uită la ei pe rând şi continuă:

— Acum suntem convinşi că asasinul era mai puternic decât Foote şi se deghizase în mecanicul care trebuia să vină de la Salt Harbor. Apoi, a pus gazul paralizant pe *Abbey* G ca să facă testul pe subiecţi umani, într-o zonă cât mai îndepărtată. Urmele acestui experiment trebuiau să fie înghiţite de apele Atlanticului de Nord, însă el nu s-a gândit că era posibil ca un submarin nuclear să recepţioneze semnalele emise de vasul care se scufunda şi să recolteze ce mai rămăsese din probe.

— Aşa că, îşi drese Bill glasul, acum ştiţi că e vorba de gazul nostru, nu-i aşa?

Kimball încuviinţă.

— Amintiţi-vă ce v-am zis: VX rămâne mult timp în aer! Ei bine, mai erau încă urme de gaz şi pe cadavrul pescarului, iar experţii de la USAMRIID susţin că e al nostru.

— Bine, e gazul nostru, continuă Bill, şi mai ştiţi că această operaţiune e derulată de o anumită organizaţie, care are cel puţin câteva milioane de dolari de investit, nu-i aşa?

— Datorită vouă, acum ştim cum scot gazul paralizant din unitate şi cum poate fi acesta reconstituit. Totuşi, ca să faci aşa ceva trebuie să ai o structură organizaţională şi capital.

Bill se întoarse la întrebarea care-l frământa.

— Cine sunt ticăloşii?

— Ei sunt ce a rămas din cea mai mare bandă de ticăloşi din secolul trecut. Colonelul se opri din vorbit şi se uită la cei patru bărbaţi între două vârste, care făceau front comun împotriva răului, încercând să-i

salveze pe oamenii nevinovați. Fac parte din cel de-Al Patrulea Reich. Sunt naziști.

— Doamne Dumnezeule, șopti Bill.

Capitolul 29

Colonelul Kimball rămase în picioare, se întinse și-și continuă povestea:

— La începutul Războiului Rece, ruși au infiltrat serviciile de spionaj și contraspionaj în toate guvernele țărilor satelite. Agențiile erau la fel cu *Komitet Godudarstvennoi Bezopasnosti* și cu *Glavnoe Razvedyvatel'noe Upravlenie.* Kimball pronunța perfect numele complet al KGB-ului și GRU-ului, ceea ce indica faptul că știa foarte bine limba rusă.

Kimball își mai puse o ceașcă de cafea și continuă:

— KGB-ul, ca și FBI-ul, au avut ca obiectiv inițial contraspionajul în Uniunea Sovietică și în celelalte țări din Pactul de la Varșovia. GRU, ca și CIA, se ocupa cu strângerea de informații din toată lumea. Uniunea Sovietică tolera și încuraja serviciile de spionaj din țările satelite să strângă informații din țările NATO, dar și să facă curățenie în propriile lor ogrăzi. Totuși, Statele Unite erau ținta principală a atacurilor GRU.

La sfârșitul anilor 1950, Markus Wolf a ajuns la conducerea *Hauptverwaltung Aufklarung,* sau HVA, principala filială a Serviciilor Secrete din Germania de Est, STASI. După cum știți, STASI avea legături cu numeroase organizații teroriste, printre care și Abu Nidal, Brigăzile Roșii, Bader-Meinhof și altele. În anii

1970, antrenau mulți teroriști arabi într-o tabără militară de lângă Berlin, numită Feldherrnhugel. La început, Wolf nu s-a implicat în activități teroriste, căci principala lui misiune era să formeze spioni care să se infiltreze în armata și industria Germaniei de Vest. E de la sine înțeles că est-germanii erau cei mai potriviți pentru treaba asta.

La jumătatea anilor 1960, sovieticii au ajuns la concluzia că cel mai bine era să-și trimită agenții în Statele Unite prin filiera din Germania de Vest. Atunci au început să lucreze cu Wolf, care avea spioni sub acoperire ca oameni de afaceri respectabili în Germania de Vest și pe care îi infiltra în companiile respective din Statele Unite. Wolf a fost creierul acestui plan, devenind astfel unul din cei mai mari spioni ai secolului XX.

Timp de 20 de ani, Wolf a recrutat spioni est-germani pe care i-a pus să lucreze sub acoperire în Germania de Vest pentru ca apoi să-i introducă în centrele de putere din Statele Unite. Agenții lui vorbeau o engleză impecabilă, erau deja cunoscuți ca reprezentanți ai companiilor vest-germane și deci ușor de introdus în filialele acestor companii din Statele Unite. Spionii erau plătiți cu multă generozitate de către americani și mai câștigau și de la STASI. Duceau o viață pe picior mare. Apoi a căzut Zidul Berlinului. Atunci au luat legătura cu cealaltă echipă.

— Naziștii, afirmă Bill.

Kimball încuviință:

— Doctor Kurt Schnedecker, adică Curt Decker, era, ca și mulți dintre compatrioții săi, un fost comunist; cu toții erau cârtițe sau agenți bine acoperiți, trimiși de

guvernul est-german cu peste 20 de ani în urmă. Decker şi-a terminat studiile aici şi are chiar şi un doctorat în chimie. Avea o carieră frumoasă ca director la o companie din industria chimică; pe urmă, când a căzut Zidul Berlinului, s-a făcut nevăzut.

— Dacă era comunist, ce legătură avea cu naziştii? întrebă din nou Bill.

— Kurt Schnedecker şi alţii ca el erau mai întâi nemţi şi apoi comunişti. După unirea celor două Germanii, guvernul democratic a încercat să obţină dosarele tuturor cetăţenilor din fosta Germanie de Est. Din păcate, membri unui partid în ilegalitate i-au dejucat planurile, ceea ce a oprit vânătoarea de vrăjitoare a agenţilor comunişti. Aceşti spioni recunoscători s-au dat la fund şi au fost primiţi cu braţele deschise în acel partid în ilegalitate.

— Credeam că neo-naziştii care au preluat ideile naziste, afirmă Bill, dar nu sunt decât o bandă dezorganizată.

— Aşa e, nu sunt decât o bandă. Însă adevăraţii nazişti au supravieţuit ca şi Ku Klux Klanul în prima jumătate a secolului XX. Opinia publică îi condamnă, dar sunt finanţaţi de mari oameni de afaceri. Naziştii mai cred şi că o mulţime de americani le împărtăşesc idealurile. Nu uita că Partidul Nazist American există încă şi o duce foarte bine. Sunt ca un aisberg din care vezi doar vârful. Şi-au asasinat chiar pe unii din cei mai vocali lideri, cum a fost George Lincoln Rockwell, pentru ca marea masă a partidului să rămână în umbră.

Bill se uită la Kimball şi scutură din cap.

— Nu e logic. Dacă săvârşesc acte teroriste împotriva americanilor, cum le-ar susține cineva cauza?

— Nu credem că îşi vor revendica actele teroriste pe care le comit. De fapt, credem că vor lăsa alte organizații teroriste să le revendice.

Bill continuă să-l fixeze cu privirea pe Kimball.

— Ce tot spui acolo? Majoritatea organizațiilor comit acte de terorism cu un anumit scop sau din răzbunare şi nu vor îngădui altora să-şi revendice succesele lor.

— Noi credem că organizația asta e altfel. Credem că sunt mercenari. Sunt cunoscuți sub numele de Consortium şi se laudă că au capacitatea să comită cel mai mare atac terorist care a avut vreodată loc pe pământul american. Mai mult decât atât, au anunțat că după runda întâi va fi un atac şi mai groaznic, urmat de o serie de alte atacuri. Cei care s-au folosit de ei n-au decât să revendice oricare dintre atacuri.

— Nu înțeleg, scutură Bill din cap.

— Consortium are nevoie de finanțare, aşa că se pun la dispoziția oricui care vrea să omoare cât mai mulți americani, câştigând astfel milioane de dolari. Banii sunt folosiți la finanțarea altor operațiuni şi cu fiecare atac reuşit câştigă şi mai mulți bani. Ei mizează că, în scurt timp, poporul american se va sătura de atacuri teroriste şi nu va mai agrea forma noastră de guvernământ. Şi atunci va răsări un partid extrem de conservator, care va prelua conducerea, pretinzând că e salvatorul națiunii. Planul e destul de simplu şi l-au aplicat cu succes şi înainte.

— Cum ați aflat de planul lor? întrebă Dr. Smithfield.

— Nu ştim toate detaliile, dar ştim cu ce se laudă. CIA a confirmat că ar putea să fie în posesia unei arme de distrugere în masă. Restul e doar speculare.

Bill se uită la colonel şi dădu din umeri.

— Îşi fac reclamă! Ăştia dau anunţuri la ziar care sună aşa: „Oferim terorişti cu experienţă”.

Kimball scutură din cap.

— Nu dau anunţuri în ziare, dar folosesc alte mijloace ca să-şi facă mesajele cunoscute celor interesaţi. STASI a colaborat cu o serie de organizaţii teroriste înainte de căderea Zidului, iar supravieţuitorii au păstrat legăturile. Naziştii au legături cu organizaţii teroriste din toată lumea, încă de la sfârşitul celui de-Al Doilea Război Mondial. Au trimis şi trupe de asalt în sprijinul Irakului în primul Război din Golf. Nu uita că guvernul cheltuie mult timp şi bani ca să distrugă acest tip de legături. E misiunea lor să împiedice eventualele atacuri teroriste împotriva cetăţenilor americani de acasă şi din străinătate.

— Bine, colonele! exclamă Bill, ştiu că pentru fiecare atac de care auzim la ştirile de seară, CIA şi FBI au dejucat peste zece, dar acum ce facem?

— Trebuie să găsim fabrica în care se face conversia. Parcul industrial era probabil doar un depozit. Potrivit deştepţilor de la USAMRIID, ca să scoţi gazul din carbon ai nevoie de un solvent puternic, care va umple locul din care a fost adsorbit gazul. Acest solvent concentrat şi amestecul de gaze trebuie încălzite în aşa fel încât solventul să se evapore, lăsând în urma sa gazul lichid VX. Ca să faci toate acestea, ai nevoie de

tancuri uriaşe de sinteză, boilere, schimbătoare de căldură, condensoare şi compresoare.

S-a auzit o bătaie la uşă şi Deiters s-a ridicat cu pistolul în mână. Apoi Deiters a deschis uşa şi sergentul Hennessey şi-a făcut apariţia, încărcat cu provizii şi cu o nouă garderobă pentru Bill. A dat lucrurile clienţilor săi nerăbdători.

— După cum ai zis mai înainte, continuă Kimball, ar trebui să aibă o fabrică de conversie la jumătate de oră distanţă.

— Să ne întoarcem la camioane, zise Bill şi se ridică.

— Care camioane? întrebă Deiters.

— Tirurile care se întorc de la incineratorul din Oklahoma, preciză Bill. Le putem urmări până la fabrica de conversie. E singura noastră pistă.

Colonelul se uită la Deiters şi întrebă:

— Poţi să afli când sunt programate transporturile la incinerator?

— Mă ocup chiar acum şi sun, se oferi Hennessey şi ridică receptorul telefonului din cameră.

— Are cineva vreo hartă? întrebă Kimball.

Deiters scoase una din servietă şi o întinse pe masă.

— De la Tulsa, camioanele pot ajunge la Salt Lake City doar pe două şosele interstatale. Probabil că o vor lua din Tulsa spre nord, pe I-70 şi apoi la vest spre Denver. De acolo, au două posibilităţi: sau se duc la nord, pe I-70, către Salt Lake City, şi apoi pe I-15, sau de la Denver o iau pe I-25 spre nord ca să ajungă pe I-80. Cred că ăsta e traseul pe care o să-l facă.

— Nu ştiu, căpitane, zise Bill şi se uită pe hartă. Nu cunosc şoseaua I-80 către est, dar am mers pe I-70. Cred că aş merge tot pe aceasta.

Hennessey puse receptorul în furcă şi exclamă:

— Tirurile au plecat la 13:00 ora locală.

— Sunt aproape 2000 de kilometri de la Tulsa până la Salt Lake City, asta înseamnă cam 24 de ore de condus, precizează Henry. În condiţii normale, şi fără să încalce regulile de circulaţie, cred că şoferii au plecat de la incinerator, au condus timp de zece ore şi au făcut o pauză de opt ore.

— Să respecte regulile de circulaţie? întrebă Dr. Smithfield. La urma urmei, sunt terorişti, de ce le-ar păsa de cum conduc?

— Nu trebuie să iasă cu nimic în evidenţă. Nu cred că şi-ar dori să fie opriţi de poliţie pentru vreo infracţiune.

— E miezul nopţii şi trebuie să fi ajuns la jumătatea drumului, continuă Bill. Dacă Decker intra în panică, le-ar fi spus să uite de foile de parcurs şi să se întoarcă naibii la Salt Lake City. Chiar dacă s-ar opri să-şi pună benzină sau să mănânce, tot ar putea ajunge aici pe la 11, mâine dimineaţă.

Kimball se mai uită pe hartă şi ordonă:

— Trebuie să supraveghem ambele şosele. Detectiv McNamara, ia-l pe Dr. Smithfield şi mergeţi pe I-70, din Autostrada 6, iar căpitanul Melon şi cu Deiters să se ducă pe I-80.

Henry se aplecă pe hartă şi întrebă:

— Dar întăriri nu primim?

— Nu avem oameni disponibili chiar acum, zise colonelul, ridicând ochii de pe hartă.

Doctor Smithfield se ridică şi aproape zbieră:

— Ce vrei să spui? Ne-ai făcut capul calendar că toţi de la Washington ţi-au aprobat planul, susţinând că situaţia e foarte gravă. Şi acum ne spui să ne descurcăm singuri!

— Doctore, vor veni întăriri, dar nu chiar acum. Sunt pe drum, însă nu vor ajunge aici până mâine dimineaţă.

Doctorul Smithfield îl fixă cu privirea pe colonelul Kimball, iar acesta îi întoarse privirea, apoi zise:

— Uite ce e, cineva de la depozit e implicat în treaba asta, aşa că nu putem avea încredere în tipii din Tooele. Deja am găsit un poliţist corupt, aşa că nu putem avea încredere în nimeni din poliţie. Doar în noi putem avea încredere. Trebuie să urmăriţi camioanele până la fabrică, fără să fiţi observaţi. Pe urmă, când o să ajungă aici tipii ăia de la Fort Bragg, o să ne năpustim asupra lor şi o să-i doborâm. Sper că totul se va termina până la prânz.

Doctorul Smithfield oftă, căci mai auzise de astfel de termene. De când fusese în Vietnam, nu prea avea încredere în ofiţerii de armată şi, în ciuda profesionalismului şi competenţei lui Kimball şi Deiters, nu putea să aibă deplină încredere în ei, din cauza trecutului. Doctorul Smithfield îl întrerupse pe Kimball:

— Tipul care l-a împuşcat pe Bill la Kim acasă s-a lăudat că mi-a omorât băiatul. Ce-o să se întâmple cu ticălosul ăla nenorocit?

— Avem noi grijă de el. E o problemă de securitate, răspunse Kimball.

— Ce vrei să zici cu... „avem noi grijă de el”? Doar ştii ce-o să se întâmple. Ştii ce are să facă. O să-şi ia un avocat celebru şi o să facă o învoială cu procurorul. Povestea lui e destul de solidă şi ar putea să iasă mai repede din puşcărie, sau să ameninţe că o să spună totul presei, ca să pună guvernul într-o lumină proastă şi să producă panică în rândul populaţiei. Apoi o să-l mituiţi să tacă.

Kimball şi-a pus mâinile pe masă cu palmele în sus, încercând să-l liniştească pe Smithfield, şi i-a zis pe tonul autoritar al unui comandant de armată:

— „Ticălosul ăsta nenorocit” face parte dintr-un complot care vrea să dea pe mâna teroriştilor din America arme de distrugere în masă. Este agentul unei puteri străine inamice. Va fi scos din ţară şi apoi interogat de specialişti. Odată ce au scos de la el şi ce lapte a supt de la mă-sa, va fi judecat de un tribunal militar şi executat. Pot să te asigur că specialiştii ştiu cum să scoată de la el absolut tot. Acum îţi dai seama, Doctore Smithfield, ce vreau să spun prin „avem noi grijă de el”. L-am cunoscut pe David şi te asigur că ticălosul ăla nenorocit o să-şi primească pedeapsa.

— Mâine vom avea o zi grea, afirmă Bill, după o tăcere stânjenitoare. Hai să mergem la culcare.

Şi-au pus ceasul la 6, ca să plece la 9, cu două ore înainte de sosirea tirurilor. Au încuiat uşile, au stins lumina, iar cei şase bărbaţi înarmaţi şi-au spus noapte bună şi s-au retras în camerele lor. Nu erau chiar în

situaţia familiei Walton[4]. Lui Bill i se părea că plecase într-o excursie cu colegii de liceu. Nu mai stătuse în aceeaşi cameră cu atâţia bărbaţi de când făcuse excursia din vacanţa de primăvară, dar mâine nu avea să fie aşa de distractiv; va fi una din cele mai importante zile din cariera lui.

Capitolul 30

Era în jur de cinci dimineaţa când îşi aşteptau toţi micul-dejun. Kimball veni din colţul unde se retrăsese să dea un telefon şi-i anunţă:

— Ştim cine l-a omorât pe David.

— Cine? întrebară toţi, în afară de Bill.

— Cum ai aflat? întrebă Bill.

Kimball hotărî să răspundă mai întâi la întrebarea lui Bill.

— Ne-a spus FBI-ul. Oamenii lor de aici le-au dat toate informaţiile care conduceau spre Karl Schmidt. Aşa îl chema când stătea în Germania de Est, dar de câteva zeci de ani se ocupa de afaceri în Statele Unite, sub numele de Peter Irwin. Este fiul lui Klaus Schmidt şi unul din lupii lui Skorzeny şi membru fondator al ODESSA.

Henry se uită uimit la Kimball şi apoi îl întrebă:

— Ce tot spui despre lupi şi ODESSA?

---

[4] The Waltons – serial american despre viaţa unei familii în timpul Marii crize economie din 1929 şi celui de-Al Doilea Război Mondial. (n. tr.).

— Ieri seară m-ai întrebat ce legături erau între STASI şi nazişti. Uite, asta era una dintre multele lor legături; Otto „Scarface” Skorzeny era unul din comandanții preferați ai lui Hitler. Era puternic, curajos şi credincios Reichului. În 1945, când germanii s-au retras din fața aliaților, Skorzeny a organizat detaşamente de rezistență care continuau să lupte în teritoriile ocupate. Aceste grupări se numeau Lupii. În timpul zilei erau oameni de afaceri obişnuiți, iar noaptea, la adăpostul întunericului, se transformau în vârcolaci care atacau cu violență forțele de ocupație. Îți sună cunoscut, nu?

— Deci, tatăl lui Irwin era unul din aceşti lupi? A supraviețuit războiului? întrebă Henry.

— Da. După război, a devenit membru al Organizației Ehemaligen SS-Angehorigen sau ODESSA, din care făceau parte foşti ofițeri SS care continuau după război lupta de rezistență. *Die Spinne,* sau Păianjenul, şi-a mărit numărul de membri, păstrând vii idealurile naziştilor. Tânărul Karl a crescut în acest mediu, însă după moartea tatălui său, a ajuns în STASI ca să-şi atingă anumite scopuri.

După ce l-a ascultat pe Kimball, Bill s-a dus la fereastră şi s-a uitat la străzile din Salt Lake City care începeau să se trezească la viață.

— Deci aceasta este una din legăturile dintre nazişti şi foşti membri STASI.

Kimball încuviință:

— Şi din fiecare legătură între STASI şi nazişti au luat naştere o sută de legături între *Der Spinne* şi

Partidul Nazist American. Ăştia-s tipii cu care ne luptăm.

Bill nu apucă să răspundă, pentru că se auzi o bătaie la uşă.

— V-am adus micul-dejun.

Deiters a dedus uşa şi chelnerul a intrat în cameră, împingând căruciorul atât de cunoscut. Acesta s-a uitat la cei din cameră şi s-a întunecat la faţă când i-a văzut aşa de preocupaţi. Se simţea de parcă ar fi intrat în cartierul general al lui Eisenhower, în ajunul Invaziei din Normandia. Deşi făcea această comparaţie, chelnerul părea mai interesat de temperatura ouălor şi de bacşişul ce avea să-l primească decât de politică sau de arme de distrugere în masă. Chelnerul îşi făcea doar treaba; aducea micul-dejun.

În timpul micului-dejun, mai studiară harta, puseră la punct orarul şi stabiliră punctele de intercepţie. Melon şi Deiters şi-au ales un loc pe I-80, de lângă ieşirea spre Emory, care era cam la 17 km N-E de intersecţia lui I-80 cu I-84. Emory, Utah este un cătun situat la aproximativ 80 kilometri de Salt Lake City şi la cam 30 de kilometri de graniţa cu statul Wyoming.

Bill şi Dr. Smithfield aveau să meargă pe Autostrada 6 înspre sud, către I-70. Vor merge până după derivaţia Price şi vor găsi un loc lângă ieşirea spre Wellington. Dacă o luai pe Autostrada 6, din I-70 scurtai drumul spre Salt Lake City cu 320 de kilometri. Toţi camionagiii ştiau asta. De acolo, vor putea să supravegheze tot traficul.

După ce primiră ultimele instrucţiuni şi îşi dădură numerele de mobil, cei şase se pregătiră să plece.

Sergentul Hennessey dădu ambelor echipe o cutie cu nişte snacks-uri şi un termos cu cafea, apoi îi şopti lui Bill.

— Domnule, aveţi cumva nevoie de bani pentru benzină?

După o pauză stânjenitoare, Hennessey continuă:

— Nu vreau să vă jignesc, dar ştiu că vi s-au distrus toate bunurile în incendiu şi nu ştiam dacă aveţi ceva bani gheaţă.

— Ai dreptate, zise Bill, uitându-se la sergent. Nici nu m-am gândit la asta, dar e adevărat că n-am niciun ban la mine. N-am nici măcar portmoneu. Tot ce am e o insignă nouă şi legitimaţia pe care mi-a dat-o ieri Henry. Îţi mulţumesc, sergent.

— Nicio problemă, uitaţi aici, îi zâmbi Hennessey, înmânându-i un teanc de bancnote de 20 de dolari.

— Mulţumesc. Ţi-i dau înapoi de îndată ce reuşesc să mă duc la bancă.

Deiters se uită la ei şi dădu din palme:

— Bine, hai să mergem!

În drum spre lift, Bill îi spuse Doctorului Smithfield:

— Mă bucur că mi-a adus Hennessey aminte de bani. Sunt falit.

— Şi eu.

— Are să fie un drum lung.

— Bine că ai zis. Trebuie să ne oprim la hotelul meu înainte să plecăm la drum.

— Bine, dar nu putem sta prea mult.

— Doar cinci minute, fu de acord Dr. Smithfield.

— Ce ai nevoie de acolo?

— De un colet trimis prin FedEx.

★★★

Decker se uită pe fereastră, luând o gură din gogoaşa glazurată, pe care o cumpărase de la bufetul din hol. Gogoaşa era cam veche şi mirosea cam ca în hol, adică a fum de ţigară şi a mucegai. Ca să-şi poată termina gogoaşa, a luat o gură de cafea neagră şi tare. Cafeaua era mai bună decât gogoaşa, dar nu grozavă. Se uită la ceas şi apoi în parcarea de la Great American Truck Stop.

— De abia aştept să plec de aici. Unde-ţi sunt băieţii? îl întrebă Adler, intrând în camera lui Decker. Îşi aprinse o ţigară şi luă ghidul HBO de pe televizor.

— N-am putut să dorm ieri seară şi nu era nimic la televizor. Am murit de plictiseală. De ce nu ne-am luat o cameră în care să fie un televizor cu canale preplătite?

Decker se uită urât la Adler.

— Nu vrei să stai tu pe locul din dreapta şoferului într-unul din tirurile alea? Într-unul fără suspensii. Scaunele alea sunt groaznice, pentru că există doar 50 de milimetri de spumă între fundul tău şi orice hârtoapă de pe drum. Să stai tu aşa 10-12 ore şi n-o să te mai plângi atât de condiţiile din cameră.

Adler pufni şi Decker se uită din nou în parcare.

— Au ajuns, zbieră Decker, începând să bată la toate uşile. Peste o clipă, toată echipa se strânsese în parcare, iar în următoarele 30 de minute descărcau remorcile, schimbau plăcuţele de înmatriculare, alimentau tirurile şi cumpărau cafea.

La 7:30 fix, într-o frumoasă dimineaţă senină din mijlocul deşertului, convoiul lui Decker, format din

patru tiruri cu remorci şi două jeepuri, ieşea din parcarea Great American Truck Stop, îndreptându-se spre sud, pe Şoseaua I-15.

★★★

Scurta oprire la hotelul Imperial i-a întârziat un pic pe Bill şi pe Doctorul Smithfield, însă acum se îndreptau spre sud, pe I-15. Bill se uită la ceas şi se îngrijoră puţin, căci erau cu aproape 20 de minute în întârziere. Oftă şi se uită la bordul maşinii, unde erau cele două pachete pe care le luase Dr. Smithfield de la hotel. Detectivul încercă să-şi satisfacă curiozitatea şi citi adresa expeditorului, în timp ce conducea.

Doctorul Smithfield stătea tăcut pe locul lui de lângă Bill şi nu se dezlipea de binoclul pe care i-l dăduse colonelul Kimball. Se uita cu atenţie la vehiculele care veneau în sens invers pe I-15, încercând să depisteze trei tiruri Kenworth de culoare bleumarin, cu remorci albe.

— E un mobil şi o nouă carte de credit American Express. Am plecat de la tine fără ele.

Bill nu înţelese:

— Ce anume? Pachetele? Nu observasem.

— Am dat telefon că mi s-a pierdut cartea de credit şi mi-au trimis una nouă. Nu-mi place să n-am bani la mine, răspunse Smithfield, scoţându-şi telefonul din ambalaj şi punând-l la încărcat în locul unde era bricheta. Apoi Dr. Smithfield examină cardul.

Bill se gândi la cărţile lui de credit. Ce bine că fuseseră distruse, dar ar fi fost şi mai bine să dispară şi situaţia conturilor. Se gândea la cardul lui Smithfield şi

la creditul lui nelimitat. Pe de altă parte, Bill se gândea că mai are 1500 de dolari pe cardul Visa. Din păcate, pe Master Card depăşise limita cu 200 de dolari, din cauza excursiei cu pluta. Aceasta era situația financiară a unui bugetar cu o fată care trebuia să meargă la facultate. Bill era pe punctul de a cădea în depresie din cauza situației lui financiare, când îşi aminti de uriaşa sumă pe care trebuia să i-o dea compania de asigurare pentru casa din Aberdeen Court care se făcuse scrum. Avea să încaseze cecul de la asigurări, să-şi ia un mic apartament şi să investească restul de bani. Bill se mai înseninã.

— În regulă, doctore Card de aur, hai să-i găsim pe ticăloşii ăia şi să sunăm cavaleria. Mai târziu poți să-ți foloseşti noul card ca să plăteşti cina.

Şi-au continuat drumul pe I-15 la sud de Provo, până la ieşirea spre Autostrada 6. Era trecut de 8, traficul se înteţise şi ei nu erau în graficul stabilit, aşa că Bill decise să aleagă alt punct de interceptare, mai aproape de oraşul Price. În consecință, cei doi au vorbit de una şi de alta timp de o oră. Dr. Smithfield urmărea traficul din sensul invers, în caz că tirurile îşi făceau apariția mai devreme, iar Bill conducea şi încerca să-şi amintească unde erau ieşirile de la nord de derivația spre Price.

Dr. Smithfield se uita cu binoclul la pasajul superior şi-l întrebă pe Bill:

— Aici ne oprim?

— Nu ştiu... Cred că e bine, dar nu-mi amintesc precis. E un loc bun. Nu putem să o luăm la sud de derivație, căci ne pot ocoli luând-o prin oraş.

Bill ieşi de pe autostradă, traversă drumul perpendicular şi parcă pe sensul de intrare înapoi pe Autostrada 6. Această poziție le îngăduia să supravegheze maşinile care veneau dinspre nord, în timp ce ei păreau că se duc înspre sud. În plus, locurile din față vor fi în umbră, nu vor suferi de căldură şi vor sta departe de privire indiscrete.

Bill alesese acest loc din motive întemeiate, dar omisese faptul că cei care veneau spre sud nu-i puteau vedea, dar îşi va da seama curând de avantajele acestei opțiuni. Neştiind ce noroc dăduse peste el, a deschis ferestrele, a oprit motorul şi a luat termosul de pe bancheta din spate şi i l-a oferit doctorului:

— Vrei puțină cafea?

— Nu, mulțumesc, nu e nicio toaletă pe-aici.

Bill se uită pe geam în zare:

— E una nu departe.

— Ai nişte hârtie igienică în coşul tău de pic... nic, Yogi?

— Nu, Boo Boo, nu am. Vrei un fursec?

— Nu, mulțumesc.

Bill îşi turnă o ceaşcă de cafea şi-şi puse două fursecuri în poală. Smithfield continuă să se uite la traficul lejer de pe Autostrada 6. Bill termină al doilea fursec şi mai luă o gură de cafea:

— Vrei să mă mai uit şi eu cu binoclul, doctore?

Era cât pe ce să-i răspundă, când şase vehicule au trecut razant pe lângă ei, îndreptându-se spre sud pe Autostrada 6. Convoiul era format dintr-un jeep negru, după care urmau patru semiremorci, fiecare având partea din față albastră şi câte o remorcă albă, iar un

alt jeep negru încheia coloana. Doctorul Smithfield se uită o clipă la tiruri, apoi îşi focaliză binoclul pe uşa din spate a ultimei remorci, mai precis pe colțul din dreapta sus al uşii. Acolo observă numărul 805.

— Ei sunt, exclamă Smithfield.

Bill tresări şi se uită la sensul dinspre nord, pe care nu era niciun vehicul.

— Unde sunt?

— Acolo! îi arătă Doctorul Smithfield. Se îndreaptă spre sud.

— Cum spre sud? Trebuiau să meargă spre nord. Nu sunt ei.

— Suntem în pustiu şi tocmai au trecut pe lângă noi două jeepuri negre şi patru tiruri bleumarin cu remorci albe, iar ultima avea numărul 805.

— Eşti sigur?

— Da.

— Cum de ne-au depăşit, de ce se duc spre sud şi de unde au luat al patrulea tir?

— Nu ştiu, dar ştiu că sunt ei. Hai să o luăm din loc!

Bill porni motorul, deblocă frâna de mână şi acceleră.

— Dacă te-ai înşelat, am putea să-i ratăm pe nenorociții ăia.

— Urmăreşte-i şi eu mă voi uita cu atenție la sensul dinspre nord, să văd dacă nu vine cineva. Ajunge-i din urmă şi ai să vezi că am dreptate!

— Nu mă pot apropia prea mult de ei, ar putea să ne recunoască şi să înceapă să tragă în noi. Suntem depăşiți numeric.

— Ai dreptate, ține-te mai departe de ei, dar urmărește-i.

— E prea devreme, nu pot fi ei.

— Poate că au găsit un mod să ajungă înaintea noastră. Nu putem risca să-i pierdem.

Urmărind convoiul câțiva kilometri, timpul se scurgea încet și Bill se uita cu atenție la fiecare vehicul de pe sensul spre nord. Cu fiecare kilometru făcut, își dădea seama că direcția era greșită. Convoiul o luă pe derivație și Dr. Smithfield se uită la vehiculele care făceau o curbă lungă spre dreapta, apoi spuse:

— Văd numerele de pe spatele remorcilor: 804, 805, 804 și 806. Ei sunt. Deși sunt destul de departe, îi văd foarte clar.

— Suntem în avantaj, pentru că nouă ne e mai ușor să ne uităm cu binoclul la remorcile albe decât le e lor să ne vadă prin oglinzile retrovizoare.

— Doar dacă nu ne urmăresc prin oglinda retrovizoare a ultimului jeep, mormăi Bill, pe când încetinea ca să mărească distanța dintre ei. Spune-mi când zărești remorcile albe cu binoclul.

Până să ajungă la ieșirea spre Wellington, Bill și Smithfield măriseră distanța dintre ei și convoi la peste un kilometru și jumătate. Dr. Smithfield se străduia să nu piardă convoiul din vedere, dar amândoi se simțeau mai în siguranță la o distanță apreciabilă de ei.

— Aici trebuia să vedem convoiul de patru tiruri, zise Bill, arătând spre ieșirea de pe autostradă.

— Ce bine că am întârziat!

Ieșirea spre Wellington era pustie, cu excepția unei dubițe roșu-închis, parcată pe pasajul superior în

sensul către nord. Acolo stătea asasinul cu o veche carabină Winchester în poală, aşteptându-şi prada, dar Federal Express nu-şi respectase „absolut deloc” orarul. Prin urmare, Bill şi Dr. Smithfield au ratat întâlnirea.

Capitolul 31

Căpitanul Joseph Deiters din Armata Statelor Unite şi Căpitanul Henry Melon de la Departamentul Poliției din Salt Lake City stăteau tăcuți pe locurile din față ale maşinii lui Melon, o Crown Victoria. Maşina de serviciu a lui Henry era parcată pe un drum de acces, paralel cu I-80, de lângă ieşirea spre Emory, aflat chiar la 29 de km de frontiera statului Wyoming. Drumul de acces se afla la peste 90 de metri la sud de autostrada interstatală, într-un loc mai înalt, aşa că Deiters şi Melon puteau să vadă bine autostrada pe o distanță de circa trei kilometri. Henry îşi parcase maşina pe contrasens ca să vadă mai bine, aşa că portiera de pe stânga ajungea până la parapet.

— Vrei nişte cafea? îl întrebă Henry pe Deiters, întinzându-i termosul.

Deiters se uita cu binoclul la şoseaua care se întindea în fața lui.

— Da, răspunse el, fără să-şi scoată binoclul de la ochi.

— Nu vrei şi un fursec?

— Nu, mersi.

— Ce drăguț din partea lui Hennessey să ne pună şi nişte snacks-uri, constată Henry.

— Nu-i stă deloc în obicei, poate i-a dat cineva cu ceva în cap... sau poate cineva i-a luat locul lui Hennessey, care a fost răpit de extratereştri.

— Fii serios, pare un tip de treabă. Un tip normal.

— Aparenţele înşală.

— Mersi de cafea, sper că nu e otrăvită.

— Nu cred că e. Nu a făcut-o Hennessey, ci Kimball. A făcut-o în cameră, cât timp vă pregăteaţi voi de plecare. E termosul lui, uită-te la iniţiale. Deiters îşi dădu jos binoclul şi-ai arătă iniţialele AJK gravate pe fundul termosului.

— Kimball nu pare un tip de treabă.

— Colonelul Kimball e un om dintr-o bucată; e un adevărat domn şi un comandant extraordinar. Am învăţat multe de la el şi am un deosebit respect pentru el.

— Glumeşti. Nu zici aşa doar pentru că e şeful tău?

— Nu, e un comandant grozav şi are grijă de oamenii lui. Este sever şi aşteaptă mult de la ei. Kimball nu ne ascunde nimic şi e foarte direct. E un şef pe cinste.

— Ai dreptate, căpitane, aparenţele înşală. Cred că e un ticălos de primă mână.

— Hei, nu mă înţelege greşit, uneori e mai al dracului. Nu ajungi colonel dacă eşti un molâu. Dar e un comandant bun, unul din cei mai buni pe care i-am avut.

Deiters îşi întoarse privirea la şosea în timp ce Henry turna cafeaua şi mai lua un fursec din pungă. Norii de dimineaţă se împrăştiaseră şi se anunţa o zi senină de vară. Priveliştea munţilor Wasatch era superbă, aşa că Henry se uita la munţi şi Deiters era atent la drum.

★★★

La peste 160 km depărtare, două avioane de transport Lockheed C-5B Galaxy de la Comandamentul Aviației Militare zburau deasupra Great Salt Lake Desert, la est de pista Bonneville. Avioanele părăsiseră cu cinci ore în urmă Fort Bragg şi tocmai trecuseră de renumitele câmpuri de sare, unde se stabiliseră şi se depăşiseră multe recorduri de viteză la sol. Transportoarele îşi continuară zborul spre sud pe deasupra spațiului aerian restricționat din zona pistelor de încercare Dugway, unde se stabiliseră şi se depăşiseră alte recorduri, dar trecute la secret şi îndosariate la secțiunea de cercetare. Avioanele masive s-au rotit în aer, apoi au coborât spre pista rareori folosită.

După aterizare, transportoarele greoaie au tras la hangarele vechi din mijlocul deşertului. După ce s-au oprit motoarele, botul rabatabil al fiecărui avion s-a deschis, lansând o rampă de descărcare. La trei secunde după ce rampa a atins asfaltul, a apărut din avion un taxi galben. I-a urmat o camionetă verde-închis care avea un abțibild cu o minge de fotbal lipit pe geamul din spate. Aceste vehicule au fost urmate de o dubă de instalatori cu Royal Flush pictat pe o latură şi un autocamion pe care scria Claypole Painting. Din primul avion au mai ieşit o mulțime de vehicule, printre care un Volvo Break, un camion Wonder Bread şi un Jeep Cherokee.

Al doilea a descărcat la marginea pistei o serie întreagă de autoturisme, dar şi un camion poştal şi o rulotă. S-a format o grămadă de maşini şi camioane, pe

care le vedeai de obicei la orice semafor din America. Ultimele cinci camionete descărcate erau sigur militare, pentru că erau vopsite în culori de camuflaj, dar locul lor nu era în acest deşert.

Aceste cinci camioane erau destinate planului de rezervă. Dacă oamenii din prima serie de vehicule dădeau greş, le luau locul cei din aceste camioane. Patru din ele erau pline cu materiale sanitare şi tehnicieni care ştiau ce să facă în cazul unui atac cu gaz paralizant. Al cincilea camion era plin cu saci pentru cadavre.

Locotenent-colonelul Jonathan Cahners coborî iute rampa de descărcare a primului avion Galaxy şi-l salută pe căpitanul Paul Stebbins. Cahners era înalt de 1,85m, cu pieptul vânjos şi umerii laţi. Cahners arăta mai mult ca un tăietor de lemne decât ca un paraşutist. Stebbins era mult mai scund decât Cahners şi atunci când se uita în sus la colonel era aproape orbit de lumina soarelui care venea din spatele lui Cahners. Deşi purta ochelari, căpitanul îşi mijea ochii, iar acest gest îl făcea să semene cu o cârtiţă care tocmai ieşise din tunel. Cârtiţa îl salută pe tăietorul de lemne.

Stebbins, ofiţerul de legătură între Armata Statelor Unite şi Garda Naţională din Utah, avea sarcina de a comanda această operaţiune. Căpitanul Stebbins era mai puţin soldat decât agent de asigurări. Dar astăzi era la comanda unei forţe antiteroriste de elită. Pentru a se conforma legii federale, mai bine zis decretului Posse Comitatus, această forţă de elită a fost trecută temporar în cadrul Gărzii Naţionale din Utah.

Stebbins era un om al cifrelor şi o ştia foarte bine, dar mai ştia şi că se implicase într-o operaţiune extrem de importantă şi era nerăbdător să-şi facă datoria. Spera să le spună copiilor şi nepoţilor săi ce rol măreţ jucase. Totuşi, locotenent-colonelul Cahners şi colonelul Kimball aveau să preia comanda operaţiunii. Stebbins ştia că avea să joace un rol minor, dar era totuşi mulţumit.

— Locotenent-colonel Jonathan Cahners, raportez.

Stebbins îl salută emoţionat şi îi întinse mâna:

— Bine aţi venit în Utah!

Cei doi îşi strânseră mâinile şi Cahners întrebă:

— Unde e colonelul Kimball?

— Ei bine, nu mai ştim nimic de colonel de la şapte dimineaţa.

— Dar de căpitanul Deiters? E la curent cu operaţiunea asta, nu-i aşa?

— O fi căpitanul Deiters la curent, dar eu nu sunt. Nu am nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplă aici. Am fost sunat azi dimineaţă de la biroul guvernatorului şi mi s-a spus să vin aici. Nu cunosc persoanele implicate. Ştiu doar că formal sunt la comandă, iar voi faceţi parte din Garda Naţională din Utah. Cahners s-a uitat urât la căpitanul Stebbins, iar acesta din urmă a continuat: Trebuie doar să vă urez bun venit în Utah şi apoi să nu mă amestec în treburile voastre. Îmi pare rău, domnule, dar asta e tot ce mi s-a transmis.

Colonelul Cahners îşi duse mâna la capul ras şi scoase din buzunar un carneţel şi un telefon mobil.

Formă o serie de numere şi aşteptă cu nerăbdare să i se răspundă.

— Alo, căpitanul Deiters la telefon.

— Bună, căpitane, sunt locotenent-colonelul Jonathan Cahners, tocmai am venit cu oamenii mei din Fort Bragg şi-l căutăm pe colonelul Kimball. Ştii cumva unde e?

— Nu, domnule. Când ne-am despărţit azi-dimineaţă, plănuia să se întâlnească cu dumneavoastră şi aştepta un telefon de la dumneavoastră sau de la cealaltă echipă.

— De la cealaltă echipă?

— Da, domnule. Colonelul are o echipă de doi oameni care ţin sub observaţie I-80, să vadă dacă nu se apropie convoiul de Salt Lake City, şi o altă echipă care face acelaşi lucru pe I-70. Le-aţi contactat?

— Nu. Kimball mi-a dat doar numărul tău de telefon.

★★★

Deiters îi dădu binoclul lui Henry şi îşi luă carnetul.

— Domnule, poftiţi numărul detectivului McNamara... Uitaţi-l pe colonel, vi-l aduc acum.

Deiters îşi puse mobilul în mâna stângă, iar cu dreapta deschise portiera, în timp ce o maşină blindată HumVee venea pe şosea şi se opri în faţa maşinii lui Henry. Căpitanii Melon şi Deiters au stat nemişcaţi, aşteptând să iasă cineva din vehiculul de camuflaj. Henry credea că văzuse pe cineva mişcându-se în HumVee, dar nu ieşi nimeni de acolo. Henry se uită la Deiters şi spuse:

— E ciudat. De ce nu... Henry Melon nu şi-a mai terminat niciodată propoziţia.

Pe când vorbeau cei doi, uşa din spate a HumVee-ului se deschise şi prin ea apăru ţeava armei M-16 a sergentului Hennessey, care trase o rafală. Parbrizul maşinii de serviciu a lui Henry era blindat, dar construit să reziste doar la câteva împuşcături de armă uşoară, dar nu unei rafale de gloanţe de mare viteză, trase de o armă automată de la foarte mică distanţă. Hennessey trăgea de la stânga la dreapta, iar parbrizul rezistă la primele două proiectile, apoi se sparse. Al treilea a zdrenţuit tapiţeria, iar al patrulea îl lovi pe Deiters în şoldul drept, aruncându-l înapoi în scaun. Următorul glonţ îi zdrobi lui Deiters clavicula, înainte să-i intre în umăr.

Al şaselea şi al şaptelea au lovit scaunul dintre Deiters şi Melon. Următoarele şapte l-au nimerit pe Henry Melon, după care lui Hennessey i s-a terminat primul încărcător şi se întoarse în direcţia opusă. Deiters se băgase sub bord, ca să scape de ultimele gloanţe din primul încărcător. Nu s-a mai auzit nimic, dar Deiters ştia că Hennessey îşi încarcă din nou arma. Avea să-i ia două secunde. Deiters nu putea să-şi mişte braţul drept, aşa că porni motorul cu mâna stângă şi băgă în marşarier. Apoi se întoarse şi apăsă pe acceleraţie cu stânga. Maşina răspunse la comenzi şi o luă cu viteză înapoi, îndepărtându-se de a doua ploaie de gloanţe trasă de Hennessey.

Deiters simţi impactul gloanţelor asupra maşinii pe când intrau în botul maşinii, capotă, radiator, sistemul de ventilaţie, pompa de apă, compresorul de aer

condiționat, servodirecție și în motor. Deiters știa că mașina n-o să mai reziste mult și că nu avea să supraviețuiască în ea, așa că porni la atac.

Când s-a întors, l-a străfulgerat o durere îngrozitoare în umărul drept. De fiecare dată când făcea o mișcare, simțea că i se smulgea brațul din încheietură, dar se întoarse din nou și puse schimbătorul de viteze în poziție intermediară. Căută ceva cu care să apese pe accelerație și atunci îl văzu pe Henry, sau ce mai rămăsese din el. Arma automată a lui Hennessey făcuse din el o grămadă de carne sângerândă. Deiters știa că Henry murise după primul glonț care-l nimerise, dar se blocă atunci când îl văzu în halul ăsta. Se opri o clipă, apoi începu să caute din nou și dădu de termos.

Deiters apăsă pedala de accelerație cu ajutorul termosului. Motorul s-a pornit și întreaga mașină a început să vibreze, în timp ce tahometrul se apropia de linia roșie. Deiters se ridică un pic și trase încet de volan spre dreapta și puse schimbătorul de viteze în poziție de mers. Cauciucurile scârțâiră și ieși din ele un fum albăstrui, atunci când motorul de 300 de cai putere a transmis prin arbore șocul la roți.

Mașina Crown Victoria a pornit înainte cu viteză, trecând razant cu partea dreaptă pe parapet. În timp ce mașina accelera, Deiters s-a ridicat, a tras de mânerul portierei cu mâna stângă și a deschis-o, trântindu-se în ea. S-a rostogolit din mașină, iar ușa s-a trântit după el. Deiters s-a izbit de asfalt, pentru că nu se putea sprijini în mâna dreaptă ca să-și atenueze căderea. S-a lovit tare la umărul stâng și brațul stătea să-i cadă din

umărul zdrobit de al treilea glonț al lui Hennessey. Durerea sfâşietoare provocată de distrugerea țesutului cartilaginos a fost chiar mai puternică decât cea provocată de împuşcătură. Durerea s-a intensificat când a făcut o mişcare în față şi s-a rostogolit, agitându-şi brațul nefolositor ca pe o măciucă.

Deiters se gândi să rămână un pic pe jos ca să-şi recapete forțele, dar ştia că Hennessey o să vină după el, aşa că se rostogoli la stânga, punând maşina între el şi atacator. În timp ce-şi încărca arma, Hennessey văzu portiera deschisă şi pe Deiters sărind din maşină, însă nu putea să tragă. Acum Hennessey lua în vizor maşina în mişcare care venea drept spre el şi lua viteză. A deschis focul.

Crown Victoria de două tone lovi spatele HumVee-ului cu o viteză de aproape 50 de kilometri pe oră. Impactul ridică spatele maşinii la peste un metru în aer şi aproape că-l aruncă pe Hennessey afară. Înaintarea maşinii de poliție a antrenat mişcarea concomitentă a ambelor vehicule. Deşi HumVee-ul era parcat, impactul împingerii maşinii de 300 de cai putere îl propulsă înapoi cu 25 de km/h.

Hennessey reveni în poziția în genunchi. Goli un încărcător întreg în compartimentul motorului, iar acesta se opri. Peste o clipă, benzina s-a aprins, iar maşina de serviciu a lui Henry Melon a luat foc.

Hennessey se târî înapoi pe locul şoferului, băgă în viteză HumVee-ul şi începu să târască după el maşina în flăcări. Coliziunea lipse maşinile.

Pe când Hennessey era preocupat să se detaşeze de Crown Victoria, Deiters se ridică în picioare, traversă

şchiopătând şoseaua şi urcă clătinându-se pe un dâmb. Găsi o ascunzătoare între stâncă şi nişte tufişuri, îşi scoase pistolul din toc şi evaluă situaţia în care se afla. Hennessey avea o armă de precizie cu o rază de acţiune mai mare şi cu posibilitatea de a trage mai multe gloanţe. În schimb, Deiters avea avantajul că stătea ascuns şi era aproape imposibil să îl vadă cineva. Deiters era trăgător de elită şi, în condiţii normale, i-ar fi plăcut provocarea, căci era sigur că putea să-l împuşte pe Hennessey între ochi.

Dar, din păcate, acestea nu erau condiţii normale. Deiters era într-adevăr un trăgător de elită, dar trăgea cu mâna dreaptă, iar acum braţul drept îi atârna pe lângă corp şi nici stângul nu era prea bun. Se uită la mâna stângă care îi tremura, pe când încerca să ţină pistolul şi ajunse la concluzia că n-avea nicio şansă.

Hennessey a întors maşina şi a luat-o încet pe urmele de cauciucuri, până a trecut peste o grămadă de cioburi şi de cartuşe goale. S-a uitat la parapet să vadă dacă nu era pătat cu vopsea neagră. Concomitent, se uita şi la asfalt. Hennessey opri HumVee-ul, ieşi din maşină, se aplecă şi puse mâna pe asfalt. Analiza lichidul roşu şi vâscos de pe degete şi zâmbi când simţi în nări mirosul minunat de sânge. Hennessey se ridică în picioare, îşi puse arma M-16 pe umăr şi cercetă terenul. Căuta să vadă unde erau călcate în picioare tufişurile, unde erau crengi rupte sau iarbă pătată de sânge. Hennessey era pe urmele lui Deiters.

Îşi concentră privirea asupra stâncii de pe înălţimea de la 100 de metri. Urmări cu privirea umbra de la poalele dâmbului, până când aceasta ajunse pe şosea.

Îşi puse arma în poziţie de tragere. Era gata să tragă la orice mişcare, căci nu voia să-i dea nicio şansă adversarului său. Se apropie cu prudenţă de locul unde se termina poteca şi începea şoseaua. Se aşeză în genunchi şi găsi din nou sânge. Hennessey se uită la urma pe care o lăsase Deiters când se târâse pe dâmb. Deodată, îşi mută privirea la dreapta şi văzu locul unde se ascundea Deiters.

Deiters îngheţă de spaimă. Avea impresia că Hennessey se uita chiar la el; îi vedea bine ochii. Hennessey nu-l putea vedea încă pe Deiters, dar ştia unde este şi trebuia să se apropie până îl vedea clar. Totul se va termina pentru el cu o singură rafală. Hennessey urca dâmbul, ţintind cu arma M-16 în direcţia unde trebuia să fie Deiters.

Deiters stătea complet nemişcat, căci ştia că Hennessey va trage imediat ce o să-şi găsească ţinta. Deiters se gândea ce şanse mai avea. Ca să rămână în viaţă, trebuia să-l omoare pe Hennessey sau măcar să-l împuşte, ca să nu mai poată trage; asta e singura lui şansă. Trebuia să-l omoare cu primul glonţ.

Hennessey urcă încet pe dâmb, ajunse cam la 50 de metri de Deiters, se opri şi îl luă în vizor, gata să tragă. Totuşi, nu trase, pentru că observă că în tufişul din faţa lui nu se afla Deiters. Îşi continuă urcuşul încă vreo 5 metri şi se opri din nou. Se uită fix la Deiters.

Lui Deiters îi bubuia inima în piept. Era sigur că Hennessey îl observase. Îi putea auzi respiraţia şi chiar să-l simtă. Deiters era în pericol, dar Hennessey se afla încă destul de departe, însă trebuia să se mişte înainte să poată trage. Hennessey o să-l vadă mişcându-se şi l-

ar putea omorî înainte ca el să tragă primul foc. Deiters îşi ţinu respiraţia şi aşteptă.

— Hei, ce-i aici? E asta maşina ta? ţipă un om de pe şoseaua din spatele lui Hennessey. Era un comis-voiajor care se oprise să vadă ce era cu maşina care ardea şi-l văzuse pe Hennessey urcând dâmbul. Hennessey se întoarse fără să vrea ca să vadă ce se întâmpla. Dar chiar în acea clipă îşi dădu seama că făcuse o greşeală fatală.

Deiters îşi ridică cu greutate braţul stâng şi trase un glonţ în spinarea lui Hennessey. Îl nimeri între omoplaţi, îi secţionă şira spinării şi se opri în spatele sternului. Corpul fără viaţă al lui Hennessey se prăbuşi şi se rostogoli în jos pe pantă, înspre trecătorul curios.

În timp ce Deiters făcea eforturi să se ridice, îl văzu pe comis-voiajor alergând la maşina lui şi demarând. Deiters se uită la umărul său stâng. Îl durea ca naiba, dar sângerarea se oprise. Nici umărul drept nu arăta prea bine, era acolo o gaură şi curgea puţin sânge, dar nu simţea nimic, doar că nu-şi putea mişca deloc braţul. Coborând cu greu dealul, se înecă de la praful lăsat de maşina comis-voiajorului. Se bucura că apăruse acel tip, dar ar fi vrut să stea mai mult pe acolo.

Deiters se duse la maşină şi deschise portiera de pe partea şoferului, sperând să găsească cheile de contact şi poate un telefon mobil, dar îl găsi doar pe colonelul Kimball. Deiters se dădu înapoi.

— Colonele!

Deiters se holba la colonel, dar colonelul rămânea nemişcat.

— Colonele!

Corpul colonelului Andrew Kimball se afla pe locul de lângă şofer şi stătea drept datorită centurii de siguranţă. Deiters se urcă cu greu pe locul şoferului şi atinse gâtul colonelului cu mâna; era rece şi rigid. Kimball murise de câteva ore.

Şocat de ce se întâmplase, Deiters se lăsă pe scaun. Nu ştia ce să facă în continuare. Trebuia să-şi limpezească gândurile şi să raţioneze. Sirena unei ambulanţe se auzea din ce în ce mai aproape, aşa că nu avea prea mult timp la dispoziţie. Se gândea că aveau să vină paramedici şi poliţia şi nu ştia ce putea să le spună.

Revăzu scena în minte. Erau trei morţi, un rănit grav şi o maşină în flăcări pe o rază de o sută de metri. Se afla aici ca să-i împiedice pe nazişti să fure gaz paralizant, când subordonatul său, care tocmai îl omorâse pe comandant, îl încolţise pe el şi pe poliţistul care îi era partener. „Apropo, se gândi el, nu sunaţi la bază, pentru că nimeni de acolo nu ştie ce facem aici.” Deiters scutură din cap şi se gândi la o explicaţie mai plauzibilă. Putea să spună că au fost atacaţi de extratereştri şi tot suna mai bine.

Deiters se aplecă în faţă, îşi puse capul pe volan şi-l cuprinse frigul din cauza şocului. Ca prin ceaţă auzi un ţârâit şi se strădui să-şi vină în fire, pe când bâjbâia cu mâna stângă care îl durea la fiecare mişcare, după obiectul enervant care imita sunetul. În sfârşit găsi mobilul, iar ţârâitul încetase. Deiters se uită lung la telefon şi recunoscu iniţialele AJK.

Deiters se lăsă pe spate în scaun, fiind din ce în ce mai şocat. Sunetul sirenelor se auzea mai tare, iar el ştia că paramedici vor veni în curând, aşa că îşi vârî mobilul în buzunarul de la pantaloni. Va încerca să explice poliției ce se întâmplase fără să intre în amănunte. Avea să-i roage să-l sune pe McNamara, dar mai întâi o să aţipească puţin, pentru că era epuizat.

★★★

— Ticălosul naibii! înjură locotenent-colonelul Cahners printre dinți, în timp ce închidea mobilul şi se întorcea spre cârtiță. Stebbins, ai idee ce dracu' se întâmplă aici?

Stebbins se holba la Cahners. Colonelul începea să-şi piardă controlul; se înroşise la față, iar Stebbins aproape că îi simțea bătăile accelerate ale pulsului şi îi vedea îngroşându-se venele de pe gât şi frunte. Îl întrebă cu prudență pe Cahners:

— Cu tot respectul, domnule, nu particip la această operațiune decât de vreo cinci ore. Cum v-am zis şi înainte, n-am nici cea mai vagă idee despre ce naiba se întâmplă aici şi cred că am fost ales chiar din această cauză. Tot ce ştiu e că nu trebuie să folosim aparatele de emisie-recepție. Îmi pare rău, domnule.

— Stebbins, şopti Cahners, apropiindu-se de micul căpitan, o să-ți spun un secret.

Cahners se aplecă până ajunse la câțiva centimetri de capul lui Stebbins. Erau acum aşa de aproape, încât Stebbins simțea căldura din fața roşie ca sfecla a lui Cahners. Cahners continuă pe un ton grav.

— Dacă sufli un cuvânt despre ce-o să-ți spun, o să am grijă să-ți faci din plin datoria şi am să te iau cu mine la Fort Bragg. Acolo o să-ți fac viața un chin. Pricepi, nu-i aşa?

Stebbins dădu din cap că da, iar Cahners reluă:

— Suntem aici într-o misiune foarte importantă şi trebuie să avem grijă de o echipă de prestigiu care poate salva mii de vieți. Căpitane, înțelegi că e vorba de viețile a mii de americani? Din păcate, tipul care conduce echipa asta nu poate fi găsit şi n-a lăsat niciun bilet sau vreo nenorocită de urmă.

— Înțeleg, domnule. Şi ce trebuie să fac eu?

Cahners se dădu înapoi.

— Trebuie să-i găsim pe colonelul Andrew Kimball şi pe căpitanul Joseph Deiters. Sunt în misiune la Depozitul de Arme Chimice Deseret, mai exact la Unitatea de distrugere a armelor chimice din Tooele. Vreau ca tu să dai telefon la depozit ca să vezi unde sunt aceşti doi domni. Să întrebi în aşa fel încât să nu dai loc la bănuieli. Să nu pomeneşti de vreo misiune oficială a Armatei. Spune-le că eşti căpitanul Stebbins şi apoi inventează ceva credibil ca să afli unde sunt Kimball şi Deiters. Poți să le spui că au probleme de sănătate sau vreo întâlnire cu foştii colegi de armată. Nu-mi pasă ce le spui, numai nu le spune că e ceva oficial. S-a înțeles?

— Da, domnule.

Capitolul 32

— O iau pe I-70 către est, spuse Smithfield.

— Unde se duc ăştia? întrebă Bill, fără să aştepte un răspuns.

— Ai semnal?

— Nu, deloc. Nu o să avem semnal până nu ajungem la intersecție.

— Kimball nu poate să sune cavaleria dacă nu ştie unde suntem.

— Ştiu asta, dar nu putem suna de la o cabină telefonică. Dacă ies de pe şosea, îi pierdem. Noi ştim unde suntem, dar nu ştim unde se duc ei.

— Benzină avem?

— Am făcut plinul de dimineață. Conduc acelaşi tip de vehicul, aşa că ar trebui să rămânem toți fără benzină cam în acelaşi timp.

— Dar tirurile?

— Nu ştiu ce rezervoare de benzină au sau cât consumă. Trebuie să ne descurcăm.

— Sunt nemți şi le plac motoarele Diesel. Dacă au jeepurile lor motoare Diesel?

— Nu m-am gândit la asta, oftă Bill. Dacă au motoare Diesel, au un avantaj de 160 de km față de noi. Dacă facem în jur de 960 de km, trebuie să ne oprim. Nu putem risca să rămânem fără combustibil şi trebuie să ne alegem un loc unde să staționăm. O să accelerez ca să-i prindem din urmă.

— Ne trebuie semnal la telefon şi acoperire.

Bill luă telefonul şi scutură din cap.

— N-are semnal.

— Da' stația?

— Nu.

— Folosesc toate departamentele aceeaşi frecvență?

— Nu, s-ar intercala, aşa că departamentele care sunt aproape unele de altele folosesc frecvențe diferite.

— Ai prins vreodată frecvența unui alt departament?

— Nu în oraş, dar mai prind câte ceva, când călătoresc. De obicei e de la poliția portuară sau de la vreo patrulă de poliție dintr-un orăşel.

Dr. Smithfield lăsă jos binoclul, se frecă la ochi şi îşi dezmorți gâtul. Încercă să se mişte dintr-o parte în alta pentru că îi amorțise umărul, dar tresări de durere căci făcuse prea mult efort în acea zi, având în vedere coastele lui rupte.

— Te dor ochii? întrebă Bill.

— Nu, însă nu pot spune acelaşi lucru despre umeri şi gât.

— Să schimbăm locurile, va fi un drum lung şi trebuie să şofăm pe rând. Trebuie să fac pipi. Trebuie să ne mişcăm repede, ca pompierii chinezi.

— E o idee bună, dar trebuie s-o facem organizat.

— Trebuie să faci şi tu pipi? întrebă Bill.

— Nu, da mi-am amintit de un citat din Wellington.

— Cine e Wellington?

— Spre sfârşitul carierei sale militare de succes, un tânăr soldat i-a cerut lui Wellington sfaturi tactice. Wellington i-a spus că un bun soldat nu trebuie să piardă nici o ocazie să urineze.

— După această referință istorică, o să opresc înainte să urcăm din nou pe autostradă.

Totul a mers strună, iar în două minute erau din nou pe drum. Dr. Smithfield acceleră ca să îi ajungă din urmă şi apoi încetini la 110 km/h ca să aibă aceeaşi viteză ca ei. Dr. Smithfield se concentra asupra şofatului şi Bill se uita cu binoclul la convoi. Au pierdut peisajul spectaculos de la marginea Podişului Tavaputs, de unde se vedea valea râului Colorado din amonte.

— Ştii, exclamă Dr. Smithfield, că ne îndepărtăm de întăriri.

Bill răspunse fără să-şi dea jos binoclul de la ochi:

— Sunt la aproape 16 km de frontiera statului Colorado şi ar trebui să am semnal când ajungem la marea intersecție. O să putem vorbi cu Kimball în 40 de minute.

Dr. Smithfield oftă:

— Avem un avans de 400 de kilometri. Kimball o să ne ajungă din urmă până seara şi va trebui să-i urmărim pe ăştia toată noaptea.

— O să se oprească la ieşirea asta! strigă Bill, cu binoclul încă la ochi şi arătând în direcția panoului de bord.

— Şi ce vrei să fac?

— Încetineşte. Nu vrem să fim fix în spatele lor când se opresc.

Smithfield reduse la 80 km/h şi Bill se uita cu teamă cum se micşora distanța dintre ei şi convoi. Bill nu mai avea nevoie de binoclu.

— Crezi că marea intersecție este destinația lor finală? întrebă Smithfield.

— Sper, dar în caz că fabrica de procesare nu arată ca un popas pentru tiruri, cred că se opresc să mănânce.

Dr. Smithfield oftă.

— Asta înseamnă că vor să facă un drum mai lung.

— Cred că ai dreptate. Opreşte-te la benzinăria aia. Deschid eu rezervorul. Cât timp plăteşti pentru mâncare şi benzină cu cardul, o să stau cu ochii pe ei.

— Dar cu telefonul ce facem?

— Am semnal. O să sun în timp ce alimentez.

Dr. Smithfield trase la o pompă, ieşi şi se duse la magazin. Bill începu să alimenteze şi-i strigă lui Smithfield:

— Doctore, cumpără o cană sau un termos.

Dr. Smithfield se uită mirat la el.

— Pentru ce? replică el.

— Aminteşte-ți ce ai spus de Wellington, răspunse Bill.

Doctorul Smithfield se opri o clipă, dădu din cap, zâmbi, îi făcu semn cu mâna lui Bill şi intră în magazin. Bill formă numărul lui Kimball. După ce sună a şaptea oară, Bill auzi vocea înregistrată a lui Kimball: „Bună, sunt colonelul Andrew Kimball, nu sunt momentan disponibil, aşa că lăsați-vă numele şi numărul şi vă voi contacta cât de repede pot."

Bill nu ştia exact cât trebuia să vorbească şi nu ştia cine avea acces la căsuța vocală a lui Kimball, aşa că decise să fie formal: „Colonele, sunt Bill, Am... Am găsit o ofertă bună la nişte camioane. Mă duc să văd dacă putem obține o ofertă mai bună în Colorado. Sunați-mă!"

Când Bill termină de alimentat, Dr. Smithfield venea de la magazin cu o pungă de gheață şi cu o geantă frigorifică. Când ajunse la pompe, puse jos ce cumpărase.

Bill îl întrebă:

— Ce fac prietenii noştri?

— Cred că alimentează şi mănâncă friptură şi ouă.

— Avem sanvişuri, zise Dr. Smithfield, deschizând geanta frigorifică, şi iaurturi, mere, fulgi de porumb, suc de portocale şi mere, cola dietetică, chipsuri şi şervețele umede.

— Ai cumpărat toate astea la benzinărie? Trebuie să fi costat vreo 50 de dolari.

— Cam aşa, dar am păstrat bonul, poate mi-l decontează poliția.

— Nu-ți face speranțe.

— Ce a zis Kimball?

— Am dat de căsuța lui vocală.

— Glumeşti. Credeam că această operațiune e de mare importanță pentru el.

— Da, şi eu, dar putea să vorbească la telefon în acel moment.

— S-ar putea, dădu din umeri Dr. Smithfield. Dar cu Deiters ce e?

— Am dat tot de căsuța vocală, scutură Bill din cap şi murmură: Urăsc căsuțele vocale. Bill se uită în jur şi continuă: Trage maşina mai încolo la umbră, iar eu o să mă duc la toaletă. Pe urmă putem să luăm cina în aer liber şi să-i aşteptăm să facă prima mişcare. Stai cu ochii pe ei. Mă întorc imediat. Bill se întoarse la maşină peste câteva minute şi îl găsi pe Dr. Smithfield

mâncând un sanviş şi o pungă de Frito's. Bill se urcă în maşină, mai formă o dată numărul lui Deiters şi auzi vocea robotului: „Numărul la care ați sunat este închis sau nu e în zona de acoperire. Sunați din nou."

Bill închise:

— Ce-o fi cu băieții ăştia? S-or fi dus să joace golf?

— Dar cu Henry ce-i?

— Am încercat să-l sun, dar mi-a răspuns tot căsuța vocală. Cred că trebuie să aşteptăm.

— Ia un sanviş, fac eu cinste.

Cei doi mâncară sanvişurile, urmărind mişcarea din parcare. Bill încercă să-i sune pe Kimball, Deiters şi Henry, dar fără succes. Amândoi se plimbară în jurul maşinii ca să se mai dezmorțească şi să uite de frustrare şi de durerea din umeri şi coaste. Dar nu le-a fost de mare ajutor.

După ce mâncară, camionagiii ieşiră din restaurant şi se învârteau pe lângă tiruri. Bill şi Smithfield intrară în maşină, iar Bill se uită cu binoclul la şoferi şi la pasagerii lor. Bill a numărat 16 tipi.

— Au cel puțin doi şoferi pe camion, aşa că pot conduce toată noaptea.

— Câți?

— Şaisprezece... ticălosu' dracu'! Bill se aplecă în față şi focaliză binoclul.

— Ce e? întrebă Smithfield.

— Nu e ceva, e cineva... e Adler. Stă lângă Decker.

— Ia să văd şi eu, îi ceru Smithfield binoclul, ca să-i vadă şi el. Nenorocitul! L-a omorât pe David. El şi cu Decker au ordonat să fie omorât.

— Demarează! Trebuie să plecăm şi noi.

Convoiul plecă din parcare şi se întoarse pe I-70, luând-o pe sensul spre est. Bill şi Dr. Smithfield îi urmăreau la o distanță de trei kilometri. Se îndepărtau de întăriri cu 1,5 km/minut.

Bill oftă:

— Totul e logic acum. Adler e omul lor din interior, pentru că ştia programul computerului. La naiba, doar el îl făcuse, şi mai ştia şi cum să manipuleze datele şi să le ascundă.

— A mai jucat şi rolul câinelui de pază. El ştia primul când se apropia cineva prea mult de adevăr. I-o fi spus David ce-a descoperit. Nenorocitul dracului!

— Îl aveau pe Adler la depozit şi pe Cunningham în poliție ca să fie siguri că o să primească un pont dacă apărea un civil care să le facă probleme.

— Cunningham avea misiunea să facă o perdea de fum în caz că trebuiau să elimine pe cineva care îşi băga nasul, cum a fost fiul meu.

— Sunt 16 în maşini, iar la unitatea de procesare probabil că sunt şi mai mulți. Avem un adversar redutabil.

— Da, răspunse Bill, dar trebuie să dăm doar un telefon ca să ne vină întăriri. Asta numai dacă vor răspunde vreodată la nenorocitele lor de telefoane.

— Crezi că mai au oameni la depozit sau în poliție?

Bill se opri şi îşi dădu jos binoclul:

— Sper că nu. Dacă mai au, probabil că ştiu de cavalerie şi de punerea sub supraveghere.

— Acum e posibil să fim cei vânați, nu vânătorii.

Capitolul 33

Decker stătea pe locul de lângă şofer din primul jeep, iar şoferii din tura de noapte dormeau în spate. Decker îl pusese pe Adler în Jeepul din urma coloanei, scăpând astfel de chinul de a-l auzi pe marele Adler vorbind tot timpul despre el însuşi.

Decker îşi luă mobilul şi formă un număr cunoscut. După ce sună de câteva ori, auzi vocea robotului spunându-i că telefonul e închis sau în afara zonei de acoperire. Se uită la ceas şi se gândi că Hennessey trebuia să fi dat raportul cu o oră în urmă.

Decker luă harta şi stabili unde erau, la est de marea intersecţie. Denver era la aproximativ 270 km de drum de munte. Avea să le ia patru ore să traverseze Munţii Stâncoşi şi nu prea o să mai aibă semnal. Decker formă repede alt număr:

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Mai nimic. Am aşteptat până la prânz, dar McNamara n-a apărut.

— Puteau să treacă pe lângă tine fără să-i vezi?

— N-aveau cum. Poate au luat-o pe un alt drum, caz în care nu aveam cum să-i văd deloc. Aşa că din punctul meu de vedere nu te urmăreşte nimeni.

— Nu-mi pasă mie de părerea ta. Te-a sunat sergentul?

— Nu. Nici pe mine, nici pe băieţii din centru.

— Sună-mă când afli ceva!

Decker nu se simţea în largul lui după ce închise telefonul. Voia să ştie unde e inamicul. Decker se uită din nou la ceas şi îşi dădu seama că mai aveau 28 de

ore, iar asta nu-l făcea să se simtă mai puțin frustrat. Oftă când se uită la mobilul care nu-i era de niciun folos şi se împăcă cu situația. Se adânci în scaun şi-şi luă cartea din buzunarul lateral al portierei. În următoarele patru ore, se va uita la peisaj sau va citi din roman. Acest interludiu avea să fie cel mai plăcut aspect al călătoriei.

★★★

Robert Hastings, şeful Poliției din Salt Lake City, răspunse de pe linia sa privată, după al doilea țârâit.

— Aici căpitanul Hastings.

— Bob, Ted Koslawski la telefon.

— Ted. Cum mai merg lucrurile la Poliția rutieră din Utah?

— Bob, am nişte veşti proaste... acum câteva ore am găsit cadavrul carbonizat al lui Henry Melon în maşina sa.

— Henry? întrebă Hastings, simțind un nod în gât. Îl ştiu pe Henry de aproape 30 de ani... Doamne... eşti sigur?

— Da, victima avea insigna lui Henry, nu a ars în incendiu, iar plăcuțele de înmatriculare se potrivesc. Nu e nimic oficial până nu îl vede legistul, dar cred că el e. Am mai găsit un HumVee al Armatei SUA cu un mort şi cu unul aproape mort înăuntru şi un sergent mort în tufişurile de lângă HumVee. Cred că totul se leagă. Poți să ne ajuți?

— Sigur, răspunse Hastings, încă şocat de veştile primite. Nu ştiu la ce lucra Henry, trebuie să verific, te sun eu.

Hastings puse uşor telefonul în furcă. Ştia că Henry lucrase cu Bill McNamara la cazul Smithfield şi mai ştia şi că guvernatorul era implicat, dar nu ştia detaliile. Hastings se duse la computer şi luă agenda ca să găsească numărul lui Bill McNamara. Formă numărul lui Bill şi auzi mesajul zilei.

Hastings se aplecă şi apăsă pe butonul interfonului de pe telefon:

— Stephanie, trebuie să ajung la Emory. Reprogramează-mi toate acţiunile din această după-amiază.

★★★

Locotenent-colonel Cahners vorbea la mobil, pe când trecea pe sub aripa avionului Galaxy, şi îi ruga pe cei de la Washington să găsească un al treilea plan de acţiune. Era cât pe ce să-şi iasă din nou din fire, când a văzut pe cineva traversând drumul în fugă. Stebbins strigă:

— Colonele, tocmai am vorbit cu depozitul şi mi-au zis că au primit un telefon de la poliţie. Kimball, Deiters şi Sergentul Hennessey au avut un accident de maşină.

— Ce accident? Am auzit împuşcături în timp ce vorbeam cu Deiters. N-a fost un accident.

— Poliţia rutieră din statul Utah a securizat zona, dar n-a zis prea multe.

— Unde a avut loc acest „accident”?

— În Emory, Utah. E cam la 300 de kilometri de aici.

— Kilometri de autostradă sau de zbor?

— De autostradă.

— Şi cu elicopterul ce distanţă e?

— 210 sau 220. Pot verifica.

— Era o întrebare retorică, căpitane. Fă-mi rost de un elicopter! Chiar acum.

— Asta pot să fac, domnule, răspunse Stebbins şi alergă înapoi la vechiul hangar. Peste două minute, Stebbins raportă relaxat: Va veni aici un elicopter să vă ia. Se opri să-şi tragă sufletul şi să se gândească. Un elicopter va veni să vă ia în aproximativ 15 minute. Putem ajunge la Emory într-o oră.

— Minunat. Şi cine e de serviciu acolo?

— Maiorul Koslawski de la Poliția rutieră din Utah. Poftiți numărul lui, îi zise Stebbins şi îi înmână o hârtiuță.

— Foarte bine, afirmă Cahners, îşi aruncă ochii pe hârtiuță şi îşi scoase mobilul din uniforma de militar.

Îi răspunse o voce profundă de bărbat:

— Bună ziua, Poliția rutieră din Utah, postul din Emory. Cu ce vă putem ajuta?

— Bună ziua, sunt locotenent-colonel Jonathan Cahners din Armata Statelor Unite şi aş vrea să vorbesc cu maiorul Koslawski.

— O clipă, domnule.

— Alo, aici e maiorul Theodore Koslawski.

— Bună ziua, maior Koslawski. Sunt locotenent-colonel Jonathan Cahners din Armata Statelor Unite şi sunt la comanda unei misiuni dificile, în care sunt implicați colonelul Kimball şi căpitanul Deiters. Îmi puteți spune ce s-a întâmplat?

— Cu tot respectul, domnule colonel, dar nu putem să vă dăm informații. Nu vă cunosc şi nu pot să vă identific prin telefon.

— Înțeleg şi vă apreciez conduita. Sunt în drum spre voi. Vă rog să nu spuneți nimănui de accident. O să fiu la post într-o oră, atunci veți putea să mă identificați. Voi fi într-un elicopter verde închis pe care scrie US Army.

★★★

Bill şi Smithfield îşi petrecuseră toată după-amiaza jucându-se de-a şoarecele şi pisica, pe când urmăreau convoiul care o luase pe serpentinele dintre munți. Era pe înserate, iar ei sperau că şoferii coloanei aveau să ia o pauză lungă pentru a alimenta şi a-şi lua cina undeva lângă Denver. Lui Bill şi doctorului le era foame şi nu se simțeau bine. Coastele rupte, umerii încordați şi ochii obosiți le dădeau de furcă, dar erau recunoscători că aveau termosul la ei.

— Ce facem diseară? întrebă Dr. Smithfield.

— O să ne apropiem de ei, aşa că ne va fi mai uşor să-i urmărim. Astfel, unul din noi va putea să doarmă puțin. Putem să ne schimbăm la trei ore.

— Avem nevoie de cafea. Nu pot să stau treaz toată noaptea fără cafea.

— Să sperăm că se opresc să ia ceva.

— Ai semnal?

Simbolul de semnal avea două liniuțe, iar Bill răspunse:

— Merită să încerc. Îl sună mai întâi pe Deiters, dar îl întâmpină mesajul arhicunoscut. Ce s-a întâmplat cu tipii ăştia?

— Vrei să încerci să suni la secție?

— Nu, nu ştiu dacă pot să am încredere în cei din schimbul doi. O să-l sun pe Swayze de dimineaţă. Mai încerc să-l sun pe Kimball.

Mobilul lui Kimball sună de patru ori, până l-a scos asistenta din sertar şi l-a închis, punându-l la loc cu celelalte lucruri ale lui Deiters. S-a dus la capul patului, i-a potrivit canula de la perfuzie, a notat ceva pe fişa lui şi a plecat din salon. Când se întorcea în cabinetul asistentelor, a trecut pe lângă maiorul Koslawski, comandantul Hastings, căpitanul Stebbins, locotenent-colonelul Cahners şi dr. Pak Mumbaric.

Dr. Mumbaric le-a zis că Deiters avea noroc că e în viaţă. După cinci ore în sala de operaţie, nu putea să le mai zică nimic acum, trebuiau să aştepte până a doua zi dimineaţă. Cei patru i-au mulţumit doctorului şi s-au dus pe hol la automat.

Cahners nu ştia ce să facă, până când Hastings îi sugeră numele lui Bill McNamara şi îi confirmă că detectivul lucrase cu Henry la cazul crimei comise asupra lui David Smithfield. Hastings îi mai spuse lui Cahners şi că Bill, împreună cu un alt detectiv şi un ofiţer de armată, fuseseră implicaţi ieri într-un schimb de focuri.

Hastings îi spuse toată povestea:

— Detectivul Cunningham se ocupa la început de cazul Smithfield. Se pare că Deiters, Cunningham, McNamara şi Dr. Smithfield, tatăl victimei, îi puneau întrebări unei colege a victimei, când au fost atacaţi de un tip înarmat. Tipul l-a omorât pe Cunningham, i-a rănit pe McNamara şi Dr. Smithfield, înainte să fie rănit grav de către Deiters.

— Ei bine, exclamă Cahners, înainte de schimbul de focuri, Deiters mi-a spus de o altă echipă care supraveghea maşinile de pe I-70. Ar fi putut Smithfield şi McNamara să fie a doua echipă?

Hastings dădu din umeri:

— Se prea poate.

— Ai încercat să dai de McNamara? îl întrebă Cahners pe Hastings.

— Da, de mai multe ori, dar mi se tot spune că are telefonul închis sau e în afara zonei de acoperire. Nu a răspuns nici la stație.

Cahners medită:

— Dacă-i urmăresc pe cei răi, e posibil să n-aibă semnal.

— Sau, îi termină gândul Koslawski, poate că au avut parte de aceeaşi soartă ca Henry Melon şi încă nu i-am găsit.

— Dacă i-au prins ticăloşii ăia, atunci nenorociții sunt liberi şi am dat-o în bară. Încearcă să-l suni din nou pe McNamara.

Comandantul Hastings îşi scoase telefonul, formă numărul lui McNamara şi auzi acelaşi mesaj. Scutură din cap şi zise:

— N-avem noroc.

Cahners îşi frecă pumnul drept în palma stângă:

— Trebuie să aşteptăm să-şi revină Deiters sau să-l ajutăm noi să-şi recapete cunoştința. Mă duc să-l caut pe doctor şi să-l oblig să-l readucă în simțiri pe Deiters, chiar dacă moare din cauza asta. Pierdem timp prețios.

— Ar putea şti Lipinski ceva, sugeră Hastings.

— Cine?

— Lipinski. Era partenerul lui Cunningham şi lucra cu el la cazul Smithfield. McNamara e şeful lui şi s-ar putea să-l găsească.

Cahners încuviinţă.

— Merită să încercăm. Sună-l!

Hastings zâmbi în timp ce forma numărul lui Lipinski.

— Lipinski, Hastings la telefon. Ai lucrat la cazul Smithfield, nu-i aşa?

— Da, de ce? întrebă Lipinski precaut.

— Ei bine, s-a întâmplat ceva şi nişte... străini vor să vorbească cu McNamara. Ştii cumva pe unde e?

— Nu. Ceea ce ştiu e că participa la o misiune de supraveghere cu nişte tipi din armată.

— Nu-l putem găsi, iar ceilalţi membri din echipă au dat de necaz.

— Serios? Ce necaz?

— Câţiva dintre ei au fost împuşcaţi.

Cahners dădu din mâini şi şopti:

— Nu-i spune ce s-a întâmplat acolo şi cine a fost rănit.

Lipinski auzi ordinul în surdină şi încercă un şiretlic:

— Domnule, mai sunteţi acolo? Nu vă mai aud. Unde sunteţi?

— În Emory.

Cahners dădu cu pumnul în masă şi şopti:

— Pune doar întrebări. Nu-i oferi nicio informaţie. Se uită urât la Hastings şi apoi îi şopti lui Koslawski: Cum de a ajuns ăsta şef la poliţie?

— Dacă mai afli ceva de McNamara, sună-mă imediat! La revedere.

Lipinski trebuia să mai sune pe cineva, dar avea nevoie de celălalt telefon, aşa că a tras autoduba roşu-închis pe dreapta şi l-a luat de pe bancheta din spate. Formă un număr cunoscut şi auzi acelaşi mesaj enervant.

★★★

Pe când apunea soarele în prerie, iar convoiul se apropia de graniţa statului Kansas, Bill şi Dr. Smithfield observară că maşinile semnalizau că o iau spre ieşirea de pe autostradă. Într-adevăr, după 640 de kilometri, convoiul părăsea în sfârşit autostrada şi se ducea la un popas cu toate facilităţile.

— Sunt sigur că au nevoie de benzină şi mâncare. Parchează aici, porunci Bill şi îi arătă unde să oprească maşina. Mai întâi să-i vedem că se duc la pompe şi pe urmă alimentăm şi noi.

Bill şi Dr. Smithfield se uitau la tirurile parcate în linie şi la mulţimea de pasageri care coborau din Jeepuri şi tiruri şi se îndreptau spre restaurant.

— E timpul să ne mişcăm, remarcă Dr. Smithfield, şi trase maşina la benzinărie. Tu umpli rezervorul şi stai cu ochii pe ei cât timp plătesc eu benzina şi cumpăr de mâncare.

Pe pompă era un bilet scris de mână: „După şase seara, vă rugăm să plătiţi mai întâi”.

— Doctore! ţipă Bill. Trebuie să plătim înainte!

Smithfield îi făcu semn cu mâna şi intră în magazin. Bill rămase în picioare lângă pompă şi aşteptă să se deschidă, dar nu se întâmplă nimic.

— Bill, şopti Dr. Smithfield. Bill făcu ochii roată şi fu mirat să-l vadă pe doctor lângă el. Bill, nu acceptă American Express.

— Sunt două benzinării în zonă, dar nu putem să mergem la alta.

— Ştiu, dar n-am numerar. Tu ai?

— Nu, am cheltuit pe benzină toţi banii pe care mi i-a dat Hennessey azi dimineaţă.

— Şi ce facem acum?

Bill căută în torpedou, scoase un carneţel cu colţurile îndoite, i-l arătă doctorului Smithfield şi spuse:

— O să-i arăt vânzătorului insigna şi o să-i zic că sunt pe urmele unor bandiţi. Apoi o să-l rog să-mi facă plinul. Sper că o să mă creadă. Stai aici.

Bill intră în magazin şi spuse cu o voce de poliţist în misiune:

— Bună seara, sunt detectivul Bill McNamara. Partenerul meu şi cu mine urmărim nişte hoţi şi ne-a luat mai mult timp decât am crezut. Trebuie să punem benzină şi am înţeles că nu acceptaţi American Express, aşa că o să vă scriu un cec.

Casierul arătă spre un afiş pe care scria: „Nu se acceptă cecuri”. Bill dădu din cap afirmativ.

— Înţeleg. Dar vezi, sunt în misiune şi o să-ţi scriu un cec care să-ţi acopere costurile benzinei.

— Domnule, zise casierul pe când scria Bill cecul, aud aici tot felul de poveşti despre oameni care şi-au

pierdut portmoneul, au fost jefuiți, au rămas fără bani şi altele de genul ăsta. Am auzit chiar că un aşa-zis polițist urmărea un evadat... îmi pare rău, dar nu vă cred. În plus, regulile magazinului sunt clare. Nu acceptăm cecuri.

— Înțeleg, dar eu chiar sunt polițist şi cecul e valabil.

— Uite ce e, zise casierul cu hotărâre, în timp ce se uita la polițistul ponosit şi împinse cecul înapoi spre Bill. Aş vrea să te ajut, dar poate că n-ai observat, dar nu prea vine lume pe aici. Nu vreau să-mi pierd slujba... îmi pare rău.

Bill se simțea din ce în ce mai frustrat la gândul că şoferii mâncau fripturi, piure, fasole verde şi plăcintă cu mere, în timp ce el se târguia cu un casier de 25 de ani care făcea pe şeful. Bill se uită în jur şi îl văzu pe Smithfield stând lângă pompă şi dând din umeri. Când văzu marcajele de înălțime de pe tocul uşii şi camerele de supraveghere, Bill deschise din nou conversația:

— Ei bine, ai zis că a venit aici un tip care s-a dat drept polițist şi ți-a zis o poveste cam ca a mea.

— Chiar aşa.

— Ți-a arătat insigna? întrebă Bill şi-şi scoase insigna.

— Da.

— Bine, puştiule, hai să rezolvăm treaba. Ți-a arătat şi pistolul? Bill îşi scoase pistolul şi îl îndreptă spre casier. Deschide pompa trei chiar în clipa asta! Eşti în raza camerei de supraveghere, iar şeful tău o să-şi dea seama că n-ai avut încotro. N-ai să-ți pierzi slujba.

Casierul deschise pompa, iar Bill se uită la Dr. Smithfield, care îi făcea semn cu mâna şi începuse să umple rezervorul.

— Cât timp pune el benzină, hai să facem o plimbare! Ia punga asta.

Bill a luat-o după casier, cu pistolul proptit în spatele lui, şi i-a arătat băuturile răcoritoare, snacks-urile şi sanvişurile de care avea nevoie. Casierul a pus toate lucrurile indicate în pungă şi apoi Bill l-a închis în toaletă. Bill s-a dus la casa de marcat, a trecut un pachet de gumă prin cititorul de preţuri, a apăsat pe buton şi casa s-a deschis. Bill a scos de acolo toţi banii, a smuls telefonul din perete şi a ieşit din magazin ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Când ieşeau din parcare, Dr. Smithfield l-a luat la întrebări pe Bill:

— Nu-mi vine să cred! L-ai jefuit pe amărâtul ăla.

— A trebuit s-o facem şi ştii foarte bine că-i aşa. Nu-i putem lăsa pe ticăloşii ăia să ne scape.

— Adică de ce noi?

— Păi, suntem împreună. Tu ai scos maşina din parcare, înseamnă că eşti complice.

— Şi de ce i-ai mai îndrugat povestea cu „ajută-mă, te rog, sunt poliţist”?

— Am încercat să-l conving, dar nu m-a crezut. A zis că a mai auzit poveşti de genul ăsta.

— Cum a mai auzit? Câţi alţii în afară de noi urmăresc patru tiruri cu nazişti şi remorci pline cu gaz paralizant prin Burlington, Colorado?

— Nu i-am zis toată povestea. Oricum, suntem acum nişte infractori care fug de poliție şi trebuie să ieşim din Colorado cât de repede putem.

— Şi unde să mă duc? Cei din convoi îşi iau încă cina şi cred că în curând o să apară şi poliția.

— Întoarce-te pe I-70 şi ia-o la est spre următoarea ieşire. Fă stânga împrejur, întoarce-te şi parchează pe partea cealaltă a popasului. Poliția din zonă n-o să se uite acolo, pentru că n-o să le vină să creadă că bandiții s-ar apropia aşa mult de locul crimei.

— Eşti sigur?

— Sunt polițist. Ne scapă adesea ceea ce altora le sare în ochi.

Doctorul făcu un ocol de trei kilometri şi se întoarse pe banda dinspre vest a parcării. Stăteau acum într-o poziție avantajoasă, de unde puteau să supravegheze convoiul şi să vadă cu binoclul ce se întâmpla la stația de benzină. Bill avusese dreptate. După vreo 20 de minute, Bill îl anunță pe Smithfield:

— Pleacă! Vrei să stai tu primul cu ochii pe ei?

— Da. Voi fi cu ochii-n patru, după jaful pe care l-am comis la benzinărie.

— În regulă, poți să te apropii mai mult de ei. Noaptea n-o să fie în stare să-ți vadă farurile aşa de bine. Deci, apropie-te, apoi îndepărtează-te cu câțiva kilometri! Dacă te ia somnul, trezeşte-mă! Şi dacă nu, doar peste trei ore, îl rugă Bill şi lăsă în jos scaunul din spate. Dădu într-o parte al treilea scaun, făcându-şi astfel un loc de 80 cm pe 3,5 metri. Îşi făcu pernă dintr-un vechi prosop de plajă şi se întinse ca să doarmă vreo trei ore. Adormi repede.

Capitolul 34

Bill şi cu Dorothy mergeau cu trenul *Flying Higlander* de la Londra la Edinburgh, când Bill îl auzi pe Dr. Smithfield strigându-l de la câțiva kilometri depărtare.

— Bill, e ora unu şi mi s-a făcut somn.

Bill mormăi ceva şi încercă să se întoarcă, pentru că îl auzea mai aproape pe Dr. Smithfield.

— Bill, au trecut câteva ore. Adorm la volan.

— Doctore, cât e ceasul?

— E unu dimineața.

— Unde suntem acum?

— La cam 100 de kilometri de Salina Kansas.

— Unde-i Dorothy?

— Care Dorothy? Fosta ta nevastă sau fetița cu cățelul?

— Fosta mea nevastă, zise Bill, ridicându-se de pe locul lui. N-am mai visat-o de ani de zile. Eram în Anglia în luna de miere şi mergeam cu trenul spre Scoția.

— Înțeleg. Dat fiind că suntem în Kansas, mă gândeam că o căutai pe stăpâna lui Toto.

— Doamne, Dorothy în trenul de Scoția!

— Nu vreau să aud de asta. Ba chiar cred că visul tău se datorează mai degrabă sanvişului ăluia infect pe care l-ai mâncat înainte să ațipeşti, decât gândului la fosta ta soție.

— Ce romantic eşti! Nu înţeleg de ce ai divorţat, mormăi Bill, pe când se întindea pe scaun. Opreşte aici ca să schimbăm lucrurile şi să fac pipi în prerie.

Dr. Smithfield trase pe dreapta, Bill îi luă locul la volan şi doctorul se întinse pe bancheta din spate.

— Trezeşte-mă la patru, spuse el, pe când închidea ochii şi cădea într-un somn adânc.

Bill închise farurile, se uită la luminile de poziţie ale convoiului care se stingeau şi apăsă pe butonul de sub bord. Numai farul din stânga rămăsese aprins. Aşa că, într-o oră, cei din convoi aveau să vadă în oglinzile retrovizoare că maşina care-i urmărea avea un singur far aprins. Apoi o să apese din nou butonul şi o să aprindă şi celălalt far, iar ei vor crede că-i urmăreşte o maşină cu ambele faruri aprinse.

Începea să se lumineze în prerie, iar Bill simţea oboseala din plin şi se concentra asupra luminilor de poziţie ale convoiului care apăreau din întuneric. Era aproape patru dimineaţă când Bill auzi un clic şi începu să-i funcţioneze aparatul de emisie-recepţie. Se aplecă şi apăsă pe butonul care activa microfonul. Pentru prima oară, în acea dimineaţă va putea vorbi şi cu altcineva decât Dr. Smithfield. Bill scoase din suport microfonul Motorola gri şi-şi drese glasul: „Echipajul Salt Lake City 32 către toate forţele disponibile.” Nu i-a răspuns nimeni. Mai încercă încă o dată, dar tot nimic. Mai aşteptă câteva minute şi încercă din nou.

— Echipajul Salt Lake City 32... Aici Dispeceratul Municipal Lawrence. Spuneţi!

— Sunt detectivul Bill McNamara. Eu şi partenerul meu suntem pe urmele unui convoi suspect de ieri

dimineață. Puteți să transmiteți un mesaj la Poliția din Salt Lake City?

— Nu ştiu, dar o să încerc.

Bill îi spuse numărul şi continuă:

— Cereți-l vă rog pe Henry Melon. E căpitanul meu şi trebuie să-i spun ce se întâmplă.

— Nu aveți mobile?

— Avem, dar e o poveste lungă. Ăsta e numărul lui de acasă.

— Aşteptați!

Bill aşteptă cu speranță.

După o tăcere îndelungată, dispecerul spuse cu o voce gravă:

— Dispeceratul Municipal către Echipajul Salt Lake City 32.

— Spune, Lawrence!

— Când ați vorbit ultima oară cu căpitanul?

— În dimineața asta, de ce? Lui Bill nu-i plăcea tonul dispecerului.

— Domnule, se pare că Henry Melon a fost găsit împuşcat azi-dimineață. Nevasta lui nu ştie prea multe şi ar vrea să o sunați cât mai repede.

Zgomotul de fond crescu în intensitate, iar calitatea transmisiei începu să scadă.

— Spune-i că ajung în Kansas City în 20 de minute şi o s-o sun atunci, țipă Bill în microfon.

— Bine, are să aştepte telefonul dvs.

Bill era şocat şi abia putu să răspundă:

— Mulțumesc, Lawrence.

— Cu plăcere. Vă urez noroc. Lawrence întrerupse convorbirea.

Bill puse microfonul în suport, dar nu auzi zgomotul specific, pentru că ieşise din raza de acoperire.

— La naiba!

— La cine ţipi aşa? întrebă Dr. Smithfield, ridicându-se în şezut.

— Henry a murit.

— Ce naiba spui acolo?

Bill îi relată convorbirea cu dispecerul. Dr. Smithfield păstră tăcerea câteva clipe, apoi se aplecă peste scaunul lui Bill şi se uită fix la prietenul său. Bill se uita din când în când la mobil şi aştepta să-i vină semnalul. Când se apropiară de Kansas City, îşi luă mobilul. Încercă mai întâi să-l sune pe Deiters, dar nu auzi decât mesajul arhicunoscut, apoi tastă numărul unei vechi prietene.

— Alo!

— Karen, Bill la telefon. Îmi pare rău că te deranjez, dar de-abia am auzit de Henry.

— O, Bill... Henry a murit... A fost împuşcat azi-dimineaţă.

Vocea îi părea calmă. Era destul de coerentă, nu cum îşi închipuia Bill că avea să fie la patru dimineaţa. Bănuia că nu ieşise încă din şoc, din starea de negare a realităţii, şi era posibil să fie sub influenţa calmantelor. Bill tăcu o clipă, căutându-şi cuvintele. Îi cunoştea pe Henry şi pe Karen de zeci de ani. Bill îşi amintea cât de bucuros fusese atunci când Henry a fost promovat, la fel de bucuros ca şi Henry, dar nimeni nu era mai fericit ca soţia lui. Pentru Karen, promovarea lui Henry la gradul de căpitan însemna că o să lucreze într-un

birou, să cerceteze cazurile, nu să stea pe stradă, deci să fie în siguranţă şi să apuce pensia.

— Ce s-a întâmplat, Karen?

— Eu... nu ştiu... nu sunt prea sigură. N-au vrut să-mi spună mai nimic.

— Ai vorbit cu şeful poliţiei sau cu preotul nostru?

— Nu e vorba de poliţie, ci de armată. Ţin totul în secret şi nimeni nu ştie ce s-a întâmplat. Nu poţi să mă ajuţi, Bill?

Bill vorbea la telefon cu o prietenă dragă, dar avea să se confrunte cu ceva malefic, şi nu ştia dacă să-i spună ceva lui Karen.

— Karen, acum sunt în afara oraşului, dar o să sun la poliţie şi o să mă interesez. Am să-ţi spun ce aflu.

— Mulţumesc, Bill, când te întorci în oraş?

— Într-o zi sau două. Eşti în regulă?

— Nu, nu sunt deloc. Asta e ziua de care mi-a fost mereu groază. Ştiam în adâncul sufletului că o să se termine aşa. Încercam să mă pregătesc sufleteşte pentru asta, dar nu poţi fi niciodată suficient de pregătit. Cred că ştii şi tu asta.

— Da, din păcate. Le-ai spus copiilor?

— Vor fi aici mâine, sau poate chiar diseară.

— Bine. O să-ţi dea putere. Henry a fost un om de treabă, un poliţist bun şi un prieten adevărat. O să ne lipsească. Bill simţi că i se pune un nod în gât, auzind-o pe Karen plângând. Karen, ai grijă de tine. Cheamă-l pe preot şi stai de vorbă cu copiii. Te sun după-masă şi ne vedem în câteva zile.

— La revedere, Bill. Mulţumesc.

Bill închise mobilul şi începu să plângă. Şopti cu voce tremurată:

— Ticăloşii au câştigat, bunul meu prieten a murit, iar întăririle întârzie. Tu şi cu mine suntem singuri pe urmele celui de-Al Patrulea Reich. N-avem destui oameni şi suntem depăşiţi numeric. Bill izbi în volan cu mâinile şi ţipă: Tot timpul câştigă ticăloşii ăştia! Ne omoară prietenii şi câştigă mereu.

— Putem să-i învingem.

— Nu ştiu.

— Trebuie să punem mâna pe ei. Pentru David şi Henry şi pentru mii de alţi David sau Henry, pe care i-ar putea omorî dacă-i lăsăm să scape.

Bill încuviinţă şi conduse mai departe în tăcere.

★★★

Era 6:30 ora locală şi soarele răsărise de aproximativ 20 de minute. Smithfield a alimentat Jeepul, iar Bill a cumpărat cafea, suc şi sanvişuri cu ouă şi cârnaţi de la relativ aglomeratul Waffle House. Îşi lua micul dejun stând cu ochii pe convoiul de maşini parcate la Sweet Springs. Şoferii au decis să se oprească pentru micul dejun la jumătatea drumului între Kansas şi Columbia, pentru că nu voiau să conducă cu lumina orbitoare a răsăritului venindu-le în ochi.

Bill se întoarse şi zise:

— Avem mâncare caldă!

— Să ne aşteptăm la o vizită a poliţiei, sau ai procedat acum pe căi legale?

— N-am comis nicio ilegalitate. Încerc să nu comit delicte măcar într-un stat.

Doctorul a plătit benzina cu American Express şi cei doi şi-au început drumul prin Midwest. Dr. Smithfield şi-a ocupat locul la volan când se înălța soarele pe cer. Tăcerea de ore în şir se instală din nou între ei, căci Bill se gândea la Henry şi se uita pe fereastră. Călătoria aceasta era la fel ca cea spre Tooele, cu deosebirea că acum conducea Dr. Smithfield, iar Bill tăcea. Dr. Smithfield era nerăbdător să rupă tăcerea, aşa că întrebă:

— Cât de departe crezi c-o să mergem?

— Cine ştie... răspunse Bill. Nu avea chef de conversație.

— Păi, eu cred doar că trebuie să-i urmărim şi să vedem unde ne duc.

— Aşa e.

Bill îşi dădu seama că Smithfield voia să-i abată gândurile de la bunul său prieten şi că se străduia să înfiripe o conversație. Îi aprecia efortul, dar nu avea dispoziția necesară pentru asta. Totuşi, se gândi Bill, se simțea în stare să asculte. Poate că o să-l ajute să nu se mai gândească la Henry.

— Doctore, acum câteva zile mi-ai zis că o să-mi povesteşti de Vietnam când o să ai timp. Cred că acum avem destul timp.

Dr. Smithfield acceptă provocarea:

— Şi ți-am mai zis că o să-ți explic de ce am pile la primar.

— Aşa, zi-mi!

— Există o legătură între perioada petrecută în Vietnam şi relaţiile mele din politică. Ai auzit de Dennis Huggins?

— Reprezintă în Congres Arizona sau New Mexico?

— Nevada. Reprezintă Nevada, din partea Partidului democrat. Este unul din vechii democraţi care conduc partidul. Nu vrea alte demnităţi, dar îi controlează pe unii politicieni de frunte, cum ar fi guvernatorul statului Utah.

— Şi ce legătură are asta cu Vietnamul şi primarul?

— Dennis Huggins crede că-mi datorează un serviciu. Aşa că l-am sunat ca să mă ajute să redeschid cazul lui David. El l-a sunat pe guvernator, care l-a sunat pe primar, care l-a sunat pe comandantul poliţiei, care l-a sunat pe Henry, iar Henry te-a desemnat pe tine.

— Şi de ce ţi-ar datora congresman-ul un serviciu?

— E vorba de Vietnam. El crede că i-am salvat viaţa în Vietnam.

— Cum? El era pilot, iar tu mi-ai spus că erai în marină.

— Aşa e. Am fost repartizat pe River Patrol Boat Mark II, pe scurt PRB, în Escadronul de Asalt 92, din cadrul Forţei fluviale mobile de pe Mekong. PRB era un vas PT rapid, uşor şi destul de obişnuit. Poziţia mea era la turelele din faţă ale acestei ţinte de zece metri lungime, care avea carena din oţel şi prindea 50 de kilometri pe oră. Acolo trebuia să stea bietul David Smithfield, cu fundul lui negru, la prora unui nenorocit de vas de pe împuţitul ăla de fluviu.

— Cum era Mekongul?

— Frumos, dar era o căldură teribilă. O căldură dată dracului, în limbaj milităresc. Primul lucru de care te izbeşti în Vietnam, imediat ce cobori din avion, e căldura sufocantă. Sunt unii cretini care zic: „nu-i atât căldura, cât umiditatea", dar îți zic eu că-i la fel de cald ca în iad, îți pierzi mințile de căldură. Apoi umiditatea te pune la pământ.

— Mi-e greu să-mi închipui. Am crescut în Chicago şi nu cunosc decât frigul, vremea nu se încălzea decât vreo câteva săptămâni.

— Ca să-ți dai seama ce cald e în Vietnam, trebuie să pui patru-cinci prosoape umede în uscătorul de rufe, să-l laşi să meargă 20 de minute, sau doar până se usucă prosoapele pe jumătate, apoi să te strecori înăuntru şi să închizi uşa. Stai acolo în uscător o lună de zile, apoi vine cineva să-l pornească şi să tragă în el. Aşa era viața pe amărâtul ăla de vas.

— Dar fluviul?

— Delta e o întindere imensă de canale întortocheate şi râuri, dintre care Mekongul e cel mai mare. Mekongul era frumos şi înspăimântător în acelaşi timp. E la fel de mare ca Mississippi, iar în sezonul ploios se umflă şi mai tare şi se umple de mâl. La sfârşitul sezonului secetos se limpezeşte, devine gri-deschis pentru o zi sau două, iar apoi încep din nou ploile.

Când mergi în sus pe vreun afluent sau canal, apele devin liniştite şi nu mai este circulație. Atmosfera se schimbă cu cât te afunzi mai mult în deltă. Culoarea cafenie a apei face loc malurilor de ocru, când încetează ploile. Apele maronii sunt mărginite de verdele intens al junglei. Nuanțele blânde ale culorilor merg de la verde-

deschis la aproape negru şi parcă te trag în adâncurile locuite de monştri.

Monştrii din junglă sunt în stare să te mutileze fizic şi psihic pentru toată viaţa. Aceşti monştri îţi pătrund în vise, te urmăresc şi acasă şi nu-i uiţi nici în zeci de ani. Continuă să te omoare în fiecare zi, ani întregi, şi după ce s-a tras fermoarul de la saci cu morţi şi s-au strâns drapelele. De câte ori simt mirosul de apă caldă şi mâloasă într-o zi frumoasă de vară, închid ochii şi revăd întinderea verde şi întunecată a fluviului şi ştiu că monştri sunt tot acolo şi că aşteaptă să mă întorc.

Bill se uită la prietenul lui şi oftă:

— Nu ştiam prin ce ai trecut!

Dr. Smithfield se întoarse în prezent şi continuă:

— Am stat trei luni pe vasul ăla mic. Eram cinci cu toţii, trei negri şi doi albi. Ne împăcăm destul de bine. Mergeam tot timpul în susul şi în josul fluviului, dar n-am tras niciun glonţ în inamic, pentru că n-a apărut niciunul. Am tras multe cartuşe. Dar fără vreo ţintă precisă. Trăgeam ca să ne potolim teama, sau într-un inamic închipuit, ca să ne dovedim superioritatea. Am mers de peste 20 de ori în amonte ca să aducem trupe ale Forţelor Speciale ale ARVN[5] în zonă, pentru a lupta împotriva gherilelor. Am transportat şi forţele speciale de elită şi lunetişti în diverse locuri. Lăsam o trupă a forţelor speciale de elită undeva pentru o noapte şi îi luam în noaptea următoare. Se întorceau mereu tot atâţia câţi plecaseră, parcă erau invincibili, nu căzeau pradă monstrului, sau poate că erau şi ei un fel de monştri, de care se temeau şi vietnamezii. Uneori,

[5] Army of the Republic of Vietnam (Armata Republicii Vietnam)

trupele de elită aduceau prizonieri, dar lunetiştii se întorceau mereu singuri.

Timp de trei luni am transportat trupe speciale de elită noaptea, iar ziua controlam traficul de pe fluviu. Opream bărcile ca să verificăm conținutul diferitelor bagaje. N-am găsit niciodată nimic. Aveam doar bănuieli şi făceam rapoarte ca să arătăm ce vigilenți suntem. Apoi totul s-a schimbat.

În ziua când l-am întâlnit pe Huggins, ni se ordonase să mergem pe un mic afluent într-o misiune de recunoaştere în forță, o misiune de căutare şi distrugere. Mergeam în sus pe râu, împreună cu alte cinci vase din escadronul nostru. Trebuia să colaborăm după ce ajungeam la un mic sat de pe mal; puşcaşii marini din elicoptere l-au învăluit pe partea dinspre uscat. Pe când ne apropiam de sat, o escadrilă de avioane Douglas A-4 Skyhawk au bombardat centrul satului. Se presupunea că fusese ocupat de Viet Cong.

— Şi ați folosit aşa o forță zdrobitoare împotriva femeilor şi copiilor?

— Nu, serviciile noastre de informații au avut dreptate sau aproape. Satul era ocupat de un contingent destul de mare al Viet Congului şi mai erau şi nişte soldați din armata nord-vietnameză. Ne aştepta o adevărată bătălie, dar planul a funcționat perfect. Am ocupat satul, iar vietnamezii au suferit multe pierderi. Operațiunea a fost considerată un succes. Apoi s-au întors elicopterele şi i-au luat pe puşcaşii marini şi pe prizonierii lor şi s-au dus la bază. Când am schimbat sensul şi am luat-o pe râu în jos, a apărut altă escadrilă de A-4 Skyhawk, care a bombardat ce mai

rămăsese din sat. Am văzut cum se răspândea norul uriaş şi roşu de napalm prin junglă şi pe cer.

La urma urmei, fusese o zi reuşită; ne îndeplinisem misiunea, niciunul din ai noştri nu fusese rănit, iar la întors ne aştepta haleala şi berea caldă. Apoi s-a întâmplat nenorocirea. Tipii de la informaţii nu ştiuseră de trupele destul de numeroase de soldaţi nord-vietnamezi şi de avioanele lor. Eram pe ultimul vas din convoi şi ne îndreptam spre casă, când au lovit unul dintre avioanele A-4 care mai bombarda ce rămăsese din sat. Locotenentul se paraşutase pe un teren plan de pe malul râului, iar peste câteva minute l-am văzut urmărit de o sută de soldaţi nord-vietnamezi. Avioanele A-4 au tras în ei, dar e mult mai uşor să nimereşti o ţintă mare, ca un tanc sau un camion, decât nişte soldaţi, de la 13 metri înălţime şi la o viteză de 480 km/h. Avioanele A-4 puteau să-i încetinească, dar nu-i puteau opri. Huggins fugea cât putea de repede, dar jumătate din armata nord-vietnameză venea după el şi se îndrepta chiar spre micul nostru vas.

Avioanele A-4 nu puteau să stea prea mult, căci nu mai aveau napalm şi li se termina combustibilul şi muniţia. Elicopterul de urgenţă era prea departe ca să-l ia pe Huggins înainte să fie prins de nord-vietnamezi. Prin urmare, noi eram singurii care îl puteam salva pe Dennis Huggins de la moarte sau de la un sejur prelungit la Hilton, în Hanoi.

M-am ridicat în picioare, am gesticulat cu braţele şi am urlat la Huggins prin megafon. M-a văzut şi şi-a schimbat direcţia, dar nu a fost singurul care ne-a observat. Eram la peste 100 de metri de mal când

căpitanul a fost nimerit de un glonț şi eu am fost obligat să trec la cârmă. Peste o clipă, îndreptam micul nostru vas de oțel spre țărm, cu circa 40 de kilometri pe oră. Prora a intrat în mal cu vreun metru, apoi s-a blocat. În 30 de secunde, dădeam primul meu ordin pe uscat.

I-am zis lui Dwayne Johnson să preia comanda şi m-am dus în fugă la prora vasului ca să văd mai bine ce se întâmplă. Vietnamezii încă îl urmăreau pe Huggins, iar el era din ce în ce mai încolțit. Mai aveam megafonul la mine, aşa că am zbierat: „Hai sus pe punte!" Apoi am coborât în turela din față, iar Huggins a înțeles ce trebuia să facă. Cele două mitraliere antiaeriene erau înălțate la 30 de centimetri de țărmul inundat, pe care fugea Huggins. Am îndreptat țevile în sus şi am apăsat pe trăgaci. Am tras o ploaie de gloanțe în toate direcțiile. Efectul a fost devastator. Când am încetat să mai trag, Huggins a străbătut în fugă cei 20 de metri care îl mai despărțeau de vas. Atunci m-a nimerit un glonț în umăr, dar am continuat să trag, în timp ce Dwayne manevra vasul în jos pe râu.

Dennis Huggins şi alți câțiva oameni au crezut că eu îi salvasem viața. Mi-au dat o medalie, iar Dennis a ținut legătura cu mine tot timpul de atunci. Îmi făceam doar datoria. Nu laşi un camarad să fie doborât. Marinarii nu luptă pentru Dumnezeu şi Patrie. Luptă pentru camarazii lor. Soldații luptă pentru cei ce le stau alături în tranşee. Piloții cu educație de pe A-4 luptau pentru fratele lor aflat în pericol şi pentru băieții de pe vasul cel mic. Un puşti negru fără educație din Pennsylvania lupta pentru pilotul alb şi educat, care

avea să devină în curând membru al Congresului. Războiul din Vietnam a dezbinat această țară, dar ne-a făcut mai puternici în multe privințe. Am fost înfrânți, dar ne-am întors invincibili.

Dr. Smithfield se uita lung la câmpurile din Missouri, iar Bill îl urmărea cu privirea. Dr. Smithfield era cu gândul la ce se întâmplase acum 40 de ani, la 20.000 de kilometri distanță.

Capitolul 35

— Ține-mă la curent, spuse Decker, închizându-şi telefonul.

— Ai probleme? întrebă Dr. Adler.

Decker nu putuse să evite compania Doctorului Adler în a doua parte a călătoriei, dar măcar reuşise să-l aşeze pe bancheta din spate.

— Da, am reuşit să aflu detalii, dar am veşti proaste, răspunse Decker pe când se uita pe fereastră, refuzând să se întoarcă.

— Ce s-a întâmplat?

— Hennessey i-a omorât pe Kimball şi pe căpitanul de poliție, dar a fost şi el omorât de Deiters.

— Trebuia să-l fi omorât mai întâi pe Deiters.

— Ştiu. L-am subestimat.

— Noi? L-ai subestimat, aşa cum i-ai subestimat pe Smithfield şi McNamara.

Decker se întoarse şi îi spuse înfuriat:

— Încă suntem în avantaj. O să ajungem la Illinois în 30 de minute, iar la uzină în această după-amiază.

— Ce ştii de poliţai şi de doctor? îl întrebă Adler.

— Lipinski i-a aşteptat, dar nu au mai venit. Nu ştie unde sunt şi nici măcar şeful lor nu ştie.

— Oare ne urmăresc? îl întrebă Adler pe tonul său arogant.

— 2000 de kilometri?

— Nu-i subestima!

— Nu au trecut de Lipinski. Poate s-au rătăcit sau au avut o pană. Nu ne urmăresc. În plus, băieţii din spate au avut ordin să se uite dacă nu ne urmăreşte cineva.

— Sună-i! îi ceru Adler, arătând înspre mobilul lui Decker.

Decker se uită urât la el pentru o clipă, apoi îl sună pe şoferul din ultimul Jeep şi află ultimele noutăţi.

Decker tocmai închisese, când Adler îl întrebă:

— Suntem urmăriţi?

— Nu, timp de câteva ore a fost în spatele nostru o maşină cu un singur far aprins, dar nu cred că am fost urmăriţi.

— Trebuie să-l pui pe Lipinski la treabă. Trebuie să-i găsească pe McNamara şi Smithfield.

— Aşa va face şi apoi o să-i omoare. Nu-ţi face griji! îi zise calm Decker, luându-şi cartea şi prefăcându-se că citeşte. Faptul că nu ştia unde sunt cei doi şi acea maşină cu un far aprins îl neliniştea.

★★★

Cahners se uita pe fereastră şi văzu în geam pe cineva mişcându-se. Se întoarse şi-l văzu pe dr. Pak.

— Bună dimineaţa, domnilor!

— Bună dimineața, doctore! Cum se mai simte Deiters?

— A dormit bine. O să încercăm să-l trezim. Veniți cu mine, vă rog!

Cahners şi Stebbins îl urmară pe Dr. Pak în salonul lui Deiters. Spre mirarea lor, Deiters era deja treaz. Lui Stebbins i se părea că e pe moarte. Lui Cahners, care văzuse mulți oameni murind, i se părea că Deiters plesneşte de sănătate.

— Căpitane Deiters, sunt locotenent-colonel Cahners. Cum te simți?

Deiters îşi drese glasul.

— Mi-e... mi-e...

Simțind ce vrea pacientul, asistenta îi apropie de buze cana cu paiul.

— Încet, nu bea mult. Ai stomacul gol după ce ți s-au dat somnifere. Nu vrei să te faci de râs şi nici eu nu vreau să curăț după tine.

Deiters sorbi un pic de apă şi continuă:

— Mi-e bine, domnule. O să mă întorc la treabă în câteva zile.

Cahners se uită la tânărul ofițer şi zâmbi. Era mândru să aibă ca subordonat un tânăr ca el.

— Fiule, mi-e teamă că trebuie să te întorci la treabă chiar acum.

— Glumiți, colonele! Nu o să vă las! exclamă dr. Pak.

— Nu vă ambalați, doctore! spuse Cahners, făcându-i semn să se potolească. Căpitane, avem nevoie de tine. Tu şi cu Kimball erați la curent cu toată treaba. Am fost pus la curent în linii mari, dar tu trebuie să-mi dai detaliile.

Deiters îşi drese din nou glasul:

— Da, domnule.

Deiters se uită la Dr. Pak şi la asistentă:

— Dar trebuie să vorbesc cu dvs. între patru ochi.

— Bineînțeles, dădu din cap Cahners înspre medic şi asistentă. Stebbins trebuie să rămână aici. E de la Garda națională şi-mi va servi drept ghid. Puteți avea încredere în el.

Deiters se uită la Stebbins şi încercă să zâmbească. Stebbins dădu din cap şi luă poziția de drepți. Stebbins se simțea de parcă locotenent-colonelul l-ar fi avansat în grad după o victorie pe câmpul de luptă. Cuvintele „Puteți avea încredere în el” îi rămăseseră întipărite în minte pentru totdeauna.

Deiters dădu din cap şi întrebă:

— Şi de unde ați vrea să încep treaba?

— Dacă te simți în stare, aş vrea să începi chiar cu începutul.

Deiters încuviință din nou şi le povesti celor doi cu lux de amănunte ce se întâmplase până în dimineața precedentă. Îi luă cam jumătate de oră. În tot acest timp, Cahners şi Stebbins l-au ascultat cu interes şi şi-au luat notițe. Deiters tocmai îşi termina relatarea despre cum fusese atacat de Hennessey, când se auzi un ciocănit la uşă. Micuțul doctor Pak îşi adună tot curajul, îşi umflă pieptul lat de 80 de centimetri şi se apropie de Cahners.

— Colonele, vă rog, eu... eu trebuie să insist... să vă cer să puneți punct acestor întrebări. Trebuie să încetați chiar acum. Pacientul are nevoie de odihnă.

Cahners îl privi pe doctorul Pak şi zâmbi:

— Am terminat, doctore, zise încet Deiters, pe când Cahners îi dădea cana cu apă.

Plictisită de atâtea discuții, asistenta se băgă în vorbă:

— Domnilor, mă scuzați, dar trebuie să am grijă de pacient.

— Bună treabă, căpitane! încuviință Cahners.

Cahners şi Stebbins tocmai plecau, când Deiters şopti răguşit:

— Nu plecați... unde e mobilul meu?

— E aici, zise asistenta după ce se uită prin jur.

— Dă-i-l colonelului. Poate te sună McNamara. Cred că preferă să te sune el decât să-l suni tu. E mobilul lui Kimball, dar cred că vrei să ştii ce-i cu el sau cu partenerul lui. Aşa o să afle că eşti bine.

Cahners se opri o clipă.

— Nu avem nevoie de alte informații despre el. Toți din poliție ştiu câte ceva despre McNamara. S-a descoperit deja o cârtiță şi s-ar putea să fie mai multe.

Deiters stătu pe gânduri un timp şi răspunse:

— Dr. Smithfield este partenerul lui McNamara. Kimball l-a verificat. A fost în Poliția fluvială din Vietnam. I-a salvat viața congresmanului Huggins. A fost decorat cu Purple Heart[6] şi Silver Star[7]. E un erou.

— Mulțumesc, căpitane, zise Cahners, întorcându-se în cameră. Stătu lângă Deiters un timp şi îi puse uşor

---

[6] Inima purpurie – (n. tr.)

[7] Steaua de argint – (n. tr.)

mâna pe umărul rănit. Ţi-ai făcut datoria. Fă-te bine acum şi roagă-te! Face minuni.

★★★

Pentru prima dată în 24 de ore, Bill şi Smithfield nu au rămas fără semnal. Bill a vorbit cu Karen Melon, dar nu a aflat prea multe despre împrejurările morţii lui Henry. Doctorul s-a interesat de starea unei anumite Kim Deloitte şi i s-a spus că urma să fie externată în curând. Vorbi şi cu Kim şi îi spuse să părăsească imediat oraşul, să se ducă la vreo rudă sau la un prieten din altă localitate. I-a mai zis să nu spună poliţiei unde pleacă şi nimănui altcuiva. A rugat-o să-l sune de îndată ce se afla undeva în siguranţă, departe de Salt Lake City.

Amândoi erau nerăbdători se afle veşti despre Henry şi Deiters, dar nu voiau să le spună celor din departament unde erau şi ce făceau. În cele din urmă, Bill se decise să-l sune pe Swayze. Formă numărul lui de la serviciu, imită prost accentul din sud şi ceru cu Swayze.

— Alo, Swayze la telefon.

— Swayze, nu-mi rosti numele!

— Care-i treaba, Phil?

— E careva pe acolo?

— Nu, e 11 şi ceilalţi s-au dus să mănânce. Mulţi din noi venim la serviciu la şase, aşa că la ora asta ni se face o foame de lup. Îmi iau prânzul la pachet şi mănânc în birou. Delicte au loc tot timpul, dar lor nu li se face foame.

Bill zâmbi. Swayze era unul din preferații săi. În ciuda a tot ce i se întâmplase, îşi păstrase optimismul şi simțul umorului. Făcea cinste departamentului.

— Swayze, doctorul şi cu mine îi urmărim pe ticăloşii ăştia, dar nu mai avem veşti nici de la armată, nici de la poliție. Poți să ne pui la curent?

— Totul e strict secret. Şefu' nu ne-a spus prea multe, dar e aşa distrat că nu ştii când spune adevărul sau când încurcă lucrurile. Oricum, ni s-a spus că Henry Melon şi Cunningham au murit la datorie. Dat fiind că au fost omorâți în timpul unei anchete, nu ni se spune mare lucru. Cam asta-i tot. Tu unde eşti?

— Suntem în Illinois, dar nu mai spune nimănui.

— Aha, sunteți în drum spre Ohio.

— Ohio! De ce spui asta?

— Camioanele lor au licență de transport în mai multe state, iar Ohio este statul cel mai estic.

— Swayze, au vreun alt sediu sau terminal în Ohio?

— Aşteaptă să verific. Dacă tot fac asta, mai ai nevoie de ceva?

— Despre soldați ce poți să-mi spui?

— Doi au fost omorâți şi unul rănit. Acela e în stare gravă, asta-i tot ce ştiu.

— Vezi ce poți să afli despre tipul rănit, dar fără să tulburi apele.

— O să fac tot ce pot.

— A întrebat cineva de noi, nu doar în treacăt?

— Lipinski a venit pe la mine ieri după-amiază. Ştii, doar să vadă ce mai fac. Nu mai poate de grija mea. A întrebat şi de tine.

— Da? Nu ştiam că sunteți aşa apropiați.

— I-am zis să plece naibii din beciul meu. Nici nu m-a băgat în seamă până acum. Ne cere informații şi pe urmă se poartă cu noi de parcă i-am fi inferiori.

— *Untermenschen.*

— Ce-ai zis?

— *Untermenschen.* Înseamnă oameni inferiori. Era la modă în anii, 40, în timpul naziştilor.

— Şi ce legătură are cu Lipinski?

— Mai strânsă decât îți închipui. Ascultă-mă. Vrem ca tipi ca Lipinski să ştie că umblăm după cai verzi pe pereți. Să zicem, prin Nevada.

— Şi ce-ai vrea să fac eu? După ce ne-am întâlnit ieri, o să-i dea de bănuit dacă mă duc sus la el şi-i spun: „Hei, minte în colțuri! Tocmai am vorbit cu McNamara".

— Foloseşte-te de şef. Roagă-l pe unul din colegii tăi să-i zică şefului că te-a auzit vorbind cu mine la telefon şi că supraveghem o parcare din Carson City.

— E-n regulă. Hei, am aflat câte ceva şi despre ticăloşii ăia. Nu au niciun sediu în Ohio, doar în Salt Lake City, dar au o căsuță poştală în Chicago.

— Mulțumesc. Mi-ai fost de mare ajutor. Ne mai auzim!

— Baftă, Phil!

— Aşteaptă, mai vreau să faci ceva pentru mine. Aş vrea să afli mai multe despre extragerea substanțelor cu ajutorul solvenților. Sună-i pe tipii de la Union Carbide şi întreabă-i cum regenerează carbonul activat deja folosit. Cred că trebuie să folosească un anume tip de solvent.

— Are puştiul tău de făcut vreun proiect la chimie sau te gândeşti să faci băutură de contrabandă?

— Da, vreau să fac băutură. M-am apucat din nou de băut şi vreau să fac rost de ceva bani pentru când am să ies la pensie.

— Te sun eu când aflu ceva.

Bill închise mobilul şi îi explică doctorului despre ce vorbise în ultima parte a conversaţiei.

Smithfield îl ascultă şi spuse:

— Din păcate, acum e clar de ce n-ai mai avut veşti de la ofiţerii de armată. Şi acum ce facem?

— Nu ştiu, bolborosi Bill, uitându-se prin parbriz după convoi. N-am idee ce o să facem în continuare, ci doar ştiu că trebuie să continuăm urmărirea.

Bill se cufundă în scaun, uitându-se la celălalt. Arăta groaznic, dar Bill credea că el arăta şi mai rău. Condusese*ră* de 28 de ore şi trebuiau să se bărbierească, să facă un duş, să ia o masă caldă şi să doarmă vreo zece ore. În această călătorie nu prea aveau şanse să se refacă. În loc să se recupereze, trebuiau să-şi continue drumul, să stea treji şi să mănânce numai porcării, iar la sfârşitul acestei călătorii vor trebui să se confrunte de unii singuri cu un adversar redutabil. Bill oftă, îşi puse binoclul şi se uită după convoi. Era tot în faţa lor şi mergea cu aceeaşi viteză printre lanurile de porumb din „Land of Lincoln”[8].

Bill simţea că îl doboară oboseala. Ar fi vrut să se oprească la una din fermele din drum şi să-i întrebe pe

[8] Ţara lui Lincon, partea de nord a Americii. (n. tr.)

proprietari dacă putea să se culce sub un copac. Se gândea la verile petrecute în Chicago şi la vizitele pe care i le făcea unchiului său la ferma de lângă Decatur, când era mic. Unchiul lui avea o fermă mare şi veche, cu arbori bătrâni şi înalţi, între care se afla un hamac vechi. Bill îşi aminti cum obişnuia să bea *root beer*[9] rece ca gheaţa în după-amiezile fierbinţi de vară. Îşi aminti cum stătea cu tatăl lui în hamac, la umbra copacilor bătrâni, legănaţi de briză, ascultând la radio un meci al echipei White Sox. Se gândea la hamacul vechi şi la acele după-amiezi de vară de câte ori bea un root beer. Vara nu era vară fără un root beer.

Erau pe I-70, la jumătatea drumului dintre Vandalia şi Effingham. Erau doar la 100 km sud de Decatur şi de ferma unchiului său. Bill se gândea la ce se întâmplase cu ferma după ce murise unchiul său. Se întreba dacă verii săi n-au vândut-o, dacă ferma mai era acolo. Se întreba cât de înalţi şi de bătrâni erau copacii acum. Se întreba dacă proprietarul actual l-ar lăsa să doarmă la umbra acelor copaci înalţi şi bătrâni.

Bill era obosit şi presimţea că aceasta ar putea fi ultima sa călătorie prin ţinutul natal. Îşi punea mai multe întrebări asupra viitorului decât atunci când se legăna în hamac, mângâiat de briză, cu mulţi ani în urmă. Gândurile îi zburau aşa cum li se întâmplă

---

9 Băutură nealcoolică, adesea carbogazoasă, aromată cu sirop din extract de rădăcini, ramuri şi scoarţă de copac a mai multor plante, care au fost fermentate cu zahăr şi drojdie. În compoziţia sa se găseşte vanilie, scoarţă de vişin, rădăcină de lemn dulce, rădăcină de sarsaparilla, scoarţă şi rădăcină de sassafras (dafin american), nucşoară, anason melasă şi alte ingrediente. (n. tr.)

adesea celor obosiți peste măsură. Căuta în minte o informație cât de mică, care să-i sugereze o idee sau un plan. Apoi sună telefonul.

Capitolul 36

Când telefonul sună a doua oară, Dr. Smithfield îi atrase atenția lui Bill:

— Ai grijă ce spui! Nu vrem să sfârşim ca Deiters şi Kimball.

Bill compară numărul de pe ecran cu cele din dosarul de lângă el, atunci când telefonul sună a treia oară. Numărul era al lui Kimball.

Bill răspunse:

— Alo?

— Slavă cerului! Eşti cumva Bill McNamara?

— Da. Cine e la telefon?

— Unde dracu' sunteți?

— Depinde cine sună.

— Îmi cer scuze, sunt locotenent-colonelul Jonathan Cahners din Armata SUA şi vă sun de pe telefonul căpitanului Deiters. Nu, de fapt e telefonul lui Kimball.

— Cum ați intrat în posesia acestui telefon?

— Mi l-a dat căpitanul Deiters. A fost rănit, iar prietenul dumneavoastră, căpitanul Melon, a fost ucis. L-am pierdut şi pe colonelul Kimball.

— Cine i-a omorât?

— Sergentul Hennessey. L-a omorât întâi pe Kimball, apoi i-a prins în capcană pe Deiters şi Melon.

Bill avea încă îndoieli. Hennessey nu-i păruse a fi unul din cei răi.

— Îmi pare rău, colonele, dar nu ştiu cine sunteţi.

— Îmi dau seama. Deiters mi-a spus că aţi putea să fiţi bănuitor.

— Spuneţi că sunteţi de la Forţele speciale.

— Da, şi dumneavoastră sunteţi detectivul Bill McNamara. Partenerul dumneavoastră e Dr. Smithfield, un veteran din Vietnam care a făcut parte din Poliţia fluvială. A fost decorat cu Purple Heart şi Silver Star. Deiters mi-a spus că Andrew Kimball v-a verificat pe amândoi când a fost la Washington acum câteva zile.

— Corect, dar avem de-a face cu o gaşcă de ticăloşi veritabili care ar putea să afle toate astea foarte uşor. Puteţi să mi-l daţi pe Deiters?

— Nu ştiu, cred că l-am cam obosit azi-dimineaţă. I-am pus o groază de întrebări despre ce se petrece, pentru că el era singurul de la care ne puteam informa. O să mă duc în salon să încerc.

Bill riscă:

— E-n regulă, vă cred... Cred... dar de fapt nu avem altă alternativă. Suntem în Illinois.

— Ce? se înfurie Cahners. Ce dracu' faceţi în... apoi se opri şi-şi recăpătă calmul. Ce faceţi acolo? întrebă el cu mai mult calm.

— Urmărim tirurile încă de ieri dimineaţă şi credem că se duc la Ohio, dar nu suntem siguri.

— Sunteţi siguri că aţi urmărit tirurile care trebuiau?

— Da, i-am identificat cu precizie pe Decker şi Adler. I-am văzut la fiecare oprire.

— Sunați-mă de îndată ce ajung la fabrica de procesare şi vom veni imediat.

— Vă sun imediat ce aflu ceva.

— Foarte bine. Vă doresc noroc.

Bill închise mobilul şi îi povesti doctorului Smithfield ce vorbise cu ofițerul. Amândoi se bucurară de vestea că nu mai erau singuri. Ştiau că lucrurile puteau să iasă prost, dar aveau în sfârşit întăriri.

— Cahners mi-a zis că ai fost decorat cu Silver Star. Nu mi-ai zis toată povestea, spuse Bill.

— Ba ți-am spus-o. Am fost rănit de un glonț, de aceea mi-au dat Purple Heart. Am preluat comanda după ce a fost rănit comandantul şi am dus vasul la mal. I-am zis lui Huggins să vină la noi şi l-am acoperit. Asta a fost totul.

— Cum ați scăpat de infernul în care erați?

— Când ne-am îndepărtat de mal, am observat patru puncte la orizont care s-au transformat în patru A-6 Intruders. Avioanele A-4 s-au dat din drumul lor şi le-au direcționat. Au zburat razant şi au aruncat bombe cu napalm. Efectul a fost devastator, întrucât benzina lichidă s-a transformat în limbi de foc. Hectare întregi de junglă verde păreau un infern. Napalmul era o armă groaznică. Te distrugea atât fizic, cât şi psihic. Ştiai că nu mai e în arsenalul nostru de luptă?

— Eşti sigur?

— Da. Nu e o armă pe care să o foloseşti împotriva oamenilor. Nu o mai folosim din cauza lui Kim Phuc.

— Cine?

— Fata din poza aceea, cu hainele şi porțiuni mari din piele arse de napalm.

— Asta a fost una din cele mai emoționante fotografii de război, dădu Bill din cap.

— Reportajele de război au pus capăt folosirii napalmului. Guvernul cheltuie o mulțime de bani ca să scape de el fără să dăuneze mediului înconjurător.

— Ar trebui să ducă napalmul la Tooele şi să-l folosească ca să ardă gazul paralizant, exclamă Bill. Am putea să folosim o armă chimică pentru a distruge alta.

— Nu ar merge, pentru că e prea logic.

— Iartă-mă că te-am întrerupt. Hai să ne întoarcem la Vietnam.

Dr. Smithfield dădu din cap şi-şi continuă povestea:

— Oricum, avioanele A-4 şi A-6 plecau în altă parte, când a apărut „Puff".

— Bombardierul-dragon?

— A, da, *Puff, the Magic Dragon*[10], medită Dr. Smithfield.

— Nu erau avioane C-47 Cargo cu mitraliere Gatling?

Oftă.

— E o ironie că personajul din cântecul pacifist interpretat de Peter, Paul and Mary a ajuns numele unei maşinării criminale. Dar dragonii din acea zi nu erau vechile avioane bimotoare C-47, care au fost folosite la începutul războiului din Vietnam. După modelul lor, s-au construit avioane şi mai distructive. Acestea au fost bombardierele AC-130 Spectre. Erau dihănii cu patru motoare, echipate cu două mitraliere

---

[10] Este un bombardier Douglas AC-47 Spooky (poreclit *Puff, the Magic Dragon*, după un cântec de succes din anii 60).

Vulcan Gatling de 20 de mm. Două mini-mitraliere Vulcan Gatling de 8 mm, două tunuri Bofors de 40 de mm şi cu tone de muniţie. Armele erau toate montate pe aceeaşi parte a avionului, aşa că, atunci când se rotea deasupra ţintei, o avea mereu în cătare şi o bombarda continuu. Avioanele zburau încet şi la mică distanţă. Apoi am auzit răpăitul mitralierelor Vulcan Gatling care trăgeau de 6000 de ori pe minut. Ne uitam cum uriaşa secerătoare omora orice îi ieşea în cale.

— Probabil că vietnamezilor le era mai teamă de aceste bombardiere decât de napalm.

Dr. Smithfield se uită pe fereastră şi continuă:

— Pentru amărâţii ăia care se aflau pe câmp în acea zi, nimic n-a mai contat. Au fost fie arşi de napalm, fie seceraţi de „dragoni”.

★★★

Decker răspunse la telefon şi ascultă cu atenţie: „Bine. Am nişte însărcinări să-ţi mai dau şi trebuie să mai rezolvi nişte probleme. Cu cât scapi mai repede de tembelii ăia doi, cu atât mai curând ne putem vedea. Sună-mă când sunt morţi. La revedere.” Decker se întoarse, se uită în spate la Dr. Adler, zâmbi şi spuse:

— McNamara şi Smithfield sunt în Nevada. Au urmărit alte camioane.

Camioanele au trecut frontiera statului Indiana şi apoi râul Wabash, în dreptul lui Terre Haute. Şi-au continuat drumul pe I-70, printre nesfârşitele lanuri de porumb. Drumul era uşor, pentru că era aproape la fel de plat ca şi centrul statului Illinois, dar peisajul era monoton; peste tot era numai porumb.

★★★

Peste câteva ore, convoiul se apropia de St. Leon, un orăşel din Indiana de Sud-Est, apoi o luă la stânga şi depăşi două camioane supraîncărcate. Pe când depăşea cele două camioane, Bill înțelese de ce mergeau cu doar 80 km pe oră. Fiecare camion trăgea după el un tanc vechi şi verde cu o stea albă şi mare pe fiecare turelă.

— Ce fel de tancuri sunt astea? îl întrebă Bill pe expertul în război.

— Astea sunt M-48. Au fost folosite în Vietnam. Am şi exportat în Europa o mulțime de drăcovenii din astea. Acum nu mai sunt decât piese de muzeu din metal bun de aruncat. Pe aceste două maşinării de luptă din fața unui tribunal sau al unui sediu al veteranilor de război au ajuns să se cace porumbeii sau poate că vor merge la topit.

Când au depăşit al doilea tir, şi-au dat seama că cineva pusese în glumă un abțibild cu un fund de pisică pe suprafața de rulare a pneului. Bill se uită la Dr. Smithfield şi spuse:

— Ce trist e!

— Ce, pisica? Mie mi se pare amuzant.

— Nu, nu pisica. Nu-mi plac pisicile. Mă refer la soarta acestor tancuri.

— Mă îndoiesc că au fost vreodată în luptă, dar poate că o să sfârşească ca exponate în Muzeul Patton din Fort Knox.

După ce au depăşit remorcile, Bill a văzut în oglinda retrovizoare că ieşeau de pe autostradă, înspre St. Leon. Jumătate de oră mai târziu, când convoiul trecea frontiera statului Ohio, telefonul sună şi Bill răspunse:

— Alo.

— Phil, Swayze la telefon. Am aflat cum se distilează carbonul.

— Minunat. O să-i dau telefonul lui Smithfield ca să ia notițe. El e omul de ştiință. Eu sunt doar şoferul.

Dr. Smithfield asculta la telefon, iar Bill conducea mai departe. Au trecut râul Ohio pe I-275, chiar în locul unde se intersecta râul Great Miami cu frontierele a trei state. De pe pod, vedeau o mare termocentrală în statul Ohio, iar în Indiana imaginea minunată a unui cazinou plutitor, cu toate luminile aprinse. Pe malul celălalt al râului se vedeau dealurile împădurite din statul Kentucky. Imaginile erau atât de diferite.

Dealurile abrupte din Kentucky fuseseră cu milenii în urmă capătul sudic al gheţarilor. Retragerea acestora dăduse naştere râului Ohio, iar dealurile, văile şi munții din Kentucky şi Tennessee rămăseseră neschimbate. Bill spera ca această frontieră străveche va însemna şi sfârşitul lungii sale călătorii.

Ajuns în Kentucky, convoiul încetini, urcând pe o pantă abruptă. Bill încetini şi el şi reveni pe dreapta. După ce trecură de vârful dealului, tirurile accelerară şi Bill presimți că urmărirea nu se terminase.

— Păi, Swayze n-a avut dreptate, pentru că nu cred că o să ne oprim în Ohio, mormăi Bill.

— Şi eu cred tot aşa. Când o să... Hei, uită-te! zise Smithfield, arătându-i înspre cele două tiruri pe care tocmai le depăşeau. Sunt mai multe tancuri. Cred că e o conferință de tancuri pe undeva prin Kentucky.

— Cred că şi tipul care a pus abţibildul ăla cu pisica s-a gândit la aşa ceva, răspunse Bill pe când depăşeau tirul.

— Nu se poate, e acelaşi tir. Or ştii ei vreo scurtătură, replică Dr. Smithfield, luând harta.

Bill se gândi ce mult se schimbaseră gesturile afectate ale doctorului în timpul călătoriei. Poate că se simţea bine cu el sau poate că era doar din cauza oboselii.

— Dacă tot ai harta, spune-mi de ce Aeroportul din Cincinnati se află în Kentucky.

La intersecţia lui I-275 cu I-75, convoiul o luă pe neaşteptate spre nord şi se îndreptă către Cincinnati. Urmăriră convoiul cum se apropia din nou de râul Ohio, dar de data asta din sud. Convoiul încetini pe serpentinele din vârful dealului. După ce au trecut de ultima curbă, au fost răsplătiţi cu superba panoramă a vârfurilor muntoase din Cincinnati.

Tirurile au coborât dealul, dar când s-au apropiat de râul Ohio, au ieşit spre Covington, Kentucky.

— Ne apropiem prea mult, zise Dr. Smithfield. Fii atent! Un jeep cu număr de Utah va ieşi în evidenţă aici.

Convoiul a mers paralel cu râul, spre vest, ocolind Cincinnati. Pe marginea şoselei erau o mulţime de orăşele, unul după celălalt. Apoi, lângă Bromley, tirurile au tras în parcarea unei ciudate hale industriale. Era o clădire veche de 50 de ani, din cărămidă roşie, cu ferestre metalice. Părea să fie înconjurată de o mulţime de tancuri învechite, fiecare din ele înconjurat de un gărduleţ metalic ruginit.

Capitolul 37

Bill şi Dr. Smithfield au trecut prin faţa clădirii şi au văzut primele tiruri dând cu spatele spre rampa de încărcare de pe latura estică. Celelalte tiruri parcaseră în spatele clădirii, într-un loc cu pietriş în pantă care cobora spre râu. Îşi continuară drumul şi observară că mai erau nişte tancuri terestre pe partea de vest. Mai merseră 800 de metri, înainte să se oprească în parcarea unui terminal de alimentare.

Bill se uită la Dr. Smithfield şi spuse:

— Trebuie să mai aruncăm o privire acelei clădiri, dar nu putem să trecem pe acolo în plină zi.

— Ştiu, şi nici nu ne putem plimba pe acolo ca un cuplu, pentru că am ieşi în evidenţă.

— Da, dar putem să mergem fiecare din noi pe acolo. O să mă duc înapoi la şcoala aceea şi voi ieşi din maşină. Apoi tu urci la volan şi treci pe acolo şi te opreşti la magazinul de lângă semafor. Intră şi umple o pungă cu tot felul de chestii şi întoarce-te la clădire. Poţi să-ţi ascunzi faţa după pungă. Între timp, o să mă plimb pe lângă clădire din această direcţie, o să iau jeepul şi o să ajung la tine să te iau. Apoi o să facem schimb de informaţii.

— Şi dacă ne recunosc pe unul din noi?

— Atunci am băgat-o pe mânecă.

— Ar trebui să întrebăm mâneca întâi.

— Bună idee! recunoscu Bill, tastând numărul lui Cahners.

— Cahners la telefon.

— Colonele, Bill McNamara la telefon. Convoiul s-a oprit şi descarcă marfa. Cred că am găsit fabrica de procesare.

— Unde sunteţi?

— În Bromley, Kentucky. Suntem la câţiva km de Cincinnati, în josul râului. Fabrica de procesare e pe Şoseaua 8. Se află într-o clădire de cărămidă cu două etaje de pe malul râului Ohio. Nu poate să vă scape.

— Şi de ce să-mi scape? Voi o să-mi arătaţi exact unde e. Ne-am înţeles?

— Mda, spuse Bill.

— Ne-am făcut plinul şi vom decola în zece minute. Ne va lua patru ore să ajungem la Dayton şi încă o oră până la Cincinnati.

— La Dayton? De ce la Dayton? Aeroportul din Cincinnati este la 8 km de aici.

— Nu putem să aterizăm şi să ne descărcăm echipamentul pe un aeroport civil. Baza Militară Wright Patterson e cea mai aproape şi are o pistă suficient de lată pe care să intre tot ce aducem cu noi.

— Ce Dumnezeu aduceţi cu voi?

— Destule chestii ca să terminăm odată treaba.

— Şi ce vreţi să facem noi?

— Supravegheaţi locul până venim noi şi încercaţi să nu fiţi descoperiţi. Aţi priceput?

— Da, domnule, dar dacă pleacă de acolo sau fac vreo tâmpenie?

— Scrie numărul ăsta de telefon. E de la turnul de control al Wright-Pat. Sună-i şi-ţi vor face legătura cu

mine. Telefonul meu mobil nu funcționează în timpul zborului.

Bill repetă numărul de telefon şi apoi spuse:

— Vă sun dacă apare ceva nou.

Bill închise telefonul şi-i spuse lui Smithfield:

— Bine, hai să mergem. Eu cobor aici.

— Se pare că şi colonelul e de acord cu planul nostru.

— Da, aşa se pare. Cahners ne-a spus să fim cu ochii pe ei.

Dr. Smithfield încuviință şi se rezemă în scaun, iar Bill a tras în parcarea unei şcoli primare. Bill ieşi din maşină şi se îndreptă înspre uzina de procesare, iar Dr. Smithfield se duse cu maşina la magazinul alimentar. Pe când se apropia de clădire dinspre vest, Bill se gândi că semăna cu o instalație de tratare a apei; părea să aparțină municipalității. Se plimbă pe lângă ea şi numără maşinile din parcare. Bill aprecie că Decker avea în subordine mai bine de 24 de oameni. Dacă erau toți înarmați, ar fi fost nişte adversari redutabili, chiar şi pentru trupele de asalt ale lui Cahners.

Bill se uită prin jur şi-şi dădu seama că nu era un loc uşor de atacat. Întreaga zonă era înconjurată de case modeste, cu leagăne şi coşuri de baschet în curte. Ticăloşii ăia procesau gazul paralizant într-o zonă locuită, la mai puțin de 3 km de o aglomerație urbană, cu o populație de un milion de locuitori. Nu, nu era un loc în care să dai o bătălie, nici chiar una de mici proporții.

Pe când Bill se învârtea pe lângă fabrica de procesare, Smithfield făcea cumpărături la magazinul

alimentar. Era un magazin mic, iar deasupra era un apartament unde locuia proprietarul. Acest gen de familii care dețineau un magazin aveau să fie înlocuite de marile lanțuri de magazine care începuseră să apară în anii 70. Acesta era o relicvă în acest orăşel adormit şi anacronic.

Îşi plăti la casă cumpărăturile şi-o întrebă pe casieră, imitând cât putea de bine accentul din Chicago:

— Care-i treaba cu clădirea aia mare de cărămidă de mai încolo?

Femeia între două vârste îl întrebă:

— Vă referiți la vechea stație de epurare a apei din Bromley?

— Cred că da. Clădirea aia de două etaje din cărămidă de la două străzi în jos pe dreapta.

— Da, era pe timpuri o stație de epurare a apei, până când municipalitatea a transformat-o într-o mare stație de pompare a apei, iar apoi a închis-o. Câțiva ani a stat goală, apoi municipalitatea a închiriat-o unui tip care a transformat-o într-o fermă piscicolă, unde era şi un restaurant elegant.

— Glumiți. Au făcut un restaurant într-o fostă stație de pompare?

— Avea succes. Se mânca acolo un somn tare bun. Am fost şi eu acolo de câteva ori. Dar a avut probleme, aşa că au trebuit să-l închidă. Apoi un alt tip a deschis un restaurant japonez, dar şi ăsta s-a închis după câțiva ani.

— Acum ce-i acolo?

— Nu ştiu. Cred că e un fel de depozit. Din când în când vin acolo camioane, dar nu ştiu ce fac.

— Deci a fost o staţie de pompare. Vă mulţumesc, spuse Dr. Smithfield, ieşind din magazin.

— Vă pot ajuta cu ceva? îl întrebă casiera pe bărbatul care se uita la frigiderul cu bere.

Bărbatul, Dale Van Horn, se uită la casieră şi răspunse:

— Încerc să-mi dau seama ce bere le-ar plăcea prietenilor mei.

— Dacă sunt ca prietenii lui bărbatu-meu, o să le placă orice, doar să fie rece.

— Ştiu ce vreţi să spuneţi, spuse Van Horn şi începu din nou să studieze frigiderul cu bere.

Bill trecu pe lângă Dr. Smithfield fără să-i spună nimic şi intră în magazin. Luă un pachet de gumă şi se duse la casă. Pe când plătea, o întrebă:

— Scuzaţi-mă, dar ştiţi ceva despre clădirea de cărămidă cu două etaje de mai jos?

Dale îngheţă când auzi alt bărbat care punea aceleaşi întrebări ca şi negrul de dinainte. Dale se întoarse încet, ca să-l vadă pe cel ce întreba şi să-i surprindă reacţia atunci când primea răspunsul.

— Sunteţi a doua persoană care întreabă de acea clădire în ultimele cinci minute.

Acum era rândul lui Bill să îngheţe de spaimă. Îşi dădu seama într-o clipă că făcuse o greşeală de neiertat.

Bill încercă să-şi revină, se uită prin magazin şi spuse:

— Da?

Casiera îi zâmbi şi-i spuse din nou povestea staţiei de epurare transformate în restaurant. Bill dădu din cap, îi plăti guma şi ieşi.

Bill văzu de afară cum Van Horn îşi lua un bax de 12 beri şi se ducea repede la casă. Bill intră din nou în magazin şi zise:

— Ştiu că mai trebuia să cumpăr ceva, dar nu mai îmi amintesc ce.

Bill se uită la Van Horn, arăta răvăşit, de parcă purtase aceleaşi haine mai multe zile şi trebuia să se radă, ca şi Bill. Van Horn purta un tricou albastru-deschis care avea o pată în dreptul burţii, blugi şi cizme uzate de lucru. Arăta ca un şofer de tir sau ca oricare alt muncitor din zonă. Bill încercă să-şi amintească dacă unul din oamenii lui Decker purta astfel de haine. Bill se uita fix la Van Horn şi-şi dădu seama că avea o mutră vinovată de care poliţiştii îşi dau seama imediat. Van Horn era concentrat asupra berii.

Bill îşi drese glasul:

— Dar matale? Ai mâncat vreodată peşte din ăla?

Van Horn îşi ridică privirea. Părea mirat, se opri o clipă, apoi scutură din cap.

— Dar mâncare japoneză ai mâncat?

Van Horn a scuturat din nou din cap. Bill se apropie şi puse mâna pe banda de la casă. Van Horn se îndreptă de spate şi se uită urât la insigna pe care i-o arăta Bill.

— Doamnă, i-aţi vândut alcool acestui om fără să-i cereţi actele.

— Ce? întrebă casiera. Sigur are peste 21 de ani.

— Domnule, îi porunci Bill, arătaţi-mi actele.

Spre mirarea lui Bill, Van Horn se execută ca şi cum nu avea nimic de ascuns; totuşi, avea peste 30 de ani. Van Horn îi arătă lui Bill portmoneul, în care era şi carnetul lui de conducere din Utah. Bill se uită la carnet pentru o clipă, ca şi cum ar fi calculat vârsta şi declară:

— E exact cum am crezut. Eşti minor.

Bill închise prima cătuşă pe mâna dreaptă a lui Van Horn şi îi răsuci braţul cu o viteză care l-a surprins pe Van Horn, dar nu şi pe Bill. După ce îi puse mâna la spate, Bill îi prinse lui Van Horn de mâna stângă cealaltă brăţară de oţel şi trase de ea cât putu cu mâna sa dreaptă. Bill îl luă de păr pe Van Horn cu mâna stângă şi îi dădu capul pe spate.

— Vii cu mine. Nu vă necăjiţi, doamnă, nu e vina dumneavoastră.

Van Horn vru să protesteze, dar nu scoase decât un geamăt, căci Bill îl trăgea de cătuşe în sus şi de păr în jos. Gemu şi Bill atunci când i se rupseră coastele fisurate, din cauza efortului făcut. Bill simţi cum furia îi dădea putere omului mai scund decât el şi îşi dădu seama că-i va veni greu să-l domine când vor ieşi din magazin.

Bill îl împinse pe Van Horn spre ieşire şi apoi înspre Jeep. Bill luă mâna de pe cătuşe, îşi înşfăcă pistolul şi îl izbi pe Van Horn în tâmplă. Îl târî pe omul inconştient la maşină, deschise portbagajul şi îl aruncă acolo. Bill se dădu înapoi şi se îndoi din mijloc, deoarece coastele rupte îi intrau în carne şi durerea sfâşietoare îi iradia în tot pieptul.

Bill se opri să-şi tragă sufletul şi aruncă o privire în jur să se asigure că nu-l vedea nimeni. Nu era nimeni pe acolo, aşa că luă din torpedou două perechi de cătuşe şi cu prima îi legă picioarele lui Van Horn. Luă brățările de la a doua ca să lege cătuşele de la mâini de cele de la picioare. Legă capătul celei de-a doua perechi de cătuşe de belciugul solid fixat de podeaua portbagajului. Bill i-a înfăşurat capul lui Van Horn cu trei rânduri de *izolirband* ca să nu poată vorbi. Terminând treaba cu ostaticul, Bill se duse să-l ia pe Dr. Smithfield.

Bill trase în parcarea cu pietriş din fața terminalului de alimentare.

— Unde ai fost? întrebă Dr. Smithfield urcând în maşină.

— Ți-a fost dor de mine?

— Nu, am stat destul cu tine în ultimul timp. Mă bucuram de linişte, dar începeam să-mi fac griji.

— Am avut o conversație plăcută cu casiera despre fascinanta istorie a stației de epurare din oraş.

— Şi eu am discutat cu ea despre asta.

— Ştiu. Atunci mi-am dat seama ce greşeală făcusem. Mi-am dat seama şi că singurul cumpărător din magazin, un camionagiu din Utah, auzise ce-am vorbit noi.

— Ce-ai făcut?

— L-am poftit să vină cu noi. Acum trage un pui de somn în spate.

— Ce? exclamă doctorul trecând peste scaune ca să se uite în spatele maşinii, la noul lor pasager. Cât timp îl studia cu privirea pe Van Horn, Bill îi povesti ce se

întâmplase. Reveni apoi la locul său şi schimbă cu Bill impresii despre fabrica de procesare şi despre împrejurimi. Încercau să-şi închipuie ce se va întâmpla dacă lucrurile nu mergeau conform planului lui Cahners. S-au gândit să-l sune, dar credeau că se va înfuria când va auzi că luaseră un ostatic. Pe lângă asta, era deja în avion.

Au hotărât să nu-l sune pe Cahners până nu strâng nişte informaţii despre fabrica de procesare şi până să afle dacă ticăloşii ăia aveau să înceapă să-l caute pe Dale Van Horn. Pe când discutau ce să facă, au trecut pe la un indicator către Anderson Ferry şi au tras într-o mică parcare să pună la punct un plan. Se uitau cum ieşeau de pe vechiul feribot 12 maşini pe malul din Kentucky şi cum intrau altele care trebuiau să ajungă în Ohio. Pe indicator scria că feribotul opera din 1817.

Dr. Smithfield se uită la râu şi văzu o familie de patru persoane într-o şalupă alb cu roşu care o lua în jos pe râu, făcând mult zgomot. Se întoarse spre Bill şi spuse:

— Avem nevoie de o ambarcaţiune.

Bill nu spuse nimic, iar Dr. Smithfield ieşi din maşină şi se duse la unul din marinarii de punte. Bill se uită la Dr. Smithfield, care se întorcea cu o expresie de satisfacţie pe faţă.

— Mergem să facem o plimbare. Intră pe feribot.

— Se pregătesc de plecare.

— Nu, nu-i aşa. Trebuie să aştepte barja aia cât o zi de post care vine din susul râului.

Bill trase jeepul pe feribot şi îl urmări pe taxator care trecea pe la fiecare maşină.

Dr. Smithfield îi şopti lui Bill:

— Cât de întunecat e geamul din spate?

— E aproape opac. Sper să stea liniştit.

— Dacă face o tâmpenie în mijlocul râului?

— O să-l forţez să mai tragă un pui de somn. De ce traversăm râul? E clar că nu putem vedea fabrica de procesare de pe malul celălalt.

— Vezi mulţimea aia de case şi docuri? îl întrebă Dr. Smithfield, arătându-i cu degetul malul celălalt.

— Da, răspunse Bill, simţindu-se stânjenit.

— E un loc de unde poţi închiria o ambarcaţiune. Putem să închiriem şi noi una, să ne plimbăm pe râu şi să ţinem sub observaţie fabrica de la o distanţă la care să fim în siguranţă.

Bill dădu din cap, se lăsă în scaun şi se uită la barja uriaşă care venea încet pe râu. De fapt, era formată din 12 barje, legate între ele pe trei rânduri, cu un puternic împingător la pupa, care împingea din spate toate şlepurile cu o viteză de 16 km/h. Nava era lungă de 300 de metri şi lată de 30. În timp ce aluneca pe lângă ei, Bill auzi bubuitul puternicelor motoare. Bill se uita la marinarii de pe punte şi se întreba ce fel de viaţă duceau ei pe o asemenea ambarcaţiune.

Când împingătorul trecu de ei, feribotul ambală motoarele, se îndepărtă de mal şi începu să traverseze marele râu.

Capitolul 38

Căpitanul Mark Stevenson, un bărbat înalt şi uscăţiv, cu părul rar, plin de fire albe, stătea nemişcat la manetele din cabina pilotului de pe vasul *Paul G. Blazer.* Mai luă o gură de cafea şi văzu deschizându-se încet uşile imense de la cabina căpitanului Anthony Meldahl Dam. Cele 20 de minute în care stătuse în picioare aveau să ia sfârşit.

Stevenson activă sirena şi trase de cele două manete. Câteva clipe mai târziu, motorul de 5000 de cai putere se trezi din somnul său profund, iar vasul începu să avanseze încet, împingând convoiul în barajul Markland de pe râul Ohio. Motoarele se forţau ca să facă faţă sucţiunii ecluzei şi împinseră nava şi cele 12 barje în josul râului. *Paul G. Blazer* transporta peste 150.000 de barili de produse petroliere şi trebuia să ajungă la un mare terminal din josul râului, lângă Cincinnati.

Paul G. Blazer se afla la 800 kilometri de izvoarele râului din Pittsburgh şi la 55 de kilometri de Cincinnati. Din cauza acestei poziţii şi a orei târzii, Căpitanul Stevenson avea să treacă noaptea pe sub podurile din centrul oraşului. Nu-i plăcea partea asta dificilă a drumului, pentru că râul se îngusta foarte mult când trecea prin Cincinnati, iar luminile oraşului se reflectau în apele râului şi ascundeau micile şalupe care treceau pe lângă restaurantele plutitoare.

★★★

Pe când Bill şi Dr. Smithfield parcau în faţa biroului portului, auziră un geamăt slab din portbagajul jeepului. Dr. Smithfield se uită la Bill şi întrebă:

— Ce facem cu el?

— Îl ţinem un timp, apoi o să-l predăm armatei când va ajunge aici. O să-l ia şi pe Peter Irwin la întrebări, până vor spune amândoi tot ce ştiu despre gazul paralizant şi despre amicii lor nazişti.

— Mie-mi convine. Crezi că ne va face probleme pe termen scurt?

— Nu, l-am lovit destul de tare. Ar trebui să rămână inconştient un timp.

— Bine, hai să mergem să închiriem o ambarcaţiune. Încearcă să pari că te pricepi la navigaţie.

Van Horn le-a auzit întreaga conversaţie. Îl ştia pe Irwin şi se mira că supravieţuise, dar şi mai mult îl mira implicarea armatei şi faptul că ştiau că sunt nazişti. Ştia că trebuia să scape cumva şi să se întoarcă la Decker.

Bill şi cu Dr. Smithfield intrară în biroul de navigaţie şi se interesară de o şalupă pentru o plimbare de seară. O femeie între două vârste îi studie o clipă şi le spuse pe un ton superior:

— Cea mai mică ambarcaţiune se închiriază cu 250 de dolari pe oră.

Lui Dr. Smithfield îi era cunoscut acest ton, pentru că se izbise adesea de el în restaurante, în cluburile cu terenuri la ţară şi la reprezentanţele auto. Şi aici i se vorbea pe acelaşi ton, dar Dr. Smithfield îşi dădu seama că el şi cu Bill arătau destul de ponosiţi şi că aveau

nevoie urgentă de un duş. Arătau ca nişte vagabonzi, aşa că Dr. Smithfield porni la atac:

— Nu vrem o ambarcaţiune mică, ci una de peste şase metri, cu motor de cel puţin 250 de cai şi care atinge o viteză de 80 kilometri la oră.

Funcţionara schiţă un zâmbet şi îi răspunse:

— O clipă, vă rog.

Se duse în spatele biroului, iar o clipă mai târziu apăru un bărbat între două vârste. Avea pe el o uniformă de antreprenor şi proprietar de vase. Purta o pereche de pantaloni kaki cu dungă, pantofi de piele, o curea scumpă şi un tricou verde cu emblema marinei pe el. La mână avea un ceas Rolex Submariner. Zâmbi şi îi întinse mâna lui Smithfield:

— Bună seara, sunt Drew Marchant. Cu ce vă pot ajuta?

Dr. Smithfield îi strânse mâna, iar Rolex-urile lor păreau să se atingă. Drew observă ceasul lui Smithfield şi expresia feţei i se schimbă, când a observat că omul îmbrăcat în haine ponosite avea un ceas mai scump ca al lui. Dr. Smithfield îi vorbi pe un ton profesionist de medic:

— Bună seara, sunt Dr. David Smithfield. Asociatul meu, Bill McNamara, şi cu mine am dori să închiriem o şalupă rapidă.

— Cât de rapidă?

— Peste 80 km/h.

— Avem una cu jet de apă care s-ar putea să vă placă. Ştiţi câte ceva despre aceste bărci?

Dr. Smithfield îi zâmbi şi răspunse:

— Da, am o Sea-Doo Utopia de şase metri.

— Mişto. E una bună. Eu am una nouă, o Yamaha KX2000. O să vă dea mai multe senzaţii tari. Turbine gemene de 135 CP iar limita superioară de viteză e la 100. Merge ceas.

— Sunt foarte tari astea cu motoare cu reacţie.

— Costă 580 de dolari pe zi, plus garanţia.

— Da, e-n regulă, acceptă Dr. Smithfield, întinzându-i cardul American Express.

— Ne mai trebuie şi două perechi de ochelari de vedere nocturnă, spuse Bill cu sfială, adăugând încă o sută de dolari la factura doctorului.

Drew zâmbi, îi trecu cardul doctorului prin cititor şi le luă 1000 de dolari pentru ambarcaţiune, ochelari şi avans. Zâmbetul lui Drew se lăţi când aparatul acceptă tranzacţia.

— Urmaţi-mă, vă rog, să vă arăt barca.

Drew îşi petrecu câteva minute explicându-le toate detaliile bărcii, de parcă încerca să le-o vândă. Dr. Smithfield îl întrebă câte ceva, dar Bill doar i-a ascultat şi a dat din cap, de parcă avea cunoştinţe asupra acestui subiect. Odată ce s-a terminat instructajul, Dr. Smithfield se urcă în barcă şi Bill făcu la fel.

Bill deschise jeepul şi se uită repede la oaspetele lor inconştient. Închise portbagajul, se duse la portieră şi intră în maşină. Luă o pungă de nailon cu binocluri, arme şi muniţie. Apoi luă lanterna puternică de sub bancheta din spate. Mulţumit de ce strânsese, Bill se întoarse la doc. Dale Van Horn aşteptă câteva clipe înainte să încerce din nou să-şi scoată telefonul mobil din buzunarul de la pantaloni.

În timp ce Bill se suia pe barca ce se clătina, Drew îi împinse uşor înspre curenţii de pe râul Ohio. Dr. Smithfield porni motoarele, iar barca începu să se mişte, aproape nedespicând apa. Pe când părăseau docul, Dr. Smithfield porni supapa de reglaj şi astfel viteza bărcii crescu simţitor. Se înserа şi trebuiau să găsească fabrica de procesare cât mai repede, până se întuneca în Ohio Valley.

După 15 minute văzură terminalul principal. Enormele tancuri albe de stocare erau luminate puternic, ceea ce le făcea să iasă în evidenţă, datorită contrastului cu dealurile de un verde închis din Kentucky. După ceva timp, au văzut lumina de proiector a staţiei de pompare, care scotea în evidenţă partea de est a fostei staţii de epurare a apei. În spatele fabricii erau trei uşi de garaj deschise spre rampa de încărcare. Bill şi Dr. Smithfield vedeau până în interiorul fabricii.

Dr. Smithfield o luă în sus pe râu, trecu de fabrică, dădu înapoi câţiva metri şi lăsă barca să plutească liniştit în josul râului. Lumina din fabrică se revărsa în amurg, aşa că vedeau interiorul clădirii mai bine decât în plină zi. Bill se uită cu binoclul la echipamentul de procesare şi încercă să-şi dea seama la ce folosea.

Când barca trecu de fabrică, văzură toată instalaţia, ca şi cum ar fi fost filmată cu încetinitorul. Dr. Smithfield porni din nou motoarele, o luă în sus pe râu, de unde veniseră, îşi luă binoclul şi repetă ce făcuseră mai înainte.

După ce terminară al doilea tur, Bill îl întrebă:

— Ei bine, ce crezi?

— Cred că tancul ăla argintiu este un reactor. Acolo pun carbonul sărăcit.

— Sunt de acord. Pompează solventul din tancul negru şi îl tratează cu aburi. Vaporii se ridică până la etajul al doilea, prin conducta aia portocalie.

— Aşa e. Apoi aburii se duc într-o coloană de distilare, în care solvenţii şi gazul VX sunt condensaţi la nivele diferite. Ai văzut coloana de distilare?

— Da, însă gazul condensat se duce în altă parte pentru comprimare şi depozitare.

— Swayze ne-a dat informaţii valoroase despre extragerea cu solvenţi. Toată această instalaţie pare logică.

— Da, dar unde se duce gazul? se întrebă Bill cu voce tare.

— Trebuie să mai trecem o dată pe acolo, hotărî doctorul pornind motoarele şi îndreptându-se în sus pe râu.

Bill şi Smithfield se uitaseră cu binoclul doar la ferestrele luminate, nu şi la cele din întuneric. Dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut lumina palidă şi verzuie răspândită de ochelarii de vedere nocturnă, în care se zăreau trăsăturile colţuroase ale unui nordic.

Decker se uită cu atenţie şi apoi bănuitor la luminile ambarcaţiunilor care înaintau încet pe lângă malul opus al râului. În condiţii normale, n-ar fi acordat atenţie traficului de pe râu, dar tocmai aflase de capturarea lui Van Horn. Deşi nu putea să-i vadă clar pe cei doi bărbaţi din barcă, observase că unul din ei era negru.

— Phillip, îi spuse Decker pe un ton egal.

— Da, domnule.

— Phillip, vreau să îi omori pe ăia doi din bărcuța de acolo.

— Ştim deja asta, zise Adler. Sunt aici, nu-i aşa?

— Mi-e teamă că da.

— Tu şi cu oamenii tăi sunteți nişte cretini. Avem o afacere de miliarde, iar voi nu puteți scăpa de măscăricii ăştia doi. Mă duc cu Phillip şi cu gaşca lui să mă asigur că le iese de data asta. Le arăt eu cum se face treaba, promise Adler printre dinți, pe când ieşea cu Phillip din biroul de la etajul trei.

Decker rămăsese singur; stătea în picioare şi se uita la râul Ohio. Ştia că vine cineva după ei şi că trebuiau să plece. Aveau gaz din belşug, aşa că nu mai trebuiau să proceseze şi cantitatea de azi. Luă telefonul şi sună la rampa de încărcare: „Decker la telefon. După ce descărcați şi ultimul camion din Salt Lake City, începeți să încărcați recipientele în remorcile goale. Aveți grijă ca tirurile să fie alimentate şi să fie gata de plecare cât mai curând." Decker închise mobilul înainte să audă răspunsul. Îşi întoarse privirea la apele întunecate şi lucitoare ale râului.

Capitolul 39

Kevin Douglas făcu semn chelneriței şi îi arătă pe prietenii din jurul său, indicându-i că mai vrea încă un rând. Kevin avea 48 de ani, însă pretindea că are 25. Încercase să se vopsească ca să-şi acopere firele albe, însă îi ieşise o nuanță nenaturală de castaniu, aşa că

îşi decolorase părul, iar acum avea culoarea gălbenuşului. Bronzul îi era la fel de fals ca şi ceasul Rolex şi arăta ridicol în cămaşă hawaiană, şort alb şi sandale.

Kevin stătea la masă cu două femei în jur de 40 de ani. Amândouă divorţaseră de curând şi încercau să demonstreze primului bărbat întâlnit că nu şi-au pierdut farmecele. În comparaţie cu alţi bărbaţi cărora le făcuseră ochi dulci, Kevin părea o alegere perfectă. Era artificial şi mintea ca să-şi atingă scopul, dar era cea mai bună alegere în acel moment. Singurul lucru în privinţa căruia Kevin nu mintea era ambarcaţiunea lui. Avea o barcă pe cinste, care era exact aşa cum o descria el. Era singura lui posesiune de valoare.

Cu o oră înainte, venise la acest restaurant plutitor cu Baja lui de 11 metri. Zgomotul puternic al motoarelor atrăsese acea atenţie de care avea el nevoie şi care îl făcea fericit. Cele două motoare Mercruiser de 500 de cai putere puteau să facă ce se spunea în reclamă. Puteau să ajungă la o viteză de aproape 130 km. Era departe de a fi cea mai rapidă barcă din această zonă a râului, însă putea depăşi cu uşurinţă orice ambarcaţiune deţinută de capul unei familii fericite, sau de un golan tânăr şi arogant care ar fi ieşit la plimbare într-o seară dintr-o zi de lucru.

După ce-şi terminară băuturile, Kevin zâmbi, se uită în direcţia chelneriţei şi îi făcu semn să aducă nota.

— Doamnelor, haideţi să facem o plimbare cu barca!

Phillip Keenan stătea pe docul de lângă restaurantul plutitor şi se uita la clienţii care-şi beau minţile. Le scrută feţele luminate de limbile portocalii ale torţelor.

Scutură din cap. Torțele cu gaz natural, palmierii din plastic şi stâncile de beton dădeau impresia că acea barjă transformată în restaurant era o oază de natură artificială, cu plante din plastic şi stânci false. Phillip îşi îndreptă din nou atenția spre trofeele strălucitoare acostate la doc şi hotărî să aleagă Baja. Se putea trage uşor din ea şi prindea viteză mare, iar Phillip era gata să sară pe ea, când apăru Kevin cu cele două femei.

Phillip îi privi cum se îndreptau spre Baja. Kevin dezlegă parâma de la provă şi i-o dădu uneia dintre femei, apoi făcu la fel şi cu cea de la pupa, pe care i-o dădu celeilalte femei. Pe când le dădea fiecăreia câte o parâmă, Kevin le şopti ceva la ureche, iar ele începură să chicotească fals. Kevin sări în barcă, băgă cheia în contact şi porni motoarele. Le mai adresă un zâmbet femeilor şi conchise că va fi o noapte de neuitat. Kevin porni motorul de la tribord, care începu imediat să funcționeze. Mări uşor turația şi privi spre restaurant ca să vadă dacă îl admira cineva. Porni şi motorul de la babord, iar zgomotul se amplifică. În timp ce Kevin pleca de la timonă ca să-şi ajute prietenele să urce în barcă, Phillip atacă.

Din ascunzătoarea sa, din primul rând de palmieri din plastic, Phillip traversă iute docul şi făcu un salt în Baja. Aterizâ în picioare şi se izbi cu toată puterea de Kevin. Phillip îl trânti pe Kevin de marginea din spate a bărcii şi apoi îl aruncă peste bord. Phillip preluă comanda şi împinse cele două manete înainte, către limită, îndepărtându-se cu barca de doc.

Spre mirarea clienților din restaurant, ambele femei au avut inspirația de a da drumul frânghiilor înainte să

ajungă în râu. Phillip nu se uită înapoi ca să vadă ce se întâmplase cu Kevin sau cu femeile. Doar împinse manetele spre limitoare. Prova lucioasă a Bajei se ridică din valuri şi coborî, luând-o în jos pe râu. Baja trecu pe sub podul Brent-Spence de pe I-75 şi se îndepărtă de luminile oraşului Cincinnati. Odată aflat în întuneric, Phillip îşi puse ochelarii de vedere nocturnă şi scrută ţărmul din Kentucky ca să-i zărească pe ceilalţi pe care trebuia să-i ia.

Phillip trase la mal, iar Paul Minter, Donald Groesbeck şi Dr. Steven Adler urcară în Baja. Minter avea cu el o geantă neagră de plastic, în care erau două pistoale mitralieră Ruger MP-9 şi câteva încărcătoare curbate de 32, cu gloanţe explozive Parabellum de 9 mm. Şi-au verificat armamentul şi s-au familiarizat cu barca. De asemenea, şi-au revizuit planul simplu de a face din McNamara şi Smithfield nefericitele victime ale unui alt accident nautic.

★★★

Bill şi cu Dr. Smithfield tocmai trecuseră pentru a patra oară prin dreptul fabricii şi observaseră tot ce era suspect. Tirurile din Salt Lake City plecaseră, aşa că vedeau perfect interiorul fabricii. Acum au observat mormanul de recipiente şi dr. Smithfield şopti:

— Doamne! Trebuie să-l sunăm pe Cahners.

Bill îşi luă carnetul şi telefonul mobil, formând numărul de contact.

— Colonele, Bill McNamara la telefon.

— Bill, ce se întâmplă?

— Suntem pe râu. Supraveghem fabrica de peste două ore şi ne-am făcut idee de ce se întâmplă acolo şi de câți oameni sunt înăuntru.

— Minunat, v-a văzut careva?

— Nu, totul pare normal.

— Ați făcut ceva să atrageți atenția?

— Ei bine, am luat un ostatic.

— Ce?

— Eram într-un magazin alimentar şi un tip ne-a recunoscut.

Bill nu era pregătit să-i spună lui Cahners toată povestea, aşa că decise să nu spună chiar tot adevărul.

Dr. Smithfield se uită urât la Bill şi spuse:

— Cum naiba ne-a recunoscut?

Bill îi făcu semn cu mâna să tacă:

— Ne-a recunoscut şi a trebuit să punem mâna pe el. Acum stă bine mersi în portbagaj şi, cum spuneam, totul e în regulă la fabrică.

— Aşa să fie, răspunse Cahners, dar nu-mi convine situația. Suntem acum deasupra statului Indiana de Est şi ar trebui să ajungem la bază în câteva minute. O să ajungem la voi în circa o oră. Dă-mi coordonatele țintei! Am o hartă a străzilor din oraş, pe care mi-au trimis-o băieții de la Pentagon, aşa că spune-mi cu ce ne confruntăm acolo.

Bill începu să-i spună tot ce aflaseră el şi cu Dr. Smithfield despre fabrică, traficul de pe râu, împrejurimile, planul străzilor şi forțele de care dispuneau ei.

— Colonele, trebuie să vă zic ceva despre fabrică şi recipiente.

— Bill, ne pregătim de aterizare... Nu te mai aud... Sună-mă în 15 minute... Venim înspre voi.

Bill se simți uşurat:

— Cahners a spus că totul se va termina în 90 de minute.

Dr. Smithfield îi aminti răbdător.

— Ni s-a spus acum câteva zile că totul se va termina la prânz.

★★★

Phillip Keenan trase de manetă şi o luă în josul râului. Când făcu o întoarcere, văzu că se mişcă ceva în spatele lor. Strigă la Paul Minter:

— Nu scăpa din ochi luminile din spate!

Paul nu făcu nicio mişcare, obligându-l pe Phillip să-şi strige ordinul prin zgomotul asurzitor al motoarelor *with their open exhaust ports*. În cele din urmă, Paul îl auzi şi dădu din cap. Cu ochelarii săi pentru vedere nocturnă, arăta ca un astronaut dintr-un film de categorie B.

Paul îşi îndreptă atenția spre pupă.

— Phillip, țipă el, ne ajung din urmă!

Dr. Adler îşi îndreptă privirea spre vasul care se apropia, dar nu-i plăcu ce văzu.

— E poliția! țipă el.

Phillip nu se gândi deloc când exclamă:

— Ce?

— Poliția. Cred că figura pe care ai făcut-o la restaurant trebuie să le fi atras atenția. Trebuie să scăpăm de ăştia.

Phillip trase de manete, dar erau la maxim. Bucuros că reuşise să pornească motoarele la viteză maximă, se uită în jos încrezător. Arătau 135 km/h.

— Tot se apropie de noi! zbieră Paul, iar Phillip se uită înapoi să vadă cine naiba îi urmărea.

Phillip n-avea de unde să ştie că Departamentul şerifului din Kenton County fixase trei motoare Mercruiser de 300 de cai putere în spatele balenierei de aluminiu de şapte metri, iar acesta era motivul pentru care se apropiau de ei atât de repede.

Baja se lăuda cu 1000 CP, dar avea patru oameni la bord şi cântărea peste trei tone. Barca şerifului avea 900 CP, dar cântărea numai o tonă, şi, întrucât Baja era scufundată cu o treime de suprafaţă în apă, avea mult mai puţină putere de tracţiune. Rezulta clar că vasul poliţiei, cu cei 900 CP ai săi, putea atinge o viteză de 160 km.

Baja, cu deplasamentul său greoi şi designul său deosebit, tăia apele, dar vasul de patrulă o urmărea acum chiar pe dâra lăsată la pupa. În acest fel, vasul poliţiei se deplasa mai uşor şi mai repede. Conform legilor hidrodinamicii, aveau să depăşească Baja.

Phillip se uită înapoi la echipaj şi strigă:

— Ne ajung din urmă! Nu pot să scap de ei, trebuie să-i omorâm! Aşteptaţi până se apropie mai mult, apoi deschideţi focul!

În timp ce Phillip se uita în faţă la râu, Paul Minter, Donald Groesbeck şi Dr. Adler îşi pregăteau armele.

Atunci când vasul poliţiei a ajuns la cam 30 de metri de Baja, s-au aprins girofarurile albastre. În acelaşi timp, cei trei bărbaţi înarmaţi au deschis focul asupra

poliţiştilor, iar Phillip a dat în spate manetele şi a întors încet şalupa către sud. Gloanţele din pistoalele mitralieră au sfâşiat carena vasului de aluminiu care-i urmărea. Perdeaua de gloanţe cilindrice de 9 mm a sfărâmat geamurile de pe vas şi i-a sfârtecat pe cei de pe punte. Pe când vasul poliţiei se îndrepta fulgerător spre pupa şalupei Baja, cei trei au trimis salvă după salvă spre vasul care venea cu viteză. S-au concentrat asupra motoarelor, iar gloanţele şi-au atins ţintele, motoarele au încetinit şi s-au oprit. Vasul de poliţie, sau ce mai rămăsese din el, a pierdut viteză şi a rămas locului.

Cei ce trăseseră se uitau la măcelul pe care-l provocaseră, pe când Baja se rotea în jurul ambarcaţiunii lovite. Mulţumit de distrugerea pe care o făcuse şi de fluxul de adrenalină care îl invada, Phillip împinse din nou manetele şi reveni la planul iniţial. Donald Groesbeck se aplecă în faţă, îşi potrivi ochelarii cu vedere nocturnă, indică un loc în josul râului şi ţipă:

— Uite-i acolo!

Dr. Adler rânji şi îşi reîncărcă arma.

Capitolul 40

Bill şi Dr. Smithfield asistaseră la întregul atac şi acum ştiau cine era la comanda şalupei care se îndrepta înspre ei. Doctorul împinse în faţă maneta, încercând să-şi depăşească urmăritorii.

Iar, pe când vânătorul se transforma în vânat, Phillip Keenan zâmbi şi strigă:

— E o nimica toată!

Dr. Adler rânjea cu gura până la urechi. Aveau să scape în sfârşit de băgăcioşii ăia doi. Avea să se laude că el i-a omorât şi îi va plăcea enorm să-i dea peste nas lui Decker. Pentru Adler promitea să fie prima călătorie plăcută cu barca.

Viteza mai mare a şalupei Baja era în avantajul lui Phillip, care se apropiase la mai puțin de 50m când țipă:

— Pregătiți-vă!

Donald țipă la rândul său:

— Du-ne mai aproape!

Datorită dimensiunii şi greutății sale, Baja mergea destul de bine, dar la 130 km/h, părea că stă pe loc. Tot ce aveau de făcut trăgătorii era să țintească în direcția bărcii cu motor şi să apese pe trăgaci. Restul aveau să-l facă pistoalele mitralieră cu ploaia lor de gloanțe.

Situația de pe barcă era complet diferită, pentru că aceasta se transforma, cu fiecare val, într-un armăsar nărăvaş. La fiecare mişcare a bărcii, Bill şi Dr. Smithfield aveau impresia că o să le intre coastele rupte în carne. Durerea era sfâşietoare, dar trebuiau să o îndure. Bill ridică pistolul şi urlă:

— Sunt la doar 15 metri distanță!

— Nu trage! Aşteaptă! zbieră Dr. Smithfield.

Bill se uita cum Dr. Smithfield îşi încrucişa brațele şi trăgea de cârmă în sens invers. Bill se agăță repede de parapet şi se trase înapoi pe locul lui. Dr. Smithfield îşi întinse imediat brațele şi învârti de cârmă. Barca răspunse pe dată la comandă şi făcu o întoarcere de

180 de grade. Ambarcațiunea lor cu motor nu avea viteza şalupei Baja, dar sistemul ei de propulsie îi îngăduia să întoarcă repede, ceea ce şi făcu.

Forța centrifugă creată de întoarcerea rapidă aproape îl răsturnă pe Bill, dar, din fericire, fusese în stare să se țină de mânerul de pe parapet. Din păcate, fu trântit în babord, iar coastele rupte i se deplasară. Bill se simțea de parcă fusese călcat de o secerătoare. Şi doctorul suferea, dar manevra de întoarcere îi reuşi, deci merita să îndure acest chin.

Într-o clipă, ambarcațiunea cu motor îşi schimb direcția şi trecu razant pe lângă Baja înainte să poată trage cineva. Acum cele două bărci se depărtau una de alta cu o viteză combinată de 220 de kilometri la oră. Phillip fusese luat pe neaşteptate, dar reacționă repede şi învârti cârma care se înclină în timp ce se rotea. Făcu întoarcerea rapid, pentru o şalupă cu elice, dar, în comparație cu întoarcerea făcută de barca cu jet, Baja părea leneşă. În timp ce Baja executa manevra de întoarcere, puterea de la prova se transmitea lateral, iar chila şalupei se scufunda în apă şi carena disloca un volum de apă de trei ori mai mare decât greutatea ei. Atunci când s-a întors şi a dislocat apa din jurul său, mişcarea şalupei Baja a dat naştere unui val. Viteza i-a scăzut şi nu a mai crescut până când Baja n-a executat întoarcerea, pentru ca apoi să o ia drept.

În timp ce mergea în susul râului, Baja prindea viteză. Întoarcerea nu durase decât cinci secunde, dar în acest timp barca cu jet ajunsese în fața ei cu 300 de metri. Şalupei Baja avea să-i ia 30 de secunde ca să

ajungă din urmă agila ambarcațiune, dar de această dată, Phillip va fi pregătit.

Dr. Smithfield scrută râul ca să găsească o ascunzătoare, un loc unde agilitatea bărcii lor va reprezenta un avantaj, dar nu putea găsi acel loc. Dacă ar fi ajuns la poduri, putea să meargă de jur împrejurul pilonilor masivi şi să se ascundă în spatele lor, până când veneau ajutoarele. Din păcate, podurile erau la kilometri distanță, iar Baja se apropia de ei. Putea să încerce o manevră de întoarcere în viteză, dar ticăloşii ăia deja o cunoşteau. Dr. Smithfield căută cu disperare un cot al râului unde să se ascundă, dar nu văzu niciunul. Apoi observă unul şi-i strigă lui Bill:

— Aprinde spotul de lumină şi îndreaptă-l spre ei!

— Ce? Ai înnebunit? O să înceapă să tragă.

— Suntem încă prea departe. Nu cred că ne pot nimeri. Îndreaptă spotul înspre ei. Trebuie să-i orbim. Trebuie să le blocăm vederea nocturnă.

Bill înțelese ce trebuia să facă, dar se gândi că, şi fără ochelari de vedere nocturnă, orice idiot ar fi putut să tragă în spotul de lumină.

— Tot o să tragă în noi.

— Ştiu, dar trebuie să-i lipsim de avantajul de a vedea în întuneric. Ai încredere în mine!

Bill luă de sub scaun reflectorul de 1000 de waţi şi se strădui să-l pună în priză acolo unde era bricheta. Când reuşi în sfârşit, îndreptă spotul în direcția în care credea că se află şalupa Baja şi îi dădu drumul. Spotul se aprinse şi Bill îl agită disperat, încercând să localizeze Baja. Deodată o găsi şi zbieră:

— Sunt chiar lângă noi!

Tocmai când deschideau trăgătorii focul, au fost orbiți de lumina spotului, iar lumina verzuie a ochelarilor lor cu vedere nocturnă a devenit opacă. Trăgătorii nu puteau vedea nimic şi nici cârmaciul. În acea clipă, Dr. Smithfield a tras de cârmă la dreapta şi a început să se îndepărteze de Baja într-un unghi ascuțit.

Phillip Keenan îşi scoase ochelarii cu vedere nocturnă şi-şi îndreptă privirea spre sursa de lumină. Paul Minter şi Donald Groesbeck îşi dădură şi ei seama ce se întâmplase şi-şi scoaseră ochelarii. Încercau să zărească ceva prin întuneric şi să-şi îndrepte armele spre barca cu motor. Dr. Adler era confuz, dar îşi păstră ochelarii pe nas şi se uită în jur. Când se uită la pupa, nu văzu decât o lumină verzuie şi apele stranii ale râului. Dar când se uită în față, totul se întunecă.

Dr. Smithfield se uita fix la zona întunecată din fața lor, în timp ce Bill încerca să țină spotul îndreptat spre Baja. Bill țipă:

— Sunt la doar 30 de metri!

Dr. Smithfield îi spuse fără să se întoarcă:

— Mai ține spotul pe ei câteva clipe şi stinge-l când îți spun.

Când se uită în urmă la Baja, Bill văzu trecându-i peste cap o altă rază de lumină. Apoi, cei doi trăgători de pe Baja au deschis focul, trimițând două salve scurte. Primele proiectile au încetinit barca cu motor. Următoarele două au lovit puntea şi au spart geamul din față. Un glonț cilindric l-a nimerit pe Smithfield în picior şi i-a pătruns în coapsă, la doi centimetri adâncime, făcându-i o rană de 25 centimetri în dreptul

şoldului. Dr. Smithfield a ţipat de durere, dar n-a lăsat cârma din mână.

Bill a deschis focul asupra şalupei cu pistolul său de 9 milimetri şi a golit un încărcător. Barca cu motor nu era stabilă, aşa că toate gloanţele trimise de pe ea nu şi-au atins ţinta, însă focurile i-a făcut pe cei de pe Baja să se aplece şi să-şi caute adăpost. Mişcările lor defensive au adus bărcii un avantaj de câteva secunde preţioase, ce însemnau 60 de metri de râu.

Trăgătorii de pe Baja şi-au recăpătat curajul, s-au ridicat în capul oaselor şi s-au pregătit să deschidă focul asupra bărcii cu motor, când Dr. Smithfield strigă:

— Acum!

Bill închise spotul şi râul se întunecă din nou. Bill, Phillip, Paul şi Donald îşi scoseseră ochelarii de vedere nocturnă şi ochii li se obişnuiseră cu lumina reflectorului. Când Bill l-a închis, s-au trezit într-o beznă totală. Dr. Smithfield nu-şi scosese ochelarii de vedere nocturnă şi-şi ţinea privirea aţintită în întunericul râului, din care vedea clar doar porţiunea din faţa lui. După ce Dr. Smithfield aprecie din ochi distanţa, numără încet până la cinci şi ţipă:

— Ţine-te bine, Bill!

Apoi Dr. Smithfield întoarse de volan la stânga la maximum.

În timp ce toţi de pe Baja se străduiau să scruteze întunericul sau să-şi pună la loc ochelarii de vedere nocturnă, Dr. Adler nu mai vedea negru, ci verde fantomatic. Se uită în sus pe râu şi zbieră:

— O iau la stânga!

Phillip reacționă şi întoarse imediat de volan cât de repede şi tare era în stare. Baja tocmai întorcea, când Dr. Adler văzu mica ambarcațiune trecând repede pe lângă ei şi țipă:

— Sunt aproape acum! O să punem imediat mâna pe ei.

Apoi se uită în susul râului, peste Phillip şi tribord şi țipă:

— O, doamne!

Dr. Adler se uita şi nu-i venea să creadă la zidul întunecat de peste cinci metri care se ridica în fața lui în ambele direcții. Zidul era la doar trei metri distanță şi părea că se mişcă înspre ei. Un val uriaş de apă înspumată se rostogoli spre el de la baza zidului, se izbi de tribord şi ridică Baja. Dr. Adler se uită în sus şi văzu o masă înclinată de oțel venind către ei şi țipă:

— Ce naiba se întâmplă? Nu-i răspunse nimeni la întrebare.

Baja fusese lovită de prora barjei AO-322, cea mai din față dintre cele împinse în josul râului de *Paul* G. *Blazer.* Phillip încercă să separe Baja de barjă. Tură cât putu ca să scape din ghearele demonului care venea peste el, dar era prea târziu. În timp ce urmărea barca cu jet, se întorsese şi se aşezase de-a curmezişul înaintării barjelor. Tribordul şalupei Baja a intrat în coliziune cu prova barjei, iar cele două motoare au început să tureze la maxim, însă nu puteau să dezlipească barca de barjă. Baja stătea nemişcată, lipită de prora barjei, apoi începu să se mişte pe verticală.

Motorul de la tribord gemu atunci când elicea sa ieşi din apă şi barca începu să se suie pe prora barjei.

Babordul a fost împins în jos, până când a năvălit apa în şalupă. La o clipă după ce a năvălit primul galon de apă peste parapetul tribordului, Baja s-a răsturnat. Paul Minter, prins de şuvoiul de apă, a fost aruncat jos, s-a lovit şi şi-a pierdut cunoştinţa. Când s-a răsturnat Baja, a zburat şi a fost împins din barcă şi sub barja care îşi continua drumul. Corpul lui, care plutea încă datorită aerului său rămas în plămâni, s-a tot lovit de chila barjei, până când continua rostogolire şi ciocnire a reuşit să-i rupă suficiente coaste ca să-i perforeze plămânii. Plămânii i s-au umplut cu apă, iar corpul său fără viaţă a ajuns pe fundul mâlos al râului Ohio.

Donald Groesbeck, care era aşezat în spatele lui Phillip, a fost aruncat mai departe de barcă, aşa că nu a fost luat de vârtej. A ajuns în apă cu faţa în jos şi a primit prima lovitură atunci când parapetul tribordului bărcii care se răsturnase l-a izbit peste şale. Şalupa care cântărea trei tone s-a prăvălit peste Donald Groesbeck şi l-a secţionat. Forţa impactului l-a împăturit în două ca pe o foaie de ziar. Când Baja l-a lăsat din ghearele ei, s-a dus la fund lângă Paul Minter, însă el mai era încă viu. Impactul îi rupsese coloana în două şi îi scosese aerul din plămânii zdrobiţi, dar nu reuşise să-l omoare. Era încă în viaţă. Donald Groesbeck mai putea încă raţiona; simţea frigul şi vedea întunericul ce-l împresura. Simţea presiunea în urechi pe când se scufunda din ce în ce mai jos, dar nu se putea mişca. Donald Groesbeck muri în frig şi părăsit de toţi, acoperit de apele străvechiului râu.

Valul înspumat de la provă îl prinse pe Phillip Keenan şi-l duse la fund. Simţi o durere când corpul i

se frecă de marginea înclinată a prorei de la barjă. Apoi simți că barja îl lasă din strânsoare şi alunecă sub chilă. Phillip îşi păstră calmul, se ridică la suprafață şi se ținu de chilă, apoi începu să înoate în direcția opusă barjei. Phillip înotă din toate puterile către libertate şi aer.

Phillip simți cum îl împingea curentul la suprafață. Țâşni în sus, pe coama unui val înspumat. Putea să respire acum, dar nu vedea nimic în jurul lui. Apoi simți curentul înghețat trăgându-l la fund. Încercă să ia o gură de aer, dar apa îl acoperi înainte să reuşească. Phillip ieşise la suprafață în zona îngustă dintre pupa primei barje şi prova celei de-a doua, unde apa era agitată şi curentul foarte puternic.

Phillip încă mai înota, dar îl lăsau puterile. Era confuz şi nu-şi dădea seama în ce direcție trebuia să înoate. Îl dureau plămânii, i se închideau pleoapele şi vedea roşu în fața ochilor. Când se agăță de chila barjei, încercând zadarnic să se ridice deasupra ei, ca să respire, roşul deveni purpuriu. Phillip trebuia să respire; deschise gura şi respiră în apă. Corpul îi fu cuprins de convulsii când încercă să dea afară apa din piept. În loc de purpuriu, i se făcu încetul cu încetul negru în fața ochilor, iar convulsiile încetară. Muşchii nu-l mai ascultau şi întunericul care îi cuprinse creierul avid de oxigen era la fel de negru ca şi fundul râului.

Dr. Adler era încă în viață. Reuşise să rămână în şalupa care se răsturna, iar apa îl împinsese în cabină. Următoarea mişcare a barjei provocase răsturnarea şalupei, care plutea încă sub chila barjei. Baja era

răsturnată şi plutea, prinsă de carena barjei. Dr. Adler era acum blocat în cabină, dar se gândea că va fi în curând salvat de cineva. Uitase de gazul paralizant şi de bani, voia doar să trăiască. Dr. Adler mai auzea încă cum se izbea carena şalupei Baja în timp ce era târâtă de chila barjei. Deodată, barca fu ridicată cu forţă şi se ciocni de un obiect masiv. Baja fusese trasă în zona dintre primul şi al doilea rând de barje. Prova lui Baja se blocase între două barje şi părea că aşa va rămâne. Situaţia îi convenea lui Adler, dar râul era de altă părere.

Deşi mare parte din Baja era blocată între barje, pupa era încă expusă curenţilor, a căror forţă lovea tot timpul chila deja slăbită. Jumătate din barcă era prinsă ca într-o menghină, iar râul năvălea peste partea expusă.

Forţa de neoprit a apei i-a venit în cele din urmă de hac şalupei. Doctorul Adler auzi un zgomot puternic şi simţi cum se zguduie barca în momentul când pupa stătea să se desprindă de provă. Curentul împingea pupa, iar pupa împingea prova. Pentru o clipă, se părea că lupta între cele două părţi ale bărcii avea să continue, sau pupa va ceda şi se va desprinde, dar nu se întâmplă aşa. În schimb, forţele care împingeau pupa erau mai mari decât forţa de adeziune care ţinea prova blocată, ceea ce a provocat ruperea Bajei în două.

Dr. Adler a fost aruncat din cabină în timp ce prova scăpa din ghearele barjelor. Prova şi pupa Bajei, care erau încă legate prin o porţiune de carenă, s-au mişcat către chila barjei într-un unghi ascuţit. Dr. Adler înotă între cele două bucăţi ale şalupei şi încercă să-şi ţină

cumpătul. Ştia că va trebui să iasă înotând, şi ar fi putut să o facă, dacă forţa apei l-ar fi lăsat.

Chiar când Dr. Adler făcu prima mişcare de înot, pupa Bajei răsturnate se ciocni de prova plată a celei de-a treia barje. Baja pe jumătate secţionată, care cu o clipă înainte semăna cu o gură deschisă, se închise acum, căci curentul împinse din nou prova către pupă. Dr. Adler, prins între dinţii celor două jumătăţi de barcă, fu străpuns de o stinghie din pupa sfărâmată.

Dr. Adler ţipă de durere când se închise gura şi ţăruşul îi ieşi din piept, pe sub stern. Impactul ciocnirii dintre cele două părţi a rupt Baja. Pupa, care nu mai era legată de prova ce plutea, se dusese la fund, trasă de greutatea motoarelor puternice.

Dr. Adler, pasager involuntar pe pupa ce se scufunda în adâncuri, se străduia să se elibereze, dar îl lăsau puterile. Apa avea gust de mâl, iar propriul său sânge un gust metalic, iar Dr. Adler ştia că o să moară. Îi era frică de lumea de dincolo. Nu fusese un om bun, iar lucrurile nu-i ieşiseră aşa cum dorise. Îşi irosise viaţa. Gândul la flăcările iadului îl îngrozi. Trupul său era târât în adâncurile râului, dar sufletul îi era purtat spre adâncimi şi mai întunecate. Pe când viaţa îl părăsea, Adler urlă înspăimântat.

Ultimul ţipăt, ultimul urlet, ultima suflare se ridicară la suprafaţă ca o bulă de aer. Se sparse şi lăsă în urmă o mică undă, care dispăru repede. Această undă avea să fie tot ce lăsa Dr. Adler pe această lume.

Capitolul 41

Bill şi Dr. Smithfield se opriseră la vreo sută de metri de *Paul G. Blazer* şi aşteptau să vadă dacă Baja ieşea la suprafaţă. Bill scruta zona cu binoclul, iar Dr. Smithfield îşi pusese ochelarii de vedere nocturnă. Bill îşi îndreptă privirea spre *Paul G. Blazer,* care nu se mai mişca. Se uită la membri echipajului care alergau pe punte şi măturau cu spoturi de lumină ambele părţi laterale. Bill îi dădu binoclul doctorului şi îi zise:

— Le-ai venit de hac, doctore!

— Era cât pe ce să nu reuşesc. Dacă mai făceau câţiva metri, ar fi pus mâna pe noi.

— Ce-ţi face piciorul? întrebă Bill.

— Sângerarea s-a oprit, dar mă doare ca naiba. Rana trebuie curăţată bine şi cusută. Va trebui să mă duci la spital de îndată ce vine Cahners.

— Cahners... Trebuie să-l sunăm. E clar că ştiu că suntem aici şi trebuie să ştie şi el asta, zise Bill şi-şi luă mobilul.

Dr. Smithfield îşi dădu jos ochelarii cu vedere nocturnă şi-şi puse binoclul la ochi.

— Trebuie să ne întoarcem la fabrica de procesare şi să-i spunem ce se întâmplă acolo.

Încercă să pornească motorul de la babord de mai multe ori, dar nu reuşi. Din fericire, motorul de la tribord porni imediat şi se întoarseră în josul râului. Bill se aplecă spre Smithfield şi îi spuse:

— Cred că motorul de la babord a fost lovit, ca şi puntea şi geamul din faţă.

— Ca şi cardul meu American Express. Drew o să fie tare supărat când o să-i ducem barca înapoi.

— Gândeşte-te la proprietarul celei de sub barjă. Ne-ai salvat viaţa acolo. A fost o cursă de bărci grozavă.

— Nu-mi mulţumi. Mulţumeşte-i marinei Statelor Unite şi programului de iniţiere din Asia de Sud-Est. Acolo am învăţat şmecheria cu spoturile de lumină şi cu ochelarii de vedere nocturnă, cu excepţia faptului că am învăţat-o pe pielea mea.

Bill luă binoclul, se uită la fabrică şi văzu imediat că era mai multă activitate acolo.

— Uită-te şi tu! Încarcă tirurile!

Dr. Smithfield luă binoclul şi se uită şi el. Trei camioane staţionau în parcare, iar mulţimea de recipiente dispăruse.

— O să se facă nevăzuţi. Unde dracu' e Cahners?

Bill vorbea deja la telefon:

— Cahners, unde dracu' eşti?

— Pe I-75. La borna kilometrică 18. Ce se întâmplă?

Cahners era la 28 de kilometri de râu şi la 40 de minute de fabrică.

— Se pregătesc să plece.

— Trebuia să nu faceţi valuri. I-aţi speriat când le-aţi răpit omul la magazin. Ştiu că sunteţi acolo.

— Ştim. Au încercat deja să ne omoare.

— Cum naiba?

— E o poveste lungă, dar şi-au luat o barcă, ne-au urmărit şi au tras în noi până când doctorul a reuşit să-i facă să intre într-o barjă.

— Faci mişto de mine. Voi doi o să stricaţi toată treaba şi apoi o să mă pun eu pe urmele voastre... Stai... Ce ziceai de barca aia?

— Ne urmăreau într-o barcă.

— Sunteţi pe o barcă acum?

— Da, suntem în mijlocul râului Ohio şi supraveghem fabrica.

— În regulă. Rămâneţi acolo. Să nu ne staţi în drum, dar să ne ţineţi la curent cu ce se întâmplă. Pricepi, Bill? Staţi acolo şi nu ne încurcaţi! Pricepi Bill, nu-i aşa? Vreau să-mi zici că ai înţeles.

Bill se simţi ca un şcolar certat de profesoara de engleză.

— Am înţeles.

— Dacă tipii ăştia scapă sau unul din oamenii mei e rănit din cauza a ce faci tu sau doctorul în următoarea jumătate de oră, vă bat măr, s-a înţeles?

— Înţeleg, dar dacă ei pleacă înainte să ajungeţi voi aici?

— O să pun poliţia din statul Kentucky să blocheze străzile.

— Cu tot respectul, colonele, tipii ăştia sunt bine înarmaţi şi au şters de pe faţa pământului un vas al poliţiei. Nu cred că, dacă blocaţi străzile, o să-i încetiniţi măcar.

— Bine. O să am şi un elicopter şi o să mă aşez pe urmele lor. Treaba ta e să-mi spui dacă sau când pleacă. Înţelegi?

— Da, domnule. Şi dacă gazul mai e încă acolo, depozitat în tancuri sau conducte?

— Majoritatea trupelor de asalt pentru interiorul clădirii vor folosi gloanțe cu cămaşă de plumb, care pot ucide pe cineva, dar se aplatizează când lovesc o suprafață tare. N-ar trebui să pătrundă prin conducte şi tancuri. Ține-te deoparte şi nu ne încurca!

— Da, domnule. Bill închise telefonul mobil, se uită la Dr. Smithfield şi îi spuse: A mers bine. A fost mulțumit să audă că ne-am descurcat.

— Aiurea! L-am auzit cum ne amenința că o să ne bată măr, răspunse doctorul.

— Păi... a zis-o ca un profesionist. Ştii, am observat ceva.

— Ce anume?

— Tot comportamentul pe care îl afişai în primele zile petrecute împreună a dispărut cu totul.

— Conflictul dă naştere apropierii între oameni, replică Dr. Smithfield, încordându-se şi tresărind de durere. Pleacă. Un jeep şi primul tir tocmai au părăsit parcarea.

— Am nevoie de o maşină, hotărî Bill.

— Nu ne-a zis Cahners să stăm deoparte? Bill, doar a țipat la tine. Am auzit totul şi-mi amintesc de fraza asta şi de cea în care ne-a amenințat că ne bate măr. Tu chiar nu-ți amintești tot ce ți-a spus?

— Du-mă în susul râului, la unul din restaurantele alea plutitoare. Îmi trebuie o maşină şi n-avem timp să mergem pe râu în jos ca să-mi iau jeepul. Aşa că ia-o în susul râului şi lasă-mă undeva. Apoi, întoarce-te aici şi fii ochii şi urechile colonelului.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Dr. Smithfield.

— Am de gând să fur o maşină şi să urmăresc tirurile alea. O să plece dintr-o clipă în alta, iar Cahners e încă la jumătate de oră distanță. Hai să mergem.

Dr. Smithfield îşi dădu jos binoclul, arătă spre fabrica de procesare şi spuse:

— Uite, acolo e jeepul tău!

Bill înşfăcă binoclul şi se uită la maşina lui.

— Aşa au aflat de noi. Ticălosul ăla a fugit şi mi-a furat maşina. Du-te acolo!

— Cum de a pornit maşina?

— Probabil că a găsit cheia de rezervă din scrumieră.

— Laşi cheia de rezervă în maşină?

— Am două seturi şi pe unul l-am folosit după ce a ars casa. În definitiv, majoritatea infractorilor nu fură maşinile polițiştilor. Las-o să plutească... e perfect.

Barca atinse malul mâlos şi Dr. Smithfield îi şopti:

— Baftă!

Bill îi răspunse:

— Nu te băga, şi când se termină schimbul de focuri, du-te la doctor să-ți vadă piciorul. Te sun de pe drum.

Bill coborî din barcă şi se duse în parcare, pe când Dr. Smithfield acosta în întuneric.

★★★

În timp ce camioneta utilitară trecea de podul din Hopple Street, Cahners se uita pe hubloul elicopterului militar, urmărind cu privirea clădirea portocalie a fabricii Ivorydale, deținută de Procter & Gamble, care dispărea în urma lui. Simți un nod în stomac când se

uită la oamenii din spatele lui. Oamenii lui erau cei mai buni dintre cei mai buni. Erau bine antrenați și bine echipați, însă aveau să se lupte cu un inamic aflat în defensivă într-o zonă cu mulți civili. Aveau să se confrunte cu un inamic care fusese avertizat și care era înarmat până în dinți. Aveau să se confrunte cu un vechi inamic, cu forțele răului care trebuiau oprite cu orice preț. Cahners se consola cu gândul că strămoșii săi îi învinseseră întotdeauna pe strămoșii lor. Cahners și oamenii lui nu aveau de gând să rupă această tradiție.

★★★

Bill se apropie cu prudență de aripa dreaptă a jeepului său. Scrută zona și apoi deschise încet portiera. Într-o secundă, se și afla pe locul său, cu ușile încuiate și motorul pornit. Bill se uită la clădire și fu ușurat să vadă că oamenii care mai erau acolo se ocupau cu producerea gazului paralizant. Conduse nonșalant mașina pe lângă noua stație de pompare a apei și o luă la stânga pe Kentucky Route 8. În timp ce accelera, îl sună pe Dr. Smithfield:

— Pe ce drum au luat-o?

— Spre est, înapoi spre I-75. L-am sunat pe Cahners și i-am spus că au pornit. Poliția rutieră din statul Ohio va opri traficul pe banda spre nord.

— Și dacă se duc spre sud?

— Asta e treaba ta. Cahners nu s-a adresat încă poliției din Kentucky. Are ordin să țină totul în secret. A apelat la poliția din Ohio doar pentru că avea nevoie de

escortă ca să economisească timp. Ei nu ştiu despre ce-i vorba.

— El ştie că nu i-am urmat ordinele.

— Aşa e. Cred că s-a obişnuit cu gândul, mai ales că ticăloşii ăia sunt din nou liberi să facă ce vor, dar tot mai poţi să încasezi bătaie.

— Şi ce vrea el să fac?

— Îndreaptă-te spre sud pe I-75 şi vezi dacă poţi să-i ajungi din urmă.

Bill se uită în sus la pod şi văzu luminile de semnalizare din capătul dinspre Ohio. Mai văzu şi o coadă imensă de maşini care staţionau pe sensul spre nord de pe partea joasă a podului. Spera că tirurile nu se aflau pe pod. Ar fi fost un loc al naibii de nepotrivit pentru un schimb de focuri şi chiar mai nepotrivit ca să împrăştii gaz paralizant. Bill se concentră la şosea, se uită cu atenţie la indicatoare şi o luă pe rampa care ducea la sensul spre sud al I-75.

Acceleră când urcă rampa pe acelaşi deal pe care îl coborâse cu câteva ore în urmă, dar i se părea că trecuseră zile întregi. Apăsă pe acceleraţie şi începu să se strecoare prin şirurile de maşini şi camioane. Tirurile încetineau ca să urce panta abruptă; toate se duceau spre dreapta şi formau un şir continuu de vehicule ce se mişcau ca melcul. Bill depăşea câte un tir la zece secunde, dar niciunul nu avea plăcuţe de Colorado sau vreun jeep în faţă.

În vârful pantei, traficul se descongestionă şi tirurile începură să prindă viteză, întrucât şoferii voiau să recupereze cele câteva secunde pierdute cu urcuşul. Bill acceleră şi se uită înainte să vadă dacă erau acolo

trei tiruri şi un jeep, dar nu erau. Mergea pe şoseaua de centură I-275, iar camioanele o puteau lua în orice direcție. Dacă o luau spre vest, puteau să o ia din nou pe I-74 spre Indianapolis sau să continue drumul pe I-75 şi să o ia spre nord, către Dayton, Toledo şi Detroit. Sau puteau să o ia pe I-275 până la I-71 şi să meargă la Columbus şi de acolo la Cleveland pe I-71 sau la Pittsburgh pe I-70. Sau puteau rămâne pe I-75 înspre sud şi să se ducă la Lexington, Knoxville sau Atlanta. Puteau să o ia în altă direcție pe I-71, la sud de Florence şi să se ducă la Louisville, Nashville sau Birmingham, dar Bill nu putea să meargă în toate direcțiile.

Cu cele trei remorci de gaz paralizant, ticăloşii ăia erau la o răscruce din inima Statelor Unite. Locuiau peste opt milioane de oameni pe o rază de 90 de minute de mers. Bill trebuia să aleagă şoseaua potrivită în următoarele două minute. Bill murmură în sinea lui: „Dumnezeu să ne ajute dacă scapă ăştia”. Bill se gândi la ce spusese. Chiar avea nevoie de ajutor. Şi el era la o răscruce şi nu ştia pe ce drum să meargă. Bill ceru ajutor.

Bill se gândi un pic ce oraşe se aflau la 90 de minute de mers. Se gândi şi la cele care se aflau mai departe. În cinci ore, puteau să ajungă la Detroit, Toledo, Cleveland, Pittsburgh, Wheeling, Charleston, Knoxville, Nashville şi Chicago. „Chicago”, îşi şopti Bill. Se gândi la cana de cafea a lui Adler şi la compania de leasing. Se gândi că acolo erau înregistrate vehicule care puteau să circule până în Ohio. Trebuia să fie Chicago. Ştia că era Chicago. Slavă Domnului, ştia că era Chicago.

Bill o luă pe I-275 spre vest, pe unde mai fusese şi reîncepu să caute tirurile. Bill calcula distanța în minte. Avea un avans de zece minute şi, dacă mergeau cu 100 de kilometri la oră, însemna că sunt cu 18 km în fața lui. Dacă mergeau cu 128 de kilometri pe oră, o să-i ia 40 de minute să-i ajungă; oricum, el nu putea să meargă cu 128 de kilometri pe oră timp de 40 de minute, fără să fie oprit de poliția rutieră. Dar trebuia să rişte.

Bill rula cu 130 de km/h, când văzu indicatorul pentru Lawrenceburg şi-şi aminti de camioanele cu tancuri şi de scurtătura către I-74. Ieşi de pe I-275 la puțin timp după ce traversă râul Ohio şi trecu pe lângă neoanele strălucitoare ale cazinourilor.

Capitolul 42

Dr. Smithfield îi urmărea pe oamenii care lucrau şi ajunse la concluzia că nu era lucru curat. Îl sună pe Cahners.

— Unde sunteți acum?

— Aproape am ajuns. O parte din oamenii mei tocmai au trecut pe lângă fabrică.

— Ați trecut cu maşini al armatei pe lângă fabrică?

— Nu. Uită-te după nişte camionete utilitare care livrează pâine sau alte produse. O să ajungem la ei din ambele direcții în circa un minut. Se aşteaptă să venim?

— Da. Au desfăşurat câțiva oameni, poate patru sau cinci, pe acoperişul clădirii principale. Mai au alți doi în

vârful rezervorului rotund, mărginit cu cărămidă, din partea de vest a fabricii. Mai văd şi câţiva oameni cu puşti de asalt la etajul doi. Tipii de pe rampa de încărcare s-ar putea să fie înarmaţi. Nu cred că aşteaptă vizita şerifului; par să fie gata de luptă.

— Şi noi suntem. Mulţumesc pentru informaţii. Las telefonul deschis.

Din locul de pe malul râului, doctorul Smithfield avea o vedere panoramică asupra câmpului de luptă. Văzu rulota şi maşinile de curierat venind şi oprind pe strada de vizavi de fabrică. Mai văzu şi două furgonete oprindu-se lângă staţia de pompare şi o colecţie de automobile şi camionete care se îndreptau spre uzină din ambele direcţii. Pentru centrul oraşelului Ludlow şi în plină noapte era un trafic cu totul neobişnuit. Timp de zece secunde, se lăsă tăcerea, însă apoi se dezlănţui iadul.

Rafalele trase din mitralierele de la ferestrele rulotelor erau direcţionale spre oamenii de pe acoperişul clădirii principale şi de pe cel al tancurilor de cărămidă. Uşile rulante ale maşinilor de curierat s-au deschis şi din ele au ieşit patru fascicule laser, iar la etajul de sus al clădirii principale au izbucnit explozii. Fasciculul laser i-a întunecat vederea doctorului Smithfield, care purta ochelari de vedere nocturnă, aşa că şi i-a scos şi şi-a luat binoclul. În acest timp, o altă serie de fascicule laser s-au lansat din camioanele UPS, iar al doilea etaj al clădirii principale a explodat, transformându-se într-o uriaşă minge de foc.

Cele două camionete utilitare deţinute de falşi instalatori şi zugravi erau parcate la staţia de pompare

a apei. Când s-a deschis focul din rulote, au ieşit şi din aceste vehicule soldaţi care au deschis focul asupra poziţiilor din capătul estic al clădirii principale. Mai multe maşini şi camionete au pornit în viteză spre partea din spate a clădirii, iar din acestea au ieşit soldaţi care au deschis imediat focul asupra oamenilor de pe rampa de încărcare. Aceştia şi-au luat armele şi au răspuns cu foc, dar erau depăşiţi numeric de cei 24 de soldaţi desfăşuraţi în spatele a şase vehicule.

Dr. Smithfield urmărea bătălia. Mai văzuse asemenea lupte şi înainte, pe malurile unui alt râu, care se afla la 16.000 de km depărtare şi la 40 de ani distanţă în timp. Închise ochii, simţi durerea din picior şi ascultă zgomotul inconfundabil al puştilor automate M-16. Simţea căldura şi umiditatea. Simţea şi mirosul apelor calde şi mâloase ale Mekongului. Monştri dormiseră câteva zeci de ani, dar acum se treziseră din nou. Uitase de ei, pentru că avusese o viaţă plină de succese şi bucurii. Dar succesele nu mai aveau importanţă, iar bucuriile se duseseră. Fiul său nu mai era şi monştrii se întorseseră. Încercase să trăiască intens fiecare clipă ca să uite de monştri, însă acum se întorseseră. Monştri câştigaseră şi el pierduse tot ce era important în viaţă. Ei câştigaseră.

Pe Dr. Smithfield îl copleşeau gândurile despre trecut, căutând viaţa care trecuse pe lângă el şi căutându-şi fiul. Apoi, într-o clipă, se trezi scăldat într-o lumină albă şi strălucitoare. Simţi căldura răspândită de lumină şi crezu că a fost nimerit şi că-i venise timpul să moară. Auzi zgomotul îngrozitor care începuse încet, ca o notă lungă emisă de un fagot, dar apoi ajunsese

atât de puternic, că părea făcut de orga dintr-o catedrală. Apoi auzi un sunet distonant, ca cel emis de coşul unei locomotive sau al unui vapor. „Un vapor”, bolborosi Dr. Smithfield, pe când se întorcea în prezent.

Căpitanul Mark Stevenson lovise deja o şalupă în acea seară şi nu mai voia să lovească alta. Trase din nou de sfoară şi sirena lui *Paul G. Blazer* sună lung.

— Ţine reflectorul pe el, Ronnie, până când ne vede. Prostu' naibii!

Pentru a doua oară în acea seară, căpitanul Stevenson încerca să evite coliziunea. Prima dată, făcuse totul ca la carte şi urmărise îngrozit cum dispărea punctul luminos de pe radar în umbra prorei sale. N-o să se mai întâmple încă o dată!

Ronnie ţipă de pe cabina căpitanului:

— Se uită la schimbul de focuri de pe malul din Kentucky.

— Poate să se uite şi din altă parte, de oriunde, numai să nu fie în faţa noastră.

Lumina puternică şi sunetul sirenei l-au trezit pe Dr. Smithfield din amintirile despre Asia de Sud-Est şi l-au făcut să se întoarcă din trecut în prezentul de pe râul Ohio. Scutură din cap, îşi acoperi ochii de lumina orbitoare a reflectorului şi porni motorul de la tribord. Dr. Smithfield trase în faţă maneta, se întoarse şi făcu semn vasului *Paul* G. *Blazer.*

Pe când se dădea din drumul monstrului, mai făcu o dată semn cu mâna vasului care îi salvase viaţa. Nu-i salvase viaţa numai lui, ci şi multor altor americani, dar căpitanul Stevenson n-avea s-o ştie niciodată. Dacă ar fi ştiut-o, s-ar fi simţit mai consolat în următoarele

săptămâni, când avea să răspundă la întrebări şi să spună de o mie de ori varianta lui asupra celor întâmplate. Cu remorcherul său, el le făcuse un serviciu inestimabil, dar semnul cu mâna făcut de Dr. Smithfield avea să fie singura mulţumire de care o să aibă parte.

Focul încetase, iar cele două etaje superioare ale fabricii erau în flăcări. Dr. Smithfield se uită la oamenii lui Cahners, care forfoteau peste tot şi luau prizonieri. Văzu patru camioane mari camuflate ca pentru deşert, care parcau în spatele fabricii, şi din ele ieşiră oameni în costume de protecţie de nivel A.

Dr. Smithfield se uită la girofarurile roşii şi albastre ale poliţiei şi pompierilor din oraş, care venea pe şoseaua de lângă râu. Era sigur că locotenent-colonelul Cahners îi dezinformase pe nou-veniţi. Povestea pe care le-o înşirase colonelul avea să-i oblige să evacueze zona. Cahners o să-i sperie pe localnici cu o poveste despre o scurgere de substanţe toxice sau despre explozia unui laborator clandestin şi avea să profite de serviciile echipei de profesionişti, care era întâmplător în zonă. Toată lumea o să creadă că guvernul voia să muşamalizeze ceva, dar n-o să-şi închipuie niciodată care era adevărul.

Dr. Smithfield se uita lung la apă şi la reflexia portocalie şi scânteietoare a focului şi-şi aminti de incendiul în care era cât pe ce să-şi piardă viaţa. Nu-i prea era milă de naziştii din fabrica de gaz paralizant, dar se întreba ce se întâmplase cu compatrioţii lor care scăpaseră. Dr. Smithfield îşi luă mobilul şi tocmai voia să-l sune pe Bill, când sună telefonul:

— Dr. Smithfield, Cahners la telefon. Unde eşti?

— Colonele, sunt cam la o sută de metri de țărmul pe care e stația de pompare. Spune-le oamenilor tăi să nu mai tragă, vin la țărm.

— Bine, cred că zona e securizată şi trebuie să discutăm. Eşti teafăr?

— Nu, am o rană deschisă la picior. Nu-i nimic grav, dar trebuie să primesc îngrijiri.

— Avem şi o ambulanță cu noi. Avem chiar şi un doctor.

— Bine. Colonele, trebuie să vorbim despre Bill şi despre gaz.

— Hai, vino! Acostează barca în zona luminată de lângă stația de pompare.

Smithfield cârmi barca spre țărm, trase de manetă, opri motorul şi lăsă barca să plutească până la mal. Îl întâmpină Cahners în echipament complet de lupă, care includea şi o mască de gaz. Cahners îi dădu şi lui Smithfield o mască de gaz şi îi porunci:

— Puneți-o! E doar o măsură de precauție. Ştii cum să ți-o pui?

— Din păcate da, dădu din cap Dr. Smithfield.

Îşi potrivi cureluşele, îşi trase masca pe cap şi-şi mai smulse câteva fire de păr. Dr. Smithfield clipi din ochi şi se uită prin vizor. Cahners îi dădu borseta de pânză în care erau seringile. Dr. Smithfield nu se simțea în largul său, exact ca în prima zi petrecută la Tooele. Masca avea acelaşi miros. Borseta de pânză era la fel şi şansele lui de supraviețuire erau aceleaşi, în caz că ar fi fost expus la gaz. Ştia mai multe acum, dar nu prea avea importanță.

Cahners şi cu un soldat l-au ajutat pe Dr. Smithfield să se ridice şi l-au sprijinit pe drumul spre rulotă, unde era centrul de comandă. Pe Dr. Smithfield îl dureau coastele, iar piciorul îi dădea de furcă acum, când sângele începuse din nou să curgă din rană. Era obosit şi se simțea groaznic, dar era bucuros că acest calvar avea să ia sfârşit. Se gândea la Bill şi la ce groaznic trebuia să se simtă şi el. El şi cu Bill erau epuizați.

Ajunşi în rulotă, îşi scoaseră măştile de gaz, iar Cahners îl prezentă pe Smithfield doctorului Resnick. După ce înclină din cap spre confratele său, îl întrebă pe doctor:

— Ai avut o noapte grea?

— Nu, tu eşti primul meu pacient, zâmbi Dr. Resnick. Această afirmație era de bun augur pentru oamenii lui Cahners, dar nu şi pentru nazişti.

— Bine, zâmbi şi Dr. Smithfield.

Cahners îşi puse mâna pe umărul lui Dr. Smithfield şi îl întrebă:

— Doctore, spune-mi ceva de camioane şi canistre. Ce fel de recipiente sunt?

— De suc, răspunse Dr. Smithfield.

— Ce?

— Gazul e pus în PET-uri de suc, de felul celor pe care le vezi la standurile de pe stadion sau la bâlci, la parcul de distracții sau la cursele de cai, sau la orice fel de alt eveniment unde se vinde produsul cel mai de succes din Statele Unite. Aşa erau recipientele alea.

Cahners se uită fix la Dr. Smithfield în timp ce-şi dădea seama de gravitatea acestei ultime informații. Îşi drese glasul şi întrebă:

— Şi câte din astea au?
— Trei mii.

Capitolul 43

Bill McNamara stătea pe locul din faţă şi urmărea viteza cu care îl depăşeau vehiculele de pe sensul spre vest al şoselei I-74. Bill o luase pe scurtătura Lawrenceburg/St. Leon şi aştepta acum în parcarea unui popas. Pe baza calculelor sale, tirurile puteau apărea în orice clipă, dacă o luau pe acest drum. Bill se uită a douăzecea oară la ceas, în cele cinci minute de când ajunsese aici. Îi era frică. Dacă se înşela, atunci ticăloşii ăia aveau un avans de o oră în oricare dintre cele patru direcţii de mers posibile. Ştia că blocajele făcute de poliţie într-o zonă atât de întinsă nu aveau niciun efect. Trebuia să aibă dreptate.

Se uită la ceas şi se întrebă: „Unde-or fi?" Nu-i venea să creadă că îi puteau scăpa de sub nas 14.000 de kilograme de gaz paralizant. Se uită din nou la ceas. Camioanele întârziaseră deja patru minute. Bill trebuia să-i sune pe Dr. Smithfield şi pe Colonelul Cahners, dar voia să aştepte ca să le dea nişte veşti bune. Cu cât Bill aştepta mai mult, cu atât aveau să se îndepărteze mai mult tirurile de orice blocaj al poliţiei, dar nu se mişcă din loc. Tirurile aveau acum cinci minute de întârziere. Întârziaseră cu cinci minute pe o scurtătură de 20 de minute. Nu-l deranja atât întârzierea, cât faptul că le lua atât de mult timp să facă un drum atât de scurt.

„Nu mai vin”, şopti Bill, în timp ce lua telefonul şi forma un număr:

— Doctore, eşti bine?

— Da, sunt bine. Un doctor militar mi-a bandajat rana. Tu unde eşti?

— În St. Leon, Indiana. Nu am reuşit să-i ajung din urmă. Am crezut că se duc spre Chicago şi am luat-o pe scurtătura pe care am descoperit-o noi doi azi mai devreme sau poate ieri. Dar... cred că m-am înşelat. Au aproape zece minute întârziere şi nu cred că vin pe drumul ăsta. Trebuie să vorbesc cu Cahners. L-ai văzut?

— Era aici cu puțin timp înainte. O să rog pe cineva să-l aducă. O să ajungă repede aici.

— Mersi. Cum a mers?

— Totul a mers strună şi nu a avut loc nicio scurgere de gaz. Au folosit gloanțe cu cămaşă de plumb şi bombe incendiare. Nu au atins conductele sau tancurile, dar i-au ciuruit pe ticăloşii ăia. Nu au fost prea mulți supraviețuitori.

— E cineva pe care-l ştim?

— Nu ştiu. Unele cadavre sunt arse aproape complet, dar nu i-am identificat printre ele nici pe Adler, nici pe Decker.

— Ce păcat!

— Ştiu, dar mai sperăm. Uite-l pe Cahners!

Lui Bill i se strânse stomacul.

— Colonele, mi-e teamă că am veşti proaste. Nu am reuşit să-i prind din urmă. Credeam că se duc la Chicago, aşa că am luat-o pe o scurtătură şi acum îi

aştept să apară, dar întârzie. Nu cred că mai vin. Bill se pregăti pentru ce avea să-i spună.

— La naiba! Uite, am chemat elicopterele acum o oră şi trebuie să apară în vreo jumătate de oră. Vin de la Fort. Campbell şi o să le trimit la nord şi la sud, pe I-71, 75 şi spre vest şi pe banda spre vest de pe I-74. Nu pot face nimic dacă nu implic forţele locale.

— Ce fel de elicoptere ai?

— Şase Apache.

— Colonele, cred că trebuie să alertezi poliţia statelor Ohio, Kentucky şi Indiana.

— De acord cu tine, dar am alte ordine şi asta nu e datoria mea. Tu şi cu Dr. Smithfield sunteţi singurii civili implicaţi în operaţiunea asta. Deja am forţat nota când am solicitat poliţiei rutiere din Ohio să ne escorteze de la Wright-Pat.

— Colonele, cred că mai trebuie să forţezi o dată nota sau să-ţi suni superiorul. Nu putem să-i lăsăm să scape. La o secundă după ce afirmă asta, lui Bill îi păru rău.

— Să ne scape? Voi i-aţi speriat. Dacă nu v-aţi fi amestecat, am fi putut să-i prindem pe toţi şi să le capturăm marfa, aşa că nu-mi spune mie ce trebuie să fac şi ce nu.

Bill era gata să se scuze, când văzu un jeep negru. Era urmat de un tir bleumarin care trăgea o remorcă albă, apoi încă două, şi în sfârşit, slavă domnului, încă un jeep negru. Fără să se gândească, ţipă:

— Ticăloşii naibii!

— Ce-ai zis? ţipă Cahners.

— Îmi pare rău, colonele, nu la tine mă refeream. Trei camioane şi două jeepuri negre tocmai au trecut pe lângă mine. Cred că ei sunt şi pornesc în urmărirea lor.

— Sper să ai dreptate. Prinde-i din urmă şi asigurăte că sunt ei.

— Plec acum. Te sun eu în cinci minute.

Bill acceleră la 130 km/h şi se concentră pe luminile de poziţie ale jeepului din urmă. Încetini pe măsură ce se apropie de ei. Avea plăcuţe de Utah şi ultima remorcă avea numărul 805 vopsit pe uşa din spate. Bill îşi luă telefonul şi icni când citi afişajul: Fără acoperire. Bill intrase în mijlocul zonei de centru-sud a statului Indiana. Următoarele 30 de minute aveau să-i pară o veşnicie.

★★★

Dale Van Horn cuplă pilotul automat şi se întinse. Abia terminase de povestit cum reuşise să scape din portbagajul maşinii lui Bill McNamara când Decker îl întrebă:

— Cât timp erai ostatic, i-ai auzit vorbind despre ceva?

Decker căuta să afle câte ceva despre un alt eventual atac. Presupunea că va mai fi un atac, dar nu ştia când o să aibă loc şi cine o să-i atace. Spera ca oamenii pe care îi lăsase în urma sa vor face faţă oricăror manevre ale poliţiei locale.

Dale Van Horn relată ce auzise despre Irwin, armată şi nazişti. Decker se simţea de parcă i-ar fi intrat un ţăruş în inimă. Decker ştia că, dacă Irwin era încă în viaţă, trebuia să mai facă un drum la Utah.

Decker îşi drese glasul:

— Au zis cum de au aflat de nazişti?

— Nu.

Decker îşi luă mobilul, dar nu avea semnal. Mai trebuia să aştepte 20 de minute, înainte să sune la fabrica de procesare. Urma să le ordone să distrugă toate documentele şi să părăsească fabrica imediat ce se întorcea Adler. Nu se mai gândea la amenințarea pe care o reprezentau McNamara şi poliția locală, dar armata era cu totul altceva.

Decker se gândea la această amenințare şi nu se simțea prea bine. Încă era uimit că Smithfield şi McNamara luaseră o barcă de unii singuri. Se gândea că dacă făceau parte din operațiunea armatei, nu ar fi jucat rolul de iscoade.

Decker se uită la mobilul mort şi continuă se mediteze asupra acestei probleme. Nu voia să întrerupă procesarea gazului pentru că ar mai fi putut să scoată încă 30%, în caz că procesau şi ultima încărcătură. Decker decise să nu-i lase pe cei doi băgăcioşi să-l sperie şi să facă un gest necugetat, asta dacă nu cumva erau deja morți. O să sune la fabrică ca să le spună să proceseze gazul, apoi să închidă unitatea şi să se ducă la Chicago.

Decker mai hotărî să-l sune şi pe Lipinski, ca să-i spună că e un cretin, pentru că McNamara şi Smithfield erau pe fundul râului Ohio, nu la Reno. Avea să-i spună lui Lipinski să se ascundă un timp, pentru că mai avea treabă pentru el, mai ales că Melon şi McNamara nu mai reprezentau o problemă. Se uită din

nou la mobil şi avea în sfârşit semnal. Era timpul să-l sune pe Lipinski şi apoi la fabrică.

În acelaşi timp, Bill îi suna pe Cahners şi pe Dr. Smithfield. Aşadar, printr-o coincidenţă ciudată, părţile rămase în conflict vorbeau la telefon în acelaşi timp şi cei care vorbeau erau la 100 de metri distanţă. Semnalele telefoanelor erau la câteva lungimi de undă distanţă unele de altele. De asemenea, un lucru foarte neobişnuit era că se auzeau perfect.

— Cahners, Bill la telefon. Suntem la 50 km sud de Indianapolis.

— Ce? De ce dracu' nu m-ai sunat mai devreme? A trebuit să trimit elicopterele la Wright-Pat ca să alimenteze.

— Îmi pare rău, nu am avut semnal.

— Puteai să foloseşti un nenorocit de telefon public. Nu mai au telefoane în Indiana?

— Nu voiam să-i pierd din nou.

— Unde eşti?

— La 50 kilometri sud de Indy, pe I-74. Cred că se duc la Chicago.

— Când o să ştii precis?

— Când ajungem la Indy. Dacă se duc la Chicago, o să-o ia pe I-65 înspre nord. O să ştiu sigur în 45 de minute. Bill făcu o pauză şi apoi întrebă: Care e planul? Urmă o tăcere îndelungată, apoi Bill continuă: Alo... mai eşti la telefon?

Cahners răspunse:

— Da, mai sunt, dar încă nu am făcut un plan. Vorbesc cu cei de la Washington şi trecem în revistă opţiunile.

— Treceți în revistă opțiune? Ce dracu' înseamnă asta?

Dr. Smithfield se băgă în vorbă:

— Bill, nu putem să aruncăm o bombă în capul lor. Gazul s-ar pulveriza în atmosferă şi s-ar crea un nor toxic care ar acoperi kilometri întregi. Toată lumea doarme, aşa că nu s-ar mai trezi nimeni.

— Ce altceva puteți să faceți? În aproximativ trei ore o să ajungă la Chicago cu tone de gaz paralizant.

— Vedem, îi promise Cahners.

Bill auzi zgomot de fond.

— Uite ce e, țipă el, nu vă mai aud! Vă sun din Indy.

Bill se sprijini de volan ca să se întindă un pic. Îl durea tot corpul. Simțea că răcise. Se simțea groaznic. Drumul lung, mâncarea proastă şi lipsa somnului îl secătuiseră de puteri. Se cufundă în scaun şi închise ochii. Bill stătu nemişcat câteva secunde, apoi deschise ochii şi se aplecă în față. Putea să adoarmă. Bill scutură din cap şi se frecă pe față cu ambele mâini. Mâinile îi miroseau a praf de puşcă, transpirație şi mâl.

Deschise radioul, dădu mai tare aerul condiționat şi se frecă din nou pe față. Se gândi cum să distrugă gazul paralizant fără să pună în pericol viața oamenilor nevinovați. Meditâ la această problemă vreo zece minute, dar mintea nu-i era prea clară. Era pur şi simplu extenuat. Se gândi la prietenul său, Dr. Smithfield; el era inteligent, sigur că putea să născocească un plan, dar şi el era extenuat.

Totuşi, Bill trebuia să rămână treaz. Aşa că începu să fredoneze melodiile de la postul de radio „Oldies", dar erau prea sentimentale. Cântă *Bridge over Troubled*

Water, One Tin Soldier şi Puff the Magic Dragon, dar fără prea mare succes.

Bill conducea prin Indiana în zori. Nu dormise de aproape 24 de ore, iar în ultimele 72 de ore dormise pe sărite doar opt ore pe bancheta din spate a maşinii sale. Se gândea la ce se întâmplase în ultimele zile. În mintea obosită a lui Bill se amestecau informaţiile primite cu faptele întâmplate. Era extenuat şi trebuia să doarmă.

Bill începea să adoarmă la volan. Într-o încercare disperată de a rămâne treaz, scutură din cap, îşi dădu două palme şi deschise geamul. Creierul lui nu mai funcţiona. Capul îi cădea în piept, închise ochii, iar roţile din dreapta se izbiră de parapetul din dreapta al autostrăzii. Se trezi tresărind şi trase de volan spre stânga. Era complet treaz acum, dar simţi cum oboseala îi învăluia creierul în ceaţă.

Autostrada se îngusta, iar omniprezentele butoiaşe portocalii şi săgeţile galbene o strâmtau din ce în ce mai mult. Bill se chinui să se concentreze asupra tirurilor din faţă; doar două maşini îl despărţeau de ultimul jeep, dar şoseaua era din ce în ce mai strâmtă şi Bill trebuia să conducă pe un drum foarte îngust, cu bariere pe o parte şi butoiaşe portocalii pe cealaltă.

Oboseala câştigă bătălia cu mintea lui Bill şi adormi profund pentru câteva secunde. Bum! Bill se agită. Bum! Bill îşi ridicase capul şi încerca să deschidă ochii. Bum! Bill îşi deschise ochii tocmai când intra în al patrulea butoiaş portocaliu. Bill trase din instinct volanul spre stânga, evită al cincilea butoiaş şi apăsă pe frână. Cele două butoiaşe se agăţaseră de bara din

față în poziție verticală, însă după un timp se rostogoliră peste celelalte. Bill se uită la aceste mişcări lente ca de balet şi se trezi de-a binelea.

O bucățică de asfalt care ieşise din şosea după coliziunea cu butoiaşele îi sparse un far. Aerul intrase prin spărtură în vidul protector. Filamentul fierbinte al becului care emitea o lumină strălucitoare era acum expus la oxigen şi luă foc. Pentru o clipă, filamentul străluci mai tare ca de obicei şi apoi se stinse. Farul din dreapta a maşinii lui McNamara nu mai era.

Capitolul 44

Bill continuă să conducă pe banda îngustă, care era deviată înapoi spre sensul către nord, iar după aceea ieşea pe autostrada obişnuită. Încetini şi se uită la convoiul care părăsea autostrada, dar nu ştia unde se află, pentru că ratase indicatorul de ieşire. Căută cu disperare un indicator pentru o răscruce de drumuri. Se întreba cum îi va spune lui Cahners că se rătăcise.

Convoiul trase în parcarea pentru camioane, dar tirurile nu se duseră la pompe. În schimb, traseră în parcarea centrală şi intrară cu toții în restaurant. Bill presupuse că erau la fel de obosiți ca şi el şi că voiau să bea o cafea. Bill se uită în jur după un alt restaurant sau o altă benzinărie. După tot ce se întâmplase la magazinul alimentar, nu voia să rişte să intre în acelaşi restaurant cu ei. Văzu o benzinărie şi se duse acolo să bea o cafea. Se uită la aparatul de marcat de la pompă şi în portofel; avea doar şase dolari.

Decise că avea nevoie de cafea mai mult decât de benzină, aşa că intră şi cumpără două cafele mari. Cât stătu la bar, îl întrebă pe chelner pe unde să o ia. Bărbatul, care avea un nume imposibil de pronunţat, îi explică într-o engleză stricată că se afla pe Şoseaua statală 244, la 50 de km sud de Indianapolis.

Conduse până la parcarea pentru camioane şi-şi savură cafeaua. După câteva clipe, aceasta îşi făcu efectul. Poate că era doar efectul psihologic, dar era treaz de-a binelea. În timp ce fredona *Puff the Magic Dragon,* ultimul cântec pe care-l auzise la radio, se uita la oamenii lui Decker, care se urcau în tiruri şi o luau din nou pe I-74.

Cafeina îi limpezi lui Bill gândurile şi trecu în revistă ce se întâmplase în ultimele zile: turul depozitului, incendiul de la casa lui şi ce-i povestise Dr. Smithfield despre Vietnam. Pe când Bill se gândea la cel mai bun mijloc de a distruge gazul paralizant, îi veni o idee legată de cei implicaţi în aceste trei evenimente. Bill fredonă şi se gândi că armata găsise deja o metodă de a distruge gazul. Apelaseră la oameni inteligenţi ca să găsească o metodă sigură şi eficientă pentru a scăpa de această substanţă toxică. Armata folosise roboţi ca să dea găuri în containere, să scurgă lichidul şi după aceea să-l incinereze. Era un procedeu foarte simplu. Din păcate, nu avea roboţi la dispoziţie, iar substanţa pe care voia să o distrugă era apărată de oameni înarmaţi până în dinţi.

Tot fredonând, se gândi la cântec şl la povestea doctorului Smithfield despre avioanele militare şi de mitralierele lor Vulcan Phalanx. Aceşti „dragoni”

scuipau şase mii de limbi de foc pe minut. Cântecul şi cafeina i-au mai dat o idee. Bill se gândi: „Să-i împuşcăm pe ticăloşii ăia în timp ce tragem în canistrele cu gaz. Să tragem în canistrele cu gaz, să le găurim pe toate şi să folosim napalm ca să incinerăm gazul lichid VX." Lui Bill îi veni în minte reportajul „Autostrada morţii" făcut de CNN în timpul Războiului din Golf. Acelaşi incident se putea repeta pe I-65, în preriile dintre Indianapolis şi Chicago.

Lui Bill îi surâdea planul, dar îşi aminti că cineva îi spusese că armata nu mai folosea napalm. Napalmul, o armă perfectă pentru această operaţiune, a fost o altă victimă a Războiului din Vietnam. Nu era o armă cu care să lupţi cinstit. Nu avea acurateţea armelor moderne cu laser. Putea să rateze, cum a şi făcut-o, rănind pe cine nu trebuia. Acea fotografie a fetiţei vietnameze care alerga pe drumul de pământ cu hainele în flăcări a însemnat sfârşitul folosirii napalmului. Indiferent de ce ameninţare era vorba, guvernul SUA nu avea să folosească napalm pe o autostradă interstatală.

Bill conduse prin întunericul din Indiana şi se gândi la napalm şi la incendiu. Se gândi la casa lui mistuită de flăcări. Îşi aminti cum arsese, cum fuseseră nevoiţi să plece de acolo mai mult morţi decât vii. După ce scăpaseră teferi, îşi aminti aerul răcoros al nopţii pe care îl inspirase pe când stătea în curtea din faţă şi îi mulţumea lui Dumnezeu pentru că îi salvase. Se gândi la pompierii care se luptaseră cu demonul care îi mistuia casa. Atunci ideea care îi încolţise în minte ieşi la iveală. Se contura din ce în ce mai clar. Apoi îşi luă mobilul şi-l sună pe Cahners.

— Colonele, aţi stabilit deja un plan de acţiune?

— Încă mai lucrăm la amănunte, dar iată-l în linii mari: imediat ce ne spui unde se duc, vom alege o porţiune de şosea părăsită şi o să aducem poliţia locală aproape de autostradă. Elicopterele Apache vor lovi tirurile, iar oamenii mei, care vor ieşi din elicopterele Black Hawk, vor trage în convoi cu arme convenţionale.

— O să găuriţi canistrele şi o să iasă gazul.

— Vom folosi gloanţe cu cămaşă. La fabrică n-am găurit nimic.

— Şi ce fel de muniţie vor folosi elicopterele Apache la atacul tirurilor? întrebă Bill.

— Păi... au muniţie anti-tanc de 30 de milimetri.

— Atunci cu siguranţă vor găuri canistrele.

— Ştim, dar nu avem de ales. Oamenii mei sunt antrenaţi pentru asemenea situaţii şi o să poarte costume de protecţie şi măşti de gaz. Maşinile pentru neutralizarea gazului sunt la doar 90 de kilometri în spatele tău.

— Dar cu oamenii de acolo ce se va întâmpla?

— Trebuie să alegem un loc părăsit.

— Dar tot vor fi oameni pe acolo.

— Vom încerca să limităm pierderile, însă n-avem de ales.

— Dar aţi putea avea de ales, afirmă Bill cu mult calm.

— Ce anume?

— Folosiţi elicopterele Apache ca să distrugă tancurile şi să găurească toate canistrele, apoi daţi foc la tot ce a rămas.

— Nu avem asemenea ordine.

— Ştiu că nu mai folosiți napalmul, dar aveți în schimb arme incendiare.

— Nu avem nevoie de asemenea arme împotriva oamenilor cumsecade din Indiana. Avem doar şase elicoptere Apache şi opt Black Hawk şi nu pot să fac rost de mai multe până ajung bandiții la Chicago.

— Ştiu şi vă înțeleg, dar am o idee, răspunse Bill pe un ton monoton.

★★★

Pe când se îndepărtau de luminile oraşului Indianapolis, Decker se uită la ceas. Era patru dimineață şi vor ajunge în două ore la micul depozit din East Chicago. Oamenilor săi o să le ia patru ore de muncă susținută ca să descarce tirurile manual.

Decker sună de opt ori la fabrică, apoi închise telefonul şi începu să se îngrijoreze. Îl sună pe Lipinski şi la al treilea țârâit îi răspunse o voce răguşită:

— Alo!

— Care-i treaba? întrebă Decker.

— Nimic. Sunt acasă şi aştept noi ordine.

— Ce s-a întâmplat la Reno?

— Nimic. Nu m-am dus, era o poveste inventată. Şeful o inventase ca să scape de presă. Pe unul dintre handicapații ăia din subsol l-a luat gura pe dinainte. Aşa că am decis să-mi amân călătoria la Reno.

— Foarte bine. Putea să fie o capcană.

— Nu. Nimeni nu mă suspectează. Era doar o poveste care să îndepărteze presa, ca „băieții noştri în uniformă albastră” să jelească moartea unuia dintre ai noştri.

— În regulă, atunci plânge-ți partenerul, fii un polițist de treabă şi încearcă să nu ieşi în evidență, mormăi Decker şi închise telefonul.

★★★

Era 4:10 şi ajutorul de şerif Ronald Owens din Montgomery făcea o patrulare de rutină pe şoseaua regională 47, în zona Crawfordsville, Indiana, când dispecerul l-a sunat şi i-a dat instrucțiuni să se deplaseze la o alarmă silențioasă. Ronald Owens, un ajutor de şerif micuț, de 28 de ani, arăta mai mult ca Barney Fife decât ca Dirty Harry. Ajutorul de şerif Owens dorea mult să fie detectiv la Chicago sau membru în trupele SWAT. Dar acum avea probabil un jaf în desfăşurare, care era prima infracțiune importantă din ultimele două săptămâni. Owens întoarse maşina şi se duse în viteză spre Hoosier Propane.

Ajutorul de şerif Owens stinse farurile şi se apropie încet de clădirea întunecată din beton cu un etaj. Era înconjurată de jumătate de hectar de pietriş alb, aşa cum le plăcea celor ce făceau afaceri cu propan. Owens cercetă cu prudență zona să vadă dacă era vreo mişcare, apoi se îndreptă încet spre clădire. Fiecare pas pe care îl făcea avea ecou din cauza zidurilor de beton ale clădirii. Pe când Owens îşi scotea arma, i se uscă gura, îşi linse buzele şi înghiți cu greutate.

Owens se duse în fața clădirii, dădu colțul şi merse de-a lungul ei. Auzi un fâsâit de la un compresor şi apoi un zăngănit, de parcă o şenilă s-ar fi lovit de un tanc de oțel. Owens scrută cu privirea curtea de depozitare şi

îşi miji ochii, încercând să vadă prin întuneric, dar în zadar.

Owens auzi câțiva bărbați vorbind în şoaptă şi sunetul metalic al uneltelor pe care le foloseau. I se părea că oamenii munceau din greu în întunericul deplin. Încercă să-şi dea seama ce se întâmplă când auzi deodată o bătaie surdă.

Owens era pe punctul de a pleca să cheme întăriri când simți că e cineva lângă el. Încercă să se întoarcă, nu se putea mişca. Simți o strânsoare puternică pe mâna cu care ținea pistolul şi apăsarea unui braț pe pieptul său. Înainte să scoată o vorbă, i se trase pe cap o pungă de pânză verde şi simți o împunsătură în fesa dreaptă. Împunsătura fu urmată de o durere care îl fulgeră din picior până în spate. Owens se prăbuşi, căci picioarele nu-l mai ascultau. Vedea ca prin ceață şi i se îngreuna capul. Se simțea amorțit şi greoi, de parcă fusese trântit la pământ, dar tot auzea bătaia din ce în ce mai puternică. Apoi auzi prin ceața indusă de droguri pe cineva spunând:

— În regulă. N-o să aibă nimic. Hai să mergem.

Capitolul 45

Se crăpa de zi, iar cerul era tot învăluit în întuneric, la est, dar în câteva minute avea să fie purpuriu. Ofițerul Peter Strickland de la Poliția rutieră din Indiana stătea singur în maşina de poliție întunecată, parcată pe pasajul superior al Şoselei 18, care dădea în I-65 la exact 115 km nord-vest de Indianapolis.

Strickland scrută banda spre nord şi aşteptă până când apăru sub pod un jeep negru, urmat de trei tiruri cu remorci şi încă două jeepuri. Băgă în viteză maşina sa Crowne Victoria, acceleră şi întoarse spre intrarea pe I-65. Urmări convoiul pe o distanță de trei kilometri, se uită în oglinda retrovizoare şi încetini.

Ofițerul Strickland ajunse la un stop, aşteptă până dispăru convoiul şi dădu drumul la girofar. Se uită înspre sud şi văzu o altă maşină de poliție cu girofarul aprins. Strickland văzu că cealaltă maşină încetinea şi se oprea lângă el, blocând astfel autostrada. Ofițerul Ken Osborne ieşi din maşină şi-i spuse lui Strickland:

— Pete, ce naiba facem aici?

Strickland scutură din cap şi dădu din umeri.

— Trebuia să depistăm convoiul ăla de maşini şi să blocăm autostrada după ce trece.

— Ce e în tirurile alea?

— Nu ştiu. Am întrebat, dar nu mi-au zis nimic. Mi-au zis să-mi văd de treabă şi să mă asigur că nimeni nu trece de noi. Blochează şoseaua!

— În regulă... uite şi primul nostru client. Ce trebuie să le spunem?

— Drumul e închis din cauza unei nenorocite de scurgeri toxice care trebuie să fie curățată.

— Nu-i o denumire mai ştiințifică pentru rahatul ăsta de scurgere?

— Nu. Zi-i aşa. E trei dimineață şi oamenii o să te creadă.

Ofițerul Strickland începu să măture zona cu lanterna, când prima maşină se opri în spatele maşinii lui. Se duse la maşină, se aplecă pe geamul deschis şi îi

explică şoferului că drumul e închis. La 50 de kilometri spre nord, ofițerul Kevin LaBarre făcea acelaşi lucru pe benzile spre sud de pe I-65.

★★★

Decker aruncă mobilul pe panoul de bord şi bombăni:

— Ceva e în neregulă. Nu-mi pasă cât de ocupați sunt, ar trebui totuşi să răspundă la telefon.

— Pompele şi compresoarele astea fac un zgomot infernal. Poate nu aud telefonul, interveni Van Horn.

— Se aprinde. Telefonul are o nenorocită de luminiță, o lumină mare şi roşie care pâlpâie. Nu poți să n-o vezi. Ceva nu e în regulă.

Decker luă telefonul şi formă numărul lui Adler, dar nu-i răspunse nimeni. Decker nu ştia că atât telefonul, cât şi posesorul lui se aflau acum pe fundul mâlos şi întunecat al râului Ohio. Decker îşi scoase agenda electronică şi formă numerele altor tipi care muriseră. Se pregătea să dea cu telefonul de pământ, când acesta sună:

— Alo!

— Stokes la telefon. Scuze de deranj, dar...

— Ce e?

— Ne urmăreşte o maşină cu un singur far aprins... de când am plecat din Indianapolis.

— Mă ocup eu de asta, zbieră Decker, închizând telefonul şi trântindu-l de pământ.

— Era Stokes. Suntem urmăriți de cel puțin o oră sau poate de mai mult timp. Suntem urmăriți de o maşină cu un singur nenorocit de far.

Van Horn se uită la Decker şi îi răspunse:

— Cu un singur far! Am fost urmăriți de o maşină cu un singur far şi noaptea trecută.

— Ştiu. Opreşte la următoarea ieşire, stinge luminile şi staționează pe pasajul superior.

Decker îşi luă telefonul de jos şi le spuse planul său şi celorlalți şoferi. Van Horn şi Decker au văzut amândoi indicatorul pentru ieşirea spre Woolcott şi Şoseaua 231, care era la doar 3 km depărtare. Decker hotărî să-i omoare cu mâinile lui pe tâmpiții ăia doi. Va reuşi acolo unde alții dăduseră greş şi avea să scape de ei pentru totdeauna.

Pe când jeepul lui Decker părăsea autostrada, el se vârî în partea din spate a maşinii, cu pistolul mitralieră şi trei cartuşiere cu muniție. Îşi repetă în gând că avea să se răzbune şi să-i omoare pe tâmpiții ăia în timp ce-şi curăța arma şi se uita la convoiul care trecea pe sub pod. Apoi văzu o maşină cu un singur far.

Jeepul întunecat s-a oprit în vârful pasajului superior, iar Van Horn s-a uitat în ambele direcții şi a văzut doar girofarurile de jos, de pe Şoseaua 231 care ducea spre Woolcott. Luminile erau la cel puțin 3 kilometri depărtare, aşa că el îşi închipui că vreun fermier din zonă luase vreo amendă pentru viteză excesivă sau lovise cu maşina vreo căprioară.

Şi Decker văzu girofarurile, dar acum avea altceva în minte. Mintea îi era întunecată de ură, aşa că nu băgă în seamă semnalele de avertizare. Era hotărât să-i ucidă pe cretinii ăia. Decker zbieră:

— Atrage-i în centru şi loveşte-i pe la spate!

În timp ce jeepul lui Bill McNamara trecea pe sub pod, Van Horn îşi punea ochelarii de vedere nocturnă şi accelera pe pasajul superior al intrării. Apăsă pe acceleraţie şi se uită cum se îngusta spaţiul dintre cele două maşini. Van Horn îi strigă în spate lui Decker:

— Îi prind în două minute!

— Depăşeşte-i şi taie-le calea! Atunci o să deschid focul! zbieră Decker.

Cu farurile aprinse, jeepul negru coborî cu 160 km/h, dar Bill McNamara nu-l vedea. A fost luat complet pe neaşteptate. Văzu cu colţul ochiului un jeep negru trecând în viteză pe lângă el. Bill ştia de drumurile închise şi credea că nimeni nu-l poate urmări. Se concentra pe plăcuţa de înmatriculare de Utah, când Decker deschise geamul din spate. Bill îşi dădu imediat seama că era prins în capcană şi apăsă pe frână. Devie spre dreapta, slăbi volanul din strânsoare şi se puse la pământ când Decker începea să tragă cu pistolul mitralieră.

Prima rafală a lui Decker sparse parbrizul şi atinse grilajul din faţă al maşinii, dar nu îl nimeri pe Bill. Decker urlă:

— Încetineşte... opreşte!

Decker îşi reîncărcă imediat arma şi trase a doua rafală spre locul şoferului. Decker îşi goli pistolul în jeep. Gloanţele intrară în aripă, făcură praf cauciucul din stânga, pătrunseră prin portieră şi intrară prin piele.

Sistemul ABS lupta să-i încetinească derapajul. Conform legilor fizicii, jeepul intră în şanţul nu prea adânc de pe marginea autostrăzii. Bill McNamara era

întins pe scaunul din față al maşinii când se izbi de fundul şanțului. Încă era parțial ținut de centura de siguranță, când un glonț care îşi pierduse din viteză trecând prin portieră îl nimeri în coapsă. Bill țipă de durere.

Glonțul îi intrase aproape zece centimetri în muşchiul coapsei, înainte să ajungă în femur. Bill simți că parcă i s-a înfipt un vătrai aprins în picior. Din cauza impactului, căzu într-o rână, ceea ce i-a salvat viața, deoarece coloana i-a fost ferită de următorul proiectil care i-a trecut razant pe la spate. Acel glonț, care ar fi trebuit să-l omoare, îi lăsă doar o rană de-a lungul spatelui de vreun centimetru adâncime şi de vreo cinci lungime. Era foarte dureroasă, dar nu mortală.

Jeepul lui Bill se opri în sfârşit, iar aripa dreaptă i se propti în marginea cealaltă a şanțului, dar Bill nu fu trântit în față, întrucât era ținut de centura de siguranță. Îl apăsa de parcă era un tub de pastă de dinți în mâna unui copil. Apăsarea puternică pe abdomen radia spre coastele sale rupte şi simți că întregul corp era pe cale să i se dezmembreze. Bill era în ceață. I se părea că piciorul era cât pe ce să fie despărțit de corp, iar spatele îl ardea de parcă îi era în flăcări. În ciuda durerii, mintea îi era încețoşată şi scutură din cap, încercând să risipească ceața.

Când auzi cauciucurile scârțâind, Bill îşi veni în fire. Îşi scoase centura de siguranță, se uită prin deschizătura în care fusese parbrizul şi văzu la doar o sută de metri luminile albe ale maşinilor care îi veneau în ajutor. Bill încercă să deschidă portiera din dreapta,

dar era țintuită în șanț. Așa că apăsă pe buton și fereastra coborî încet, groaznic de încet; i se păru că a durat un minut să se deschidă.

Imediat ce se deschise complet fereastra, Bill se trase prin deschizătură și căzu cu capul înainte pe pământul umed al statului Indiana. Deși impactul nu a fost prea mare, l-a năpădit un nou val de durere sfâșietoare în tot corpul. Stomacul, piciorul, coastele și spatele urlară de durere. Fiecare porțiune de carne zdrobită în ultimele zile își cerea plângând izbăvirea de chin. Copleșit de durere, Bill știa că trebuie să iasă din mașină și să se ascundă în întunericul din Midwest. Se cățără pe marginea șanțului și își luă avânt prin deschizătura din gardul de sârmă ghimpată care despărțea autostrada de terenurile agricole alăturate.

Bill aterizâ într-un lan de porumb și toată durerea provocată de impactul anterior năvăli asupra lui cu gând de răzbunare. Bill se târî prin lan și-și aminti de o zicală din tinerețe: „Porumbul e înalt pân' la genunchi în jur de 4 Iulie". Așa era zicala, dar porumbul îi ajungea până la piept, deși 4 Iulie era încă departe. Bill mulțumi lui Dumnezeu pentru porumbul hibridizat.

Bill se strecură repede prin cele 20 de rânduri de porumb și își întoarse corpul ca să se miște mai bine în spațiul dintre rânduri. Se târa paralel cu rândurile de porumb și cu autostrada. Se opri să asculte și-l auzi pe Decker urlând din spatele jeepului. Era pe aceeași linie cu jeepul său distrus, care se afla la 20 de metri în josul pantei. Bill era la zece metri în lanul de porumb și abia putea să-l vadă pe Decker stând în spatele jeepului și supraveghind lanul de porumb.

Bill îşi căută pistolul, dar nu mai era la locul lui. Căzuse din toc cât timp se târa de la maşină în lanul de porumb şi nu putea să se întoarcă să-l caute. Acum era o victimă a împrejurărilor; nu deținea controlul şi nu avea cum să riposteze. Decker deținea controlul şi totul depindea de el. Bill ştia că Decker avea să-l găsească în mai puțin de două minute.

Bill era fără apărare şi la mila unui criminal fără scrupule. Se resemnă cu gândul că mai avea puțin de trăit pe acest pământ. Se gândi la Jenny. Spuse o rugăciune ca să se împace cu Dumnezeu. Bill McNamara era o victimă a împrejurărilor, dar nu avea să fie o victimă neajutorată. Era pregătit să lupte dacă i se dădea ocazia. Se căută în buzunar şi scoase briceagul Buck cu două lame paralele. Era pregătit. Dacă Decker se apropia de el, avea să-l atace şi să moară luptând. Bill McNamara era pregătit, calm şi împăcat cu sine însuşi.

Van Horn îşi verifică pistolul mitralieră şi îi dădu lui Decker ochelarii de vedere nocturnă. Prin lumina verzuie a ochelarilor, Decker scrută maşina distrusă, să vadă dacă era vreo mişcare. Se năpusti la maşină şi trase o rafală de gloanțe de 9 milimetri, apoi se dădu înapoi să-şi încarce arma, iar Van Horn trase şi el.

Amândoi se uitară la maşina goală, iar Decker urlă şi dădu cu piciorul în portiera găurită de gloanțe. Bill McNamara zâmbi atunci când Decker trase cu pistolul mitralieră înspre lanul de porumb şi-şi goli încărcătura în porumbul inofensiv. Decker dădu târcoale maşinii, îşi reîncărcă pistolul, îşi puse ochelarii de vedere

nocturnă şi se uită fix la porumbul care se unduia în bătaia vântului.

— E sânge peste tot pe scaun, şopti Van Horn.

Acum era rândul lui Decker să zâmbească. Se uita la dâra de sânge de pe jos şi văzu pistolul de 9 milimetri al lui Bill. Decker vâna un om neînarmat şi rănit. Vânatul era la doar zece metri distanţă şi-i putea chiar simţi mirosul. Îi va face plăcere să omoare aşa un animal. Decker îi şopti lui Van Horn:

— Mă ocup eu de trebuşoara asta. Tu supraveghează traficul.

Van Horn dădu din cap că da şi îi răspunse:

— Ştii, e ciudat, dar n-am văzut nicio maşină de 20 de minute.

Decker stătu un pic şi-şi aminti că nici el nu văzuse nicio maşină. Îşi aminti de pasajul superior şi se gândi la girofarul maşinii de poliţie. Decker îşi mută gândul de la vânătoare pentru un timp, dar apoi auzi un zgomot slab. Se uită în sus cu ochelarii de vedere nocturnă şi atunci le văzu.

Decker stătea cu gura căscată, pe când urmărea cu privirea cele şase elicoptere Apache care zburau către el. Aceste păsări de pradă se apropiau de convoi şi zburau deasupra şoselei ciudat de părăsite, chiar spre depozitul lui secret de arme, iar destinul Reichului era în cumpănă. Elicopterele care zburau jos, deasupra capului lui Decker, făceau un zgomot infernal, iar eticele lor ridicau praful în aer, dând naştere unor tornade în miniatură. Decker simţi vibraţia motoarelor în piept, pe când era luat pe sus de una dintre aceste tornade, dar continua să se uite în sus, la cer. Bill îl

văzu pe Decker aproape luat pe sus de vârtej. Atunci îşi aminti cum îl ameninţase Churchill pe Hitler în cele mai grele ore prin care trecea Marea Britanie. Churchill le spusese naziştilor citatul din Biblie: „Cine seamănă vânt, culege furtună". Bill se uită cum vârtejul se împrăştia şi îl elibera pe Decker. Bill se întrebă dacă Decker îşi dădea seama că aceste tornade în miniatură doar anticipau vijelia ce va urma.

În timp ce se uita la Decker şi la Van Horn, care se retrăgeau, Bill apăsă pe butonul „trimite". Când îi răspunse Cahners, Bill îi zise doar atât: „Totul e-n regulă. Continuaţi".

Capitolul 46

În timp ce jeepul accelera, Decker fixa cu privirea elicopterele Apache şi tasta numărul tirului din faţă. Nu observase cele şase elicoptere Black Hawk, aflate la 400 m est de autostradă. Nu observase nici că fiecare dintre ele avea un cilindru uriaş suspendat pe burtă.

Van Horn apăsă pe acceleraţie până jos, dar nu putea să prindă viteza elicopterelor Apache. În timp ce aştepta să-i vină conexiunea, Decker calculă că în şapte minute Jeepul său ar putea depăşi convoiul, dar elicopterele Apache vor ajunge la el în 30 de secunde. Decker ascultă primul sunet al telefonului, se uită la ceas, scutură din cap şi speră că se înşelase.

— Hai, răspunde la nenorocitul ăsta de telefon! zbieră Decker, pe când auzea al doilea sunet de apel.

Se gândi la convoi şi la cei opt oameni ai săi, toţi înarmaţi cu câte un pistol mitralieră. Credea că ar putea să ia prin surprindere elicopterele, iar apoi el şi cu Van Horn vor putea ataca din spate. Aveau o şansă, numai să fi răspuns la acel nenorocit de telefon.

— Alo, răspunse şoferul primului tir din convoi.

— Sunteţi atacaţi. Elicopterele vă ajung din urmă. Opriţi-vă şi luptaţi!

Pe când Decker îşi strigă ordinele în telefon, cele şase elicoptere Apache se împărţiră în două grupuri, virară de pe autostradă şi depăşiră convoiul. Elicopterele au traversat râul Iroquois, care părea o panglică neagră în lumina difuză a zorilor. S-au întors şi s-au răspândit. Fiecare grup de trei s-a aliniat în formaţie de atac şi s-au năpustit asupra convoiului. Lui Cahners, care se afla sus în elicopterul de comandă, această manevră i se păru că desenează o inimă. Elicopterele Apache şi-au început atacul de la 400 m distanţă şi de la 170 m deasupra terenului fertil din Indiana.

— Ce tot spui acolo? îl întrebă şoferul pe Decker, în timp ce prima rafală de gloanţe antitanc de 30 mm lovi cabina tirului cu o viteză de şase ori mai mare decât a sunetului.

În prima fază a atacului, elicopterele şi-au folosit senzorii cu infraroşii ca să-şi lumineze ţintele. Elicopterele Apache Bravo, Delta şi Foxtrot şi-au concentrat primul atac asupra celor trei tiruri, distrugându-le cabinele şi transformându-le motoarele diesel în grămezi de fier vechi. Primul tir s-a încovoiat şi a căzut pe şosea pe o parte, iar al doilea tir s-a izbit de

el. Ultimul tir din convoi intră în partea din spate a celui de-al doilea şi o comprimă ca pe un acordeon.

După ce terminară cu al treilea tir din convoi, elicopterele Apache-Echo deschiseră atacul asupra jeepului. Rafalele intense au oprit maşina şi au rupt-o în două. Rămăşiţele pasagerilor s-au contopit cu resturile maşinii.

Elicopterele şi-au concentrat apoi atacul asupra remorcilor. S-au apropiat la 500 m şi au tras sute de rafale. Aluminiul şi placajul remorcilor atinse a început să se fărâmiţeze, iar lichidul vâscos de VX a ţâşnit prin toate găurile făcute de gloanţe.

Elicopterele Apache au făcut roată în jurul grămezii de fiare rămase şi au început să tragă în ele, încercând să găurească toţi cilindrii. Lui Cahners totul îi părea o scenă dintr-un vechi western, dar în care un alt fel de „apaşi" înconjurau căruţele. Numai că pe timpuri „apaşii" veneau călare.

Ultimul atac a durat un minut, timp în care elicopterele au tras în rafale mii de gloanţe de 30 mm. Din convoi nu mai rămăsese decât o grămadă de fiare contorsionate, în jurul căreia se întindea o baltă mare de lichid. Cahners nu voia să rişte ca rotoarele să transforme lichidul în gaz, aşa că le ordonă oamenilor săi să se retragă şi să înceapă atacul cu rachete. Jumătate dintre rachetele de 70 mm, care erau de mărimea unei bâte de baseball, conţineau exploziv convenţional, iar cealaltă jumătate conţinea muniţie antipersonal. Fiecare dintre ultimele avea 2000 de săgeţi, care erau proiectile ce puteau străpunge un strat de oţel de 2 mm. Explozia rachetelor

convenționale a distrus restul deşeurilor, lăsând la vedere canistrele cu gaz, ca să fie bombardate de muniția antipersonal.

Decker auzea bubuitul atacului cu rachete suprapunându-se zgomotului de motor forțat şi vedea şi elicopterele de pe ambele margini ale autostrăzii. Vedea dârele de foc ieşind din fiecare elicopter şi-şi dădea seama că venise prea târziu. Decker se întoarse spre Van Horn şi îi spuse:

— Trebuie să plecăm de aici. O să vină curând şi după noi.

Van Horn încetini jeepul, trecu pe transmisie integrală şi ieşi de pe autostradă. Traversară cu uşurință micul şanț de pe margine, trecură pe partea cealaltă a şoselei şi intrară într-un lan de porumb. Van Horn apăsă pe accelerație, iar noroiul care intră pe sub roți făcea un zgomot aproape la fel de puternic ca şi cel al exploziilor îndepărtate. Van Horn se îndepărtă de autostradă la un unghi de 90 de grade.

Când cerul se făcea gri deschis, Van Horn trecu pe un drum orăşenesc cu pietriş şi porniră spre răsărit. Drumul acesta se intersecta cu Şoseaua 114, la est de Rennesselear. Van Horn o luă înspre est, departe de Rennesselear şi intră în traficul de dis-de-dimineață al maşinilor agricole. Acolo au auzit primul zgomot puternic.

Primul din cele şase elicoptere Black Hawk trecu de țintă la 1000 de metri. Țintele fumegânde păreau inofensive, dar nu erau câtuşi de puțin. Lichidul vâscos de VX se transforma în gaz. În această stare, când era

pe cale să devină gaz, agentul chimic avea forța letală a bombei atomice lansate deasupra Hiroshimei.

Dacă prețioasa încărcătură de VX lichid s-ar fi transformat cu totul în gaz, atunci s-ar fi dezlănțuit infernul pe o suprafață de mii de kilometri pătrați. Ar fi distrus mii de vieți, iar terenul ar fi fost contaminat pentru ani buni. Dacă procesul fizic nu era oprit, briza plăcută a dimineții ar fi adus moarte, ca ciuma din trecut, orășelului Rennesselear și ar fi ucis orice formă de viață în drumul ei, chiar și gândacii. Gândacii ar putea să supraviețuiască unui război termonuclear, dar nu aveau să reziste la expunerea la gazul VX. Din Rennesselear, acest nor diavolesc ar fi fost luat de vânt și dus spre Ohio înainte să se împrăștie de la sine.

Primul elicopter Black Hawk, care avea o încărcătură ce depășea greutatea admisă, coborî un pic, iar apoi câștigă altitudine. Pe când elicopterul Black Hawk trecea de țintă, la o înălțime de 3300 de metri, echipajul se pregăti pentru o situație de urgență și specialistul trase de cordonul care activa lansarea. Cuplajul de la cârligul de tragere se rupse și cilindrul cu 800 de galoane de propan căzu la pământ. Pierderea în greutate propulsă elicopterul spre cer, iar pilotul se strădui să mențină controlul. După cinci secunde, care i s-au părut pilotului o veșnicie, a redobândit controlul și a transmis prin radio coordonatele elicopterelor Black Hawk din jur.

În cădere, cilindrul de propan de 3600 de kilograme și-a mărit viteza, până a atins pământul cu viteză maximă. Cilindrul a făcut 25 de secunde până s-a izbit

de şosea, cu o viteză de 190 km/h. S-a sfărâmat de parcă ar fi fost un bec scăpat din mână.

Într-o fracțiune de secundă, asfaltul lichefiat s-a împrăştiat la 100 de metri de locul impactului, apoi a aprins lichidul volatil, datorită electricității sale statice. A apărut o uriaşă flacără portocalie, urmată de un bubuit provocat de aerul supraîncălzit care îşi mărea şi îşi micşora volumul succesiv. Se produse primul zgomot puternic care îl anunța pe Decker de nenorocirea care avusese loc. Ciuperca de foc care se înălța îi confirmă şi cele mai negre presimțiri.

La intervale de un minut, cele cinci elicoptere Black Hawk îşi lansară încărcătura cu acelaşi rezultat. Furtuna de foc dezlănțuită de bombele cu propan incineră majoritatea cantității de gaz paralizant de la nivelul solului. Gazul care scăpase de la ardere era atras de flăcările flămânde, întrucât căuta oxigen ca să se alimenteze. Focul ce se extindea rapid se transforma într-un uriaş furnal. Ramele de oțel ale remorcilor se topiră, iar produsele de combustie rezultate din acest infern se ridicară la sute de metri în atmosferă. Acest vulcan cu gaze fierbinți reprezenta garanția că gazul VX care nu arsese avea să se ridice în atmosferă şi să se împrăştie în nori.

Bill McNamara se târâse din lanul de porumb şi se întinsese pe iarba umedă din spatele jeepului său distrus. Număra secundele dintre explozii şi bubuituri şi estimă că se afla la zece kilometri de câmpul de luptă. Bill simți o briză răcoroasă care-i mângâia fața şi îşi dădu seama că gazul nu-l va omorî, însă şocul putea să-l ucidă. Se uită la picior şi la garoul improvizat pe

care şi-l făcuse din ce mai rămăsese din cămaşă şi curea. Rana nu-l mai durea, dar încă mai sângera.

Cerul se făcea din gri albastru, dar întunericul îl împresura pe Bill McNamara. Simţi căldura învăluindu-l, iar senzaţia de oboseală îl copleşi. Îi scăzuse pulsul, temperatura corpului şi tensiunea, iar oboseala era mai tare ca şocul. Moartea era la doi paşi de el. Pe când îşi pierdea cunoştinţa, Bill se gândea la acele lungi zile de vară petrecute la ferma unchiului său, care nu aveau să se întoarcă niciodată.

Pe când se legăna în hamacul unchiului său, Bill simţi o briză plăcută adiindu-i în faţă. Se lăsă în voia ei, iar briza se transformă într-un vânt puternic. Auzea vântul suflând printre copaci şi simţea praful şi pietrişul lovindu-l peste faţă. Bill era în mijlocul unei tornade, iar vântul şuiera ca o locomotivă.

Capitolul 47

Soarele arzător al deşertului reflecta suprafeţele strălucitoare ale procesiunii de automobile. Limuzinele, care arătau ca un şarpe negru strălucitor, intrară în grădinile perfect îngrijite şi şerpuiră pe lângă şirurile de morminte de marmură. Maşinile strălucitoare contrastau cu mormintele din această grădină de piatră.

Bill McNamara şi Dr. Smithfield se chinuiră să iasă din limuzină şi să se ducă spre cort. Ajutându-se de cârje şi având-o pe Jenny McNamara aproape, cei doi bărbaţi şchiopătară pe deluşorul ce ducea la groapă.

Când ajunseră în vârf, Bill văzu o mare de uniforme albastre, căci tot departamentul venise la înmormântare.

Poliţiştii înconjurară groapa şi se opriră cu toţii când preotul poliţiei începu rugăciunea. Şeful poliţiei şi primarul vorbiră puţin. Parcă erau politicieni, vorbeau găunos despre mândrie, datorie, sacrificiu şi pierdere. Cu toţii erau mişcaţi. Mesajele se asemănau şi amândoi au spus că lui Henry Melon i se va simţi lipsa. Şeful şi primarul citiră discursuri scrise de oameni care nu-l cunoscuseră pe Henry Melon şi sfârşiră vorbind despre patriotism.

Bill McNamara făcu o grimasă când se ridică şi se clătină în cârje. Scrâşni din dinţi şi se duse nesigur spre mica platformă. Preotul îi luă cârjele, pe când Bill se duse la podium şi încercă să stea drept. Îşi îndreptă uniforma albastră şi se uită la mulţime. Bill se uită la standul gol din faţa lui şi îşi dori pentru o clipă să fi pregătit un discurs.

Bill McNamara nu era un bun orator, aşa că decise să nu vorbească despre calităţile de lider ale căpitanului Henry Melon sau spiritul lui de sacrificiu. Vorbi în schimb despre prietenul său Henry. Povesti despre cum lucraseră împreună în departament şi cum Henry nu-l dezamăgise niciodată.

Bill se uită la marea de uniforme albastre şi reluă:

— Henry Melon nu a încasat un glonţ pentru mine, nu m-a salvat dintr-o maşină în flăcări, dar mi-a salvat viaţa. Ani la rândul am purtat o bătălie cu propriii mei demoni, dar asaltul lor final a îmbrăcat forma unei tragedii, doar aşa au reuşit să mă învingă. Eram

dărâmat şi singur până când Henry mi-a întins o mână de ajutor. Când alții mi-au întors spatele şi mă credeau un nenorocit, Henry m-a scos din hăul în care mă cufundasem.

Bill înghiți în sec, strânse din buze, îşi drese glasul şi scoase o şoaptă răguşită:

— Henry mi-a fost alături şi m-a apărat de demonii din exterior, în timp ce eu mă luptam cu demonii mei din interior. Henry Melon m-a ajutat să mă lupt cu demonii şi să-i înfrâng. N-aş fi reuşit să-i înfrâng dacă nu era el. Mi-a salvat viața. Bill îşi stăpâni lacrimile şi continuă: Henry Melon nu m-a dezamăgit niciodată. A fost mereu lângă mine... a avut grijă de mine... a fost prietenul meu... a fost partenerul meu... a fost un adevărat ofițer de poliție şi am avut onoarea şi privilegiul să lucrez cu el. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Henry Melon!

În timp ce Bill vorbea despre Henry, mulțimea de bărbați şi femei în albastru s-a apropiat de el. Erau cu toții împreună, stăteau drepți, aproape unul lângă celălalt. Bill simțea de pe podium că toți îi împărtăşeau durerea, dar mai simțea şi că erau mândri şi puternici. Bill îşi sfârşi necrologul şi îi rugă pe toți să cinstească memoria lui Henry, străduindu-se să fie ca el. Rosti o rugăciune şi îi ceru Atotputernicului să aibă grijă de familia lui Henry şi să vegheze asupra ei. Preotul încheie slujba în acordurile de flaut ale imnului *Amazing Grace,* care în ultimii ani le era cât se poate de cunoscut tuturor americanilor. Steagul Americii care acoperea sicriul lui Henry a fost scos, împăturit şi dat lui Karen. Ea stătea cu copiii lângă ea şi se străduia să

rămână demnă. Rămase acolo şi după ce marea de uniforme albastre trecu pe lângă sicriu şi cu toţii îl lăsară pe Henry să-şi doarmă somnul de veci.

Capitolul 48

Curt Decker se uită pe geamul din spate al camionetei de spălătorie parcate la rampa de încărcare. Peste câteva clipe, Lipinski şi Van Horn, îmbrăcaţi în salopete albe, traseră prelata de pânză din spatele camionetei. Decker deschise uşile duble şi cei trei încărcară repede ceva în camionetă şi închiseră uşile din spate. Decker şopti:

— Lipinski, tu ai să mă ajuţi, iar Dale o să ne scoată de aici.

Van Horn se aşează la volan şi scoase camioneta din parcare, încadrându-se în traficul lejer de după-amiază, în timp ce Decker, Lipinski şi Dr. Norbert Zimmer încercau să îl mute pe pacientul inconştient din spatele camionetei pe o targă improvizată. Dr. Zimmer îi puse din nou canula şi mări doza de lichid hrănitor.

Decker îl bătu uşurel pe faţă pe Peter Irwin şi îi spuse calm:

— Somn uşor, prietene. Vom face un drum scurt până la ferma din munţi, unde Dr. Zimmer o să aibă grijă de tine şi o să ne începem noul proiect.

— Îl fac eu bine în câteva săptămâni, aprobă Dr. Zimmer.

Decker îi zâmbi vag doctorului, în timp ce se aşeza în spate pe un morman de rufe. Se uită la doctor şi întrebă:

— Crezi că o să se facă bine?

— Sigur... E într-o formă foarte bună, iar doctorii au avut multă grijă de el.

— Ştiu, dar crezi că vom reuşi să combinăm virusul variolei cu cel al gripei?

— Da, deja am făcut-o cu ectromelia, virusul variolei la şoareci, care e înrudit cu virusul variolei. Mai avem puțin şi terminăm secvența în care punem o genă umană în virusul variolei, care va da imunitate la vaccinul existent. Apoi încrucişăm secvența cu virusul gripei şi obținem un virus mortal care se va răspândi ca şi gripa. Problema e ce fel de virus gripal s-ar potrivi mai bine.

— Ce zici de H1N1? îl întrebă Decker, luând în mână o carte.

— Virusul care a cauzat marea pandemie mondială din 1918?

— A omorât 20 de milioane de oameni fără să fie încrucişat cu vreun alt virus.

— A făcut de patru ori înconjurul lumii şi probabil că a omorât 100 de milioane de oameni. Aici, în Statele Unite, numărătoarea s-a oprit la 700.000, pentru că nu aveau destule sicrie. În China şi în India au murit milioane de oameni fără să li se mai țină socoteala. Şi încă există tulpini de virus în lume, aşa că s-ar putea ca oamenii să fi dobândit imunitate la el. Probabil că o să folosim H2N2, virusul care a cauzat pandemia din 1957 şi care a fost înlocuit complet de virusul Hong

Kong din 1968, aşa că majoritatea oamenilor nu l-au contractat.

— Crezi că putem să o facem?

— Da, va fi mai uşor şi mai ieftin decât să procesăm gaz paralizant, dar mult mai periculos. Gazul paralizant e un produs finit, nu se înmulţeşte, nu se extinde, nu suferă mutaţii într-o formă mai ucigătoare, şi, pe lângă asta, există antidot la gazul paralizant.

— Exact.

Notele fautorului

Capitolul 1. Locaţiile – Această carte este o lucrare de ficţiune, dar multe din locurile descrise există cu adevărat. Toole Chemical Agent Disposal Facility există cu adevărat, ca de altfel şi alte locuri asociate cu evenimente pozitive. Locurile unde s-au întâmplat tragedii sunt fictive şi orice asemănare cu locuri existente este pură coincidenţă.

Capitolul 2. Sea Lion – Dr. Adler îi dă lui David parola Sea Lion, care este numele de cod folosit de Hitler pentru planul de invazie al Marii Britanii.

Capitolul 3. EPIRB – baliză de salvare care este de mărimea unei popice de bowling de obicei montată pe puntea unei nave, în apropiere de timonă. Dacă nava se scufundă, va pluti la suprafaţă şi va emite un semnal radio către un satelit, care apoi este transmis către Paza de coastă a SUA. Sebastian Junger descrie cu mare măiestrie cum funcţionează acest aparat în cartea sa, *The Perfect Storm* (Furtuna perfectă). Aceasta nu emite de fapt un semnal acustic.

Submarine – USS Nebraska (SSBN-739) este un submarin din clasa Ohio, care are 24 de rachete balistice Trident. Douglas Waller descrie în cartea sa *Big Red* viața la bordul unui asemenea submarin.

Submarine şi vase de pescuit – Cu ceva timp în urmă, am petrecut o parte din vară ca aspirant în cadrul ROTC (Reserve Officers' Training Corps) pe un SSBN care opera pe Coasta de Est a Statelor Unite. În timpul Războiului Rece am răspuns unui semnal SOS care venea de la un vas de pescuit; am încercuit-o ca un rechin uriaş care aşteaptă să înhaţe nişte supravieţuitori după ce o navă se scufundă. Barca a rămas pe linia de plutire până când o navă de suprafaţă a Flotei SUA a venit la locul incidentului ca să ofere ajutor.

Capitolul 5. Rata crimelor din Salt Lake City – Am preluat statisticile de pe site-ul web al Departamentului de Poliţie din Salt Lake City.

Capitolul 6. Arme – Armele folosite de personaje sunt adevărate. Pentru a afla cât mai multe despre calibre, costuri şi tipuri de muniţie, am folosit o ediţie a *Shooter's Bible,* scrisă de Paul G. Emberley şi editată de William S. Jarrett.

Capitolul 7. Chemical Agent Disposal Facility din Tooele, Utah – Mi-am petrecut cea mai mare parte a ultimilor 30 de ani făcând planuri şi construind instalaţii pentru tratarea apei şi a apelor reziduale. Am vizitat unitatea de la Tooele în 1991 pentru a evalua cum reuşeau să elimine apa sărată ce ieşea din sistemul de răcire. Descrierea fabricii şi a procesului de tratare este rodul unor vagi amintiri. Când am vizitat

fabrica, am notat numărul de igluuri şi cantităţile de agent chimic stocate în ele. Informaţiile suplimentare despre unitate provin din broşura pe care mi-a dat-o armata.

Apa sărată a fost generată de distrugerea gazului de combustie, iar singurul agent contaminant a fost sarea. Era singurul produs rezidual în afară de carbon care era scos din instalaţii. Carbonul activat scos din purificatoare trebuia să fie incinerat *in situ* la sfârşitul procesului de distrugere a armelor chimice. Ideea de a incinera carbonul sărăcit granular în afara unităţii este pură ficţiune.

De când am scris această carte, tot gazul VX stocat în Tooele, cât şi stocurile din alte unităţi au fost distruse. Ca să vedeţi munca excepţională depusă de către Army's Chemical Materials Agency a SUA, mi-aş invita cititorii să acceseze site-ul *wurw.pmcd.apgea.army.mil*

Zyklon-B – iniţial a fost folosit ca dezinfectant, înainte ca Rudolph Hoess, comandantul lagărului de la Auschwitz, să-l folosească în alte scopuri. A fost utilizat ca agent de exterminare şi descris în timpul Procesului de la Nüremberg; William Shirer îl menţionează în cartea sa, *Rise and Fall of the Third Reich* (Mărirea şi decăderea celui de-Al Treilea Reich).

Mark I – trusa cu antidoturi Mark I este foarte eficientă dacă ai fost expus la gaze toxice. Am exagerat efectele secundare pentru a şoca cititorii.

Capitolul 8. Oile moarte – Aceasta este prima notă de subsol din cartea lui David Wise, *Cassidy's Run:* Ceva nu a mers deloc bine pe 14 martie 1968 la

Dugway, când s-au făcut teste cu gaz paralizant. Domnul Wise descrie magistral cum funcționează gazul paralizant şi antidoturile; de asemenea, m-am bazat şi pe ce mi s-a spus când am fost la Tooele.

Cassidy's Run este o lucrare de non-ficțiune foarte antrenantă despre spionaj şi despre proliferarea armelor chimice în timpul Războiului Rece. Se citeşte uşor, iar cel ce o va citi va descoperi că adevărul e mai sinistru decât ficțiunea.

Capitolul 9. Belladonna – atropina se extrage din planta *Atropa belladonna,* care e mai cunoscută şi sub numele de iarba corbului sau mătrăgună. Belladonna înseamnă o femeie blondă sau frumoasă şi derivă de la folosirea plantei ca produs cosmetic. În secolul XVIII, ochii negri erau considerați frumoşi, iar femeile foloseau sevă din plantă ca să-şi dilate pupilele.

Capitolul 14. Schimbarea ordinii cifrelor dintr-un număr de telefon – toți greşim, iar ideea mi-a venit chiar când am greşit şi eu. Totuşi, când David Wise a scris în *Cassidy's Run* despre un agent sovietic care schimbase cifrele dintr-un număr de telefon într-un comunicat secret, întregul concept mi s-a părut mai plauzibil.

Capitolul 16. Eagle – Decker primeşte un telefon de la Eagle (Vultur). Adler înseamnă vultur în germană.

Capitolul 20. BLEVE – Această explozie de vapori are loc când un container din oțel, plin de lichid volatil, este expus unor temperaturi excesive. Lichidul fierbe în interiorul containerului, iar vaporii ies prin gurile de aerisire făcute în container; acest proces este menit să răcească acel container şi să prevină explozia inițială,

dar vaporii ce ies se aprind şi alimentează incendiul. Când lichidul intră în stare de vapori, volumul şi capacitatea de a răci containerul sunt scăzute, iar oţelul este atacat de căldură până când nu mai poate să reziste presiunii. Containerul cedează, iar vaporii sub presiune se extind rapid şi se creează o explozie de mari proporţii.

Oricine a participat la o simulare de incendiu sau la o lecţie despre materiale toxice în şcoală a fost bătut la cap cu pericolele acestui gen de explozii.

Vagoane de tren zburătoare – orice casetă video folosită în protecţia muncii, instructaj de incendiu arată explozia vagonului de tren de la terminalul Sun Juanico din 16 noiembrie 1984. Explozia a catapultat un vagon cisternă la peste 800 de metri depărtare.

Capitolul 28. USAMRIID – Colonelul Kimball explică destul de bine rolul Institutului medical pentru boli infecţioase din cadrul Armatei Statelor Unite. Totuşi, Richard Preston face o treabă mai bună în cartea sa, *The Hot Zone,* şi descrie mai bine cum operează această organizaţie.

Aum Shinrikyo – implicarea USAMRIID în identificarea gazului folosit în atentatul de la metroul din Tokyo este adevărată. Pentru o relatare mai bună, citiţi *Cassidy's Run* de David Wise.

Sarin (GB) – esterul acidului 1 metil etilic metilfosfonofluoridic. A 12-a ediţie a *The Merck Index* caracterizează sarinul (8520) ca un inhibitor al colinesterazei extrem de activ, care este folosit doar ca armă chimică.

Soman (GD) – esterul acidului metilfosfonofluoridic 1,2,2-tri-metil propil. A 12-a ediție a *The Merck Index* caracterizează somanul ca fiind un puternic inhibitor al colinesterazei, care este folosit doar ca armă chimică.

Tabun (GA) – esterul etilului acid dimetilfosforamidocyanidic. A 12-a ediție a *The Merck Index* caracterizează tabunul (9196) ca pe un puternic inhibitor al colinesterazei, care este toxic dacă este inspirat sau absorbit de piele sau ochi. Ca şi gazele înrudite, e folosit doar ca armă chimică.

VX – esterul acidului metilfosfonotioic 2-bis 1-metiletilaminoetil. A 12-a ediție a *The Merck Index* descrie VX (10172) ca pe un lichid nevolatil şi inodor, care este un inhibitor al colinesterazei, mai puternic decât sarinul. De asemenea, nu este folosit decât ca armă chimică.

Gazul paralizant 101 – povestea spusă de colonelul Kimball este adevărată, căci naziştii produceau arme chimice pe scară largă în timpul războiului. La sfârşitul războiului, sovieticii au capturat unitatea de producție şi au mutat-o la Volograd. Relatarea lui Kimball este un rezumat a celei oferite de David Wise, în *Cassidy's Run.*

În discuția din capitolul şapte, între Adler, McNamara şi Smithfield, Adler menționează că inamicii nu au folosit niciodată gazul de luptă de teama că va fi folosit împotriva lor. Din discuțiile mele cu un ofițer pensionat din U.S. Army Chemical Warfare Service, am aflat că, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, Statele Unite aveau o mare cantitate de gaz paralizant stocată în Libia. Colonelul pensionat fusese trimis la acea unitate la sfârşitul anului 1944 şi începutul lui

1945. El m-a asigurat că Statele Unite erau pregătite să riposteze cu arme chimice, în caz că naziştii le-ar fi folosit împotriva lor.

Capitolul 29. STASI – Ministerium für Staat Ssicherheit (Ministerul securității statului). STASI era poliția secretă din Germania de Est şi în timpul Războiului Rece a sponsorizat activități teroriste şi tabere de antrenament. John Koehler oferă o istorie detaliată a acestei organizații în cartea sa, intitulată *STASI: The Untold Story of the East German Secret Police.*

Markus Wolf – în autobiografia sa, *Man Without a Face,* Markus Wolf descrie cum a condus serviciile secrete din cadrul STASI, cum a participat la „acte teroriste" şi cum a trimis spioni în SUA. Cartea lui Wolf continuă istoria serviciilor secrete începută de Koehler.

Nazişti în America – William Schmaltz descrie activitățile acestei grupări în cartea sa, *Hate: George Lincoln Rockwell and the American Nazi Party.* Multitudinea de informații din aceste cărți m-au făcut să mă gândesc să-i implic pe nazişti la Tooele.

Capitolul 30. Lupii, ODESSA şi Die Spinne – aceste organizații există, iar Kimball le descrie foarte veridic. Totuşi, Martin A. Lee oferă o versiune antrenantă asupra activităților desfăşurate de aceste organizații în cartea sa, *The Beast Reawakens.*

Capitolul 34. River Patrol Boat Mark II – Dan O'Brien, un prieten al meu, a petrecut nouă luni pe unul din aceste vase în timpul Războiului din Vietnam. De fapt, amintirile Doctorului Smithfield despre viața de pe vas sunt ale lui Dan. Datele tehnice despre vas şi

despre escadronul de asalt 92 le-am cules din *The Vietnam Experience – Tools of War,* carte editată de Boston Publishing Company.

Capitolul 36. Kim Phuc – Dennis Chong descrie viața şi reuşitele lui Kim Phuc în cartea sa, *The Girl in the Picture.* Fotografia din 1972, care a câştigat Premiul Pulitzer, făcută de fotograful Nick Ut de la Associated Press, reprezenta o fetiță de nouă ani cu toate hainele de pe ea arse de napalm. A fost una dintre cele mai teribile fotografii făcute în timpul războiului din Vietnam. Fotografia a fost publicată în ziarele americane şi a avut un impact deosebit asupra opiniei publice.

Napalm – Napalmul, gazolină lichidă, a fost produs în Al Doilea Război Mondial. După războiul din Coreea, s-a inventat Napalm B, un amestec de gazolină, benzen şi polistiren, care ardea mai încet şi a cărui aprindere putea fi mai bine controlată. Napalm B a fost folosit pe scară largă în războiul din Vietnam.

La începutul lui 2001, Flota SUA a distrus ultimele cantități de napalm din stocurile Statelor Unite. Napalmul a fost reciclat ca şi combustibil industrial pentru furnale şi incineratoare de deşeuri toxice. Bill McNamara e foarte aproape de adevăr când vorbeşte despre folosirea napalmului pentru a arde gaz paralizant.

Cu mulți ani în urmă, am fost angajatul unei companii care era autorizată să distrugă deşeuri toxice. În 1999, Flota ne-a cerut să vedem dacă nu se poate folosi napalm drept combustibil pentru cuptoarele de ciment. Cu toate acestea, din cauza eventualei

publicități negative asociate folosirii napalmului, managementul companiei nu a dat curs contractului.

Trei ani mai târziu, aceeaşi companie a demarat negocierile cu Armata SUA ca să distrugă produsele rezultate din neutralizarea chimică a gazului paralizant VX din arsenalul din Newport, Indiana. O serie de procese intentate de comunitatea locală au pus capăt acelor negocieri.

Puff the Magic Dragon – Avioanele de luptă descrise în acest capitol sunt adevărate, iar acele A-130 se mai folosesc şi azi. Am aflat acest lucru din *The Vietnam Experience – Tools of War,* publicată de Boston Publishing şi editată de Edgar C. Doleman, Jr.

Capitolul 37. Staţia de epurare a apei din Bromley – Povestea acestei fabrici este adevărată, cu excepţia părţii cu gazul paralizant şi se bazează pe amintirile mele. În staţia părăsită au funcţionat două restaurante la sfârşitul anilor 80 şi la începutul anilor 90 şi am avut plăcerea să cinez în ambele.

Anderson Ferry – Şi acesta există cu adevărat şi funcţionează din 1817. Am folosit feribotul ca să traversez râul Ohio de multe ori şi de aici poţi vedea barjele în susul şi în josul râului.

Capitolul 38. *Paul G. Blazer* – împingătorul Paul G. Blazer chiar navighează pe apele râului Ohio, fiind proprietatea companiei Ashland Oil. Vasul are un deplasament de 730 de tone, o lungime de 50 de metri şi o lăţime de 15 metri. Vasul, modul său de operare şi călătoriile făcute sunt descrise în cartea *Towboats on the Ohio* de James E. Casto.

Yamaha KX 2000 – Caracteristicile acestei şalupe provin din propria mea experienţă şi din articolul despre noile modele din revista *Boating World.*

Capitolul 39. Baja – Caracteristicile legate de această şalupă cu motor cu dublă propulsie provin din experienţă personală şi dintr-un articol din *Boating World* în care se făcea reclamă la ambarcaţiunile noi.

Ruger MP-9 – Informaţiile despre această armă le-am cules din *Complete Encyclopedia of Automatic Army Rifles* de Tom Hartink.

Capitolul 46. Elicoptere – Informaţiile despre elicopterele Apache şi Blackhawk le-am luat din cartea *America's Top Guns* de Gallery Books – New York.

Capitolul 48. H1N1 – Acest virus a cauzat epidemia de gripă spaniolă din 1918. Numărul de victime ale acestui virus variază între 20 şi 100 de milioane, iar majoritatea deceselor au survenit în intervalul de şase săptămâni când virusul a făcut pentru a doua oară ocolul lumii. John M. Barry a descris în cartea sa, *The Great Influenza,* cum se manifestă acest virus şi ce impact a avut. Cartea lui este o relatare extraordinară a celui mai puternic virus care a afectat omenirea, iar prognosticul următoarei pandemii este îngrijorător. În ultimul capitol, acesta susţine că „O pandemie va fi mai distrugătoare decât un atac cu arme chimice şi este mai probabil să aibă loc."

Încrucişarea unui virus cu altul – în cartea sa, *Demon in the Freezer,* Richard Preston descrie cum s-ar putea întâmpla acest lucru. Autorul mai menţionează şi că anumiţi cercetători rău-intenţionaţi sunt pe cale să descopere un „supervirus".

Mulţumiri

Rămân profund îndatorat familiei mele şi în special soţiei mele, Carolyn. Ea a citit prima variantă şi m-a sfătuit şi încurajat de-a lungul întregii perioade cât am scris. Ea, alături de copiii mei, Benjamin, Chase şi Lydia, mi-au suportat programul infernal de lucru, dându-mi posibilitatea să termin această carte. Nu aş fi putut s-o scriu fără ajutorul lor.

Kathy Barkley, cumnata mea, mi-a fost redactor. M-a încurajat tot timpul, dar mi-a corectat fără milă scriitura şi structura cărţii. Mi-aş dori ca fiecare student din America să aibă o profesoară ca ea.

Le sunt recunoscător prietenilor şi rudelor mele care au citit cartea şi care mi-au sărit în ajutor cu comentarii valoroase. Vorbele de încurajare ale lui Harry Marshall, John Lyle, John Tippey, Constance Swank, Billie Bridgeman, Rod Swank şi Bill Touzel m-au ajutat să scriu în continuare. Benjamin, fiul meu, m-a ajutat pe ultima sută de metri.

Dex Neilson, un autor din partea locului, m-a sfătuit să mai scot chestiile tehnice din carte ca s-o fac mai citibilă. Sugestiile lui directe m-au obligat să rescriu cartea, să reduc din detalii şi să fac ritmul mai alert. Nu pot să-i mulţumesc îndeajuns pentru ajutorul pe care mi l-a acordat.

Răposatul Colonel John Megaris, un ofiţer pensionat de le Depozitul de arme chimice, mi-a oferit informaţii preţioase despre începutul armelor chimice în SUA. El mi-a dat ideea să pun în gura unui ofiţer de armată

toate detaliile tehnice. Colonelul Megaris mi-a servit drept model pentru Colonelul Kimball. Naţiunea noastră a fost binecuvântată să aibă un ofiţer ca el.

În cele din urmă, aş vrea să-i mulţumesc soacrei mele, Mary Jean Swank. Ea mi-a insuflat dragostea pentru cărţi şi m-a încurajat să scriu. Deşi acum suferă de Alzheimer, Jeanie este una dintre cele mai inteligente persoane pe care le-am întâlnit vreodată, iar conversaţiile cu ea erau întotdeauna interesante. Am sperat tot timpul că vom scrie o carte împreună, dar nu cred că aş fi putut să ţin pasul cu ea.

Dan Scroggins
IGLUURI ÎN DEŞERT

„Nu vă lăsaţi înşelaţi de abundenţa termenilor tehnici din acest thriller – haideţi să-l numim ştiinţific. Acţiunea pe care o imaginează Dan Scroggins îi lasă în umbră. Pentru că e palpitantă. Pentru că e originală. Pentru că ne atrage atenţia în ce pericol trăim din pricina unor scelerați dornici să pună bazele celui de Al Patrulea Reich, realizând arme chimice din reziduurile care nu sunt arse potrivit instrucţiunilor de securitate ale armatei. Iar cuplul de anchetatori – un medic şi un poliţist – este de-a dreptul incitant de urmărit în tentativa lor – încununată de succes – de a combate fărădelegea, înfruntând primejdii care deseori le ameninţă viaţa.”

George Arion

crime scene 3

Dan Scroggins

IGLUURI ÎN DEŞERT

„Nu vă lăsați înșelați de abundența termenilor tehnici din acest thriller – haideți să-l numim științific. Acțiunea pe care o imaginează Dan Scroggins îi lasă în umbră. Pentru că e palpitantă. Pentru că e originală. Pentru că ne atrage atenția în ce pericol trăim din pricina unor scelerați dornici să pună bazele celui de Al Patrulea Reich, realizând arme chimice din reziduurile care nu sunt arse potrivit instrucțiunilor de securitate ale armatei. Iar cuplul de anchetatori – un medic și un polițist – este de-a dreptul incitant de urmărit în tentativa lor – încununată de succes – de a combate fărădelegea, înfruntând primejdii care deseori le amenință viața."

George Arion

virtualbooklet.eu